CLARA SÁNCHEZ

Misterul numelui tău

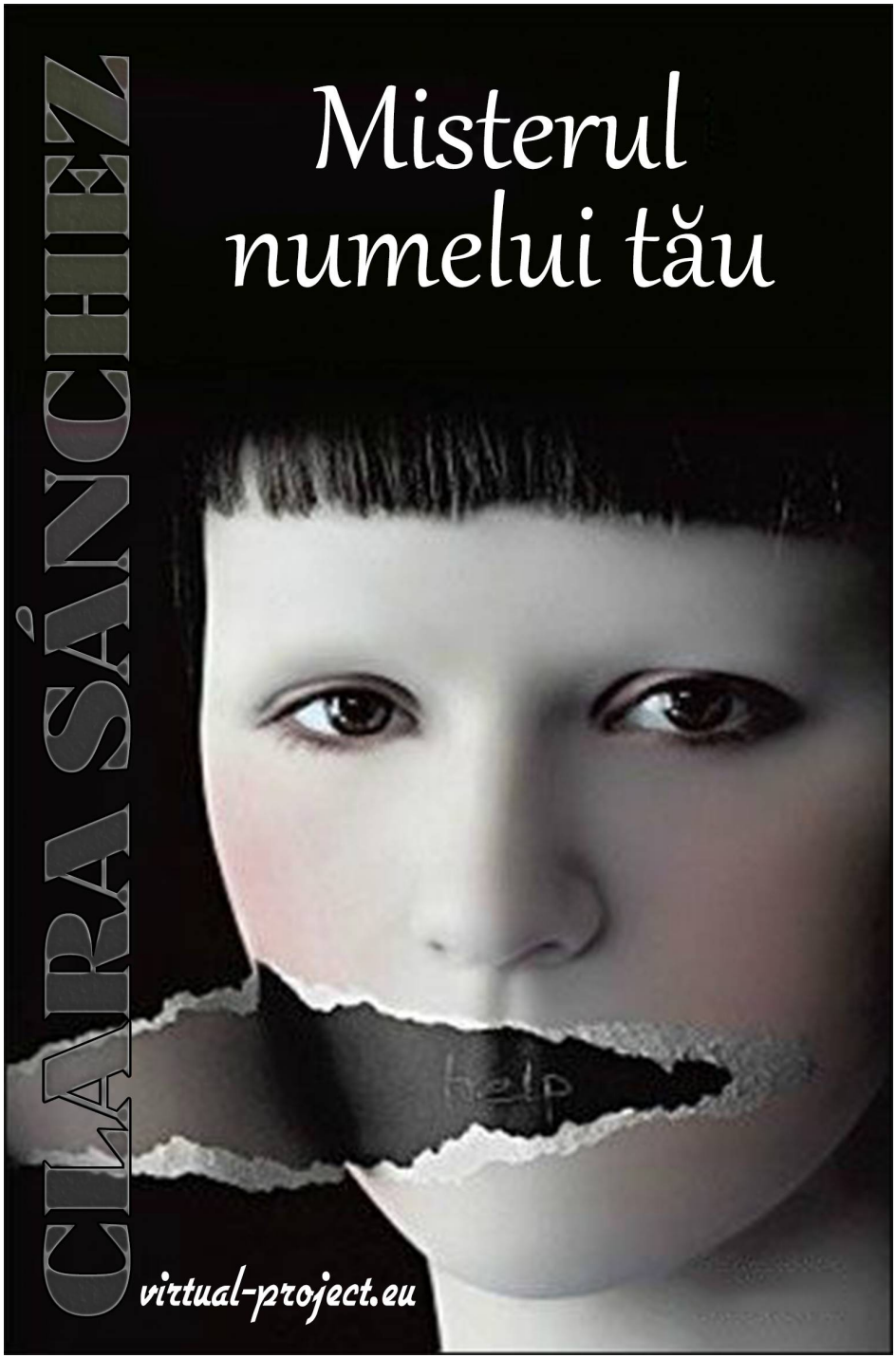

virtual-project.eu

CLARA SÁNCHEZ

MISTERUL NUMELUI TĂU

Original: *Lo que esconde tu nombre* (2010)

Traducere din limba spaniolă de:
ELENA-ANCA COMAN

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2014

1. În bătaia vântului

Julián

Știam la ce se gândea fiica mea în timp ce mă privea cu ochii ei negri pătrunzători și puțin speriați cum îmi făceam bagajul. Semănau cu ai mamei ei, iar buzele fine erau ca ale mele, dar, pe măsură ce creștea și trupul i se dezvolta, semăna din ce în ce mai mult cu ea. Dacă ai fi comparat-o cu pozele în care Raquel avea 50 de ani, ar fi fost evident că semănau ca două picături de apă. Fiica mea credea că sunt un bătrân nebun și incurabil obsedat de acel trecut care nu mai interesa pe nimeni și din care nu eram în stare să uit nicio zi, niciun detaliu, niciun chip, niciun nume, chiar de-ar fi fost un lung și greu nume nemțesc, deși deseori trebuia să fac un mare efort pentru a-mi aminti titlul unui film.

Și oricât m-aș fi străduit să par vesel, nu puteam să nu-i trezesc mila, căci, pe lângă faptul că eram bătrân și nebun, mai aveam și o arteră obturată și, cu toate că medicul cardiolog, ca să nu mă sperie, îmi spusese că sângele își va căuta o traiectorie alternativă evitând artera deteriorată, nu-mi făceam iluzii că m-aș mai putea întoarce. Așa că mi-am sărutat copila, dându-i ceea ce pentru mine reprezenta ultimul sărut și încercând, ce-i drept, ca ea să nu-și dea seama. Cândva tot trebuia să mă vadă pentru ultima oară și preferam să mă vadă viu și făcându-mi bagajul.

Adevărul este că niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte o asemenea nebunie în starea în care mă aflam, dacă n-aș fi primit o scrisoare de la prietenul meu Salvador Castro, Salva, pe care nu-l mai văzusem de când ne pensionaserăm la Centru, înverșunat să îi vâneze pe ofițerii naziști împrăștiați prin lume. Și însuși Centrul se pensiona pe măsură ce obiectivele sale ajungeau la limita bătrâneții și mureau, și acei monștri muribunzi scăpau de noi încă o dată. În cele mai

multe cazuri, frica îi menținuse vigilenți și îi ajutase să scape și le era teamă de noi, pentru că îi uram. Fusese de ajuns doar să învețe să ne miroasă ura ca să o ia la fugă.

Când am luat plicul în mână, în casa mea din Buenos Aires, și am văzut expeditorul, am simțit o tresărire care aproape că m-a paralizat și apoi o emoție imensă. Salvador era unul de-ai mei, singurul care mai rămăsese pe pământ și care știa cine sunt cu adevărat, și de unde provin, și de ce sunt în stare pentru a nu muri sau, din contră, pentru a muri. Ne-am cunoscut pe când eram foarte tineri, pe un culoar strâmt care există între viață și moarte și pe care credincioșii îl numesc infern, iar necredincioșii, ca mine, tot așa. Avea un nume, Mauthausen, și nu-mi trecea prin minte că infernul ar putea fi altfel sau mai rău. Și, pe când mintea mea lupta încă o dată să iasă din infern, traversam cerul printre nori albi și stewardesele răspândeau un miros plăcut de parfum când treceau pe lângă mine, iar eu călătoream comod, întins în scaunul meu, la mai bine de șase mii de metri înălțime, în bătaia vântului.

Salva îmi spunea că se retrăsese de mai mulți ani în Alicante, într-un azil de bătrâni. Un azil foarte frumos, însorit, între portocali, la câțiva kilometri de mare. La început, intra și ieșea din azil când avea chef, era ca un hotel, cu o cameră cu baie proprie și meniu *à la carte*. Apoi a avut probleme de sănătate (nu mi-a spus ce fel de probleme) și depindea de alții ca să fie dus și adus din sat. Dar, în ciuda inconvenienței, nu încetase să muncească, în felul său și fără ajutorul nimănui. „Există lucruri de care nu te poți desprinde așa ușor, nu-i așa, Julianín? Este singurul lucru pe care îl pot face dacă nu vreau să încep să mă gândesc la ce mă așteaptă. Îți amintești? Când am intrat acolo eram un băiat ca oricare altul.”

Îl înțelegeam aproape perfect și nu voiam să-l pierd, așa cum nu vrei să pierzi un braț sau un picior. „Acolo” știam deja ce însemna, lagărul de exterminare unde ne-am nimerit să muncim împreună în cariera de piatră. Salva știa ce văzusem și îndurasem, iar eu știam ce văzuse el. Ne simțeam blestemați. La șase luni de la eliberare, pe când încercam să

ne ascundem înfățișarea care le provoca repulsie celor din jur cu un costum și pălărie, Salva aflase deja că existau mai multe organizații al căror obiectiv era să-i localizeze și să-i vâneze pe naziști. Noi aveam să ne ocupăm de asta. Când ne-au eliberat, ne-am înrolat la Centrul „Memorie și Acțiune”. Eu și Salva eram doi dintre miile de republicani spanioli prizonieri ai lagărelor de concentrare și nu voiam să fim compătimiți. Nu ne simțeam eroi, ci mai degrabă niște ciumați. Eram victime, și nimeni nu iubește victimele, nici pe cei învinși. Alții nu au avut încotro și au fost nevoiți să tacă îndurând frica, rușinea și sentimentul de vinovăție al supraviețuitorilor, dar noi am devenit vânători; el mai mult decât mine. De fapt, m-am lăsat târât de furia și de dorința lui de răzbunare.

A fost ideea lui. Când am ieșit de acolo, tot ce voiam era să fiu normal, să mă alătur oamenilor normali. Dar el mi-a spus că acest lucru era imposibil și că trebuia să supraviețuim în continuare. Și avea dreptate: nu am mai putut să fac niciodată duș cu ușa închisă, nici nu am mai putut suporta mirosul de urină, chiar dacă era a mea. În lagăr, Salva avea douăzeci și trei de ani, iar eu optsprezece, din punct de vedere fizic eram mai robust decât el. Când ne-au eliberat, Salva cântărea treizeci și opt de kilograme. Era slab și tras la față, și melancolic, și foarte inteligent. Uneori trebuia să îi dau ceva ce acolo numeam mâncare, coji de cartofi în apă fiartă, puțină pâine mucedă; nu din milă, ci pentru că aveam nevoie de Salva ca să merg înainte. Îmi amintesc că într-o zi i-am zis că nu înțelegeam de ce luptam să trăim, când știam prea bine că aveam să murim, iar el mi-a răspuns că toți murim la un moment dat, chiar și cei care erau în casele lor, așezați pe un fotoliu, cu un pahar de vin și un trabuc. Paharul de vin și trabucul reprezentau pentru Salva traiul regesc la care trebuie să aspire orice ființă umană. Și fericirea consta în a găsi o fată care să-l facă să zboare. Credea, de asemenea, că orice om are dreptul să zboare o dată în viață.

Pentru a-și învinge groaza, în loc să închidă ochii și să nu vrea să vadă, nici să știe, Salva era adeptul ideii de a-i ține larg deschiși și de a strânge orice informație posibilă: nume,

chipuri de gardieni, grade militare, vizite ale celorlalți ofițeri ai lagărului, organizarea. Mă îndemna să-mi aduc aminte orice puteam, pentru că mai târziu avea să ne fie de folos. Și adevărul e că, pe când încercam să ne amintim totul, uitam puțin de teamă. Am aflat imediat că Salvador era convins că nu avea să sfârșească în acea carieră de piatră, și nici eu, dacă stăteam în preajma lui.

Când s-au deschis porțile și am ieșit, eu am alergat buimac și plângând, în timp ce Salva mi-a pomenit de o misiune. Nu se putea ține pe picioare, dar avea o misiune. A reușit să găsească și să aducă în fața judecătorilor nouăzeci și doi de naziști de grad superior; pe alții nu am avut încotro și i-am răpit, i-am judecat și i-am executat. Eu nu am fost la fel de priceput ca Salva, ci exact invers. Niciodată nu am putut să închei cu succes un caz, în cele din urmă mi-o luau alții înainte sau scăpau. Părea că destinul râdea de mine. Îi găseam, îi urmăream, îi încolțeam și, când eram aproape de reușită, îmi alunecau printre degete, dispăreau; aveau un al șaselea simț.

Salva îmi trimisese în plic o tăietură dintr-un ziar publicat de colonia norvegiană de pe Costa Blanca, pe al cărui frontispiciu apărea fotografia cuplului Christensen. Fredrik avea vreo optzeci și cinci de ani, iar Karin ceva mai puțin. I-a fost ușor să-i recunoască, pentru că nici nu se gândiseră să-și schimbe numele. Potrivit spuselor lui Salva, articolul nu îi denunța, pur și simplu dădea amănunte despre ziua de naștere pe care acest bătrân cu aer respectabil o sărbătorise în casa lui și la care participaseră numeroși compatrioți. I-am recunoscut ochii de uliu care planează asupra pradei. Astfel de ochi îți rămân întipăriți în memorie toată viața. Fotografia nu era de foarte bună calitate. I-o făcuseră în timpul petrecerii, alături de soția lui și o publicaseră ca un fel de cadou. Și uite că acolo era Salvador, ca să o vadă! Fredrik nu avusese niciun pic de milă, era mânjit de sânge până în gât, poate pentru că, nefiind neamț, deși era arian adevărat, trebuia să demonstreze că e de încredere, trebuia să-și câștige respectul superiorilor. A servit în mai multe regimente ale Waffen-SS și a fost responsabil cu

exterminarea a sute de evrei norvegieni. Puteam să-mi dau seama cât de crud a trebuit să fie din faptul că a devenit singurul străin demn de crucea de aur.

Erau înfățișați stând pe o canapea, unul lângă celălalt. Își ținea mâinile sale mari și osoase pe genunchi. Chiar și când stătea jos părea foarte mare. Era greu să treacă neobservat. Ea, în schimb, era mai greu de recunoscut. Bătrânețea o deformase mai mult. Nu era nevoie să caut în memorie, fusese una dintre multele tinere blonde, cu față rotundă și ingenuă și cu brațul ridicat, care îmi umpleau memoria.

„Nu văd bine, am aritmie, mi-ai fi de mare ajutor, așa că, dacă nu ai altceva mai bun de făcut, te aștept. Cine știe, poate că tu chiar vei găsi tinerețea eternă", îmi spunea Salva în scrisoarea lui. Cu siguranță, se referea la soare, la paharul de vin și la trabuc. Și nu aveam de gând să-l dezamăgesc. La urma urmelor, eu avusesem norocul de a mă însura cu Raquel și de a pune pe picioare o familie, pe când el se devotase cauzei cu trup și suflet. Raquel avea darul de a transforma răul în bine și am considerat că moartea ei înaintea mea este o nouă pedeapsă, la fel și faptul că gândurile ei bune au dispărut din această lume și că au rămas ale mele. Dar, în cele din urmă, mi-am dat seama că Raquel nu mă părăsise de tot și că, gândindu-mă la ea, sufletul mi se umplea de pace, iar mintea, de mici raze de soare.

Fiica mea voia să mă însoțească, o speria gândul că inima mea ar putea să nu reziste. Sărăcuța, credea că la vârsta mea totul este mai greu, și asta era adevărat. Dar era adevărat și faptul că preferam să mor făcând asta decât torturându-mă la gândul că îmi crește glicemia. În plus, măcar o dată lucrurile puteau să se schimbe și era posibil ca inima lui Fredrik Christensen să cedeze înaintea inimii mele. Oricât de bătrân ar fi, mereu va crede că poate să trăiască un pic mai mult, mereu îl va frământa gândul că am putea apărea în viața lui și că, în cele din urmă, după ce reușise să scape atâta timp, îi vom băga frica în suflet.

Mă entuziasma gândul că eu și Salva am putea ajunge până la canapeaua din fotografie și că, de îndată ce ne-ar vedea,

Fredrik ar face pe el.

Sandra

Sora mea mi-a lăsat la dispoziție casa ei de pe plajă ca să reflectez în liniște asupra a ceea ce era mai bine pentru mine: dacă să mă căsătoresc sau nu cu tatăl copilului meu. Eram însărcinată în luna a cincea, iar ideea de a-mi forma o familie era din ce în ce mai puțin clară, deși era adevărat și faptul că îmi lăsasem serviciul, dând dovadă de o inconștiență totală, și asta tocmai acum, când este foarte greu să găsești serviciu și avea să-mi fie greu să cresc singură un copil. Deocamdată, făceam naveta cu un copil în burtă, dar mai târziu… Mama mă-sii! Aveam să sfârșesc prin a mă căsători din comoditate? Îl iubeam pe Santi, dar nu atât de mult pe cât știam că pot ajunge să iubesc. Lui Santi îi lipseau foarte, foarte puține lucruri pentru a fi marea mea dragoste. Deși s-ar putea și ca marea iubire să nu existe decât în mintea mea, precum cerul, infernul, paradisul, Pământul Făgăduinței, Atlantida și toate acele lucruri care nu se văd și pe care știm dinainte că nu le vom vedea niciodată.

Nu aveam chef să iau nicio hotărâre definitivă. Îmi făcea bine să mă gândesc superficial și fără apăsare la diferitele posibilități, la fel de inaccesibile deocamdată ca norii, în timp ce în frigider mai era mâncare, și copilul meu încă nu se născuse, și nu-mi cerea nimic. Era o situație destul de bună, care, din păcate, avea să țină puțin, pentru că sora mea găsise deja un chiriaș pentru luna noiembrie.

Era sfârșitul lui septembrie și încă mai puteam să ne bălăcim și să facem plajă. Pe la jumătatea lunii, casele dimprejur erau deja încuiate până vara viitoare sau erau folosite doar în unele weekenduri sau în zilele libere. Doar câteva funcționau pe tot parcursul anului, ca a noastră, care, noaptea, fiind atât de puține case și atât de împrăștiate, cu luminile aprinse, se dovedeau a fi extrem de însingurate. Iar această atmosferă îmi plăcea, până când mi se făcea dor de

cineva cu care să vorbesc sau care să fie prin preajmă, să facă zgomot, și atunci mi se năzărea să-mi aduc aminte de Santi. Erau momente de slăbiciune, acele momente care determină cuplurile să rămână împreună mult timp, ca părinții mei. Gândul la ei era singurul care îmi dădea curaj să înfrunt momentele de singurătate. Știam că, dacă nu le înfruntam acum, nu aveam să le mai înfrunt niciodată în tot restul vieții mele.

Ca să mă duc la plajă trebuia să iau motocicleta, una marca Vespino, pe care mă preveniseră sora, cumnatul și nepoții mei, de nenumărate ori, să nu-mi treacă prin cap să o parchez fără să-i pun lanțul. Pe când luam micul dejun și udam florile (una dintre obligațiile pe care sora mea mi le impusese), băgăm într-o pungă pe care scria Calvin Klein un număr vechi al unei reviste, pe care o scosesem dintr-un coș de nuiele, o sticlă cu apă, parasolarul și un prosop, și plecam să mă tolănesc pe nisip. Sub razele de soare nu existau necazuri. Turiștii practic dispăruseră. Aproape întotdeauna mă întâlneam cu aceeași oameni pe porțiunea de drum pe care obișnuiam să o străbat la pas lejer, când mă plictiseam să mai stau întinsă: o doamnă cu doi cățeluși, mai mulți pescari așezați lângă trestiile aplecate, un negru în halat cu glugă care probabil că nu avea un loc mai bun unde să se ducă, cei care alergau pe plajă și un cuplu de pensionari străini sub o umbreluță cu flori mari, cu care deja schimbam saluturi din priviri.

Datorită lor nu mi-am pierdut cunoștința în acea dimineață și nu am căzut lată pe nisip, ci doar m-am așezat în genunchi și am vomitat. Era prea cald, una dintre acele zile în care termometrul urcă atât de mult că aproape se sparge. Șapca cu cozoroc făcea prea puțină umbră și îmi uitasem sticla cu apă. Uneori, cei care îmi spuneau că sunt un dezastru aveau dreptate. Îmi spuneau asta toți cei care mă cunoșteau cât de cât. Dacă nu mi-o spuneau de la început, mi-o spuneau mai târziu, „ești un dezastru”, și dacă ți-o spune toată lumea de-a lungul întregii tale vieți, un motiv trebuie să existe. Ridicându-mă în picioare, cu prosopul pe mine, mi s-a făcut greață, totul se învârtea cu mine, dar, cu toate astea, am reușit

să ajung, clătinându-mă, pe malul apei ca să mă răcoresc, și atunci nu am mai putut și am vomitat. Mâncasem prea mult la micul dejun; de când rămăsesem însărcinată, teama de a nu leșina mă făcea să mănânc până nu mai puteam. În momentul acela, cuplul de pensionari străini s-a apropiat alergând cât de repede sunt în stare să alerge niște bătrâni pe nisipul fierbinte. A durat o eternitate până au ajuns, eu îmi cufundam mâinile în nisipul ud, încercând să mă agăț, în timp ce nisipul se destrăma de fiecare dată.

„Doamne Dumnezeule, nu mă lăsa să mor”, mă gândeam eu, când niște mâini mari și osoase m-au apucat. Apoi am simțit prospețimea apei în gură. O mână îmi tamponă fruntea și-mi trecu prin păr. Auzeam cuvintele, ciudate și îndepărtate, nu înțelegeam nimic. M-au așezat pe nisip și am văzut că era vorba despre cuplul de străini. Bărbatul aduse o umbrelă de soare, umbrela de soare cu flori mari sub care ei se protejau mereu și cu care își marcau teritoriul. În mod evident, era mai ușor să aducă umbreluța aici decât să mă ducă pe mine până la umbreluță.

— Ești bine? Acestea au fost primele lui cuvinte rostite în spaniolă.

Am încuviințat.

— Putem să te ducem la spital.

— Nu, mulțumesc, mi-a picat greu micul dejun.

Femeia avea ochii mici și albaștri și și i-a oprit asupra burții mele, care îmi ieșea din bikini puțin bombată și rotundă. Nu am lăsat-o să mă întrebe.

— Sunt însărcinată. Uneori mâncarea nu-mi priește.

— Odihnește-te acum, spuse ea făcându-mi aer cu un evantai de ziar în care am văzut dublu cuvintele Nordic Club. Mai vrei apă?

Am băut mai multă apă în timp ce ei mă observau fără să clipească, de parcă m-ar fi susținut cu privirile.

După o vreme, când probabil erau mai amețiți decât mine, s-au încăpățânat să mă însoțească până la motocicletă și apoi să meargă în urma mea cu mașina lor, în caz că aș fi leșinat pe șosea. Mergeam atât de încet încât toată lumea ne claxona și,

de îndată ce am pătruns pe drumul în al cărui capăt stâng casa surorii mele părea vârâtă cu greu, am apăsat pe claxon și le-am făcut un semn de rămas-bun cu mâna.

Poate că ar fi trebuit să îi invit să bea ceva, să stăm puțin pe verandă, unde adia de obicei o briză destul de plăcută. Mă uram că nu fusesem mai amabilă, căci le stricasem ziua de plajă, deși nu era mai puțin adevărat și faptul că nu le-ar prinde rău acestor cupluri de bătrâni care se plimbau toată ziua contemplând priveliștea să le fie întreruptă această monotonie. M-am stropit cu furtunul și m-am tolănit la umbră într-un hamac. Nu voiam să mă gândesc la amețeala de pe plajă, pentru că nu voiam să mă simt vulnerabilă, de acum înainte trebuia să am mai multă grijă, căci adevărul era că trupul meu nu mai era ca înainte și-mi provoca surprize.

Julián

M-a enervat că a trebuit să-mi cheltui o parte din economii pentru un loc la clasa business, am făcut asta ca să o liniștesc pe fiica mea și pentru că voiam să ajung la destinație în cea mai bună formă posibilă, să nu bat drumul în zadar și tocmai de aceea m-am mărginit să-mi mănânc meniul cu o bere fără alcool și, după ce mi-am îndepărtat cum am putut gândurile negre din minte, am dormit ca un îngeraș, în timp ce alți pasageri continuau să bea whisky *on the rocks*.

Nu contam pe faptul că Salva ar veni să mă ia de la aeroportul din Alicante, nici măcar nu-mi răspunsese la scrisoarea prin care îl anunțam în ce zi sosesc. Oare cum o fi arătând acum? Poate că nu aveam să-l recunosc. Nici el pe mine, desigur. În orice caz, m-am uitat la plăcuțele pe care le țineau oamenii care așteptau în spatele cordonului de siguranță și am căutat să ies cât mai mult în evidență, sperând ca Salva să vină dintr-odată spre mine și să mă îmbrățișeze. Până când, după aproape un sfert de oră, m-am hotărât să mă îndrept spre stația de autobuze și să iau unul care să mă ducă la Dianium, satul aflat la vreo sută de kilometri distanță, unde

rezervasem cameră la hotel și în ale cărui împrejurimi locuiau familia Christensen și, ceva mai departe, Salva, în azilul de bătrâni.

Nu m-am dus direct la hotel. Când m-am dat jos din autobuz, am luat un taxi și l-am rugat pe taximetrist să mă ducă la azilul de bătrâni Tres Olivos, pentru ca apoi să revin în localitate.

A pus valiza în portbagaj și ne-am urcat în mașină într-un miros de brad încins și, la scurt timp după aceea, taximetristul m-a întrebat mirat dacă urma să rămân la azil. Nu m-am ostenit să-i răspund, m-am prefăcut că sunt absorbit de peisaj, ceea ce era, de altfel, adevărat. Se lăsa seara și mi s-a părut minunat. Pământ roșu, pădurici, podgorii și grădini de zarzavaturi și păsări care planau ciripind. Mi-am amintit de copilărie, când, înainte ca lucrurile să capete importanță, părinții mei ne duceau în vacanță la plajă. Mi-am pipăit buzunarele jachetei, verificând dacă nu uitasem nimic în avion sau în autobuz. Începea să mă îngrijoreze faptul că oboseala m-ar fi făcut să-mi pierd din reflexe fără să-mi dau seama.

•

Azilul de bătrâni avea o grădină mai mică decât mă făcuse să-mi imaginez Salva, dar se afla la țară și asta părea a fi bine, deși nouă, bătrânilor, ne place mai mult să vedem lume decât copaci. Nu era nevoie să apăs pe sonerie, era deschis și am intrat într-un salon, unde începeau să fie aranjate mesele pentru cină. Am întrebat-o pe îngrijitoare de Salva, i-am spus că vin de foarte departe ca să-l văd și ea, după ce m-a privit mirată, m-a îndrumat spre un birou mic, unde o femeie corpolentă și robustă, de o vitalitate nemaipomenită, mi-a zis că prietenul meu murise. Și când i-am arătat plicul pe care îl primisem, mi-a explicat că el însuși a cerut să fie pus la poștă fără alte informații suplimentare, după decesul lui. Deces, ce cuvânt! Fusese incinerat, iar hainele rămase fuseseră donate unei parohii, în caz că vreun nevoiaș le-ar fi vrut. Murise din cauza unei slăbiciuni generalizate, organismul lui spusese stop, e de-ajuns.

Mi-a spus, fără ca eu să o fi întrebat, că nu suferise.

Am dat o raită prin grădină și mi l-am imaginat acolo pe Salva, slăbit și adus de spate, rezistând, privind cerul uneori, în timp ce se gândea la planurile sale, fără să-și piardă din vedere obiectivele. Trecuseră mulți ani de când pierduserăm legătura, de pe vremea când nu ne-au mai considerat utili la Centru, iar eu am preferat să mă dedic familiei, făcând cercetări pe cont propriu, care nu au dat niciodată rezultate. Am încercat să pun cap la cap lucrurile neclare în ceea ce-i privea pe Aribert Heim, cel mai căutat criminal nazist din întreaga lume, și pe Adolf Eichmann, fără prea mari sorți de izbândă. Și-mi era greu să cred că, în tot acest timp, Salva renunțase să lucreze. Cu siguranță continuase să strângă informații și să le pună pe tavă altora, ca aceștia să se bucure de elogii. Și acum îmi venise mie rândul. Îmi lăsa ultima lui descoperire, care avea valoare doar în măsura în care eu eram în stare să o dezvălui. Când a știut că va muri, s-a gândit la mine, și-a amintit de prietenul său și mi-a lăsat o moștenire otrăvită, cum de altfel era orice altceva ar fi izvorât din sufletele noastre zbuciumate. Mi-ar fi plăcut atât de mult să vorbesc cu el, să-l văd pentru ultima oară. Nu mai exista nimeni care să știe totul despre mine, care să cunoască chinul prin care am trecut. Acum, o nuanță argintie fără strălucire acoperea înserarea.

M-am urcat din nou în taxi și, după ce am dat indicații să mergem la hotelul Costa Azul, a trebuit să-mi scot batista din buzunar și să-mi șterg nasul. Imaginea azilului, din ce în ce mai mică, de unde Salva mi-a scris ultima lui scrisoare, a făcut ca ochii să mi se umple de lacrimi; erau lacrimi ușoare, care au udat doar cearcănele ochilor, dar care însemnau că încă trăiam. Îi supraviețuisem lui Salva fără să vreau, la fel cum îi supraviețuisem și lui Raquel, spre marele meu regret.

Taximetristul mi-a aruncat o privire prin oglinda retrovizoare. Ce departe era tinerețea lui de bătrânețea mea, era inutil să povestesc ceva, să explic ceva, era inutil să-i spun că prietenul meu murise pentru că oricum considera că, la vârsta noastră, e firesc să mori. Cu toate acestea, nimic nu era

firesc, pentru că, dacă ar fi firesc, nu ne-ar mai părea ciudat și de neînțeles. Eram oare eu demn să privesc, în continuare, aceste frumoase câmpii argintii? Raquel m-ar fi luat la rost că-mi trec prin cap astfel de gânduri, ar fi zis că sunt masochist și ciudat. La urma urmelor, eu și Salva nu ne mai văzuserăm de multă vreme, de când m-am instalat la Buenos Aires cu Raquel, iar el și-a continuat viața dintr-un loc în altul; nu mi-aș fi imaginat niciodată că s-ar fi închis într-un azil. Și, după cum el însuși spunea, nu numai noi murim, toată lumea moare, toată umanitatea, și nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne resemnăm.

•

Când am ajuns la hotel, mi-am petrecut timpul desfăcându-mi valiza și aranjând hainele în șifonier. Am studiat apoi harta localității, încercând să localizez casa lui Fredrik și Karin Christensen într-o zonă înaltă și bogată în păduri, numită Tosalet. Cum nu voiam să mă culc prea devreme, pentru a depăși efectele schimbării fusului orar, am coborât la barul hotelului ca să-mi înghit pastilele de noapte cu un pahar de lapte cald. O barmaniță cu vestă roșie, care jongla cu paharele și cuburile de gheață, m-a întrebat dacă vreau o picătură de coniac în lapte. I-am răspuns că de ce nu și, în timp ce mi-l servea, am privit-o, iar ea mi-a zâmbit vesel și frumos. Cu siguranță, avea vreun bunic pe care trebuia să-l înveselească uneori. Când deja începeam să mă simt amețit de oboseală, am rugat pe cineva de la recepție să-mi clarifice unele nelămuriri de pe hartă și am închiriat o mașină pentru a doua zi. Nu m-a surprins că am fost întrebat dacă am permis de conducere valid, era ceva ce, în ultima vreme, mi se întâmpla des. Dacă aș fi avut timp, m-aș fi simțit ofensat, dar aveam alte chestii mai importante la care să mă gândesc: pe lângă faptul că eram bătrân și tratat ca atare, trebuia să îndeplinesc misiunea lui Salva.

•

Camera nu era cine știe ce. Dădea spre o străduță și, prin perdeluță, pătrundea lumina câtorva baruri din zonă. M-am lungit pe pat, relaxat cum nu mă mai simțisem de mult timp.

Reveneam la vechiul obicei de a sta singur în hoteluri, obiceiul de a nu spune nimănui ceea ce făceam cu adevărat, cu diferența că acum nu aveam niciun fel de așteptări, pentru că, după asta, nu va mai exista nimic.

Ce mai conta că lumea-ntreagă ar fi avut mai multă putere și mai puțini ani decât mine… Eu aveam marele avantaj de a nu aștepta nimic. Mă simțeam… mă simțeam… Cum să explic? Mă simțeam împăcat. Când mi-am dat seama că mă ia somnul, m-am dezbrăcat, mi-am pus pijamaua, am închis aerul condiționat, mi-am dat jos lentilele și mi-am așezat pe nas ochelarii cu fund de borcan, pe care îi foloseam ca să citesc în pat; cel puțin, dantura era fixă. Ce vremuri acelea în care aveam nevoie doar de mine însumi ca să mă deplasez dintr-o parte în alta, fără niciun alt ajutor! Am închis ochii și m-am lăsat în grija lui Raquel și a lui Salva.

•

M-au trezit razele de soare care treceau prin perdeluță. Am făcut duș și m-am bărbierit cu aparatul de ras electric pe care mi-l pusese în valiză, scrâșnind din dinți, fiica mea, pentru că spunea că este o prostie să nu profiți de kitul de bărbierit de la hotel. Aveam fața proaspăt rasă, nici măcar când am fost bolnav în spital nu am încetat să mă bărbieresc, nici măcar în cele mai grele momente din viața mea. Soția mea zicea că felul meticulos în care mă bărbieresc mă caracterizează și poate că avea dreptate. Am mâncat mai mult decât obișnuiam la micul dejun, pentru că bufetul suedez intra în prețul camerei și pentru că, în felul acesta, la prânz, nu mai eram nevoit să iau decât o gustare și aveam să cinez devreme.

Mașina închiriată nu avea să-mi fie adusă mai devreme de ora douăsprezece, așa că am pornit într-o plimbare spre port și mi-am cumpărat de la o tarabă de pe Paseo Marítimo o pălărie care costa douăzeci de euro și care îmi făcea mai multă umbră decât șapca pe care o aveam pe cap. Fiica mea insistase să nu-mi iau atâtea lucruri, că mi le puteam cumpăra de oriunde, dar mie mi se părea o risipă să le las acolo, pentru ca apoi să nu știe ce să facă cu ele. Deși era foarte cald, nu aveam încotro și trebuia să port jachetă, din fericire, una subțire, căci

aveam nevoie de buzunare unde să-mi pun ochelarii, în caz că-mi cădea vreo lentilă (pe cei de soare îi scoteam și îi băgam în buzunarul de la cămașă), portofelul cu bani și cardurile, un carnet pe care să iau notițe și cutiuța cu pastile. Când eram tânăr, mai aveam și un Marlboro și bricheta. Din fericire, mobilul puteam să-l las în camera de hotel, pentru că, de îndată ce am trecut oceanul, a încetat să mai funcționeze. Îmi plăcea să am totul repartizat prin buzunare, îmi echilibra greutatea. Fiica mea mi-a cumpărat odată un ghiozdan, dar îl uitam mereu peste tot, pentru că nu mi se părea că era al meu. Ori de câte ori aveam ocazia, purtam costum, cel puțin pantaloni și sacou de cea mai bună calitate și iarna, haină de lână *beige* până aproape de genunchi, adevărul e că nu aș ști să trăiesc fără aceste mici obiceiuri.

M-am așezat pe o terasă să beau o cafea și să-mi mai treacă timpul, studiind din nou harta. Cafeaua era singurul obicei nesănătos la care nu renunțasem și la care nu aveam de gând să renunț, refuzam să trec la ceaiul verde, cum făcuseră puținii prieteni care-mi mai rămăseseră. Cel mai rău la bătrânețe este că, încet-încet, rămâi singur și devii un străin pe o planetă unde toată lumea este tânără. Dar eu încă o aveam pe soția mea înlăuntrul meu, iar fiica mea trebuia să-și trăiască viața fără să o suporte pe a mea, cu tot răul prin care trecusem. În balanța mea, ura cântărea mult, dar, slavă Domnului, cântărea și iubirea, deși, din nefericire, trebuie să fiu sincer, ura câștigase mult teren în fața iubirii.

Bându-mi cafeaua pe această terasă – o cafea *espresso* destul de bună, apropo –, m-am gândit că, după ce ai cunoscut răul, binele nu mai are același gust plăcut. Răul este un drog, răul este plăcut, de aceea măcelarii ăia exterminau din ce în ce mai mult și erau mai sadici, niciodată nu le era de ajuns. Am rupt eticheta pălăriei, mi-am pus-o pe cap și mi-am vârât șapca într-un buzunar. Dacă ar mai fi trăit Raquel, i-aș fi cumpărat și ei una. Îi stătea bine cu orice fel de pălărie, mai târziu au început să nu se mai poarte, iar femeile și-au pierdut din eleganță. Nu cu mult timp în urmă, un doctor îmi spusese că la vârsta mea memoria este o memorie cristalizată, ceea ce

înseamnă că îmi aduc aminte mai ușor întâmplările de demult decât cele recente. Era adevărat, acum îmi aminteam cu lux de amănunte pălăria pe care o purtase Raquel când ne-am căsătorit, prin anii ’50, într-o dimineață însorită de primăvară.

Sandra

A doua zi n-am mai riscat să merg la plajă, nu aveam chef să mă urc pe motocicletă și m-am mulțumit să mă duc la un supermarket la vreo cinci sute de metri distanță; suficient cât să mă plimb puțin și să cumpăr niște sucuri. Am avut toată ziua la dispoziție ca să pregătesc ceva sănătos, să citesc și să stau liniștită. Lămâiul și portocalul dădeau micii grădini un aer paradisiac, iar eu eram Eva. Eu și Paradisul. Sora mea îmi lăsase o grămadă de rufe murdare ca să le spăl. Trebuia să ud grădina dimineața și după-amiaza, și să pun rufele la mașină, și să le întind pe sârmă, și apoi să le strâng, și să le împăturesc și, dacă aveam chef, să le calc. Dacă mă luam după ea, mi-aș fi putut petrece tot timpul trebăluind, de unde scosese oare atâtea haine murdare? Cred că mă lăsase să mă instalez în casa ei ca să mă oblige să fac ceva și pentru ca, după părerea ei, să fiu utilă într-un fel sau altul. Poate că își petrecuse mai multe zile murdărind haine. Îi plăcea să dea ordine într-un asemenea mod, încât să nu pară că dă ordine. Chiar și mie îmi trebuiseră mai mulți ani a înțelege că-mi comanda și mă obliga să fac, fără să-mi dau seama, lucruri pe care nu voiam să le fac.

Și tocmai îmi îndeplineam sarcina de a uda grădina după-amiaza, după siestă, când am auzit zgomotul unei mașini care parca lângă grilajul de la intrare. Am auzit cum se trânteau ușile mașinii și niște pași lenți, până când i-am văzut. Erau ei, bătrâneii care îmi întinseseră o mână de ajutor pe plajă. Se bucurau, pasămite, să mă vadă, la fel și eu, căci de prea mult timp cugetam în singurătate. Am închis furtunul și m-am apropiat de ei.

— Ce surpriză! am spus.

— Ne bucurăm că ți-ai revenit, a zis el.

Vorbeau foarte bine limba mea, dar cu accent. Nu era englezesc, nici franțuzesc. Nu era nici german.

— Da, m-am odihnit, aproape că nu am ieșit de aici.

I-am invitat să intre și să se așeze pe verandă.

— Nu vrem să deranjăm.

I-am servit cu ceai dintr-un ibric din cupru pe care sora mea îl avea într-un dulap în perete, imitație de pe vremuri. Nu le-am oferit cafea pentru că nu găsisem nicio cafetieră.

Au băut cu sorbituri mici în timp ce le povesteam că nu eram sigură dacă sunt sau nu îndrăgostită de tatăl copilului meu și că nu voiam să încep această nouă etapă a vieții mele călcând în strâchini. Mă ascultau și mă înțelegeau, iar mie nu-mi păsa că ar putea ști totul despre mine, cel puțin ceea ce mă rodea pe dinăuntru, nu-mi păsa, pentru că erau niște necunoscuți, era ca și cum i-aș fi povestit aerului.

— Îndoieli de tinerețe, a spus el luând-o de mână pe soția lui.

Se vedea că fusese foarte îndrăgostit și că acum nu mai putea merge nicăieri fără ea. Ea era o enigmă.

Nu era un bărbat care să zâmbească, dar era atât de educat, încât părea că zâmbește. Statura sa uriașă făcea ca fotoliul de nuiele să pară de jucărie. Era foarte slab, i se vedeau pomeții, oasele parietale și absolut toate celelalte oase. Purta niște pantaloni gri de vară și o cămașă albă cu mâneci trei sferturi și era foarte îngrijit.

— Mâine, dacă vrei, putem să venim să te luăm, să mergem la plajă și să te aducem înapoi, a zis el.

— Pentru noi va fi o distracție, a afirmat ea zâmbind din toată inima, cu niște ochi mici albaștri, care fuseseră probabil cândva frumoși, dar care acum erau urâți.

În loc să răspund, le-am servit și mai mult ceai. Cântăream în gând situația. Niciodată nu intrase în calculele mele să devin prietena a doi bătrânei. În viața mea de toate zilele, bătrânii cu care aveam vreo legătură erau cei din familia mea, niciodată prieteni.

S-au uitat unul la celălalt vorbindu-și din priviri și și-au

desprins mâinile ca să ia ceștile de ceai.

— Vom veni la nouă, nici prea devreme, nici prea târziu, a spus el și s-au ridicat.

Ea părea mulțumită, i se însuflețiseră mult ochii. Cu siguranță, ea era cea care ținea frâiele căsniciei. Ei i se năzăreau diverse chestii de făcut, ea era cea care avea capricii. Poate că eu eram un capriciu al acestei doamne, ceea ce, în principiu, nu era nici bine, nici rău.

Ea a pus mâna pe brațul meu, mi l-a apucat de parcă ar fi încercat să nu mă lase să-i scap.

— Nu e nevoie să aduci nimic, eu o să am grijă de tot. Avem o ladă frigorifică portabilă.

— Fredrik și Karin, a zis el întinzându-mi mâna.

Și eu i-am întins-o și am sărutat-o pe Karin cu o expresie veselă și tristă în același timp. Până acum nu le știusem numele și nu-mi dădusem seama de asta, poate pentru că până acum nu mă interesaseră, îmi fuseseră cu totul străini, oameni care trec pe stradă.

— Sandra, m-am prezentat eu.

Nu-mi cunoscusem niciodată bunicii, muriseră când eu eram mică, iar acum viața mă recompensa cu doi bunici cărora nu-mi păsa să le fiu nepoata preferată sau, și mai bine, singura nepoată, beneficiara afecțiunii lor depline și… a tuturor bunurilor lor, acele bunuri fabuloase pentru care nu trebuie să te zbați, nici măcar nu trebuie să ți le dorești, pentru că le meriți de la naștere. Poate că ceea ce nu dobândisem prin legăturile de sânge îmi oferea destinul.

Julián

Umblând de colo-colo, până la ora unu nu am putut să plec cu mașina. Am deschis geamul pentru că aerul străzii îmi plăcea mai mult decât aerul condiționat. A trebuit să mă opresc la o benzinărie și la un chioșc de ziare ca să cer informații despre Tosalet, după aceea m-am pomenit pe o șosea lungă și întortocheată, unde era imposibil să întreb ceva

pe cineva și apoi am intrat într-o zonă împădurită în care casele erau aproape ascunse între copaci de cincisprezece metri înălțime și nu se auzea decât, uneori, lătratul vreunui câine. Și poate pentru că îmi pierdusem cele mai bune reflexe odată cu vârsta, mi-a fost destul de greu să găsesc strada pe care se presupunea că locuia Fredrik Christensen. Dar, în cele din urmă, am descoperit-o, precum și numele acesteia, Villa Sol, un nume deloc original pentru o asemenea suprafață.

Era ca un fort mic, practic nu se vedea nimic în interior și nu voiam ca vecinii să mă prindă dând târcoale, căci faptul că eu nu puteam să-i văd pe ei nu însemna că nici ei nu m-ar fi văzut pe mine. Predominau tăcerea și un miros puternic de flori. Ce legătură avea asta cu suferința, umilința, mizeria și cruzimea fără limite? La fel ca în ziar, nici pe cutia de scrisori nu erau schimbate numele. Scria: Fredrik și Karin Christensen.

Porțile erau metalice și vopsite în verde-închis, atât cea glisantă pentru mașină, cât și cea mică pe care intrau oamenii, iar în jurul lor iedera amenința să le astupe. M-am prefăcut că admir plantele agățătoare, așteptând să aud vreun zgomot, vreo mișcare înăuntru și m-am întors la mașină. O parcasem pe partea cea mai îngustă pe care o găsisem la două sau trei străzi mai sus, loc care, acum îmi dădeam seama, îmi putea folosi drept punct de supraveghere, dat fiind faptul că strada era cu sens unic și, în mod obligatoriu, trebuiau să treacă pe acolo.

Dar asta avea să se întâmple mai târziu sau mâine. Se făcuse trei și jumătate, ora la care trebuia să mănânc ceva pentru a-mi putea lua pastilele și ca să mă lungesc un pic, nu voiam să-mi risipesc puțina energie din prima zi.

Am parcat cu greu în preajma hotelului și, când am reușit, se făcuse aproape patru și un sfert. Am comandat la bar o omletă franțuzească și un suc de portocale și la sfârșit am băut o cafea cu puțin lapte. Cafeaua era la fel de bună ca aceea de dimineață. Mă simțeam oarecum euforic, eram bucuros și am sunat-o pe fiica mea. Am liniștit-o, i-am spus că mă simțeam mai bine ca niciodată, că faptul că schimbasem aerul îmi făcea bine, că îmi revigora plămânii. Nu i-am pomenit de moartea

prietenului meu Salva.

I-am spus că descoperisem deja casa familiei Christensen și că numaidecât aveam să începem să o supraveghem. Fiicei mele nu-i plăcea deloc să mă audă vorbind așa, tot ce i se părea a fi o obsesie o făcea să spună: „aha”, așa că am schimbat subiectul și i-am zis că era un loc minunat pentru a-ți petrece vacanța, cu multe colonii de oameni străini în vârstă. Și am adăugat ceva ce știam că avea să-i facă plăcere: că voi profita ca să vizitez case de închiriat și de vânzare, case albe cu verandă și cu o mică grădină, în care să mă retrag să trăiesc și unde ea să poată veni să petreacă oricât de mult timp ar dori.

— Și cu ce bani? a întrebat ea, căci asta spunea când o idee începea să-i surâdă.

Poate că fusesem foarte egoist cu Raquel și, din păcate, continuam să fiu și cu fiica noastră. Nu o lăsam să respire, nu o lăsam să uite răul. I-l aminteam în mod constant, urmărind fantasme. Ea spunea mereu că nu are timp să facă ordine în lume și că ar vrea să fie un om normal, o persoană căreia să nu i se fi întâmplat ceea ce i s-a întâmplat familiei sale, că măcar la atâta lucru avea și ea dreptul, nu-i așa?

Iar eu mă întrebam dacă era corect ca Fredrik și Karin să trăiască înconjurați de flori și de neprihănire.

•

Când am ajuns în camera de hotel, m-am trântit pe pat cu hainele pe mine, m-am învelit pe jumătate cu pătura și am aprins televizorul. Nu voiam să adorm, dar picam de somn și când am deschis ochii se lăsa înserarea și am simțit telecomanda în mână. Mă odihnisem, însă aveam mințile brambura și am mers clătinându-mă până la baie, de parcă aș fi fost beat. Nu-mi dădusem jos lentilele și mă usturau ochii. Aveam de gând să ies să fac o plimbare până în port, ca să respir aer curat de cea mai bună calitate. Șoseaua până la Tosalet era plină de curbe, de aceea nu-mi prea venea să plec cu mașina noaptea, voiam să aștept până a doua zi, având senzația că pierd timpul. Nu mă aflam aici în vacanță, nu aveam timp de concedii. Vacanța era pentru cei tineri, pentru

oameni care au toată viața înainte, pe mine mă aștepta marea odihnă după colț.

Luminile frumoase din port nu însemnau nimic în comparație cu luminile care ar putea fi aprinse în grădina cuplului Christensen. Acele lumini aveau un sens, erau semnale care se încadrau în lumea mea și care mă conduceau spre infernul pierdut. Am mers în sus și-n jos pe Paseo Marítimo, unde încă mai era deschisă taraba de la care îmi cumpărasem pălăria, și am conceput un plan de bătaie. De dimineață, voi lua micul dejun devreme și voi pleca spre Tosalet. Voi aștepta până ce Fredrik va ieși și apoi îl voi urmări. Aveam să notez tot ce făcea. În două, trei zile aveam să-mi fac o idee referitoare la activitățile sale zilnice. Chiar dacă era vorba despre un ofițer care purta decorația SS, maestru în fuga dintr-o țară în alta, în schimbarea domiciliului, a orașului, nu putea să scape de vârstă, iar vârsta este împlinită și el supraviețuiește doar pe baza obiceiurilor.

Încă nu eram sigur cum aveam să folosesc informațiile pe care urma să le culeg, dar știam că, în cele din urmă, aveam să le utilizez cumva. Să cunoști obiceiurile cuiva și persoanele cu care are legături este ca și cum ai cunoaște ușile și ferestrele unei case, găsești până la urmă o modalitate de a intra. Căci, hai să vedem, ce urma să fac după ce voi fi verificat adevărata identitate a lui Fredrik? Să-l capturez și să-l duc în fața unui tribunal, acuzându-l de crime oribile, de neconceput pentru o ființă umană? Vremea aceea trecuse, nu mai erau judecați naziștii bătrâni. Cel mult, se aștepta moartea lor și, odată cu ei, să dispară și problema de a-i extrăda, de a-i judeca, de a-i închide și de a scărmăna încă o dată atâta rahat negru și împuțit. Și m-am gândit, contemplând stelele, că, deși bătrâni și trăindu-ne ultimele clipe, încă ne mai aflam aici, eu și Fredrik, și că puteam să ridicăm capul și să le admirăm frumoasa strălucire. Și m-am gândit că încă era posibil ca acelui porc să-i tremure picioarele și că eu aș putea să mor cu conștiința împăcată, pentru că mi-am îndeplinit datoria. Știu că Raquel m-ar întreba pe cine vreau eu să păcălesc, ar spune că o fac pur și simplu din plăcere și pentru satisfacția mea

personală și s-ar putea să aibă dreptate, dar ce mai conta cum se numea ceea ce simțeam eu?

2. Fata cu părul roșu

Sandra

În felul acesta, plaja era foarte comodă. Din când în când, Fredrik ne aducea o înghețată, un suc, umbra umerilor săi lați și osoși cădea peste noi. Lui Karin îi plăcea să vorbească despre Norvegia, despre casa frumoasă pe care o aveau într-un fiord și care, pe vremuri, fusese o fermă. Nu se mai duceau acolo din cauza climei, umiditatea le intra în oase. Dar îi era dor de zăpadă, de aerul curat al zăpezii albăstrii. Karin nu era scheletică, precum soțul ei. Trebuie că fusese slabă în tinerețe și grasă la maturitate, acum era un amestec al ambelor siluete, un amestec deformat. Se uita la tine cu acea privire atât de greu de definit, între prietenoasă și neîncrezătoare, încât nu știai ce să crezi cu adevărat. Sau, mai bine zis, ceea ce spunea probabil că era a mia parte din ceea ce gândea, la fel ca toți oamenii în vârstă care au trăit mult pentru ca, în cele din urmă, să sfârșească prin a se bucura de lucrurile mărunte. Nu m-ar fi mirat să aibă în coșul ei de paie vreun roman cu un bărbat și o femeie sărutându-se pe copertă. Îi plăceau mult poveștile romantice și, uneori, îmi povestea vreuna care se înfiripa între șef și secretară sau între un profesor și eleva lui, sau între medic și infirmieră, ori între doi oameni care s-au cunoscut într-un bar. Niciuna nu semăna cu povestea dintre mine și Santi.

Era foarte plăcut să mă las în voia lor. Mă plimbam pe malul mării, de la umbreluța cuplului de norvegieni până la porțiunea pietruită și înapoi. Nu am mai vomitat, aveam oricâtă apă proaspătă am fi vrut în lada frigorifică, o ladă foarte bună cum nu găseai prin magazinele spaniole. Aproape nimic din ce foloseau ei nu era de aici, cu excepția baticurilor ei, cumpărate de la vreo tarabă de pe plajă.

Mai ales, erau pașnici. Se mișcau încet, nu vorbeau tare, nu

se certau aproape niciodată, cel mult aveau un schimb de opinii. Nu semănau deloc cu părinții mei, care făceau din țânțar armăsar la cel mai mic comentariu în contradictoriu. Părinților mei nici măcar nu le spusesem că sunt însărcinată, nu credeam că le pot suporta una dintre dramele lor obișnuite. Profitau de orice ocazie ca să întreacă măsura, să-și iasă din minți. Poate că din acest motiv mă combinasem cu Santi, pur și simplu pentru că avea un caracter frumos, era răbdător și echilibrat. Și totuși, după cum se vede, relația nu a mers. După o jumătate de oră de stat cu Santi, mă invada senzația insuportabilă că pierd vremea, iar acesta era un motiv întemeiat ca să nu mă imaginez alături de el peste vreun an sau doi.

Eu și norvegienii mergeam, din când în când dimineața, împreună la plajă, ceea ce nu mă sufoca prea tare. Când mă lăsau acasă, uneori nici măcar nu coborau din mașină. Își luau rămas-bun de la mine prin geamul de la mașină și mă lăsau în pace.

Julián

Voiam să beau ceva înainte de a mă întoarce la hotel, mereu am fost de părere că la hoteluri e mai scump să mănânci ceva decât undeva pe stradă. Am evitat restaurantele pe care le-am întâlnit în drumul meu, pentru că nu voiam să-mi petrec două ore luând cina fără prea mult chef. Așa că am intrat într-un bar și am cerut o porție de salată *à la russe* și un iaurt, precum și o sticlă mare de apă ca să o iau la hotel, pentru că fiica mea insistase atât de mult să nu beau apă de la robinet, încât era aproape ca un gest de loialitate față de ea să beau apă îmbuteliată.

Recepționerul de la hotel era tot cel pe care îl văzusem când sosisem. Avea un pistrui mare pe obrazul drept care îl făcea să pară pitoresc și care mă ajutase să nu-l uit, mi se întipărise imediat în minte, cum mi se întâmpla când eram tânăr și arhivam chipuri în mod automat, fără să le încurc

între ele. L-am întrebat în timp ce-mi dădea cheia de la cameră dacă nu i se termină tura. El păru surprins că îmi făceam griji pentru el.

— Peste o oră, a spus.

Avea vreo treizeci și cinci de ani. A aruncat o privire sticlei de apă.

— Dacă aveți nevoie de ceva, cafeneaua este deschisă până la douăsprezece, uneori și mai târziu.

M-am întors, căutând-o împrejur cu privirea.

— În capăt, a zis.

Probabil că era aceeași unde băusem paharul cu lapte. Nu știu de ce i-am zis să nu se lase tentat să-și șteargă pistruiul, pentru că pata aceea l-ar putea ajuta să se facă remarcat în viață. Mi-a venit în minte cicatricea în formă de U pe care Aribert Heim o avea în colțul drept al gurii și care, odată cu vârsta, se ascunsese printre riduri. Timp de mulți ani m-a tulburat atât de mult, încât, de îndată ce vedeam un bătrân de vreo optzeci, nouăzeci de ani având ceva lângă gură care părea o cicatrice, mă năpusteam asupra lui. Dar chiar și cu o statură care atrăgea atât de mult atenția și acel semn reușise să se ascundă de ochii noștri de nenumărate ori. Se adaptase celor din specia lui și uneori era confundat cu alți naziști uriași și longevivi, ca însuși Fredrik Christensen, cu care semăna foarte mult. În timpul celor cinci săptămâni cât a stat în lagărul de concentrare de la Mauthausen, între octombrie și noiembrie 1941, și-a petrecut vremea amputând fără anestezie și fără să fie nevoie, numai pentru a vedea câtă durere poate suporta un om. Experimentele sale includeau și injectarea de venin în inimă și observarea rezultatelor, pe care le notau amănunțit în caiete cu coperte negre și făcea toate astea fără să-și piardă bunele maniere, nici zâmbetul. Din fericire, nici eu, nici Salva nu am dat peste el în lagăr. Alți compatrioți nu puteau spune același lucru. Îl numeau, fără exagerare, Măcelarul, și probabil că acum Măcelarul stătea la soare și se bălăcea în apă într-un loc ca acesta. El și ceilalți probabil că se bucurau de ceea ce nu le semăna, de ceea ce nu transformaseră după chipul și asemănarea lor. Salva avusese

curajul de a nu fi vrut să uite nimic.

— Ia te uită ce zi! Sunt puțin cam obosit, am spus dându-mi jos pălăria și ștergându-mi din minte imaginea a doi evrei aduși de spate țipând de durere și implorând să fie omorâți mai repede. Cine a făcut asta? Cineva pe care acele țipete de durere îl afectau la fel cum ne întristau pe noi cele ale unui porc la tăiere sau ale unui șoarece prins într-o capcană.

Era imposibil să revii la punctul în care nu ai văzut încă așa ceva. Puteai să te prefaci că ești ca toți ceilalți, dar ce-i văzut, văzut rămâne.

Această veche fantomă din capul meu probabil că mă îmbătrânise, căci recepționerul zise, cu o expresie a feței destul de serioasă:

— După cum vă spuneam, dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să mă chemați.

În semn de răspuns, am făcut un gest cu pălăria pe jumătate mototolită în mână.

De fapt, nu eram obosit, dar eram atât de obișnuit să fiu obosit și să spun asta, încât am zis-o. A fi obosit se potrivea mai bine cu profilul meu decât a nu fi obosit.

După ritualul care îmi lua vreo trei sferturi de oră, m-am băgat în pat. M-am uitat puțin la televizor și, imediat după aceea, am stins lumina și am început să vizualizez în minte strada și casa lui Fredrik, fotografia din ziar și ceea ce știam despre el. Fotografiile lui din tinerețe, dintre care aveam doar două în arhiva din biroul meu și încă una în arhiva mea mintală erau de-ajuns ca să-mi amintesc cum era în realitate, un monstru care, la fel ca Aribert Heim, credea că are putere asupra vieții și a morții. Ca și Heim, avea un metru nouăzeci înălțime, trăsăturile feței colțuroase și ochi deschiși la culoare. Când ești tânăr, aroganța este mai vizibilă, este prezentă în trup, în felul de a merge, într-un gât mai lung și, prin urmare, într-un cap mai ridicat, într-o privire mai fermă. La bătrânețe, trupurile ramolite deghizează răutatea în bunătate, iar lumea tinde să le considere inofensive, dar și eu eram bătrân, iar pe mine ramolitul Fredrik Christensen nu mă putea păcăli. Aveam de gând să-mi păstrez toată puterea care-mi mai

rămăsese pentru bătrânul Fredrik, restul lumii trebuia să se descurce fără mine, mi-am spus întrebându-mă ce ar fi crezut Raquel despre toate astea, deși îmi imaginam, mi-ar fi zis că aveam să-mi irosesc puțina viață care-mi mai rămăsese.

•

M-am trezit la șase dimineața. Nu era rău, dormisem bușteан și mi-am făcut un duș, m-am bărbierit și m-am îmbrăcat fără grabă, ascultând știrile la radioul deșteptător cu leduri roșii care se afla lângă telefon, ceea ce îmi folosea și ca să fiu la curent cu politica locală și cu efortul ecologiștilor de a stopa construcția caselor pe plajă.

Am fost unul dintre primii sosiți în sala de mese și am luat un mic dejun îmbelșugat, mai ales multe fructe, practic cât mi-ar fi trebuit pentru o zi întreagă, plus un măr, pe care mi l-am vârât în buzunarul jachetei. Am ieșit și am mers spre mașină, simțind aerul dimineții destul de răcoros pentru acest sfârșit de septembrie.

Am urcat până la Tosalet intersectându-mă cu mașini care erau mai grăbite decât mine, cu siguranță se duceau la serviciu. Și eu, într-o oarecare măsură, mergeam la serviciu, deși nu eram plătit. Ar putea fi numit serviciu orice activitate care presupune o obligație impusă de propria persoană sau de ceilalți, iar munca mea mă aștepta într-o mică piață în care dădeau mai multe străzi, una dintre ele fiind cea pe care locuia Fredrik. M-am poziționat în așa fel încât să pot observa de la distanță iedera deasă a casei, care practic îi acoperea numele, Villa Sol. Pentru că Christensen nu mă văzuse niciodată în viața lui, nu eram nevoit să mă ascund prea mult, doar să mă port firesc în cazul în care drumurile noastre s-ar fi intersectat.

Și se vor intersecta, pentru că, la nicio oră de așteptare, s-a ivit botul unui jeep de culoarea măslinei din fortul mic al Villei Sol. Inima mi-a tresărit, acea tresărire de care atât de mult se temea fiica mea și aproape că nu am avut timp să iau poziție și să-l urmăresc. Tocmai făceam manevra, când a trecut pe lângă mine încet, ca o fantasmă, un fel de tanc condus de Fredrik Christensen. Alături de el mergea cea care

trebuia să fie Karin. Am pornit-o pe șoseaua principală după ei. După vreo cinci kilometri, am virat la dreapta. Nu aveam de ce să-mi fac griji că m-ar putea vedea; pentru ei, eu eram un vecin care făcea același drum, iar asta îmi oferea o oarecare libertate ca să nu risc să-i pierd.

După câțiva kilometri, dintr-o viluță ieși o tânără și se urcă în mașina lor. Și-au continuat drumul până la plajă, și eu în urma lor. Lăsam, când și când, alte mașini să se strecoare între noi ca să nu le atrag atenția asupra mea, dar nici nu voiam să risc să le pierd urma, nici să fac manevre de urgență sau ciudate. Nu era cazul de prea multe înfloriturі.

Am mers paralel cu plaja vreo zece kilometri până când a virat la dreapta și a parcat pe o stradă, în capătul căreia se vedea o parte din mare, o zonă de un albastru strălucitor. Cum de puteau fi atât de aproape infernul și paradisul? Valurile, dacă te uitai cu atenție la valuri, erau rezultatul unei imaginații extraordinare.

S-au dat jos din mașină și mi-a fost teamă să nu mă emoționez prea mult, am tras aer în piept atât de adânc, încât am început să tușesc. Era el, încă foarte înalt, lat în umeri, mâini și picioare lungi, slab. A deschis portbagajul și a scos o umbreluță, o ladă frigorifică și două scaune pliante. În schimb, pe ea n-aș fi recunoscut-o. Părea că trupul i se descompusese și mergea fără vioiciune, se îngrășase și se deformase. Și-a pus pe braț o pungă de plastic. Purta o rochie largă de plajă, de culoare roz, crăpată în ambele părți, iar el, pantaloni scurți, cămașă largă și sandale. Tânăra purta un tricou peste costumul de baie, o șapcă, prosopul pe umăr și în mână ținea o pungă de plastic drăguță, nu din acelea de la supermarket. S-ar putea spune că, după ce și-au instalat umbreluța, i-am avut sub control și m-am ocupat să caut prin împrejurimi vreun local unde să intru să îmi fac nevoile și să beau o cafea. Nu a fost ușor de găsit, dar în cele din urmă, am adus în mașină chiar și două sticle de apă. Fiica mea nu m-ar fi iertat niciodată dacă aș fi murit prin deshidratare.

Mi-am dat jos pantofii și șosetele ca să calc pe nisip, era foarte plăcut. Când voi avea timp, voi face o baie. Marea

Mediterană te ducea cu gândul la tinerețe și la dragoste, la femei frumoase, la lipsa grijilor. I-am localizat cu privirea pe Fredrik și pe Karin sub umbreluță. El privea marea și ea citea și, din când în când, făceau câte un comentariu. Stăteau cu capul sub umbreluță și cu trupul în afară, la soare. Erau puțini cei care făceau baie, cei care-și luaseră vacanța târziu, puțini străini lipsiți de griji, ca aceștia. Tânăra venise deja la mal. Eram atât de concentrat asupra cuplului de norvegieni, încât nu mi-am dat seama că i se întâmpla ceva, până când Fredrik nu s-a îndreptat spre ea. Se pare că un val îi luase revista pe care o citea și ea sări ca să o prindă. Mi-am dat jos ochelarii de soare ca să văd mai bine, dar lumina m-a orbit și am fost nevoit să-i închid. Când i-am deschis, Fredrik se întorcea făcând pași mari cu revista în mână, a deschis-o cu mare grijă și a întins-o la soare pe umbreluță. Apoi a scos o înghețată din lada frigorifică și i-a dus-o fetei. M-am așezat lângă zidul care despărțea nisipul de stâncile submarine, de trestiile și tufișurile care se întindeau în spatele meu, cu o oarecare curiozitate, dar și puțin somnoros.

Păreau foarte grijulii și amabili cu fata aceasta care nu făcea parte din rasa lor ariană. Mă îngrozea să-i văd făcând bine cuiva. Se purtau de parcă niciodată n-ar fi fost cu adevărat conștienți că făcuseră mult rău. De obicei, în viața de zi cu zi, binele și răul se întrepătrund, dar în Mauthausen răul era răul. Niciodată, de-a lungul vieții mele, nu am întâlnit binele absolut, dar am fost înăuntrul răului, răul cu majuscule, și înăuntrul forței sale devastatoare, și acolo nu exista nimic bun. Oricine l-ar vedea în acest moment pe Fredrik ar gândi: omul acesta a fost tânăr, a luptat de-a lungul vieții, a muncit și apoi s-a pensionat și s-a odihnit. Și nu ar ajunge niciodată să afle că se înșală și că ar continua să se înșele ori de câte ori s-ar întâlni cu un om fără suflet.

Am stat acolo vreo două ore. Când am văzut că începeau să-și strângă umbreluța, iar fata să-și scuture prosopul, m-am dus la mașină și am așteptat. La scurt timp, au apărut toți trei. Au urcat în jeep. Norvegienii stăteau în față, iar fata pe bancheta din spate. Au pătruns în centrul localității, unde

casele aveau un aspect mai campestru, mai autentic și unde erau grădini de zarzavaturi și mulți portocali. Apoi au intrat pe drumul îngust de unde o luaseră pe fată de dimineață și mi s-a părut prea riscant să mă țin după ei, așa că am mers înainte și am așteptat lângă o ieșire care dădea spre mare până când zării botul pătrat și mare al jeepului lui Fredrik îndepărtându-se. Cu siguranță aveau să se întoarcă la Tosalet și m-aș putea apropia de vila lor mai târziu. Acum aveam să-i arunc o privire mai de aproape fetei de la plajă, voiam să știu ce interes putea să aibă ea pentru fericitul cuplu. Așa că am parcat mai bine mașina și m-am dat jos.

•

Mă uitam în stânga și-n dreapta drumului pe când niște câini furioși lătrau și se izbeau de grilaje, de parcă ar fi vrut să se omoare. Până când am descoperit-o lângă bougainvillea, întinsă într-un hamac. Era tânără, avea în jur de treizeci de ani, nu era nici blondă, nici brunetă, avea părul cafeniu cu nuanțe de grena. Avea un tatuaj negru cu roșu pe gleznă care părea un fluture și altul pe spate, niște litere în chineză sau japoneză, scrise cu negru. Stătea într-o rână, deci ar fi putut avea și altele de cealaltă parte. Grădina era mică, cu un portocal și un lămâi, în afară de bougainvillea, deși poate că se întindea mai mult în spatele casei. Avea o sârmă de rufe de care atârnau ceva lenjerie intimă și un prosop. Era singură. O victimă perfectă pentru cuplul Christensen. Poate că au cunoscut-o pe plajă și au pus ochii pe ea ca să-i sugă sângele tânăr, ca să o stoarcă de energie, ca să se molipsească de prospețimea ei. Oamenii, în fond, se schimbă foarte puțin, iar pentru Fredrik un seamăn era o ființă de care putea să profite ca să-i fure ceva. Nu se putea schimba în două zile, nici în patruzeci de ani, eu nu mă schimbasem în ceea ce privește aspectele mele esențiale.

Ce putea ști această ființă despre toate astea? Cum ar putea să descopere răul în acești doi bătrânei care își făceau griji pentru ea? Nu voiam să o sperii, nici nu voiam să creadă vreun trecător că sunt un libidinos delectându-se cu imaginea unei fete adormite și lipsite de apărare, încă mai aveam un

strop de pudoare, în pofida tuturor lucrurilor, deși nu-mi păsa ce ar putea crede lumea despre mine. Am încetat să mai scrutez și am continuat să merg pe stradă în jos, spre un capăt al acestui drum, căutând afișe cu „se vinde” sau „se închiriază”, ca să nu fiu total lipsit de loialitate față de fiica mea. Să o mint în privința unui lucru atât de lipsit de însemnătate, să o înșel spunându-i că sunt în căutarea unei case pe care nu o căutam mi se părea mai meschin decât să fac asta în ceea ce privește un lucru important, periculos, ceva ce ar merita cu adevărat osteneala de a mă ascunde. Astfel că, pentru a mă ține de promisiune, trebuia să mă ocup în timpul liber de căutarea unei case frumoase pentru noi și trebuia să mă gândesc chiar și la posibilitatea de a veni să locuim aici. Nu voiam să devin, pe lângă tot ce mai eram, și un flecar care-i trombonește pe cei dragi. Așa ceva, nu.

La capătul acestei străzi umbroase și pline de cotituri, pe care locuia fata cu părul roșu, existau mai multe drumuri mărginite de bungalow-uri și, în comparație cu acestea, vila fetei era o căsuță, o căsuță asemănătoare celor din povești. Cum nu am văzut nicio tăbliță indicatoare și nicio ieșire clară care să dea undeva, m-am hotărât să mă întorc la mașină și, trecând din nou pe lângă căsuță, am aruncat o privire spre bougainvillea, iar tânăra nu mai era acolo. Se deschisese o fereastră pe care, cu siguranță, a deschis-o ea, și eu mi-am continuat drumul. Era timpul să-mi iau medicamentele și să mă întind puțin în pat.

M-am dus la același bar din ziua precedentă, dar încă simțeam micul dejun în stomac și am cerut doar un suc și o cafea ca să-mi iau pastilele. Apoi am urcat în cameră să mă odihnesc. Mirosea a detergent, a prospețime, patul era perfect aranjat și micul balcon care dădea în stradă, întredeschis. Dar nu puteam să mă delectez, să mă relaxez, să dorm ca și cum aș fi fost un pensionar normal care profită de ultimele sale puteri, ca prietenul meu Leónidas, care se trezea dimineața și se culca târziu ca să trăiască mai mult și apoi își petrecea ziua moțăind. Va veni o vreme, nu foarte îndepărtată, când nu voi mai putea să conduc, nici să mă mai urc singur într-un avion,

va veni o vreme când nici măcar nu va mai exista vreun Fredrik Christensen. Viața m-a aruncat într-o lume pe care eu nu o voiam, o lume inumană, fără visuri, iar acum acea lume se apropia de sfârșit, ca un film care se termină.

Sandra

Pe măsură ce treceau zilele rămâneau din ce în ce mai puțini vecini, mai precis, niciunul, iar zilele se scurtau și era din ce în ce mai multă liniște. Uneori, liniștea era atât de mare, încât foșnetul frunzelor, oricât de ușor ar fi fost, se auzea ca și cum ar fi fost o furtună, iar când intra o mașină pe cărare părea că avea să treacă dincolo de zid și să se izbească de pat. Slavă Domnului că, în scurt timp, distanțele nu mă mai înșelau și, dacă auzeam o picătură căzând pe coridor, știam că, de fapt, picura în verandă. Într-una dintre aceste după-amiezi am simțit prima mișcare a bebelușului meu și, dacă aș fi știut unde locuiesc Fredrik și Karin, aș fi dat fuga să le povestesc. Cu siguranță că nu i-ar fi deranjat dacă aș fi venit neanunțată la ei acasă. Bineînțeles că am ignorat tentația de a-l suna pe Santi, care s-ar fi agățat ca de un fir de pai de această mișcare a copilului nostru ca să vină să mă vadă. La fel, am ignorat tentația de a-i suna pe părinții mei, care mi-ar fi ținut o predică referitoare la singurătatea mea.

Îmi aminteam că norvegienii menționaseră ceva legat de Tosalet, dar în Tosalet vilele se întindeau pe o zonă foarte mare de pini și palmieri, în realitate, o pădure, ceea ce însemna să caut acul în carul cu fân. Așa că am rămas lungită, cu mâinile la ceafă, așteptând să miște din nou. Până când nu am mai putut să rezist, până când am simțit că trebuie să împărtășesc cuiva acest moment, până când s-a înnorat și amenința să plouă și aveam toată după-amiaza la dispoziție și nu am putut să mă împotrivesc impulsului de a acționa. Nu aveam altceva de făcut decât să caut casa norvegienilor. Și nu știu de ce, în timp ce mă urcam pe motocicletă, în acea după-amiază cenușie, mi-am dat seama că bătrâneii nu mă

invitaseră niciodată la ei acasă. Nu îmi dăduseră niciodată adresa, nici numărul lor de telefon. Ar fi foarte surprinși să mă vadă acolo dacă aveam să reușesc să îi găsesc și atunci eu m-aș simți jenată, de parcă aș fi depășit o linie invizibilă trasată numai de ei.

În orice caz, nu mă deranja să mă plimb pe aceste străzi liniștite din Tosalet. Mirosul de pământ și flori umede, chiar și înainte de a fi udate, se amesteca cu umiditatea mării. Mi se deschideau plămânii, respiram mai bine ca niciodată, ceea ce îi făcea bine copilului. La urma urmelor, eu eram poarta și ferestrele lui spre lume, iar ceea ce ajungea la el era prea puțin. Oxigen, muzică uneori, bătăile inimii mele și, probabil, tristețea și bucuria mea. Toate astea aveau să ajungă la el fără ca el să-și dea seama și aveau să-l târască de-a lungul vieții fără să știe că este târât și, de aceea, oamenii, încă de la grădiniță, au un caracter foarte marcat, și mă întrebam cum marcam eu acum caracterul fiului meu.

Mergeam cu o viteză minimă, uitându-mă la case care ar fi putut corespunde cu noii mei prieteni și la numele căsuțelor poștale. Acestea din urmă erau mai sigure, căci ce credeam că o să găsesc? O fermă norvegiană? În ceea ce privește casele, lumea te surprinde destul de mult. Sunt unii oameni foarte dichisiți și locuința lor arată ca o cocină, dar și invers. De exemplu, părinții mei aveau un caracter dezastruos, vehement, nechibzuit, și, cu toate acestea, erau foarte ordonați în ceea ce privește documentele, și facturile, și casa, unde totul era pus la locul lui, iar dacă se ardea un bec, era înlocuit imediat. De aceea, nu eram sigură că locuința este oglinda fidelă a locuitorilor ei.

Am pătruns mai mult în zona de locuințe și am parcat într-o piațetă, am legat motocicleta cu lanțul și, când mi-am ridicat privirea, am văzut în fața mea un restaurant închis, păcat, pentru că de acolo aș fi putut să primesc unele indicații. Cădeau câteva picături mari ici și colo, dar mi-am continuat drumul. Dacă nu mă gândeam, momentul era perfect. Aproape toate vilele erau închise bine cu ziduri din piatră și uși metalice dintr-o singură bucată, de parcă n-ar fi vrut să vadă,

nici să fie văzuți, de parcă înăuntru ar fi avut tot ce și-ar fi putut dori o ființă umană. Ploua, acum chiar ploua, iar la scurt timp s-a întețit torențial. Mă făceam ciuciulete ca un animal și nu știam unde să mă ascund, nu exista niciun acoperiș sau vreun intrând unde să mă pot adăposti.

O femeie dintr-o mașină, în timp ce deschidea poarta garajului cu o telecomandă, m-a întrebat dacă vreau să intru până se domolește furtuna. Nu a fost nevoie să repete. Am intrat în garaj, mergând pe lângă mașină, cu sandalele leoarcă și de acolo am ieșit în grădină. Aici era o galerie și i-am spus acelei doamne, străină ca și Karin, că mă voi așeza puțin sub boltă.

Înainte de a începe să-i explic eu însămi, a tras concluzia că mă rătăcisem. I-am răspuns că pornisem în căutarea casei unui cuplu de norvegieni pe numele lor Fredrik și Karin. Am dedus că nu îi erau cunoscuți, pentru că s-a îndreptat spre poarta principală fără să spună un cuvânt. S-a așezat între două coloane dorice care o apărau de ploaie, în timp ce eu mă zvântam de apă cum puteam și mă întrebam cât timp aveam să petrec pe planeta străină a acestei doamne, cam lipsită de bun gust, în treacăt fie zis, dar care, în mod evident, avea destui bani. În acest caz, locuința și locuitoarea ei păreau să se potrivească. Am visat vreo zece minute, imaginându-mi ce aș face eu cu acel teren și cum aș încerca să salvez fațada casei, când s-a întors aceeași doamnă ținând o umbrelă și urmată de zarva mai multor cățeluși. Acum venea zâmbind și aducea în mână un prosop. Mi l-a întins ca să mă șterg, dar nu m-am șters, pentru că era un prosop de plajă, pe care părea că se tăvăliseră mai multe trupuri, m-am limitat să-l țin în mână, în timp ce-mi spunea că îi telefonase lui Karin și că Fredrik venea să mă ia de acolo.

— Sărmana Karin, spuse, azi suferă de artroză. Schimbările climatice o nenorocesc.

Cățelușii îmi ajungeau până la glezne, lătrau și săreau în jurul meu. Și pe fundalul acestei zarve i-am zis că avusesem un adevărat noroc că îi cunoștea pe prietenii mei.

— Aici toți ne cunoaștem între noi, spuse. Locuiesc la vreo

trei sute de metri distanță.

Și-a coborât privirea spre burta mea și și-a pironit-o pe ea un moment, dar nu a făcut niciun comentariu, nu voia să facă o gafă, dacă cumva era vorba despre o impresie falsă. Pe atunci eu încă purtam haine de vară, cu buricul gol, un tricou până la brâu și niște pantaloni cu talie joasă. Îmi simțeam tălpile băltind în sandalele cu platformă.

— Nu e indicat să răcești, ar trebui să te ștergi.

Cățelușii își mișcau de colo-colo ciuful bine frizat.

— Nu vă faceți griji, am răspuns întinzându-i prosopul.

— Îi cunoști pe Christenseni de mult timp?

— Ne-am cunoscut pe plajă acum câteva zile, ne simțim bine împreună.

Doamna puse umbrela închisă pe banca de lemn care se afla sub boltă. Era îmbrăcată cu o rochie albă până la genunchi și i se vedeau chiloții. Deși era cam de vârsta lui Karin, părea vioaie și nu foarte conștientă de anii ei. Mi-a zâmbit gânditoare.

Când am auzit claxonul lui Fred, am ieșit la poartă eu, bătrâna cea tânără și cățeii. Așa cum bănuiam, Fred m-a privit mirat. M-a întrebat de motocicletă și dacă venisem singură și i-am răspuns ceea ce se spune în astfel de împrejurări, că treceam pe acolo, că îmi amintisem că îi auzisem zicând că locuiau în Tosalet și… Când am obosit să dau explicații, am tăcut, nu era chiar atât de grav. La intrare era un mozaic foarte frumos cu numărul 50. Bătrâna cea tânără a scos un mic pachet dintr-unul din buzunarele rochiei și i l-a înmânat.

— Mulțumesc, Alice, zise Fred. Mulțumesc mult.

M-am urcat în mașină cu oarecare jenă să nu ud tapiseria.

— Karin pregătește ceaiul, ajungem imediat, spuse cu o bucurie care, cu siguranță, nu mi se datora doar mie, în timp ce vira pe mai multe străzi, pe unde părea miraculos că poate intra și ieși un ditamai jeepul fără nicio zgârietură.

La intrarea în casă era scris Villa Sol și coborârăm în profunzimile acestei case, pentru ca apoi să urcăm niște scări spre un vestibul.

Karin era în bucătărie. O bucătărie de vreo treizeci de metri

pătrați cu mobilă uzată și cu adevărat veche, nu o imitație de antichitate, precum cea a surorii mele. Nu m-a întrebat nimic, s-a bucurat să mă vadă. Se deplasa mai greu decât în celelalte zile și îi apăruseră încă vreo două, trei riduri de suferință pe chip.

— Azi mă doare tot corpul, zise.

— Da, mi-a spus doamna aceea ceva în legătură cu artroza.

— A! Alice. Alice are un mare noroc, are gene de cal. Deși pare de necrezut, este mai mare cu un an decât mine.

Atunci, Fred i-a pus lui Karin micul pachet în mână, iar ochii ei s-au iluminat.

— Mă întorc imediat, spuse.

S-a întors după un timp cu un halat de mătase roz în mână și m-a obligat să-mi dau jos hainele ude și să-l îmbrac, în baia micuță de lângă scară. Pe Fred l-a obligat să se ducă în garaj și să-mi caute niște sandale de pescar. Îmi plăcea mai mult cum arăta Villa Sol decât vila lui Alice. Era mai puțin pretențioasă și mai umană. Avea mai multe flori, iar arhitectura era cea tradițională, a zonei, cu fațada de culoare ocru, acoperișul de olane, obloanele de Mallorca și tâmplăria verde-închis. Ne-am așezat într-un salon unde probabil că își duceau veacul, fiindcă mirosea a parfumul lui Karin. Avea șemineu și se vedea grădina și într-un colț era un fotoliu care mi-a plăcut din prima clipă și pe care m-am așezat. Fred mi-a adus un taburet ca să-mi sprijin picioarele. Ceștile aveau marginea aurită, la fel ca farfuriile și ceainicul.

— Peste cincisprezece zile vom începe să facem focul la șemineu pe înserat. E multă umiditate în zona asta.

— Îmi pare rău că am venit fără să vă anunț.

— Nu contează, draga mea, spuse Karin. Vreau să îți arăt ceva, uite, îi croșetez un pulover bebelușului.

Fred a luat un ziar și eu m-am apropiat mai mult de Karin. Nu-mi venea să cred că se gândiseră la mine atât de mult.

— Azi s-a mișcat, mă rog, s-a mișcat de două ori.

Karin mi-a zâmbit printre ridurile care îi făceau zâmbetul să pară un pic diabolic, ca și cum ar fi vrut să spună: ce singură ești din moment ce ești nevoită să povestești un lucru

atât de intim și de important unei necunoscute. Dar cum nu a spus nimic, nu am putut să-i răspund că, dacă îi povesteam asta unei necunoscute, era pentru că voiam să i-o spun unei necunoscute, pentru că poate că voiam să o spun, dar nu și să o împărtășesc.

A pus andrelele și ghemul deoparte, fiindcă din cauza artrozei nu putea să facă nimic în acest moment și și-a pus mâinile în poală, una peste alta.

— Urăsc iarna, zise. Îmi plăceau, când eram tineri, zăpada strălucitoare, frigul înghețat pe chip. Pe vremea aceea, iarna nu mă deranja, puteam să fac față la toate, acum am nevoie de soare și de căldura lui, iar zilele cum e cea de azi mă întristează și mă fac să cad pe gânduri. Și știi ce-i mai rău? Să cazi pe gânduri. Dacă te gândești la lucruri frumoase, le simți lipsa, iar dacă te gândești la lucruri urâte, te amărăști. Când este foarte cald și sunt pe plajă, nu mă gândesc la nimic.

Și mie mi se întâmpla cam la fel pe plajă, când soarele îmi încingea creștetul capului, mă simțeam în al nouălea cer.

— Nu-ți face griji pentru nimic, drăguțo, vei avea mult timp ca să uiți, ești atât de tânără…

Și amândouă am rămas privind spre grădină fără să spunem nimic, căzute pe gânduri, ascultând zgomotul picăturilor care se scurgeau de pe acoperiș și din copaci. Am închis ochii și am moțăit, nu pentru că mi-ar fi fost somn, ci pentru că atmosfera era foarte plăcută. Ce să uit? Pe Santi? Nu era chiar așa de grav. Deși nu voiam să mă mărit și nici să împart cu el un copil (nu-mi surâdea ideea de a merge în parc cu el și cu fiul nostru), țineam la el. Am deschis ochii și m-am așezat mai bine în fotoliu, când a început să mă macine vina de a mă simți lângă Karin mult mai bine decât mă simțisem vreodată alături de mama, de a prefera să-l am pe Fred sub același acoperiș, dând foile ziarului, și nu pe tatăl meu. Îmi ofereau pace. Am băut ce mai rămăsese în ceașcă, deja se răcise. Karin mi-a spus că, dacă voiam, mă putea învăța să-i fac o hăinuță copilului.

M-a entuziasmat ideea de a învăța ceva util, de a-mi folosi mâinile, la fel de plăcut ar fi să învăț să lucrez lutul în

mijlocul acestei oaze de pace, în zile în care nu se întâmplă nimic. Nu m-am lăsat rugată când, la opt, Fred a anunțat că era ora cinei și că se așteptau să îi însoțesc. Am aranjat masa în timp ce Fred pregătea o salată mai degrabă ușoară. El a băut o bere și noi, apă. După ce a strâns șervețelele brodate probabil de Karin și farfuriile cu blazon pe fund, Fred a adus un teanc de cărți de joc ca să jucăm pocher, moment de care aș fi putut să profit ca să plec. Dar am acceptat să mă îndepărtez încă puțin de lumea mea și să pătrund din plin în dimensiunea lui Fred și a lui Karin. Pe de altă parte, era mai bine să încep să știu ce avea să mă aștepte mai încolo, când cineva nu își poate permite luxul de a se plictisi.

Karin ținea cărțile cu degetele ei deformate și îi arunca priviri agere soțului ei. Dac-ar fi fost s-o cred, Fred câștigase mai multe campionate de pocher. Era foarte bun, cel mai bun, dar cupele se aflau în casa-fermă din Norvegia, precum și cele pe care le câștigase de pe urma tragerii la țintă. Fred încerca să nu-și schimbe expresia feței, în ciuda lingușirilor, nu-și ridica ochii din cărți și se lăsa măgulit. Când în cele din urmă ne-a privit, ochii îi străluceau ca unui copil.

Am întrerupt partida doar pentru că a sunat cineva la ușă.

Erau doi băieți. Unul nici înalt, nici scund și gras, ras în cap și cu niște obraji foarte fini care îi încadrau mandibula. Un tricou negru fără mâneci îi îmbrățișa pieptul mare. I-au spus Martín. Martín m-a privit intrigat și Fred l-a luat de braț și l-a dus într-un vestibul în care dădeai ieșind din salon. Celălalt a rămas lângă ușă. Era aproape slăbănog, părul, în comparație cu cel al lui Martín, se putea spune că era lung și șaten-deschis.

— Ești prietenă cu Fred și Karin? zise în șoaptă și întinzându-mi mâna. Sunt Alberto.

I-am întins-o și eu pe a mea, contactul a fost prea intens. Avea mâna foarte caldă sau era a mea? Mi-am retras-o, de parcă m-ar fi fript și am fugit în bucătărie. Nu voiam să mă mai privească ochii lui alunecoși, care păreau că se mișcă în spatele unui strat de ulei. Era imposibil să știu ce gândea, pe când celuilalt i se citise pe chip uimirea când m-a văzut. Ăsta

nu manifesta nimic, era ca un țipar.

Când am ieșit din bucătărie, nu mai era. Plecase împreună cu Martín.

•

Nu m-au lăsat să mă întorc acasă. Mă aștepta cumva cineva? Am jucat cărți până târziu și ploaia nu înceta. Fred ar trebui să mă ducă cu mașina până la locul în care lăsasem motocicleta și eu aș fi nevoită apoi să cobor toate acele curbe oribile prin răpăiala aia și, toate astea, pentru ce? Ca să dorm în casa mea?

— Avem destule camere, zise Karin.

Fred nu spunea nimic, ceea ce mă făcea să mă îndoiesc, până când Karin l-a îndemnat pe Fred.

— Spune-i ceva, zise, nu sta ca un mut.

— Dacă îți petreci noaptea aici, mâine vom putea merge împreună la plajă sau poate preferi să faci baie în piscină, comentă el.

M-am lăsat rugată vreo câteva minute și am rămas, prelungind puțin serata până când m-au condus într-o cameră foarte comodă, tapetată cu flori albastre și având o etajeră albă.

— A făcut-o Fred, zise Karin arătând spre etajeră.

M-am gândit că părinții mei ar fi mai fericiți dacă mama l-ar admira pe tata precum Karin pe soțul ei. Dar probabil că era ceva genetic, pentru că nici eu nu reușisem să îl admir pe Santi în felul acesta. Karin mi-a dat o cămașă de noapte din satin de culoarea osului, fabulos de lungă. Părea o rochie de seară. Probabil că aparținea epocii în care ea fusese înaltă și slabă și se făceau țesături care să țină toată viața. Îmi stătea foarte bine și îmi era jenă să mă bag cu ea în pat și să o mototolesc. De obicei, dormeam cu un tricou uzat și comod și niște chiloți, nu aveam nevoie de altceva. Nu înțelegeam de ce m-aș fi băgat între cearșafuri ca și cum m-aș fi dus la o petrecere simandicoasă… până acum, când mătasea sau satinul mi se învolbura pe coapse și mi se potrivea pe niște sâni de prințesă. Poate că fiul meu, ca să se nască cu stima de sine ridicată și să pășească sigur prin viața lui viitoare, avea

nevoie ca mama lui să doarmă cu cămăși de femeie-vampir.

Deși mi-au lipsit câteva dintre numerele vechi ale revistelor surorii mele pentru a afla ce s-a mai întâmplat cu prințesa Ira de Fürstenberg, imediat m-a luat somnul, era imposibil să-i reziști acelui pat, cu toate că am avut timp să mă întreb ce căutam eu în acea cameră, în acel pat, printre atâtea floricele albastre și îmbrăcată cu acea cămașă de noapte.

•

Ca în fiecare noapte de vreo două luni încoace a trebuit să mă scol să urinez cel puțin o dată sau de două ori. M-am trezit puțin dezorientată, amintindu-mi vag că exista o baie pe hol. În timp ce o căutam, am auzit neîncetat acel zgomot pe care îl fac paturile atunci când… și unele gemete. Acești doi bătrâni or fi…? Or fi făcând dragoste? Nu știam cât putea fi ceasul și când m-am întors în cameră, auzeam în continuare un murmur îndepărtat, acum niște cuvinte răzlețe, de parcă ar fi vorbit despre cum se simțiseră și mi-am pus perna pe cap aproape rușinată că îi ascultasem fără să vreau. Așa că nu m-a mirat că dimineață i-a prins orele zece în pat. La început, de îndată ce m-am trezit, am crezut că eu sunt leneșa, pentru că nu se auzea niciun sunet, dar văzând că poarta de la stradă avea zăvorul tras, am dedus că dormeau în continuare. Am tras jaluzelele din salon și am deschis ușa, și ziua era minunată. Soarele dădea strălucire frunzelor ude și atmosferei și păsările cântau gureșe. Mi-am făcut o cafea cu lapte și tocmai mi-o beam pe verandă când au apărut căscând, Karin în cămașă de noapte și Fred în pantaloni scurți și tricou cu mânecă până la cot. Erau bucuroși. M-au întrebat dacă m-am odihnit și Karin părea mai vioaie decât cu o zi înainte.

— Mă duc să pregătesc micul dejun, zise Fred.

Nu am avut timp să le spun că era cam târziu și că trebuia să plec. Karin mi-a luat-o înainte, punând pe masa de pe verandă șervețelele brodate. Și în timp ce ea se îmbrăca, Fred pregăti niște sucuri de portocale și obișnuitul ceai. Bine, mi-am spus, de îndată ce terminăm, o să plec să-mi continui lectura despre viața Irei din romanul-foileton. Nu e vorba că aș fi avut prea multe lucruri de făcut, dar aici aveam impresia

că le abandonam, aveam impresia că tot ce nu făceam era foarte important.

Erau foarte însuflețiți, vorbeau despre serialele tv pe care le urmăreau, îmi povesteau episoade întregi. Eu mă amestecam în conversație cu orice mi-ar fi trecut prin minte, dar dintr-odată, în timp ce vorbeam, i-am surprins privindu-mă îngrozitor de serioși, ca și cum s-ar fi pregătit să se năpustească asupra mea și să mă devoreze. Era oare din cauza vreunei prostii pe care o spusesem fără să-mi dau seama? A fost o chestiune de o fracțiune de secundă și apoi s-au privit între ei în același fel, în următoarea secundă totul a revenit la normal. Chipurile lor au devenit din nou foarte plăcute. Fusese unul dintre acele miraje pe care abia de le bagi de seamă. Când ne-am ridicat de la masă, Karin mi-a propus să ne odihnim în hamacuri, la soare. M-am gândit că zarurile erau aruncate, că, oricum, ce mai conta să mai aștept încă puțin și să mă mai odihnesc înainte de a lua motocicleta.

Eu și Karin ne-am întins cu fața spre soare și am închis ochii. Nu aveam de gând să adorm din nou, pur și simplu mă gândeam la cât de comode erau hamacurile și la faptul că sora mea ar putea cumpăra unele ca astea și să le arunce pe cele pe care le avea, în care nu puteai să reziști mai mult de o jumătate de oră.

În ciuda vârstei, Fred nu obosea. A strâns masa și a spălat vasele, apoi s-a închis pe undeva să lucreze și, pe la patru, după ce a pregătit un ceai cu fursecuri pe care doar eu le-am gustat, a plecat să facă niște cumpărături la supermarket, pentru că se pare că mâncaserăm tot ce era în frigider. M-am gândit că ar putea să mă ducă la motocicletă, dar când am vrut să reacționez, el ieșise deja din garaj. Noi ne-am întors la hamacuri. Lui Karin i se domolise artroza, avea chiar și degetele mai drepte și se putea ridica din hamac cu destul de multă vioiciune, cum am văzut că făcea chiar în acest moment. S-a întors cu ghemul de lână și cu andrelele și cu un alt ghem și alte andrele pentru mine.

— Dacă ai chef, poți să faci o baie, spuse, nu contează că nu ai bikini, aici n-o să te vadă nimeni.

Apa era rece, nu mai era vreme de piscină oricât de mult soare ar fi fost, dar mi-a prins bine, m-a liniștit și am putut să stau la soare chiar dezbrăcată, profitând de faptul că Fred nu era, voiam să-i respect vârsta și obiceiurile, deși, după cele auzite noaptea trecută, îmi era puțin rușine să mă gândesc la obiceiurile lui. Când am socotit că s-ar putea întoarce, m-am îmbrăcat și am luat andrelele. Karin m-a învățat să pun ochiuri pe andrea. Era plăcut să avansez treptat și să fac să crească ceea ce avea să fie un puloveraș galben, deși ochiurile încă nu-mi ieșeau toate la fel. M-am gândit că puteam alterna revistele cu puloverul, cu plimbările, cu mesele, și că viața mea avea să fie plină.

Julián

Timp de mai multe zile l-am urmărit pe Fredrik și i-am supravegheat casa. Aproape în fiecare dimineață el și Karin se îndreptau spre plajă sau se duceau la cumpărături la cel mai mare centru comercial din zonă. Cred că ea mergea la vreun fel de recuperare, pentru că uneori, după-amiaza, se duceau la o sală de gimnastică, iar ea stătea acolo o oră, timp de care el profita ca să pună benzină în rezervorul mașinii și să o spele sau ca să se ducă până la Nordic Club. S-ar putea spune că duceau o viață normală și discretă.

El se adaptase (avusese mulți ani la dispoziție pentru asta) să împingă cărucul de cumpărături și să citească etichetele produselor, cu siguranță, ca să verifice că nu au zahăr sau grăsime. Era politicos cu lumea și părea că nu-l deranjează harababura de rase care mișuna în jurul lui, ființe inferioare care aveau să-i supraviețuiască și să pună stăpânire pe planetă. Cât de mult trebuie să-i fi întors stomacul pe dos toate acestea, era un refuz pe care îl purta înlăuntrul său, succesul său în viață fusese legat de faptul că îi repugna bună parte din umanitate și cu siguranță că avea nevoie, pe lângă Karin, de ființe asemănătoare cu care să-și împartă sentimentele. Or mai exista și alții ca ei pe undeva sau erau

singuri?

Era ca și cum eu aș avea niște ochi diferiți de cei ai celorlalți, pentru că, acolo unde oamenii vedeau doar un cuplu de bătrânei, eu o vedeam pe tânăra infirmieră Karin.

Era cu patru ani mai tânără decât Fredrik și formaseră un cuplu frumos împreună, acum erau niște rămășițe trupești. Chip frumos, trup frumos, păr blond ondulat, destul de înaltă încât să nu pară o pitică lângă el, tipic nordică, dar nici chiar o frumusețe să te dea pe spate. S-au cunoscut pe vremea când erau studenți și se pare că ea a fost cea care l-a încurajat să se înscrie în partidul nazist și să avanseze în ierarhia lui. Din informațiile pe care le aveam știam că ea era capul familiei, cea care manevra și care profitase de puținele și inflexibilele idei ale soțului ei ca să-l împingă înainte și, totodată, să se împingă și pe sine, spre ținta cea mai înaltă. O poveste ca multe altele, doar că împănată cu multe vieți masacrate. Fredrik fusese sportiv. Fusese jucător de hochei pe gheață, la fel ca prietenul său, Aribert Heim. Și, în plus, călărea, înota, schia, era alpinist, un bărbat sănătos. Oricum, nu erau niște personaje cărora să le fi dedicat mult timp, ci suficient ca să știu cine erau, poate pentru că îmi petrecusem cei mai frumoși ani din viața mea alergând dintr-o parte într-alta după Măcelarul din Mauthausen, după Martin Bormann, după León Degrelle, Adolf Eichmann și mulți alții ca ei. Și uneori, cum se spune de obicei, nu vezi pădurea de copaci și nu îi acordasem lui Fredrik atenția pe care o merita, îl considerasem un nazist de mâna a doua, până acum, până când n-am scos din nou din arhivele mele o informație atât de îmbătrânită și cu aspect de pergament ca el însuși și ca mine și mi-am dat seama că tot ceea ce făcusem până în acest moment mă condusese spre acest loc și spre el.

În după-amiaza aceea nu-mi găseam locul. Uneori, noi, bătrânii, devenim foarte nerăbdători, de parcă oboseala ne-ar afecta trupul, și nu creierul. Creierul avea multe de făcut, astfel că se răzvrătea împotriva mea acești mușchi fleșcăiți și fără putere și încercam să mă afund cât mai mult în pat pentru ca salteaua să-și îndeplinească misiunea de a mă

reface. Așa că, după o siestă de o oră, din care am moțăit un sfert, mă simțeam în stare să urc în piațeta de la Tosalet și să supraveghez Villa Sol. Mai devreme sau mai târziu aveau să sosească musafiri, cu puțin noroc, musafiri ca ei, tovarăși ai infernului, care probabil se atrăseseră unii pe alții ca să se simtă mai în siguranță. Muream de nerăbdare să aflu mai multe.

Am luat un binoclu pe care îl adusesem din Buenos Aires și care, după părerea fiicei mele, avea să îngreuneze prostește geamantanul, dar era un binoclu Canon vechi, dintr-acelea care nu se mai fabrică. Îl folosisem atât de mult timp încât mi se ajusta pe ochi aproape singur și nu aveam de gând, sub nicio formă, să fac o cheltuială fără rost cumpărându-mi altul de aici. Era un binoclu de profesionist, pentru a observa lucruri importante, transcendentale. N-aș folosi niciodată această armă de pătrundere în viața celorlalți ca să văd ceva ce nu ar trebui să văd. Am avut parte de destulă intimitate în lagăr. În baracă dormeam claie peste grămadă în priciuri suprapuse pe trei etaje și trebuia să țin ochii strânși ca să nu văd ce nu se cuvenea să văd. De atunci, nu suportam să fiu martor la scene intime, nici măcar la un film. Situația aceasta era diferită, binoclul meu îl încadra doar pe inamic. Binoclul meu fusese mereu în stare de război. Aveam și un aparat micuț și silențios de pozat, cadou de la fiica mea, care, deși încerca să mă facă să uit, înțelegea, în același timp, că există lucruri care fac parte din mine. În rest, felul meu de a funcționa era foarte conservator, nu aveam nici timp, nici chef să mă pun la zi.

În mașină, mai aveam niște sticle cu apă de câte un litru și jumătate fiecare, două caiete, vreo două pixuri și merele pe care le luam de la micul dejun, în caz că m-aș plictisi și mi s-ar face foame. Mi-am vârât camera foto în buzunar. Toate gecile mi se lăbărțau și sfârșeau mai mereu cu buzunarele deformate și cu căptușeala celui drept descusută. Astfel echipat, m-am dus să-mi ocup postul de observație în piațeta din Tosalet, de unde aveam să supraveghez Villa Sol. Dar nu a fost nevoie să ajung până acolo, căci nici nu începusem să urc

curbele când m-am intersectat cu jeepul verde măsliniu al lui Fredrik. Cobora încet, ocupând toată șoseaua, există și nesătui care acaparează totul, până la ultimii centimetri.

Această schimbare bruscă a situației mi-a accelerat pulsul. Trebuia să schimb urgent direcția în sens invers și să-l urmăresc pe Fredrik. Ce mai șosea!, am fost nevoit să-mi risc viața de îndată ce mi s-au ivit ocazia și spațiul pentru a trage brusc de volan. De pe lumea cealaltă, Raquel mi-a spus că sunt nebun, că am pus în pericol și viața altei persoane, cea cu care m-aș fi putut ciocni. Raquel mi-a zis că nu ar mai trebui să plătească nimeni pentru vina lui Christensen sau a altuia. Eu și Raquel nu ne puseserăm niciodată de acord în această privință. Spunea să nu-mi mai fac griji, să nu-mi mai pierd timpul, pentru că toate jigodiile astea aveau să moară în cele din urmă, ca toată lumea, și că de asta nu puteau să scape, aveau să sfârșească prin a fi niște schelete sau cenușă, aveau să moară, să se ducă, să dispară. Iar când eu îi spuneam că voiam să sufere în viața asta, că tocmai asta nu voiam, să treacă pe lumea cealaltă și să scape de mine și de ura mea, în timp ce eu nu puteam scăpa de ei, de ei, care nu aveau niciun motiv să mă urască, atunci Raquel îmi zicea că le dădeam prea mult din mine, că era ca și cum n-aș fi ieșit din lagăr și că ei îmi confiscaseră până când și ura. Îmi era atât de dor de Raquel…

Am condus nebunește ca să nu-i pierd urma și, într-adevăr, când am ajuns jos și am intrat pe o porțiune dreaptă, l-am zărit în depărtare. Am înaintat cum am putut până când am ajuns la două sau trei mașini depărtare. Partea bună a jeepului este că îl poți localiza ușor. Și, de îndată ce mi-am dat seama că merge către supermarket, m-am relaxat. Tensiunea mi-a scăzut așa de brusc, încât puțin mi-a lipsit să nu amețesc.

În centrul comercial îl aveam în vizor, pentru că, deși era vorba de un spațiu foarte mare și cu multe raioane, capul lui Fredrik mereu ieșea în evidență în vreun loc. În schimb, în parcare nu distingeam jeepul la prima vedere. Nu conta, pentru că nu trebuia să mă gândesc decât la ce aș avea nevoie să cumpăr eu ca să știu de ce ar avea nevoie el și Karin. Apă

îmbuteliată, iaurturi bogate în calciu, apoi fructe și pește, celelalte alimente le-ar face rău. L-aș fi putut găsi și la raioanele de sucuri naturale și la parfumuri, cumpărând gel, lame de bărbierit de unică folosință și hârtie igienică. Am străbătut magazinul la pas până când l-am zărit în zona centrală stând de vorbă cu un altul, cam de aceeași vârstă, care purta o șapcă de marinar.

Amândoi erau în pantaloni scurți, Fredrik etalându-și picioarele lungi și slăbănoage, care se terminau cu niște adidași mari Nike, iar celălalt, niște picioare mai scurte și mai puternice sau care probabil că au fost puternice în alte vremuri și care acum erau plinuțe. Iar Fredrik era atât de îngrijit și de curat, încât celălalt, alături de el, părea necioplit și cu aspect de porc. Amândoi se sprijineau de mânerul căruțului. Grăsanul, al cărui chip nu reușeam să-l văd bine din cauza șepcii pe care o purta și a lentilelor mele, care mi se abureau în spațiile închise, a arătat cu mâna spre dreapta și au pornit într-acolo. Aș fi putut să le fac o poză cu minicamera mea, dar, deși părea că nimeni nu-mi dă atenție, nu era indicat să fac asta într-o incintă închisă ca aceasta, unde, cu siguranță, existau camere de luat vederi, așa că am împins și eu căruțul înainte. Spre deosebire de acești indivizi, eu nu trebuia să fac cumpărături, pentru că stăteam la un hotel, eram singur și aveam lucruri mai importante de care să mă ocup: ei. Mersesem des, singur sau cu Raquel, în locuri ca acesta, de când m-am pensionat și până acum, când din nou începeam să nu mă mai simt ca toți ceilalți, și asta ținând cont de faptul că atunci când mă prefăceam a fi ca restul lumii era foarte plăcut, și poate că acelea au fost singurele momente fericite din viața mea. Există oameni care au suferit mult mai mult decât noi, spunea Raquel, fiecare suferă în felul lui. În fond, mă durea că Raquel consumase atâta energie ca eu să fiu acea persoană care mi-era imposibil să fiu. Și făcea asta din iubire, și doar din acest motiv mă străduisem să mă prefac că uit.

Fredrik și celălalt se uitau la niște tricouri la ofertă. Trei tricouri de blugi la preț de două. Mi s-au întors mațele pe dos

văzând că vorbeau despre tricouri și că se uitau la mărimi, m-a indignat faptul că erau mai fericiți decât mine și că Fredrik, după tot ce făcuse, încă o mai avea pe Karin. Mergeau printre victimele lor, se intersectau cu oameni pe care, cu dragă inimă, i-ar fi gazat.

Fredrik spuse în germană că voia să cumpere un lavrac, pentru că aveau o musafiră la masă și își luară la revedere. Era curios faptul că eu mâncasem mai mult înainte de a intra în lagăr decât după ce am ieșit. De atunci, nu am mai mâncat niciodată prea mult, de parcă mi-ar fi impus respect o simplă bucată de carne și niște morcovi. Pentru mâncare se poate face orice: fura, prostitua, omorî. Raquel a scăpat ca prin urechile acului de a intra împreună cu polonezele în bordelul lagărului. Deși multor ofițeri și *kapos* le plăceau mai mult copiii, mai ales cei ruși. Ce s-o fi întâmplat cu acei copii? În lagăr era un kapo care uneori se băga în pavilion cu zece deodată și nu puteai să faci nimic ca să-l împiedici.

Fredrik s-a dus la raionul cu pește, unde se îmbulzea multă lume și a luat un număr de rând. Am socotit că avea să dureze cel puțin o jumătate de oră până avea să fie servit. Probabil că și el a gândit asta și a scos o hârtiuță din buzunar, cu siguranță, lista cumpărăturilor, a citit-o, a vârât-o la loc, s-a dus până la raionul cu uleiuri și a luat două sticle, apoi a scos din coș tricourile și le-a privit de parcă ar fi vrut să le hipnotizeze și a învârtit căruțul cu hotărâre pentru a face cale întoarsă. Aș fi jurat că avea să le schimbe sau să se debaraseze de ele, pentru că dintr-odată i se năzărise că nu voia să poarte aceleași tricouri ca și celălalt. Probabil pusese stăpânire pe el un sentiment de fraternitate pe care îl dusese prea departe sau le luase pentru a scăpa cât mai repede de prietenul său.

Am ajuns înaintea lui și m-am poziționat în spatele unor prosoape de plajă atârnate pe lungimea lor, pentru a li se aprecia bine desenele. Tricourile reprezentau oferta zilei și erau claie peste grămadă în raionul expozant. Fredrik le-a scos pe ale sale din cărucior și le-a lăsat acolo, și a rămas privind spre celelalte existente, și atunci am simțit impulsul de a-i spune de dincolo de prosoape: „Știu cine ești. Ești Fredrik

Christensen și o să pun mâna pe tine, dar mai întâi o să o înhaț pe infirmiera Karin”.

După ce am spus asta, tot nu-mi trecuse cheful de a mai zice și altele, de a mai da puțin drumul veninului care mi se urcase în gât, dar era mai bine să mă comport firesc și indiferent și să-i las mintea să lucreze.

Exact cum mi s-ar fi întâmplat mie, a rămas paralizat câteva clipe, fără să reacționeze, fără să știe încotro să privească, în ciuda faptului că vocea se auzea din spate. Probabil că de mult timp nu trecuse printr-o sperietură și lăsase garda jos. Problema e că mi-a fost greu să întorc căruciorul, din cauza acelei tendințe a cărucioarelor de la supermarket de a o lua într-o parte, poate că ar fi trebuit să îl las acolo, dar nu am reacționat la timp și, când m-am dezmeticit, era la câțiva metri distanță de mine. Venea din spate, nu voiam să mă întorc, ca să nu îmi vadă fața, dar simțeam că era el și am știut asta în mod cert când, grăbind pasul, l-a grăbit și el, iar căruciorul lui răsuna cu un tren deraiat. Și al meu, alergam cât puteam de repede ca să scap de pașii lui mari, deși eu aveam avantajul că nu îmi ieșea în evidență capul, că puteam să dispar între pungile de detergent. Așa că am lăsat căruciorul unde am putut și m-am ascuns în spatele unui munte de cărți. Am auzit îndepărtându-se zdrăngănitul căruciorului său și m-am furișat spre ieșire. M-am urcat în mașină și am așteptat, în timp ce-mi ștergeam sudoarea și mă linișteam. Încă nu era momentul să iau pastila de nitroglicerină pe care o purtam mereu în buzunarul cămășii.

A mai întârziat aproape încă o jumătate de oră până a ieșit, a pus cumpărăturile în portbagaj (se pare că nici măcar din cauza unui incident de o asemenea gravitate nu avea de gând să-și întrerupă programul), cu chipul descompus și o privire nemiloasă. Mă simțeam mai stăpân pe mine decât oricând. Aveam de gând să acționez în felul meu. Aveam să mă las purtat de intuiție și de experiență. Eu mă aflam la sfârșitul lumii și când vine sfârșitul lumii, nimic nu mai valorează cât valora înainte. Cu siguranță că nu fusese prudent pasul pe

care tocmai îl făcusem, dar, pe de altă parte, voiam să îl scot din minți și să se pună în mișcare și, în orice caz, ce-i făcut e bun făcut.

Acum trebuia să fiu precaut și să-l urmăresc de la o distanță mai mare, pentru că, deși nu mă cunoștea, mi-ar putea intui prezența *non grata.*

Am urcat la Tosalet, dar nu ne-am dus la Villa Sol, ci la altă vilă, la vreo trei sute de metri depărtare, care nu avea nume, ci doar un număr: 50. Am parcat mult mai jos și când am văzut că nici după o oră nu a ieșit, am plecat. Descoperind acest loc, avea să fie o chestiune de timp până să aflu cine locuia acolo. Mai mult ca sigur, unul de-al lor.

Sandra

La șase, Fred nu se întorsese de la centrul comercial și Karin începu să se îngrijoreze. Nu avea cum da de el. Nu aveau telefon mobil. Niciunul dintre noi trei nu dădeam importanță telefonului. În ceea ce mă privește, când mi se termina o cartelă treceau secole până să-mi cumpăr alta, mi se părea un mod absurd de a arunca banii pe care nu-i aveam. Iar ei nu se obișnuiseră cu noile tehnologii, nu foloseau nici calculator. Așa că mi se părea nepoliticos să plec și să o las pe Karin în această situație de incertitudine și am continuat să lucrez la pulover. Ochiurile îmi ieșeau tot mai bine, tot mai egale. Și, în ciuda îngrijorării lui Karin pentru Fred, din când în când se apleca să vadă cum mă descurcam.

Pe la șase și jumătate am intrat în casă. Și puțin mai târziu le-am deschis poarta băiatului grăsuț din seara precedentă, pe nume Martín, care purta aceeași cămașă neagră fără mâneci, blugi și teniși uzați și slăbănogului, Țiparului, care acorda mult mai puțină importanță vestimentației și *look*-ului decât Martín. Țiparul m-a întrebat despre Fred cu aerul de a nu ști ce rol aveam eu în acea casă și mi s-a apropiat de ureche într-un mod care m-a intimidat: Ai rămas să locuiești aici? m-a întrebat.

Slavă Domnului că imediat a sosit Karin. A venit din salon până la poarta dinspre stradă cu o rapiditate uluitoare.

— Mă ocup eu, zise.

Și i-a dus până în holul-birou aflat tot la parter, unde, în trecere, văzusem o masă cu hârtii, o mașină de scris dintr-acelea de pe vremuri și cărți. Am reușit să aud cum le spunea că Fred întârzia mai mult decât de obicei și că era îngrijorată.

— Îl ajută pe Fred la socoteli și comisioane, spuse referindu-se la musafiri când se întoarse în bucătărie, unde eu nu știam ce să fac, pentru că, dintr-odată, mă vedeam amestecată în niște vieți care nu mă interesau. Ei zic să așteptăm puțin înainte de a porni în căutarea lui. Uneori, Fred se întâlnește cu cineva, începe să vorbească și timpul îi trece zburând.

Apoi s-a luat cu mâinile de cap, nu cu intenții dramatice, ci pentru a chibzui mai bine. Niște bucle pleoștite, amintire a ceea ce probabil că fuseseră niște frumoase bucle aurii, i-au acoperit degetele.

— Dacă lui Fred i s-ar întâmpla ceva, asta ar însemna sfârșitul, înțelegi?

Da, îmi puteam face o idee, dar în astfel de împrejurări este mai bine să nu aprofundezi și nu am zis nimic. În ceea ce mă privește, aveam de gând să mai suport încă puțin, pentru că, dacă aș fi plecat acum, nu aș fi putut să dorm liniștită. Nu era chiar ușor să intri și să ieși din niște situații, așa, pur și simplu. Din afară, totul se vedea diferit, la fel cum și fiul meu, înăuntrul meu, probabil că le simțea într-un mod cu totul fantastic.

Și când, în sfârșit, Fred a deschis ușa cu cheia și a intrat cu pungile de cumpărături, am simțit o enormă ușurare, de parcă mi-ar fi păsat foarte mult, când de fapt nu-mi păsa aproape deloc. Karin a aruncat andrelele într-o parte, s-a ridicat și, în adevăratul sens al cuvântului, a alergat până la Fred. Eu am dus pungile în bucătărie, în timp ce ei vorbeau în limba lor. Cum nu înțelegeam nicio iotă, mi-am concentrat atenția asupra intonației. Mai întâi, Karin și-a exprimat desigur, ușurarea, combinată cu bucurie. Fred a vorbit pe un ton

neutru tinzând spre monoton și grav, dar ceea ce povestea era ceva important, nu era vreo prostie cum că ar fi făcut vreo pană. Karin asculta în deplină tăcere și apoi a răspuns surprinsă, dar și alarmată. Vocea ei își recăpătase puterea. Era clar că aveau o problemă.

•

Pe la nouă, am convins-o pe Karin că trebuia să-și întindă picioarele și i-am spus că mă duc să dau o tură până la motocicletă, pe care o abandonasem în piațetă acum o mie de ani. Fred continua să stea cu asistenții săi sau cine or fi fost acei musafiri, în birou sau ce-o fi fost camera aceea.

Am coborât cât de încet am putut serpentinele care duceau la țărmul mării, niciodată nu mi-aș ierta dacă m-aș lovi. Nu știu de ce ieșisem din casa familiei Christensen cu mai multă teamă decât când intrasem, o teamă vagă, imaterială, o teamă față de toate cele. Ce avea Karin să facă dacă rămânea singură și o apuca o criză de artroză? Eu încă îmi permiteam luxul de a mă descurca singură, de a fi independentă. Când se va naște copilul, mai vedem. Cred că destinul, sau Dumnezeu, sau orice o fi fost a scos-o pe Karin în drumul meu ca să văd norii de la orizont și ca să știu să apreciez ceea ce am acum: tinerețe și sănătate și un copil în pântece.

Nu i-am mai întâlnit multe zile după aceea.

Julián

De îndată ce intrau în Villa Sol și închideau poarta metalică, nu se mai auzea nimic în afară, iar eu plecam la hotel. Cinam ceva prin împrejurimi, respiram aerul proaspăt al nopții, uneori mă așezam chiar și la o terasă ca să beau o cafea decofeinizată și ca să privesc trupurile pe jumătate dezbrăcate ale oamenilor, buricele, spatele, picioarele. Îmi plăcea să îi privesc, pentru că nu erau complet dezbrăcați, dar am urcat în camera mea fără o idee clară despre cum să ies din acest impas, cum să îi provoc ca să se manifeste așa cum erau în realitate. Nu mă puteam duce la poliție tam-nesam să

le spun că aici locuiește un criminal de război periculos. Periculos? ar spune ei, nu mai e periculos pentru nimeni, e cu un picior în groapă. Le-ar mai rămâne suficientă viață pentru un proces? Pentru că, într-adevăr, puteam să reușesc, cu dovezile necesare, să atrag atenția ziarelor asupra crimelor făcute de ei și să-i determin pe vecinii lor să-i marginalizeze, să nu se mai poată plimba prin supermarket, pe la spital și pe plajă ca orice om. Aș putea să le amărăsc viața. Aș putea să-i fac să fugă, să-și vândă casa, să-și facă valizele și să trebuiască să o ia de la capăt, ceea ce, la vârsta lor, ar presupune un adevărat chin. Cu siguranță, visau să-și petreacă aici ultimele zile din viață. Dar eu aveam să mi le petrec aici, nu ei. Ei nu aveau dreptul să moară liniștiți. Oare ce s-ar fi gândit să facă Salva cu ei? Îmi lăsase moștenire țelul, dar nu și felul de a acționa. În timpul ultimilor ani din viața ei, Raquel îmi spunea, când mă simțeam tentat să fac ceea ce făceam acum, că eram rupt de realitate, că lucrurile funcționau altfel, că existau alte mijloace de investigație, că ar trebui să rămân acasă. Ei bine, eu eram conștient că nimeni nu se baza pe mine și că nimeni nu-și amintea de mine, nici de serviciile mele, foștii mei camarazi erau la fel ca mine sau poate chiar mai rău, iar cei care veneau după noi credeau că am murit, lumea se afla pe alte mâini, iar eu trebuia să fac lucrurile în felul meu.

Într-una dintre acele nopți în care mă întorceam la hotel, mi-a ieșit în cale portarul cu pistrui în obraji. Mă privea speriat și m-a rugat să mă așez pe unul dintre fotoliile din hol. Ceva rău se întâmpla.

— E vorba de fiica mea? I s-a întâmplat ceva?

A dat din mâini în semn de negație și m-am liniștit. Dacă fiica mea era bine, nu putea fi vorba despre ceva atât de grav.

— S-a întâmplat ceva grav în camera dumneavoastră… este distrusă.

Îl ascultam cu ochii larg deschiși.

— Camera mea?

— Da, camera dumneavoastră. Au intrat și au răvășit tot. De asemenea, au tăiat salteaua și tapițeria fotoliului. Avem

seifuri. Dacă aveați ceva de valoare, ar fi fost mai bine să închiriați unul.

Cu siguranță, seriozitatea cu care tratam problema l-a făcut să treacă de la supărare la dojană.

— Hotelul nu-și poate asuma aceste neglijențe.

— Nu am nimic de valoare, dacă vă referiți la bani, bijuterii sau chestii de-astea.

Încetase să se mai uite la mine ca la un bătrân lipsit de apărare, încerca să vadă dincolo de riduri și de ramolisment.

— Aha, și… droguri?

Nu am râs de acest comentariu pentru că tocmai îmi dădusem seama că Fredrik mă descoperise și dăduse ordin să mi se bage frica în oase. Nu știam cum, dar după întâmplarea din supermarket a dat de mine. Și mai alarmant era faptul că Fredrik nu era singur sau, cel puțin, nu era înconjurat numai de bătrâni, el nu ar fi putut să facă asta, era nevoie de forță și rapiditate pentru așa ceva.

— Cred că cei care au făcut asta au greșit camera, nu găsesc altă explicație, am spus.

Portarul mi-a cerut scuze și mi-a propus să schimb camera. Puteam să beau un pahar de vin la bar cât timp mi se mutau lucrurile la alt etaj. Am acceptat, gândindu-mă că ceea ce trebuia să fac era să schimb hotelul, deși, chibzuind la rece, aveau să dea din nou de mine. Cu siguranță, găsiseră dosarul pe care îl scosesem din arhivele mele personale. Din fericire, îmi vârâsem în buzunarul hainei decupajul din ziar și singurele două fotografii pe care le aveam cu ei de pe vremea când erau tineri. Ea îmbrăcată în infirmieră și el în tricou, făcând gimnastică.

M-am așezat la barul hotelului și am cerut o cafea decofeinizată, gândindu-mă că acum, că Fredrik mă descoperise, situația se schimbase în totalitate și, ceea ce era și mai înspăimântător, Fredrik era mai treaz decât îmi închipuiam. Și, în plus, avea oameni alături de el, iar eu eram singur. Oare ar fi în stare să mă omoare?

După o oră, pistruiatul s-a întors ca să-mi spună că bagajul meu fusese mutat, dar că puteam să trec prin vechea cameră

ca să verific dacă nu au uitat ceva acolo.

— Este prima dată când se întâmplă așa ceva în acest hotel. Scuzați-ne pentru deranj. Ne pare foarte rău.

I-am făcut un semn cu mâna ca să nu se mai scuze atâta, mă stânjenea faptul că se simțea vinovat.

— Nu vă faceți griji, noi, bătrânii, suntem o țintă ușoară, am spus scoțând în zadar portofelul din buzunar, pentru că nici gând să mă lase să plătesc.

În cameră mai rămăsese doar etui-ul pentru lentilele de contact și unul din cele două caiete cu notițe, pe celălalt îl aveam în mașină. Nu era ciudat să nu-l fi văzut, la cât de multe lucruri erau împrăștiate pe jos. Perna, fața de pernă, umplutura pernei tăiate bucățele și a saltelei, păturile din dulap, sticluțele de gel și șampon din baie, sertarele biroului, niște tablouri ieftine și sticlele și pungile cu fructe confiate din minibar. Și radioul deșteptător. Scopul lor era ca eu să-mi dau seama că pe mine mă căutau.

— Măi să fie! am spus, au făcut o confuzie, nu există nicio îndoială în privința asta.

— În orice caz, verificați să nu vă lipsească ceva. Mâine, detectivul hotelului va trebui să stea de vorbă cu dumneavoastră, sper că nu aveți nimic împotrivă.

În semn de consolare pentru sperietura pățită mă mutaseră într-un apartament de la ultimul etaj. Mare păcat că sărmana mea Raquel nu se putea bucura de el! Era o cameră mare cu fotolii și canapele și o terasă spațioasă, cu plante tropicale cu frunze enorme, de unde se vedea o parte din port. Raquel s-ar fi bucurat foarte mult și de cada cu hidromasaj și de flori, de coșul cu fructe și de sticla de șampanie. Cu toate acestea, eram mulțumit că fiica mea nu mă însoțise, pentru că, în felul acesta, nu trebuia să am grijă decât de mine. Am tras aer în piept văzând dosarul amestecat printre cămăși și pantaloni. Bătăușii lui Fredrik nu îl descoperiseră.

— Bucurați-vă de șederea dumneavoastră aici! Dacă aveți nevoie de ceva, numele meu este Roberto.

I-am spus lui Roberto să ia șampania, să o bea cu soția lui, pentru că eu nu trebuia să pun gura pe alcool. Roberto a

zâmbit și mi-a zis că va trimite o cameristă să o ia.

Am verificat încuietorile de la ușă și de la terasă și modul în care se punea siguranța. Atâta timp cât aveam să rămân acolo, înăuntru, le-ar fi foarte greu să mă atace pe nepregătite. Problema se punea atunci când aveam să ies pe stradă.

Probabil că Fredrik își imagina că după întâmplarea de la hotel aveam să mă întorc în fuga mare acasă. Mesajul era clar: voiau să spună că m-ar putea face bucățele, așa cum făcuseră cu salteaua și pernele. M-ar putea călca în picioare, așa cum făcuseră cu tablourile. Și nu e vorba că o asemenea posibilitate nu m-ar speria, pur și simplu nu aveam nimic de pierdut, pe când dacă aș fi dat înapoi, după ce am ajuns în acest punct, m-ar fi deprimat cu totul. Dacă m-ar omorî, mi-ar părea rău pentru fiica mea, nu voiam să o fac să sufere, dar era adevărat și faptul că era scris că voi muri cu mult înaintea ei și că, prin urmare, cândva tot va fi nevoită să sufere din cauza pierderii mele. Așa că m-am hotărât să dorm buștean și aproape că am reușit. M-au trezit niște raze călduțe de lumină care traversau apartamentul.

În orice caz, nu aveam de gând să fac vreo nebunie. Ținând cont de împrejurări, aveam să-i las să respire pe cei doi Christensen măcar azi. Odată cu zorii acestei noi zile, îmi trecuse prin minte o țintă mai bună, aveam să mă apropii de casa fetei cu părul roșu.

Era sâmbătă, pe la orele unsprezece. Era o zi însorită, deși nu cu un soare arzător. Vara slăbea în intensitate. Înainte de a ieși din cameră m-am hotărât să nu mă las panicat de tehnologia pe care dușmanul ar fi putut să o folosească și am recurs la vechile trucuri dintotdeauna. Am atârnat de clanța ușii afișul cu „Nu deranjați” ca să mă asigur că nu va intra camerista și apoi am așezat niște foițe transparente, tăiate din celofanul care învelea o sticlă, între ușă și toc și între ușă și podea, care fără doar și poate aveau să se miște sau să cadă când avea să fie deschisă. Nu mai aveam timp să mă modernizez, să încerc să fiu mai sofisticat, trebuia să fiu eu însumi, un ramolit care nu putea să conteze nici măcar pe oamenii lui.

Sandra

Când trecea cineva pe cărare, când veneau poștașul sau funcționarii de la apă și lumină, când vreo motocicletă fărâmița pietricelele și pământul, se revolta viața fantomatică a locuitorilor din cartier. Și cu siguranță, bărbatul cu pălărie panama care s-a oprit în fața casei mele și a sunat la sonerie nu bănuia că nu întrerupea vreo activitate, ci pur și simplu o inactivitate care mă adormea. A întrerupt gânduri ca acesta: ar trebui să croșetez hăinuțe pentru copil și mi-a întrerupt cheful de a fi și, în același timp, de a nu fi cu cineva. A întrerupt și acest gând al meu: cine ar fi zis cu ceva timp în urmă că aveam să mă obișnuiesc cu acești doi bunici străini? Bineînțeles, mă gândeam la Fred și Karin, care de câteva zile nu mai dăduseră niciun semn de viață, de când am plecat de la Villa Sol. Cu siguranță, unul din ei se îmbolnăvise sau plecaseră într-o călătorie, sau veniseră rude să-i vadă, schimbându-le ritmul de viață. Îmi treceau prin cap tot felul de lucruri. Trebuia să recunosc că îmi era dor de ei. Era o prostie, pentru că nu însemnau nimic pentru mine, dar chiar și așa, mă opream din udatul grădinii dacă auzeam roțile unei mașini pe pietrișul mărunt de la intrare. Chipurile lor mi se întipăriseră în minte, poate pentru că aveau ceva ieșit din comun. Mai devreme sau mai târziu, toate chipurile sfârșesc prin a avea ceva special, dar acestea avuseseră imediat, aproape de la prima vedere.

Bărbatul care se afla în fața grilajului avea vreo optzeci de ani, poate chiar mai mult, și părea că simțea nevoia să se odihnească, așa că l-am invitat să vină pe verandă. A spus că îi place căsuța mea. A zis „căsuță” de parcă eu aș fi un spiriduș sau o prințesă. Cu siguranță că nu m-a privit cu prea mare atenție. Vorbea cu accent argentinian, ceea ce îi catifela și mai mult comportamentul, deja de la sine foarte corect. Am profitat de faptul că bărbatul voia să închirieze casa, pe care i-am arătat-o și, în felul acesta, am stat puțin de vorbă cu cineva. Emana senzația de om îngrijit pe care o au bătrânii

uscățivi. Avea ochii deschiși la culoare sau i se decoloraseră odată cu trecerea timpului, e posibil ca, odată cu anii, să i se fi micșorat și statura, având aceeași înălțime ca mine: un metru șaizeci și opt. În timp ce îi arătam căsuța am simțit o mare neliniște, gândindu-mă că îmi pierdeam timpul, un timp prețios pe care alții îl foloseau ca să-și termine facultatea, ca să acumuleze experiență la locul de muncă și astfel să devină șefi, să scrie cărți sau să apară la televizor. Nu știu, nu știu cum de mă lăsasem purtată de val până am ajuns aici, fără să fi făcut nimic folositor, cu excepția ființei pe care o aveam în pântece, și nici măcar pe asta nu o făcusem eu. Eu eram purtătoarea, cea însărcinată cu misiunea de a-l aduce pe lume și măcar atâta lucru voiam să fac în cele mai bune condiții; de aceea, imediat după ce am aflat că sunt însărcinată, renunțasem la băutură și la fumat și, deși de multe ori mă tentase ideea de a fuma o țigară la lumina lunii în acest loc de la capătul pământului, cântărea mai mult responsabilitatea.

I-am spus că voi încerca să aflu dacă sora mea ar vrea să-i închirieze casa, dar nu aveam chef să o sun, nu voiam să vorbesc cu ea, nu voiam să-mi țină o predică și să-mi aducă aminte că nu puteam trăi la nesfârșit în felul ăsta provizoriu. Nu voiam să mă întrebe dacă udam florile sau dacă-i spălam rufele și dacă aveam grijă de casă.

Înainte de a pleca, mi-a spus că îl cheamă Julián, în timp ce-și făcea vânt cu pălăria. Iar pe mine Sandra, i-am zis. Sandra, a repetat. Și atunci mi-a spus că am fost foarte amabilă cu el și m-a avertizat să am grijă, pentru că lumea e plină de pericole care nu își arată adevărata față până nu se abat asupra noastră și că, orice s-ar întâmpla, să mă gândesc întotdeauna mai întâi la integritatea mea fizică. Apoi s-a scuzat că e așa de prăpăstios și mi-a spus că îi amintesc de fiica lui când era de vârsta mea. Am fost puțin mirată, pentru că îmi vorbea de parcă m-ar fi cunoscut, de parcă ar fi știut despre mine ceva ce nici măcar eu însămi nu știam, dar mi-a trecut uimirea când m-am gândit că era foarte în vârstă și că aparținea unei epoci în care femeile erau mai puțin independente și că, probabil, analiza ceea ce spunea prin

prisma experienței lui.

După ce musafirul a plecat, am scos din punga de plastic marca Calvin Klein, pe care o foloseam când mergeam la plajă, revista despre biografia Irei. Din fericire, se uscase fără să se păteze cu cerneală.

Julián

Am parcat mașina unde am oprit și ultima oară, în golful de pământ, și am pătruns pe străduța aceea atât de îngustă și de colorată, cea unde voiau acum să-și facă loc demonii. În căsuța fetei intra soarele din plin, părea strălucitoare și veselă, pe sârma de rufe erau întinse haine albe. Se auzea muzică, ceea ce însemna că ea era înăuntru. Am apăsat pe soneria care se afla lângă grilaj și am așteptat. După două minute, am sunat din nou. Și, în cele din urmă, a ieșit în grădină. Era în bikini și i se puteau vedea mai bine tatuajele, dar eu mi-am îndepărtat privirea de la trupul ei, nu voiam să creadă că sunt un crai bătrân, pentru că ar fi fost o impresie total greșită, niciodată nu m-au tentat femeile mai tinere decât mine, la fel cum nu m-au tentat nici mașinile Ferrari sau vilele; lumea mea are niște limite și îmi place să le aibă. Mi s-a părut că a fost decepționată să mă vadă, poate aștepta pe cineva, poate îl aștepta pe Fredrik? Nu credeam, nu credeam că ar putea fi decepționată că nu vedea pe cineva din generația mea.

— Scuzați-mă că vă deranjez. Mi s-a spus că această casă este de închiriat.

— Păi, ați fost informat greșit. Nici nu se închiriază, nici nu se vinde.

Avea părul în mai multe nuanțe, care treceau de la roșu la negru, și mai lung în unele părți decât în altele. Avea și un cercel mic în nas. Avea ochii de un verde-închis și nasul acvilin, iar soarele, bătându-i în față, făcea ca privirea ei să pară ușor ironică. Dacă aș fi fost de vârsta ei, m-aș fi îndrăgostit de ea chiar în acel moment. Îmi aducea aminte de Raquel când era tânără, de felul ei simplu și direct de a privi

viața și lumea.

— Da, păcat, pentru că e o casă într-adevăr frumoasă, casa care îmi place cel mai mult de pe strada asta. Soția mea a insistat să vin să o văd.

S-a uitat în jurul meu, de parcă ar fi căutat o femeie invizibilă.

— A rămas la hotel, nu se simte bine. Nu aveți idee de vreo casă asemănătoare cu aceasta care să fie de închiriat?

Mi-am dat jos pălăria panama și mi-am făcut vânt cu ea fără să-mi fie cu adevărat cald, am făcut asta ca să prelungesc momentul și să nu plec așa, pur și simplu. Stratagema a dat rezultate, pentru că fata a deschis grilajul.

— Puteți să intrați și să luați loc, o să vă aduc un pahar cu apă. Încă e cald afară.

— De curiozitate, câte camere are?

— Trei, a răspuns dinăuntru. Apoi s-a auzit apa curgând și încă un zgomot.

— E foarte plăcut aici, a zis întinzându-mi paharul. Toată ziua în contact cu natura. Vedeți și dumneavoastră, copacii, florile, aerul, soarele. În momentele astea este exact ceea ce îmi trebuie.

Se vedea că se confrunta cu problemele tipice vârstei: nu știa ce să facă cu viața ei, cu teama de singurătate, cu energia.

— Mulțumesc că mi-ați dat voie să mă așez. Iau o pastilă pentru inimă care îmi scade mult tensiunea.

Mi-a zis că mă înțelege foarte bine, pentru că și ea, la puțin timp după ce a venit aici, a amețit pe plajă și s-a simțit îngrozitor. A tras un tricou de pe sârmă și l-a pus pe ea.

— Sunt însărcinată în luna a cincea.

În luna a cincea, m-am gândit eu, asta complica lucrurile. Cum aveam să implic o femeie însărcinată în acest bucluc? M-am ridicat, pregătit de plecare, de parcă m-aș fi odihnit destul.

— Unde vă duceți? a întrebat veselă. Dacă vă place casa, o să v-o arăt.

Am urmat-o înăuntru, la etaj. Da, avea burta proeminentă, rotunjoară. Îndepărtata sarcină a lui Raquel mă conecta într-un fel cu cea a acestei fete, aveam și eu ceva habar de

lucrurile astea, nu-mi erau necunoscute. Nu a avut nimic de obiectat când am vrut să arunc o privire camerei ei, cu patul nefăcut. Părea să privească lucrurile foarte firesc, normal. Vorbea, spunea că se simțea în casa asta ca într-o mănăstire și că venise să se izoleze și să cugete asupra vieții sale. Eu nu întrebam, era mai bine ca ea să povestească ce voia.

— Mai devreme nu v-am spus adevărul. Casa asta este a surorii mele și o închiriază pe sezoane. Poate că vara viitoare va fi disponibilă. Dacă doriți, vorbesc cu ea.

Am spus că sunt de acord, că o să-i transmit și eu soției mele vestea cea bună.

— Numele meu este Julián, i-am spus strângându-i mâna. Dacă nu vă deranjează, o să mai trec pe aici și altă dată.

— Sandra, a zis ea fără să zâmbească, dar și fără solemnitate. Într-un fel, nu trebuia să zâmbească pentru a fi plăcută. Veniți când doriți.

Și a adăugat, cu oarecare îngrijorare:

— Până acum, mă duceam în unele zile la plajă cu niște prieteni, dar au dispărut, au încetat să mai vină, fără să-mi dea nicio explicație.

Probabil că se referea la Fredrik și Karin, semn că, trecând peste întâmplarea de la hotel, prezența mea îi neliniștise foarte.

— Nu vă faceți griji, se vor întoarce.

— Mă rog, sunt oameni în vârstă, poate vreunul din ei s-a îmbolnăvit.

— Și asta e posibil, am spus, atât pentru ea, cât și pentru mine.

•

De îndată ce aveam să ajung la hotel, aveam de gând să o sun pe fiica mea ca să-i spun că, în sfârșit, găsisem o căsuță ideală pentru noi doi, care deocamdată nu era disponibilă, dar cu siguranță va fi la vară. Și aveam să-i spun, de asemenea, că șederea mea aici se va prelungi cu câteva zile în plus, față de cele prevăzute. Ea va insista să vină până aici ca să mă supravegheze, să nu fac vreo nebunie, dar eu îi voi spune că ar fi mai bine să economisim acei bani pentru închirierea

viitoarei case. Și bineînțeles, voi ascunde sub tăcere cele referitoare la apartamentul de la hotel, nu pentru că aș vrea să mă bucur doar eu de el, ci pentru că, în această situație, un apartament nu presupunea nicio plăcere.

Dar niciodată lucrurile nu se întâmplă în ordinea în care sunt gândite. Și de îndată ce am pus piciorul în holul hotelului, Roberto, portarul, a ieșit de după tejghea și a venit spre mine ca să-mi spună că în jurul orei unsprezece un individ întrebase dacă am părăsit hotelul. Din fericire, Roberto era de serviciu.

— I-am spus că aceasta este o informație confidențială, a zis Roberto, dar, când a insistat zicând că era ceva important și că vrea să discute cu directorul, am crezut de cuviință că era preferabil să-i spun că ați părăsit hotelul. Nu știu dacă nu cumva am făcut vreo prostie. Avea cam treizeci de ani, era brunet și grăsuț, mai scund decât mine.

— Mulțumesc, am zis. Nu cunosc pe nimeni cu aceste trăsături. Cum v-am mai spus, cred că mă confundă cu altcineva.

Roberto mă privea bănuitor, nu mai credea tot ce-i spuneam.

— Atunci, o să le transmit colegilor mei să nu răspundă la nicio întrebare referitoare la dumneavoastră.

I-am zâmbit și am întins brațele în sus în semn de neputință și ca să arăt că nu ascundeam nimic și că eram ținta unei confuzii absurde.

Ușa camerei era așa cum o lăsasem. Când am deschis-o, foițele transparente au căzut pe podea și le-am adunat. Nu era o veste bună faptul că Fredrik ar avea discipoli (ca acela care întrebase de mine, ca aceia care distruseseră camera), poate tineri neonaziști. Ar fi fost mai bine să fie vorba despre bătăuși plătiți, ar fi mai puțin fanatici. Mă simțeam din nou ca David împotriva lui Goliat, un David fără puteri. Și, pe de altă parte, oare ce credea Roberto despre mine?

Sandra

Îmi doream să continui puloverul pe care începusem să-l croșetez și îmi era dor și de acești bunici adoptivi care intraseră și ieșiseră din viața mea de parcă ar fi fost metroul sau autobuzul, dar mai ales nu mi se părea normal. Era absolut ilogic ca ei să fie mai haotici decât mine, care mereu m-am considerat regina răzgândelilor și a ideilor tulburi. Mă gândeam că la vârsta lor îndoielile intraseră în istorie, pentru că drumul era deja trasat și nu trebuia să reflecteze atât de mult asupra a ceea ce aveau să facă peste zece minute. Se putea ca eu, fără să vreau, să fi spus sau să fi făcut ceva care să-i fi supărat, la urma urmelor proveneam din culturi diferite și din generații diferite și era normal să apară neînțelegeri. Încă îmi aminteam acea privire, complet de neînțeles pentru mine, pe care și-au aruncat-o unul altuia în timp ce eu vorbeam. Sau, cel mai probabil, artroza lui Karin s-ar putea să fi recidivat. Și îmi păsa mult că pe Karin ar măcina-o durerile? Pe de o parte, da, iar pe de alta, udasem florile, întinsesem și strânsesem și împăturisem mai multe haine și știam aproape totul despre Ira. Aveam nevoie să revăd persoane cunoscute care să îmi ureze bun venit și să-mi ofere căldură omenească și nu trebuia să le caut, le aveam la îndemână, tot ce trebuia să fac era să mă urc pe Vespino și o pun în mișcare.

Așa că pe seară am pregătit, ca să urc până la Tosalet, un ghiozdan cu câteva haine, în caz că aveam să rămân peste noapte. Ce-i drept, am îndrăznit să urc la ora aceea cu intenția secretă de a nu fi nevoită să cobor noaptea. Și deși ar fi frumos să merg pe motocicletă printre stele, copaci și munți la lumina lunii, creștea și senzația de risc, de pericol, de lipsă de apărare. Teama de tot și de nimic mi se vârâse în trup, pusese stăpânire pe mine o lașitate fără sens. Sau poate că era precauție. Mașinile care mergeau bară la bară în spatele meu își pierdeau răbdarea, pentru că nu era ușor să depășești în curbe, iar prăpastia din dreapta mea mă impresiona mai mult decât acestea. Să vă ia dracu'! Să vă ia dracu'! le spuneam printre dinți mașinilor. Culmea culmilor, pe la mijlocul drumului a început să burnițeze cu picături care au devenit din ce în ce mai mari. A fost neliniștitor, pentru că nu puteam

opri și vizibilitatea era scăzută. Așa că am răsuflat ușurată când am ajuns în zona rezidențială a norvegienilor.

•

Am bătut drumul cu motocicleta până la Villa Sol. Acum picăturile se transformaseră în ace de argint, păreau că au strălucire proprie și că luminau întunericul. Noaptea căzuse peste mine. Ce căutam aici? Nici părinții mei și nici Santi nu și-ar fi putut imagina că în momentul acesta eu căutam casa unor străini pensionari într-un loc ciudat, prin ploaie. Nu știu de ce făceam asta. Făceam lucruri fără sens, pentru că acum nu aveam nici serviciu, nici disciplină. Dar a avea serviciu înseamnă a da vieții un sens superficial, o siguranță falsă. Nu-mi convenea nici ca leacul vieții să fie acela de a avea un orar și de a fi legată de un salariu. Și dacă destinul mă pusese în calea lui Fred și Karin ca să pot scăpa de o viață atât de mediocră? Villa Sol, ferma fiordului, jeepul verde măslină și Mercedesul negru pe care-l văzusem în garaj trebuiau să revină cuiva după moartea lor. Iar moartea lor putea surveni în orice moment. Nu mă călăuzea interesul. Urcasem până aici riscându-mi viața, pentru că în împrejurările actuale îmi era mai bine cu ei decât fără ei, ceea ce nu mă împiedica să iau în considerare posibilitatea ca ei să-mi influențeze viitorul în bine. Mă vedeam deja crescându-mi copilul în această casă și ducându-l la școală cu jeepul. Aș vinde Mercedesul și aș închiria camerele de la etaj, ca să trăiesc în tihnă. În seră aș deschide un mic atelier de ceramică și m-aș dedica artizanatului. Poate că aș putea să vând câteva piese la piața volantă din fiecare joi. Și aș avea toate astea pentru că Fred și Karin mă iubeau ca pe o adevărată nepoată, mai mult decât pe o nepoată, deoarece relația noastră era una spontană, aleasă de noi și nu de legăturile de sânge, despre care ar fi multe de spus, căci, la urma urmei, ce mai e și chestia asta cu sângele?

Am parcat pe strada pustie și am sunat la ușă. Nu a deschis nimeni și m-am simțit puțin abătută. Am sunat din nou și… nimic. Ce dezamăgire! Nu mă gândisem la această posibilitate și nu aveam curaj să cobor până la mine acasă pe ploaie, nu era momentul să fiu îndrăzneață și, în același timp, eram udă

leoarcă, cu excepția capului, acoperit de cască. Atunci mi-a venit ideea să mă apropii de casa lui Alice, unde m-am adăpostit de ploaie prima dată când am urcat la Tosalet. Poate că s-au dus să-i facă o vizită, nu părea logic ca pe ploaia asta să se fi aventurat mai departe. Și am nimerit-o. Am văzut parcat Mercedesul, nu jeepul, ci Mercedesul negru, la câțiva metri de casa lui Alice. Fred s-o fi gândit că era o ocazie de a-l pune în mișcare. Mai erau și alte mașini de lux mărginind întreg trotuarul, prin urmare, probabil că Alice dădea o petrecere. Din casă se auzea muzică, muzică îndepărtată, pe care ploaia o aducea și o lua cu ea în rafale. Am sprijinit motocicleta de zid și m-am urcat în picioare pe șa. Prin pereții de sticlă care dădeau în grădină am văzut lumea dansând, mi s-a părut că o zăresc pe Karin învârtindu-se într-o rochie albă de seară, poate că se molipsise de tinerețea eternă a lui Alice. Nu am avut timp să văd mai mult pentru că am simțit o prezență în spatele meu.

— Dacă o să cazi, o să te rănești.

Era Țiparul, Alberto cred că era numele lui, pe care îl văzusem deja în casa lui Karin. Avea umbrelă, iar fața îi era morocănoasă. M-am simțit rușinată, fiindcă fusesem surprinsă în timp ce-mi băgăm nasul unde nu-mi fierbea oala, iar cuplul Christensen avea să afle. Avea să afle Alice. Vedeam cum moștenirea se îndepărta de mine.

I-am întins mâna ca să mă ajute să mă dau jos.

— Voiam să știu dacă Fred și Karin sunt înăuntru. Am trecut pe la ei pe acasă… sunt udă leoarcă… nu vreau să cobor cu motocicleta pe ploaia asta.

Călcând pe pământ, m-am așezat sub umbrelă și mi-am dat jos casca.

— Te cunosc, zise.

— Și eu pe tine, i-am spus, de parcă am fi vorbit cifrat.

— De ce nu ai sunat la ușă?

— Am sunat, am mințit eu, dar probabil că nu m-au auzit.

— Unde e soneria: la dreapta sau la stânga?

— Nu-mi amintesc.

— Mincinoaso!

Umbrela ne obliga să stăm mult prea aproape și să ne suflăm unul altuia în față, nu îi eram simpatică. Era ciudat, pentru că, încă simțind până-n gât acea teamă confuză de toate și de nimic, exista ceva în acest tip caraghios de care nu-mi era frică. El nu era ca neantul plin de stele. Nu era ca șoseaua în mijlocul nopții. El nu era nimic din toate astea, era la fel de muritor ca și mine și nu-mi era pe deplin frică de el.

— Dacă poți, spune-le că am venit să-i văd. Plec, am spus punându-mi din nou casca.

— Nu așa de repede, a zis el.

— Nu așa de repede? Ești polițist sau ceva de genul ăsta? Hai, scutește-mă!

— Nici să nu-ți treacă prin cap să te miști, zise scoțând un telefon mobil și lăsându-mă în afara umbrelei.

S-a îndepărtat puțin ca să vorbească la telefon, fără să-și ia ochii de la mine. A trebuit să aștepte să i se răspundă, ceea ce îl făcea să-și piardă răbdarea. Mi i-am imaginat pe Fred și pe Karin amețiți din cauza dansului, fiind nevoiți să asimileze vestea că eu spionam prin zidul împrejmuitor. Și eu așteptam cu brațele încrucișate și casca în mână. Se comporta ca un paznic de discotecă, ca un bodyguard, ca un gardian. Azi purta costum și cravată și părul întins, dat după urechi. În sfârșit, a închis mobilul.

— O să te duc la Villa Sol și vom aștepta să sosească și ei.

Băiatul bondoc pe nume Martín a ieșit dinăuntru și i-a înmânat niște chei. Nu aveam chef de ceartă, voiam doar să mă usuc, să mă uit puțin la televizor și să mă culc.

Să mă ducă era doar un fel de a spune. Eu conduceam motocicleta și el stătea pe locul din spate, cu umbrela deschisă. Când am ajuns, a scos niște chei din buzunar și a deschis grilajul și ușa de la intrare. Mi-am dat jos ghiozdanul din spate și l-am lăsat să alunece pe podea.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să te așezi udă pe canapea, zise ghicindu-mi intențiile.

Continuam fără chef de discuții. Mi-am luat ghiozdanul și am urcat în ceea ce eu consideram a fi camera mea, cea cu floricele albastre. Sub perna mare, cămașa din saten era așa

cum o lăsasem. Îmbrăcămintea pe care o aveam în ghiozdan era și ea udă, excepție făcea doar un tricou, așa că am pus pe mine cămașa de noapte. Știam cu ce puteam să semăn, dar nu-mi păsa. Nu-mi păsa. Ce-am avut și ce-am pierdut!

— Nu știu ce-ai în cap. Pe mine nu mă păcălești. Și ei te vor descoperi până la urmă, să nu crezi că sunt proști.

Asta a fost reacția lui în fața spectacolului pe care îl ofeream coborând scara. Mă privea sprijinit de perete, cu picioarele încrucișate. Cu rochia neagră și părul ud și dat pe spate trebuia să recunosc că nu arătam rău. Și, dintr-odată, această impresie m-a descumpănit. Cămașa de noapte îmi venea prea bine, chiar mi se ajusta pe pântece, aluneca în zona pieptului, bretelele cădeau. Era acel tip de îmbrăcăminte pe care îl poartă femeile care nu vor să umble cu ocolișuri.

Drept răspuns, m-am învârtit, fusta făcând valuri.

— Poți să crezi ce vrei, mai puțin că vreau să te seduc, pentru că, dacă ți-ai imagina așa ceva, te-ai înșela.

Mă privi cu dispreț infinit, deși eu știam, mi-o spunea instinctul, că mă plăcea mai mult decât și-ar fi dorit. Nu putea să nu se uite la tatuaje. Era un fetișist tipic. Unul dintre acei tipi la care începi să descoperi din ce în ce mai multe lucruri până când nu mai poți să suporți. M-am hotărât să nu mă simt stingherită și m-am dus la bucătărie, iar pașii lui, scârțâitul unor pantofi noi, mă urmăreau. Am deschis frigiderul și mi-am turnat un pahar cu lapte, l-am încălzit în cuptorul cu microunde și am început să-l beau încet, așezată pe canapea și uitându-mă la televizor. Acum îl simțeam în spatele meu. Hainele îi miroseau a umed.

— Cine ți-a dat voie să te îmbraci cu hainele astea?

— Nu e nevoie, sunt ale mele.

— Sigur, în ghiozdan porți lucrurile astea.

Îmi era cam frig, dar am rezistat până când el a intrat în sala-birou, pe care a deschis-o tot cu o cheie, și atunci am luat un șal de-ale lui Karin și m-am acoperit cu el. Avea mirosul ei, al parfumului ei, ceea ce mi-a produs o senzație ușor dezagreabilă, pentru că nu era ca atunci când îmi puneam pe mine un pulover de-al mamei. Deși nu mă înțelegeam cu

mama, mirosul ei îmi era la fel de familiar ca masa din ajunul Crăciunului, dar mirosul lui Karin pe trupul meu, în fond, mi se părea dezgustător.

Când mi s-a făcut somn, mi l-am dat jos și, fără să spun nimic, am urcat în cameră și m-am întins în pat. La început, am stat cu urechile ciulite, deoarece camera nu avea zăvor, apoi m-am relaxat. O fi el, Alberto, un țipar, dar atâta tot.

Am adormit buștean, gândindu-mă că și Alberto voia, cu siguranță, să fie nepotul preferat al norvegienilor, până ce zgomotul porții de la stradă, deschizându-se și închizându-se, m-a trezit. Au schimbat câteva cuvinte cu voce joasă și au căscat. Am stat în cumpănă dacă era indicat să ies sau, din contră, dacă nu cumva ar fi mai rău pentru noi toți să fac asta, căci ar trebui să vorbim despre cele întâmplate și nu am mai putea să dormim. Adevărul e că nu știam ce să fac. M-am dus desculță până pe casa scării și l-am văzut plecând pe nesimțitul de Alberto. Și am văzut-o și pe Karin, în minunata rochie albă, cu pene delicate la decolteu, care păreau un travesti pentru ea. Și, mai ales, am observat că Fred purta o uniformă pe care o văzusem de o mie de ori în filmele cu naziști, inclusiv cu chipiu, și care îl făcea să pară și mai înalt și îi scotea și mai mult în evidență trăsăturile deja de la sine severe. Îi stătea mai bine decât îi venea ei rochia. Lui Alice i se potrivește stilul acesta de a organiza baluri mascate pentru prietenii ei, după vechiul obicei, când lumea era elegantă, iar femeile se îmbrăcau cu rochii lungi în fiecare seară.

M-am băgat în pat și am stins lumina, încercând să-mi recapăt somnul, și, la scurt timp, i-am auzit urcând scara obosiți. Va veni o vreme, m-am gândit, când nu o vor mai putea urca și vor fi nevoiți să amenajeze ca pe un dormitor salonul-bibliotecă și să-și ducă viața la parter. Ar fi mult mai practic, m-am gândit în timp ce mi se închideau ochii. Dar înainte de a pătrunde pe tărâmul viselor, am auzit cum se deschidea ușa camerei mele, cum niște picioare desculțe se apropiau de patul meu și am simțit cum niște ochii mă priveau o vreme, apoi plecau și închideau ușa. Sau oare visam deja?

•

De dimineață mă așteptau în bucătărie, Karin încă în cămașă de noapte și Fred aranjat din cap până-n picioare ca să se ducă la vreo întâlnire, cu pantaloni gri-deschis, jachetă albastră și pantofi strălucitori, cu pomeții și pavilioanele urechilor mai sclipitoare ca niciodată. Era încă în picioare, bându-și ultimul strop de cafea.

— Credeam că nu-ți place casa asta, nici de noi, după felul în care ai plecat zilele trecute. A o șterge englezește spuneți voi, nu-i așa? zise Karin zâmbindu-mi într-un mod care m-a făcut să mă rușinez.

Dar soțul ei o întrerupse și nu am avut timp să dau niciun fel de explicații.

— Mă bucur că ești aici, astfel o să-i poți ține de urât lui Karin.

Chipul meu nedumerit îl miră și am rămas privindu-ne fix. Întrebarea mea era: să-i țin de urât? Cât timp?

— Trebuie să plec într-o călătorie și nu vreau să o las singură. Va fi o zi sau două, spuse și căzu pe gânduri. Desigur, vei fi recompensată cum se cuvine. Îți vor prinde bine câțiva bani pentru sosirea bebelușului.

— Dar mai ales, interveni Karin, îmi faci mie o mare favoare. Aici îți va fi bine, nu-ți va lipsi nimic.

Mi se părea o idee bună să câștig ceva bani. Era mai bine decât să visez la o moștenire puțin probabilă.

— Vine zilnic o menajeră ca să facă treburile casei. Tu ar trebui doar să faci câteva cumpărături și să-mi ții companie. O să poți să conduci jeepul?

— Fără probleme, am spus.

Prezența lui Fred nu mă deranja. Era tăcut și amabil, dar chiar și așa, mi se părea că locuința avea să se elibereze fără el; pe de altă parte, nu-mi făcea plăcere să îmi asum întreaga răspundere pentru Karin, dacă cumva se îmbolnăvea? Poate că acesta ar fi fost momentul ideal ca să întreb de ce nu dăduseră semne de viață în ultimele zile, dar am crezut că știu deja motivul, voiau ca eu să fiu cea care să vină la ei, pentru că, în caz contrar, ar fi însemnat că nu mă interesau suficient de

mult. Și i-ar fi preocupat mereu cât de mult voiam eu să stau cu un cuplu în vârstă de peste optzeci de ani.

Pe când eu mă concentram asupra firului de lână și a andrelelor, pe când încercam să ating perfecțiunea lui Karin, ea a adus din salonul-bibliotecă hârtie și plicuri și a început să scrie niște scrisori. Se apropia ziua ei de naștere și voia s-o sărbătorească. Sub ochelarii de apropiere se întindea cu parcimonie un scris foarte frumos, care părea a fi în germană, fără să am vreo idee de cum ar fi norvegiana, sinceră să fiu.

— Știți germană? am întrebat numărând ochiurile.

Karin și-a dat jos ochelarii ca să mă privească mai bine.

— Puțin. Puțin germană, puțin franceză, puțin engleză. Sunt foarte bătrână, știu câte ceva.

— Ieri erați foarte drăguță cu rochia albă, v-am văzut la petrecerea lui Alice, am spus, pentru ca spionajul meu să nu mai fie un subiect-tabú.

— Da, știu că te-ai uitat. Și eu aș fi făcut asta dacă aș fi putut să mă urc în picioare pe o motocicletă, zise râzând.

M-am limitat să zâmbesc, pentru că mi se părea din ce în ce mai exagerată importanța care i se dădea acelui fapt pe deplin inocent, mai ales acum, că trecuse ceva timp și se făcuse ziuă.

— Ceea ce nu înțeleg este de ce nu ai sunat. O cunoști deja pe Alice.

— Nici eu nu înțeleg, a fost o prostie. Cred că nu voiam să fiu o intrusă, să întrerup, să vin la o petrecere unde nu am fost invitată.

După expresia feței lui Karin mi-am dat seama că explicația o mulțumea pe deplin. Și pe mine mă mulțumea.

Am profitat de acel moment ca să-i spun că îmi uitasem pastilele împotriva greții jos (începusem să numim „jos” casa surorii mele) și că-mi era teamă să nu mă ia amețeala. De fapt, aveam chef să stau puțin singură. Aveam chef să-mi ascult doar propriile gânduri sau niciunul. Faptul că eram atât de contractorie mă distrugea, mai întâi voiam să fiu cu ei și acum, fără ei. Cum se întuneca, mi-a spus să iau jeepul. Probabil că se gândea că motocicleta era prea puțin rezistentă și voia să se asigure că mă voi întoarce, și înțelegeam asta,

este foarte ușor să fii curajos când nimic nu-ți stă în cale.

Jeepul era așa de mare încât am parcat într-un golfuleț înainte de a ajunge pe strada mea. Când am închis ușa, am avut o senzație de libertate dintre cele mai prostești, căci nimeni nu mă reținea și nici nu mă obliga să fac ceva, dar chiar și așa, am respirat adânc aerul străzii. În lumina slabă a lămpilor de pe verandă am văzut un bărbat în fața grilajului meu. Un bărbat în vârstă. M-am uitat mai bine la el. Îl cunoșteam. Era Julián, același căruia îi arătasem casa. Nu m-a auzit apropiindu-mă și când i-am vorbit din spate și i-am atins brațul, mi-a fost frică să nu se sperie. Era ca și cum aș fi băgat mâna în aceeași sferă de slăbiciune în care erau captivi și Fred, și Karin. Dar nu, s-a întors calm și surâzător.

— Mă bucur că ești bine, a spus în timp ce eu îl pofteam înăuntru.

Venea pentru chestiunea închirierii. Mi-a spus că era a doua oară când încerca să mă vadă, fără să reușească. Mi-a cerut scuze pentru ora înaintată. Eu i-am zis că m-a prins printr-un miracol. Am vorbit o bună bucată de timp, mai bine zis, vorbea doar el și o menționa, ori de câte ori putea, pe soția lui și era interesat de prietenii mei norvegieni, poate pentru că îi atrăgea atenția că eu aveam prieteni de vârsta lui. Și asculta cu foarte mare atenție tot ce îi spuneam. Mereu auzisem spunându-se că bătrânilor le place la nebunie să-și aducă aminte de războaiele de demult, mai puțin în cazul de față, pentru că nici cuplul de norvegieni, nici acest bărbat nu păreau să aibă bătălii de povestit.

Când a plecat, am profitat ca să ud plantele și să strâng niște prosoape de pe sârmă. Le-am împăturit încet și le-am lăsat pe masă. Am luat medicamentul, cheile și am stins lumina. Mă simțeam tot mai legată de Villa Sol față de această casă.

Julián

A trebuit să mă duc la spital, la urgențe. Cunoșteam simptomele, sfârșeală, transpirație rece și nu voiam să mai

provoc și alte neplăceri la hotel, nu voiam să se creadă că eram cel mai problematic client din câți avuseseră. Mă simțeam bine acolo, mă cunoșteau și Roberto hotărâse să fie aproape complice într-o chestiune despre care habar nu avea. În fond, aici cunoșteam terenul și m-aș putea apăra mai bine decât dacă mă mutam la alt hotel, ceea ce m-a determinat să-mi pun în gând să verific, de îndată ce mă voi însănătoși, instalațiile, scările, diferitele saloane, toaletele pentru uz general și bucătăriile. Partea bună în a fi singur este că nu îngrijorezi pe nimeni, nu ești nevoit să trăiești zbuciumul dublu de a te simți rău și de a-l vedea pe cel de lângă tine suferind din cauza indispoziției tale. A fost minunat să o am pe Raquel alături de mine timp de atâția ani, a reușit ca în fiecare zi să mă facă să mă simt mai plin de viață, dar uneori, în clipele grele, aș fi mulțumit cerului dacă aș fi fost singur, dacă nu aș mai fi fost nevoit să mă prefac că mă simt bine pentru ca ea să nu sufere. Uneori, omul vrea să trăiască ceea ce i se întâmplă exact așa cum este, la adevărata dimensiune a faptelor, dar nu într-atât încât să-i facă rău persoanei pe care o are alături, așa că am avut o oarecare senzație de libertate când am plecat la spital singur într-un taxi, de îndată ce am simțit că ceva nu era pe deplin în regulă. Nu am suportat niciodată oamenii care le reproșează celorlalți propria singurătate, nici pe cei care o trăiesc ca pe o jignire. Și singurătatea înseamnă libertate.

Așa cum mi-am imaginat, la spital m-au întrebat dacă mă însoțea cineva. Le-am spus că nu, că petrecem câteva zile de vacanță singur. Doctorița a dat din cap gândindu-se la singurătatea mea. Mi-a zis că, în condițiile acestea, trebuia să petrec noaptea în spital, sub observație medicală. Nu era nimic grav, îmi crescuse glicemia, o decompensare generală. I-am spus că sunt de acord, ce mai conta că dorm la hotel sau la spital?

Ceea ce m-a supărat cel mai mult a fost că au întârziat foarte mult până să mă externeze a doua zi de dimineață. La ora douăsprezece am spus că nu pot să mai aștept și că plec. Păream un bătrân morocănos, un bătrân maniac, dar aveam

multe treburi și îmi dădeam foarte bine seama că îmi revenisem. M-au pus să semnez o foaie prin care îmi asumam răspunderea pentru decizia mea, astfel că dacă muream, era din cauza neglijenței mele. Mi s-a părut corect. O simplă semnătură ne liniștea pe toți.

Nu dormisem bine din cauza sforăiturilor ieșite din comun ale colegului din patul de alături și a infirmierelor care intrau fără întrerupere făcând zgomot, dar mă simțeam bine, în formă, chiar aveam de gând să fac o băiță în mare după ce voi termina ce era mai important. Și important era să mă apropii de Villa Sol, ceva mult prea riscant în aceste momente, cel puțin până nu aveam să schimb mașina. Prin urmare, cel mai bine ar fi să mă îndrept spre casa Sandrei ca să verific dacă mai fuseseră pe acolo cei doi Christensen.

•

Îmbrăcămintea îmi mirosea a spital, mi-am pipăit buzunarele ca să verific că nu-mi lipsea nimic, era o zi mai frumoasă ca oricând. Am parcat mașina într-un alt loc, diferit, din simplă precauție, deși nu credeam că e posibil să se facă vreo legătură între mine și Sandra în vreun fel, și am mers pe stradă până în dreptul căsuței.

Nu a ieșit nimeni după ce am apăsat pe sonerie, obloanele erau întredeschise, iar pe sârmă erau niște prosoape întinse, furtunul șerpuit pe pavaj. Nu am zărit motocicleta în curte. Nu se auzea niciun fel de muzică. Așa că m-am întors la mașină și am băut puțină apă dintr-una dintre sticlele pe care încercam să le am mereu la îndemână, și m-am gândit că cel mai logic ar fi ca la ora asta Sandra să fie la plajă, probabil cu norvegienii. Și m-am îndreptat într-acolo.

•

Cel puțin, în locul în care obișnuiau să campeze nu se aflau. Erau doar niște copii zbenguindu-se și un cuplu sărutându-se. Am mers aproape un kilometru pe plaja, cu speranța că aveam să-i văd pe undeva, până când am hotărât să abandonez căutarea și să mă întorc la mașină. Mă simțeam mult mai vioi decât înainte de a mă interna în spital. Și, cu toate că nu era prea cald, apa era atât de albastră, spuma atât de albă și

bătăușii lui Fred sau infarctele puteau să-mi pună capăt vieții în orice moment, încât m-am hotărât să rămân în chiloți, care din fericire erau din pânză și îmi acopereau jumătate de coapsă și păreau aproape un costum de baie, și să mă arunc în apă. Făceam ceea ce Raquel numea nebunii, căci ceea ce pentru un tânăr era sănătos, pentru mine putea să însemne o pneumonie, oricum pe când m-am gândit la asta pluteam deja în valuri, iar frigului i-a urmat o adevărată senzație de bine. De ce să nu profiți de paradis dacă-l ai la îndemână? Raquel îmi spunea întotdeauna că oamenilor care, asemenea nouă, suferiseră mult le era frică să se bucure, le era frică să fie fericiți și mai spunea și că în lume sunt multe tipuri de suferință și că nimeni nu este scutit în totalitate de a o îndura, prin urmare, nu trebuia să ne simțim deloc speciali. Dacă e să fiu sincer, eu îi admiram mult pe acei oameni frivoli care sunt în stare să-și trăiască viața bine, să se distreze în orice situație. A merge la cumpărături, a juca fotbal și a lua cina cu prietenii fără să ai alte griji la care să te gândești. Pentru mine, stilul lor de viață era atractiv, dar și inaccesibil. Inocența e un miracol mai fragil decât zăpada. Și era mai ușor ca cei veseli să devină ca mine decât eu ca ei. În fond, voiam ca Fredrik și Karin, frivoli corupți și perverși, să facă parte din tagma mea, să sufere, să simtă durerea. Acum îmi era clar: justiția nu va putea niciodată să facă dreptate așa cum voiam eu. Dacă Fredrik avea bătăuși, eu aveam ură.

M-am zvântat ridicând brațele și sărind încet pe nisip, apoi m-am așezat, ca să primesc de la soare toată vitamina D posibilă. Mă simțeam mai bine ca niciodată, am închis ochii. Să trăiesc, mereu să trăiesc. În aceste momente simțeam mai puțină frică decât ar fi trebuit.

•

Din precauție, am schimbat restaurantul în care mâncam și am cerut un meniu. Mi-era foame, cu adevărat foame. Încă simțeam sarea pe piele și am observat și părul, puținul păr care-mi mai rămăsese, plumburiu și răvășit, mi-am trecut mâna prin el, într-una din zilele astea trebuia să-l tai. Bălăceala în mare îmi făcuse poftă de mâncare, dar și faptul

că de-abia gustasem micul dejun de la spital, de necomparat cu bufetul suedez de la hotel. Deși aveam suficientă energie ca să-mi continui drumul și să mă apropii de împrejurimile casei Christensen, mi-am dat seama că nu aveam pastilele cu mine și m-am întors la hotel.

La recepție, Roberto m-a oprit cu o expresie de îngrijorare pe chip. Mi-a vorbit cu voce joasă ca să nu-l audă celălalt portar, nici clienții sprijiniți cu coatele pe tejghea.

— Eram îngrijorat, camerista mi-a zis că nu ați dormit în cameră.

Era evident că din partea cuiva ca mine nu se poate aștepta decât ca, dacă nu a dormit în patul lui, să fi murit în altă parte.

— Nu s-a întâmplat nimic, am plecat într-o excursie și m-a prins noaptea, așa că am rămas la alt hotel. Mulțumesc pentru grijă.

Și apoi am adăugat pe un ton confidențial:

— E vreo noutate?

— Nu, din câte știu eu. Mă rog, detectivul vrea să vă vadă.

Fără să se consulte cu mine, Roberto luă telefonul, transmise că eu eram chiar în acel moment la hotel și a închis.

— Pe detectiv îl cheamă Tony și vă așteaptă la bar. Ați mâncat?

Am încuviințat, gândindu-mă dacă trebuia sau nu să urc în cameră, să iau pastilele.

— Atunci puteți să profitați ca să beți cafea.

Mi-am scuturat pălăria pe picior, desprinzând ceva nisip de pe boruri, și m-am îndreptat spre bar.

Roberto trebuie să fi făcut o descriere frumoasă despre persoana mea pentru că, de cum am intrat, un băiat voinic, care peste vreo doi ani va fi gras, a venit spre mine, mi-a întins mâna și m-a condus până la o măsuță, un gheridon, ar spune Raquel, cu o lămpiță aprinsă, cu toate că era ziuă, dar chiar și-așa barul era în penumbră și se crea o atmosferă de intimitate.

— Ne pare foarte rău pentru incidentul de ieri din camera dumneavoastră.

— Mă rog, se mai întâmplă.

Tony apucă o sticlă de bere cu mâna lui puternică. Eu am cerut o cafea, foarte bună, apropo, și, în timp ce o savuram, Tony s-a scuzat din nou. Prea multe scuze la un loc. Purta o haină scurtă, care părea că avea să-i crape la spate când se încovoia peste gheridon.

— Practic de mult timp meseria asta, spuse Tony privindu-mă fix cu niște ochi puțin cam bulbucați, și totul are întotdeauna, și subliniez *întotdeauna*, o explicație.

Am rămas pe gânduri, reflectând la această frază cu ceașca pe buze.

— Fiule, atunci veți putea să-mi explicați ce s-a întâmplat.

Cred că nu i-a plăcut că l-am numit „fiu”, nici mie nu mi-ar fi plăcut, am făcut-o dinadins, ca să verific cât era de sigur pe sine. Nu era prea sigur.

— Încă nu pot, dar voi putea, zise devenind mai solemn. O să vă avem pe aici mult timp?

— Sper că da, cel puțin, atâta timp cât vremea e frumoasă.

— Mi s-a spus că dumneavoastră credeți că ați fost confundat cu altcineva.

— Nu e cel mai logic? am întrebat.

— Poate, a răspuns, și a băut o ultimă și lungă sorbitură.

Și eu am golit ceașca. Ne-am ridicat.

— Să sperăm că nu se va mai repeta, spuse el.

Mi s-a părut că fraza se referea la mine și am acceptat-o. A încercat să-și aranjeze haina, să se miște în a doua lui piele. Am căutat în trecutul meu pe cineva care să fi semănat cu Tony și i-am găsit pe mai mulți. Nu erau chiar de premiul Nobel, dar reușeau ca, până la urmă, lumea să fie exact așa cum o vedeau ei.

Eram aproape sigur că Tony distrusese camera, din ordinul lui Fredrik Christensen, sau că îngăduise să se întâmple asta. Era ceva în mișcarea ochilor lui care îl trăda. În drum spre ascensoare, i-am spus lui Roberto că aveam nevoie să schimb mașina, pentru că aceasta nu mai merge bine. Roberto a consimțit, cu gestul de a fi luat deja în calcul această posibilitate. Nu mă mai privea ca în prima zi, mă privea cu

mai mult respect și interes.

A trebuit să folosesc o sticlă de apă din minibar ca să iau medicamentele, ceea ce mă necăjea, pentru că în minibar totul era cu câțiva euro mai scump. Și cu fiecare euro în plus pe care îl cheltuiam ciupeam tot mai mult din moștenirea fiicei mele. Nimeni nu avea să ne recompenseze, nici pe mine, nici pe ea, pentru acest serviciu. Nimănui nu-i păsa, existau alte lucruri la care să te gândești, alți dușmani. Eu rămăsesem în urmă, în lumea mea, acolo erau sentimentele mele de ură, prietenii și dușmanii mei, și nu mă țineau nici puterile, nici mintea pentru mai mult. Și, ca să fiu sincer, era prima dată când nu așteptam nici recompensă, nici recunoștință, era prima dată când nimeni nu avea să afle dacă eșuam sau triumfam, era prima dată când părerea celorlalți mă durea în cot și mă simțeam liber.

Mi-am făcut siesta și, când m-am trezit, soarele apunea. Acum soarele apunea cu un minut mai devreme în fiecare zi, așa cum se întâmpla, mai mult sau mai puțin, și cu viața mea. Iar un minut însemna mult. Nu mi-a părut rău că am dormit mai mult decât trebuia, pentru că aveam nevoie de odihnă. Sfinte Iisuse, demult nu mă mai simțisem atât de bine! Dacă o convorbire telefonică n-ar fi fost atât de scumpă, aș fi sunat-o pe fiica mea ca să i-o spun, dar dacă suni o dată, trebuie să suni și a doua oară, iar dacă într-o bună zi n-aș mai suna-o, ea s-ar îngrijora, așa că preferam să i-o spun prin puterea gândului. Soția mea chiar ajunsese să-mi citească gândurile, mi-o dovedise de multe ori, și obișnuia să-mi spună în glumă să am grijă, să nu cumva să o înșel, nici măcar cu gândul, pentru că putea să mi-l citească pe chip, iar eu o credeam orbește. Eram convins că ochii ei negri erau în stare să pătrundă până în străfundurile minții mele.

•

Mi-a luat jumătate de oră să străbat hotelul: scara normală, scara de incendiu, terasa de pe acoperiș, ascensoare, uși de serviciu, bucătărie, restaurante, cotloane, pivnița. Îmi mai rămâneau de văzut spălătoria, toaletele de uz comun, să examinez fiecare culoar și cămara bucătăriei. Dacă oaspeții ar

ști cât de deficitar era sistemul de siguranță, ar fugi mâncând pământul, în loc să-și lase aici economiile, dar așa e viața, unii știu, alții nu. Îmi voi face o schemă cât mai detaliată cu putință și îmi voi trasa un plan de fugă adaptat posibilităților mele. Nu-mi era somn, aveam atâta vitalitate încât m-am năpustit pe stradă. Era răcoare, iar haina nu mă deranja absolut deloc. Pentru o clipă am vrut să uit că eram un bătrân bolnăvicios. Aerul aducea cu sine miros de flori. Poate că era momentul ideal de a mă apropia de casa Sandrei și să verific dacă se întorsese.

Am condus încet, bucurându-mă de momentul în care coteam pe strada îngustă și mă apropiam de căsuță, dar și temându-mă că nu o voi găsi pe Sandra, temându-mă că nu voi putea schimba câteva cuvinte cu această fată care mi-ar putea fi nepoată, o nepoată trimisă pentru a-i putea dărui numai lucrurile bune pe care mi le oferise viața. Dintre toate persoanele pe care le-am cunoscut de când am sosit aici, doar ea mă făcea să simt că mai aveam ceva vreme de trăit, că ar mai fi viață după Fredrik și Karin. Drumul era aproape întunecat și nici măcar căsuța nu avea luminile de pe verandă aprinse. O fată în starea ei… speram să nu i se fi întâmplat nimic. Din ultima noastră conversație dedusesem că nu avea prieteni pe aici, totuși e bine cunoscut felul de a fi al tinerilor, ei își fac imediat prieteni. În timp ce mă gândeam la astfel de lucruri, am rămas distrat lângă grilaj, fără să mă mișc, așteptând poate ca dintr-odată să se aprindă toate luminile, când am auzit pe cineva în spatele meu, cred că am simțit și o mână pe brațul meu și am tresărit, deși m-am străduit să nu se observe.

— Dumneavoastră sunteți? zise Sandra.

Sandra, Sandra. Sosise. Era aici.

— Mă bucur să te văd, am spus, străduindu-mă să-mi ascund bucuria.

Nu o vedeam atât pe Sandra, cât umbrele ei. Părul, brațele, umbrele unor piscuri căzând pe umbra pantalonilor.

— Scuză-mă că am venit la ora asta, dar până acum nu am reușit să vorbesc cu soția mea. Sper că nu te-am speriat.

Sandra a râs.

— Nu sunt fricoasă. Am fost pusă în niște situații mai grele decât aceasta.

A râs din nou, deși nu părea a fi o fată care să-și exprime veselia râzând. Cred că a făcut asta pentru mine, ca să mă simt în largul meu.

— Intrați, nu stați acolo, a spus în timp ce deschidea grilajul.

Apoi a deschis ușa casei. Am așteptat, dând o tură prin mica grădină, inspirând mirosul ei și, dintr-odată, s-a aprins lumina pe verandă, iar eu am văzut plantele în întregime. Sandra a ieșit și s-a tolănit într-un hamac.

— Voiam să vă ofer o bere, dar nu am. Nu am avut timp să mă duc la supermarket.

— Stai liniștită, prefer să nu beau alcool.

— Nici eu, de când cu sarcina, nu beau și nici nu fumez, și nu mi-e deloc bine, îmi doresc să-mi reiau proastele obiceiuri.

Era o fată credulă, credea în dreptul ei de a exista pe lume fără să i se întâmple nimic rău, fără să fie agresată și fără ca nimeni să profite de ea. Cu siguranță, nu îi trecea prin minte că lucrurile ar putea fi altfel. M-am așezat într-un alt hamac fără să mă întind.

— Ei bine… am venit în legătură cu închirierea casei, am putea să așteptăm până la vara viitoare, dacă sora ta e de acord.

— O să vorbesc cu ea, dar nu chiar acum. În momentul ăsta nu vreau să mă împovărez. Nu aș suporta să mă întrebe dacă m-am gândit ce o să fac cu viața mea.

— Ia-ți cât timp ai nevoie, nu e nicio grabă. Apropo, au apărut prietenii tăi, bătrânii străini?

Sandra se ridică în capul oaselor.

— Da, chiar acum vin de la ei de acasă. Fred tocmai a plecat într-o călătorie și ea are nevoie de cineva care să o ajute, iar eu nu am nimic de făcut. Casa aia chiar că v-ar plăcea. Ce mai grădină! Piscină, grătar în aer liber, foișor, pomi fructiferi. Trei etaje, pivniță, seră.

— Prea mare pentru noi. Prea multe cheltuieli de

întreținere. Or fi având mulți angajați.

— Nu vă lăsați înșelat. Un grădinar și o menajeră plătiți cu ora.

— Și au prieteni? Pensionarii ăștia din epoca de aur au legături doar cu alții la fel ca ei.

— Da, cred că da, dar mai vin și tineri pe acolo. Cel puțin doi spanioli își fac apariția din când în când și vorbesc cu Fred. Karin mă învață să croșetez, este foarte plăcută, foarte înțelegătoare, își face griji pentru mine.

— E ciudat, am spus, că se pot înțelege două persoane atât de îndepărtate ca vârstă.

— Nu știu de ce, cu toții suntem mai mult sau mai puțin egali.

Cum ar fi arătat acum Sandra dacă ar fi fost o victimă a lui Fredrik și Karin? Îmi părea bine că sufletul ei nu avusese de-a face cu nimic asemănător, că era generoasă și că deschidea ușa casei sale unui necunoscut ca mine, mă bucuram că răutatea nu o atinsese.

— Mâine trebuie să mă duc la supermarket, vrei să-ți cumpăr ceva și să-ți aduc? am întrebat-o. În starea ta, nu ar trebui să cari pungi, nici greutăți.

— Nu vă faceți griji, mai mult ca sigur mă voi întoarce în scurt timp la Villa Sol, iar mâine îmi voi petrece toată ziua bălăcindu-mă în piscină. Dacă îmi dați un număr de telefon, o să vă sun după ce vorbesc cu sora mea.

I-am dat numărul de telefon de la hotel și numărul apartamentului. Cumva riscam să le vorbească despre mine celor doi Christensen, dar, pe de altă parte, întâlnirile noastre nu erau foarte relevante pentru a fi povestite.

— Uneori, oamenii nu sunt ceea ce par, i-am zis într-o încercare disperată ca ea să-mi citească gândurile, așa cum ar fi făcut Raquel.

— Acum o să-mi spuneți că dumneavoastră sunteți un satir sau ceva de genul ăsta.

Am zâmbit cu jumătate de gură.

— S-ar putea, am spus. Nu știi niciodată unde e pericolul până nu-l descoperi.

Sandra își luă rămas-bun de la mine, făcându-mi semn cu mâna și intră în casă căscând. Purta niște pantaloni largi de mătase și sandale cu barete. Sandra nu știa în ce se băga, nici eu, și asta mă îngrijora. Nu luasem în calcul că voi da de cineva care să aibă nevoie de protecție.

Raquel s-ar fi supărat. Nu, s-ar fi înfuriat. Mi-ar fi spus că atitudinea mea era mișelească și să o las în pace pe fata asta, să nu o implic, că ea nu avea de ce să fie încă o victimă. Dar nu e așa de ușor, Raquel, ei sunt cei care au luat-o pe terenul lor, nu eu am vârât-o acolo, ei au făcut asta și ea s-a lăsat condusă ca un miel. Deși era adevărat că, dacă nu afla nimic, dacă nu băga de seamă cu ce fel de oameni avea de-a face, pericolul avea să fie infim. Atâta timp cât Sandra avea să-i vadă pe Fredrik și pe Karin în afara infernului, aveau să i se pară îngeri, și nu demoni. Și poate că îngerii nu existau, nu exista binele absolut, dar puteam să garantez că exista într-adevăr răul absolut.

3. Veninul îndoielii

Sandra

A trebuit să o duc pe Karin cu jeepul la sala de gimnastică. Îi spunem sală de gimnastică pentru a nu-l numi centru de recuperare. Sala de gimnastică se afla în centrul localității, pe strada principală, unde era imposibil să parchezi, așa că o lăsam la intrare și plecam să caut un loc și să dau o raită. După o oră mă întorceam să o iau, întrebându-mă cât aveau să mă plătească pentru asta și mă gândeam, de asemenea, că Fred se simțea cumva ușurat luându-și de pe umeri aceste obligații. În afară de sala de gimnastică, mai erau și controalele medicale, și cumpărăturile de la supermarket. Îi plăceau și piețele volante, să caute vechituri, să meargă la coafor și să se plimbe pe malul mării sau pe Paseo Marítimo, dacă nu se putea pe plajă. Îi plăcea să pălăvrăgească despre copilăria ei la ferma norvegiană, despre frumusețea neasemuită a mamei ei, despre frumusețea bărbătească a tatălui ei și despre cea a fraților ei și chiar despre propria frumusețe. Despre frumusețea somonului pe care îl mâncau, de obicei, la cină și frumusețea luminilor în mijlocul nopții. Când obosea, mă întreba despre viața mea, pentru că nu suporta tăcerea. Și eu i-am căzut în gheare, în timpul acelor zile cât am stat la ea acasă mă obișnuisem încet-încet cu ea și Karin nu trebuia să facă nimic deosebit pentru ca singurul meu obiectiv să fie acela de a o mulțumi pe ea.

Și anume, ce avea chef să vadă azi. Am lăsat-o la intrarea în sala de gimnastică, am demarat și, ajungând la colțul străzii, un bărbat m-a salutat scoțându-și pălăria. L-am recunoscut pe Julián, cel care voia să închirieze casa surorii mele. L-am salutat făcându-i semn cu mâna și el s-a apropiat de jeep.

— Pot să urc? a zis deschizând portiera.

M-a întrebat dacă voiam să beau un shake. Descoperise un

loc în Faro unde erau preparate din fructe naturale. Ce părere aveam? Riscam să mă duc cu el? I-am spus că fix într-o oră trebuia să fiu înapoi, și de îndată ce am zis asta, mi s-a părut ciudat, de parcă n-aș fi fost eu însămi, eu care ajungeam târziu peste tot. În acel moment mi-am dat seama că nu aș suporta privirea lui Karin reproșându-mi că o făcusem să aștepte.

•

Am pornit la drum fără să bănuiesc că, din acel moment, Villa Sol nu avea să mai fie aceeași, de parcă s-ar fi tras cortina la teatru și, în sfârșit, exista o poveste. Nu am înțeles dintr-odată, la început nu am vrut să înțeleg, m-am speriat. Julián avea o expresie gravă. Era încruntat, avea privirea tristă. A scos o tăietură de ziar din buzunar, poate că era anunțul vreunei alte case de vânzare.

— Și soția dumneavoastră? Nu o văd niciodată, am întrebat simțind că în aer plutea puțină încordare sau ceva neplăcut.

— Soția mea a murit, nu a fost niciodată aici.

În acel moment m-am gândit că, de îndată ce aveam să coborâm din mașină, aveam să scap de el de pe capul meu cu un șut în fund. M-am gândit că dintr-o singură lovitură puternică aș putea să-l trântesc la pământ și că i-ar lua atât de mult să se ridice, încât, între timp, aș putea să parcurg mai mulți kilometri.

— Îmi pare rău că te-am mințit, a spus, dar a fost mai bine așa.

— Nu te înțeleg, i-am zis simțindu-i privirea și tutuindu-l, așa cum făcea și el cu mine. Eu nu-mi îndepărtam privirea de la șosea.

— Niciodată nu te-aș fi amestecat în asta, ți-o jur, problema e că atunci când te-am cunoscut erai deja implicată.

Implicată? În ce puteam fi eu implicată, eu care îmi petreceam viața printre plantele din grădină sau printre bătrâni?

— Cred că este de datoria mea să-ți spun care este situația ta reală.

Nu-mi plăcea deloc că cineva încerca să mă manipuleze sau să se joace cu mine, de aceea am ridicat vocea mai mult decât

se cuvenea.

— Știu deja care este situația mea!

— Nu, nu știi, a zis el în timp ce eu parcam.

Cu foaia de ziar în mână, m-a condus până la o bancă de piatră de unde se vedea marea.

— Cum se poartă cu tine Fredrik și Karin?

— Fred și Karin?

— Cuplul de bătrâni norvegieni.

Nu aveam nici cea mai mică idee spre ce se îndreptau lucrurile când i-am răspuns că bine, că erau afectuoși, că știau să-mi respecte spațiul intim și eu, pe-al lor. Chestia cu spațiul l-a făcut să zâmbească vag. Nu mi-a plăcut că râdea de ceva ce spuneam eu, m-a indispus.

— Nu voiam să fiu nevoit să-ți arăt asta, a spus punându-mi în față foaia de ziar.

Pe foaie era o fotografie, poza unui cuplu. La început doar asta am văzut, pentru că rămăsesem agățată de zâmbetul ironic și nu mă interesa nimic altceva.

— Uită-te bine la ea, te rog, nu îi recunoști?

— Nu știu ce e așa de comic în faptul că am spus că îmi respectă spațiul.

— Pentru că este un clișeu, nu ți se potrivește.

Am luat foaia și m-am uitat cu atenție la poză. Erau… erau Fred și Karin. M-am concentrat, ca să o privesc mai bine.

— Da, ei sunt, a zis Julián. Naziști, criminali periculoși. Fredrik Christensen a exterminat sute de evrei, înțelegi ce-ți spun?

Am rămas perplexă. Nu știam ce să cred.

— Ești sigur?

— Am venit după el. Nu vreau să plece pe lumea cealaltă fără să-și recunoască vina, fără să plătească într-un fel. Poate că sunt singurul care mai trăiește în momentul ăsta.

— De ce îmi spui mie astea? De ce nu i le spui poliției?

— Când am ajuns aici chiar la asta m-am gândit, să fac publică această chestiune, să le amărăsc viața, dar asta ar fi o răzbunare prea simplă, acum cred că ei mă pot conduce și la alți oameni. Tu intri și ieși din casa lor, nu se tem de tine.

Dacă n-ai fi însărcinată, dacă nu mi-ai putea fi nepoată și dacă nu m-aș simți ca un ticălos cerându-ți asta, te-aș ruga să-mi povestești ce ai văzut acolo.

— Nu am văzut nimic deosebit și, în plus… sunt prietenii mei.

— Prietenii tăi? Ți-am mai spus că nu vreau să fii expusă pericolului, dar scoate-ți asta din minte, ei nu sunt prietenii nimănui, sunt vampiri care se hrănesc cu sângele celorlalți, iar sângele tău le place foarte mult, le inoculează viață. Ai grijă!

Nu am băut shake-ul. Julián știa foarte bine unde să ne așezăm să-mi vorbească pentru a nu fi văzuți de nimeni. Păream perechea tipică de tânără și bătrân pe jumătate ascunși printre copaci. Aveam deja numărul de telefon de la hotelul Costa Azul, unde era cazat, în caz că voiam să iau legătura cu el, dar mi-a spus că sub nicio formă să nu mă duc acolo personal, pentru că era supravegheat și aș fi fost în pericol. Cel mai înțelept era să dispar din viața familiei Christensen și chiar și din a lui și să mă întorc la viața mea dintotdeauna. M-a rugat frumos să nu mă las pradă tentației de a le povesti ceva prietenilor mei naziști, să-mi țin în frâu dorința de a le spune ceva, pentru că mai apoi avea să-mi pară bine.

— Ia, a zis întinzându-mi pagina din ziar, privește-i cu atenție.

Am îndoit-o și am băgat-o în buzunar.

Ce știam eu despre Julián? Nu știam absolut nimic. Apăruse într-o zi la mine acasă, iar acum îmi spunea aceste chestii ciudate. Puteam să cred, pentru că naziștii existaseră și toată lumea știa că există neonaziști, înnebuniți după svastică și chestii de-astea, dar Fred și Karin? Îi cunoșteam, Karin îmi punea o pernă la spate când mă așezam în fotoliul meu preferat. Era înalt, avea căști mari de pus pe urechi și scăunel pentru odihna picioarelor. Respectau poziția fotoliului lângă șemineu, care încă nu se aprindea, dar care, atunci când ardea, era foarte plăcut. Fred nu vorbea mult, când era acasă se mulțumea să plece și să ne cumpere prăjituri, să ne servească ceaiul, Karin era cea care ducea greul grupului. Ea

mă învăța să croșetez și Fred primea când și când vreun musafir și petreceau o vreme vorbind. Și ce era atât de deosebit în asta?

Julián îmi inoculase veninul îndoielii. Tocmai îmi povestise lucruri îngrozitoare despre prietenii mei. Îmi povestise că infirmiera Karin era o criminală fără scrupule, că ajutase la omorârea a sute de oameni pentru a prospera alături de soțul ei, decorat de însuși Führer. „Știi pe câți trebuie să-i omori ca să fii demn de o cruce de aur?" Mă obligase să mă îndoiesc de Fred și de Karin și chiar și de el însuși. Nu mai era bătrânul cumsecade cu pălărie albă care vorbea mereu de soția lui, acum nu știam cine era. E posibil ca soția lui să fi existat sau nu. E posibil ca nici măcar să nu fie interesat de închirierea casei. Nu-mi plăcea că se jucase cu mine. Cel puțin norvegienii nu mă mințiseră, poate că nu-mi spuseseră adevărul, era adevărat că nu-mi povestiseră viața lor, ceea ce, fiind vorba despre persoane de optzeci și ceva de ani, nu era normal, dar la ora actuală informațiile pe care le aveam despre ei erau ceea ce văzusem și auzisem și propriile mele concluzii.

Am hotărât să nu mă cert cu el. Cel mai înțelept era să nu întreb și să nu vreau să știu mai mult. Cel mai bine ar fi să nu îl părăsesc pe acest bărbat ciudat aici și să-l duc în sat, iar după aceea să mă întorc la Karin.

Și dacă era adevărat? Chiar dacă apoi m-aș hotărî să-i abandonez, trebuia să mă mai întorc o dată. Ar părea foarte ciudat să nu fac asta și să las acolo puținele haine pe care le adusesem cu mine și pastilele de calciu, cremele antirid și toate celelalte lucruri. Ei și-ar face griji și ar coborî să mă caute, și-ar pune multe întrebări, iar situația ar merge din rău în mai rău. Nici eu n-aș fi mulțumită, nici măcar n-aș putea să dorm bine în noaptea asta. Și, de asemenea, dacă e să fiu sinceră, trebuie să recunosc că mă împingea curiozitatea. Dacă acum mă retrăgeam din toate astea, așa cum îmi propunea Julián, dacă nu aș mai urca la Villa Sol și aș dispărea, aș regreta că nu am rămas fără să aflu ceva. Viața sau destinul mă adusese până la această șosea plină de curbe și era mai puțin complicat să merg înainte decât să fac stânga-mprejur și

să mă întorc.

Așa cum mă temeam, când am ajuns la sala de gimnastică, Karin mă aștepta îmbufnată.

Mi-am cerut scuze spunându-i că rămăsesem fără motorină și când am ajuns la Villa Sol, am urcat în cameră și am pus bine tăietura din ziar pe fundul pungii în care îmi adusesem hainele.

Julián

Am fost foarte stângaci cu Sandra, am speriat-o, dar cândva tot trebuia să-i deschid ochii, am ocolit subiectul prea mult, nu puteam să stau și să aștept ca, la un moment dat, una dintre tinerele bestii ale lui Fredrik să-mi dea o lovitură la vreun colț de stradă și atunci ea să nu ajungă să știe pe ce mâini se află. Nu era timp de pierdut. Pe de o parte, Sandra s-ar fi expus mai puțin pericolului neștiind, dar pe de alta, nici n-ar fi știut împotriva cui trebuia să se apere. Încă mai avea timp să fugă și să lase toate astea în urmă, și să-și amintească de ele ca de unul dintre cele mai ciudate lucruri care i s-au întâmplat în viață. Poate că aveau să-i folosească pentru a judeca la adevărata valoare ceea ce abandonase pentru a veni aici.

Din contră, eu alesesem deja. Aveam să continui până la final, probabil al meu, dar nu aveau să mă dea la o parte de bunăvoie. Într-adevăr, mă îngrijora mult suma mare de bani pe care o cheltuiam, bani pe care îi păstram nu atât pentru a-mi duce bătrâneţile, cât pentru fiica mea. Nici soția mea nu ar fi văzut asta cu ochi buni. Avusesem doar o fată și Raquel spunea că, dacă tot n-o mai puteam feri de neplăcerile și supărările vieții, măcar să nu aibă prea multe probleme cu banii. Iar eu îi cheltuiam pentru o nevoie sau un capriciu, depinde cum este privită problema.

Chiar și schimbând mașina închiriată a trebuit să fac o cheltuială în plus. Când mi-au dat-o pe cea nouă, am pornit din nou pe urmele lui Fredrik cu o oarecare liniște, cel puțin

până aveau să mă descopere iar.

L-am urmărit comod până în parcarea de la Nordic Club, plină de mașini sclipitoare de nivel înalt. Era a doua oară când îi trecea pragul. Mi-am lăsat mașina într-un loc discret și, de îndată ce am văzut că Fredrik intrase deja, am mers în urma lui. Îmi dădusem jos haina și învelisem cu ea binoclul, dar mi-am lăsat pălăria pe cap, ceea ce îmi oferea un aer convenabil de străin. Luasem în calcul faptul că portarul avea să strige să mă opresc și, înainte de a începe să vorbească, i-am spus că veneam cu Fredrik.

— Parcam mașina, am zis, ca o explicație.

M-a luat drept șoferul sau prietenul lui, chestia e că m-a lăsat să intru cu toată naturalețea. Într-un loc s-a ivit capul lui Fredrik și am început să-l caut, dar picioarele lui lungi, pe care le mișca de parcă îl frigeau tălpile, ridicând în același timp umerii la fiecare pas, îl îndepărtaseră de raza mea vizuală. Mi-am vârât capul prin diferite saloane și într-unul dintre ele l-am văzut vorbind cu un individ care probabil că fusese foarte viguros și care acum era gras. Avea ochii deschiși la culoare și o gușă zdravănă și încă i se observa o lovitură de sabie pe față. Ar putea fi foarte bine Otto Wagner, fondatorul organizației Odessa, inginer, scriitor și încă alte câteva profesii, un ticălos fără astâmpăr și cu o sănătate aparent bună, care cu siguranță că nu se mulțumea să joace golf. M-am sprijinit de perete ca să mă liniștesc. Eram emoționat și trist, deși în starea mea emoția era mai puțin indicată decât tristețea. Și, după cinci minute, pentru că am respirat adânc de câteva ori, am reușit să rămân doar cu tristețea. Mă apăsa faptul că acești monștri se bucurau de viață așa cum niciodată nu a ajuns să se bucure de ea nici Salva, nici eu, nici Raquel, oricât de mult ar fi încercat, nici măcar fiica mea. Mă apăsa trufia lor și cheful lor de viață și de a se simți bine.

I-am văzut urcându-se într-o mașinuță și îndepărtându-se pe pajiște. Nordic Club era o minunăție: pavilioane răcoroase cu minunate scaune de răchită, terenuri de tenis, paddle, o piscină acoperită și alta de vară, restaurant, salon de tip pub, sală de biliard, o bibliotecă în care găseai de toate, iar în

capăt, delicatele valuri verzi ale câmpului de golf. M-am întrebat de câtă apă o fi nevoie ca să uzi toată acea suprafață. Dar ce mai conta, ceea ce conta era ca uriașul Fredrik și prietenii lui să facă puțină mișcare.

La ce gaură or fi? Pentru mine acest sport era ceva foarte străin. M-am sprijinit de un copac, cel mai îndepărtat cu putință de câmpul vizual al teraselor de la club, și mi-am agățat de gât binoclul. Am inspectat puțin zona intermediară și am dat peste un grup de octogenari, printre care se aflau Fredrik și Otto, care stăteau de vorbă sprijiniți de crose. Erau pe-acolo și vreo câțiva tineri. Cei doi se comportau ca niște bărbați de șaptezeci de ani, era incredibil. Poate faptul că se simțeau superiori celorlalți le dădea atâta energie. Mi-am luat binoclul de la ochi gândindu-mă la asta, când am observat o oarecare agitație. Am privit din nou prin binoclu și am văzut cum unul dintre ei, care nu era nici Otto, nici Fredrik, era întins pe gazon. Unul dintre tineri vorbea la telefonul mobil și după câteva minute fu adus de o mașinuță un bărbat cu o trusă medicală, alții veneau în urma lui în fugă. Mi-am vârât binoclul în haină, în ciuda faptului că nimeni nu era atent la mine. La urma urmelor, vârsta nu ți-o alegi, m-am gândit. S-a auzit o ambulanță. Ăsta a făcut infarct, m-am gândit.

Saloanele de la Nordic Club se însuflețiră la auzul veștii. În sfârșit, o noutate în zilele sufocante de pe terenul de golf. Judecând după zarva și comentariile care se făceau, părea că murise. Vestea s-a răspândit cu viteza vântului și am văzut din mașină cum îl băgau pe acel om, oricine o fi fost el, devenit cadavru, în ambulanță, pe jumătate acoperit și cu mască de oxigen, pentru a nu-i alarma pe asociații clubului, deși, în fond, aceștia ar fi fost decepționați ca, după toate astea, să nu se fi întâmplat nimic, în felul acesta ar avea ce comenta timp de mai multe zile. Dar pe mine nu mă impresiona: când ai văzut atâția morți, îi recunoști dintr-o privire.

Au plecat toți cât au putut de repede. Pe Fredrik părea că-l ard tălpile picioarelor mai mult ca oricând, mai degrabă sărea decât alerga spre un Mercedes dintre cele care apar în cataloagele distribuite împreună cu ziarele.

L-am urmărit de la distanță pe presupusul Otto prin curbele îndrăcite care coborau la Tosalet. Străbătea același drum ca prietenul său Fredrik, dar nu a rămas la Villa Sol, ci la vreo trei sute de metri a pătruns într-o vilă cu numărul 50. Fredrik mă dusese până la Otto, și Otto mă va duce la altcineva. Erau cu toții uniți printr-un pact de sânge.

Sandra

Fred m-a plătit mai mult decât mă așteptam ca să-i țin companie lui Karin, ca să o duc la sala de gimnastică și să fac o mie și unu de comisioane. Poate că Fred înțelegea că mă simțeam prea legată de mâini și de picioare pentru că lui Karin îi plăcea foarte mult să iasă din casă și să meargă după orice lucru, iar încetineala ei de a urca și de a coborî din mașină și mersul ei greoi în cele din urmă mă enervau. Dar nu ajungeam niciodată la limită, deoarece Karin era o foarte bună observatoare și imediat își dădea seama când aveam nervii întinși la maximum, și atunci slăbea coarda, mă lăsa în voia mea și puteam să plec în weekend la casa de jos și să respir. Nu era rău, strângând tot ce câștigam, îmi cumpăram libertatea viitoare.

Din ce mi-a dat Fredrik am pus deoparte ceva bani pentru niște gheme din bumbac de culoarea perlei și niște andrele noi, ca să încep cel de-al doilea pulover. Aveam să-l păstrez pe primul ca amintire, pentru că îmi fusese de folos ca să greșesc și să învăț, dar cel pe care îl va purta fiul meu va fi acesta din urmă, la care voi lucra cu toată grija din lume. Când voi ajunge la răscroială, inevitabil va trebui să o întreb pe Karin. Restul îl voi face singură.

Așa că, după ce am mâncat, în timp ce Fred și Karin se îmbrăcau ca să se ducă la înmormântarea unui prieten de-ai lor, la ora la care în alte zile Karin își făcea siesta pe canapea, învelită cu o pătură și cu televizorul aprins, căci televizorul era pentru ea ca un drog, am scos ghemul și andrelele dintr-o sacoșă de catifea mov, pe care mi-o dăruise Karin special

pentru a le ține în ea, și m-am pus să croșetez încetișor, până când, după vreun sfert de oră, au început să-mi iasă gânduri din cap, ca dintr-un furnicar. Veneau unul după altul, apăreau și dispăreau, mai puțin chestia referitoare la uniformă și la tăietura din ziar pe care mi-o dăduse Julián. După spusele lui Julián, erau naziști, ceea ce coincidea cu uniforma de ofițer SS cu care îl văzusem îmbrăcat pe Fred în noaptea aceea când se întorsese de la petrecerea dată acasă la Otto și Alice. Uniforma, o uniformă pentru talia uriașă a lui Fred, oare era închiriată sau era a lui? Dacă Julián avea dreptate, probabil că o țineau ascunsă pe undeva. Deși, dacă uitam de bănuielile lui, puteam să cred și că oamenii au unele fantezii dintre cele mai ciudate, iar în cazul ăsta, puteau să nu aibă nimic de-a face cu ceea ce însemna acea uniformă. Gândindu-mă la cei care se excitau sexual costumându-se în personaje de desene animate, poate că și Fred avea o justificare, poate că era modul lui de a se stimula cu Karin. Dar de ce voiam să mă păcălesc singură? Fred în uniformă era un adevărat nazist. Chestia e că fără uniformă, cu îmbrăcăminte normală, eu nu știam cum arăta un nazist, prin ce se deosebea. Nu se deosebea defel de ceilalți. Eu nu observasem nimic deosebit.

Și ce-mi păsa mie? Da, da îmi păsa sau eram curioasă, nu știu. Cert e că am lăsat andrelele în sacoșa de catifea și am pornit în aventură, cotrobăind prin casă. Până atunci nu fusesem niciodată tentată în mod serios să iscodesc. Într-un fel, mă întorceam la copilărie, pe vremea când era atât de plăcut să deschid sertare și să cercetez ce era înăuntru, fără ca nimeni să știe ce vedeam. Deși acum plăcerea se amesteca cu precauția.

Casa avea două etaje, o pivniță, o seră, o debara, un garaj și, la cel mai înalt nivel, o mansardă, fără scară și fără vreun alt tip de acces. Normal, căci pentru ei era spațiu de prisos. Prin camere erau împrăștiate cufere și vechi lăzi mari, foarte frumoase, unde se păstrau vara pilotele voluminoase și covoarele, și dulapuri. Când o să fiu bătrână și nu o să mai pot să mă plimb toată ziua de colo-colo, aș vrea să am și eu o casă foarte mare, ca asta, să trec dintr-o cameră în alta fără să mă

plictisesc. Karin trebuia să urce cu greu la etaj, ținându-se de ornamentata bară de mahon. Cu siguranță, atunci când s-au instalat aici, nu-și putea imagina că va sfârși așa. Și poate că încă nu se întâmplase ce era mai rău. Așa că încerca să rămână la parter până la ora de culcare, iar jos au apărut tot mai multe vechituri de-ale ei, care trebuiau să fie sus, dar pe care le lăsa aici pentru a nu mai fi nevoită să urce după ele sau să mă trimită pe mine să i le aduc. I-am spus că, pentru a nu mai fi atâtea lucruri prin mijlocul camerei, pantofi, rochii, vreun pulover, o haină, le voi păstra într-un cufăr în salonul-bibliotecă, dar ea mi-a zis că nici să nu-mi treacă prin cap, pentru că în salonul-bibliotecă nu putea să intre decât Fred. El era foarte tipicar când venea vorba despre hârtiile și cărțile lui și își ieșea din minți dacă cineva îi atingea lucrurile. Din acest motiv, ușa aceea era închisă cu cheia, ca să nu intre cineva din neatenție și ca să se evite asemenea neplăceri. Cu toate acestea, când trebuiau să-l aștepte cunoscuții lui, Martín, Țiparul sau Otto, le permitea să stea acolo singuri, ceea ce, dacă mă gândesc bine, nu mă privea și am tăcut. Era evident că ușa aceea era închisă doar pentru mine.

Am urcat la camerele de la etaj făcând cât mai puțin zgomot cu putință, deși nu mai era nimeni în casă, în afară de mine. Se auzea doar tic-tacul unui ceas vechi din porțelan, care probabil că era foarte valoros și, în mod normal, s-ar fi auzit și sforăiturile lui Karin. Obișnuia să doarmă trei sferturi de oră, sforăind îngrozitor. Ușile nu mai fuseseră unse de o mie de ani și toate scârțâiau. După spusele lui Karin, funcționau ca alarmă în cazul vreunui intrus. Și ușile de la șifoniere scârțâiau. Le-am deschis și am rămas cu gura căscată în fața minunatelor rochii de seară ale lui Karin. Nu era numai cea albă pe care o purtase la petrecerea dată de Otto și Alice. Erau cel puțin o sută, învelite în pânză. Cu siguranță că fiecare costa o avere. Nu am putut să văd decât câteva, ridicând puțin husele din pânză. Încastrat în peretele dulapului era un seif, unde cu siguranță păstrau bijuteriile, căci la aceste rochii trebuia să poarte bijuterii la fel de valoroase. Apoi am deschis cealaltă ușă a șifonierului, care-i aparținea lui Fred. Era și mai

multă ordine decât în partea lui Karin. Învelitorile erau transparente și înăuntru nu exista nicio uniformă. Am rămas o clipă uluită de perfecțiunea cu care erau aranjate cravatele, batistele, șosetele. Am închis șifonierul și m-am uitat în cufărul lăcuit de la picioarele patului și, după cum mi-am închipuit, în el era o pilotă. Am ieșit și am închis din nou ușa, cu senzația că lăsasem urme peste tot, o impresie absurdă, creată de o frică nejustificată.

Am trecut și în camera de oaspeți și m-am uitat în sertarele comodei și în șifonier. Și mi-am vârât nasul și în cele trei dormitoare care mai rămăseseră necercetate. În capătul culoarului am văzut încă o ușă închisă cu cheie. Erau multe locuri unde putea fi ascunsă uniforma de nazist, dar exista și posibilitatea să fi fost închiriată și restituită apoi. Nu mi-am dat seama cât timp trecuse de când mă tot fâțâiam de colo-colo, deschizând și închizând șifoniere, până când am auzit poarta de la stradă și pașii mari ai lui Fred urcând scara.

•

L-am întrebat despre înmormântare și el se interesă dacă se întâmplase ceva în lipsa lor. I-am răspuns că nu și mi-am dat seama că ar fi vrut să știe ce făceam eu acolo sus, așa că i-am spus că mă trântisem în patul meu, să mă odihnesc, și că acum mă simțeam buimacă și că plecam să dau o tură cu motocicleta ca să-mi limpezesc mintea.

Am coborât în sat și m-am dus până la hotelul unde era cazat Julián. Îmi aminteam că-mi spusese să nu mă duc pe acolo, dar nu luam niciodată în serios chestiile astea, mi se păreau exagerate, așa că am parcat un moment, i-am scris un bilet zicându-i că-l aștept a doua zi la ora patru la Faro, am intrat în hol, m-am prefăcut că mă uit pe un ziar, m-am furișat până la lifturi, am ajuns în dreptul camerei lui și i-am vârât bilețelul pe sub ușă. Am ieșit la fel cum am intrat, încercând să nu mă vadă nimeni, deși nu știam dacă reușisem.

Julián

A doua zi după întâmplarea de la Nordic Club a avut loc înmormântarea. Era nici mai mult, nici mai puțin decât cea a lui Anton Wolf, comandantul unui batalion al trupelor Waffen-SS, celebru prin faptul că participase la omorârea a patru sute de civili dintr-un sat italian, majoritatea femei și copii. Cu siguranță, Salva îl localizase, dar eu nu fusesem în stare să-l văd, încă o dată îmi scăpa printre degete unul dintre ei, chiar dacă se ducea pe lumea cealaltă. Îl avusesem în fața binoclului și nu îl recunoscusem, simțind că, de fapt, uit mai mult decât îmi închipuiam. Eram atât de preocupat de ce făceau Fred și Otto, încât Anton Wolf a trecut pe lângă mine fără să-l observ. Reușise să scape. A fost înmormântat în fața mării.

În ciuda ororii pe care a creat-o cât a trăit, înmormântarea lui a fost înconjurată de frumusețe, ce bine că nu a putut să se bucure de ea! Soția lui, Elfe, plângea încetișor și liniștit între Karin și Alice, ale căror fețe exprimau dorința ca acel moment să se termine mai repede. Așadar, de ce plângea Elfe? Da, Elfe, și voi muriți, nu v-a folosit la nimic atâta cruzime, la urma urmei, viața a trecut tot cât ai clipi. Nici măcar nu-ți mai aduci bine aminte atrocitățile pe care le-ați comis. Îți amintești cum trebuia să ne săpăm propria groapă? Tu nu știai nimic? Ba da, știai, și nu regreți, pentru că vă imaginați că aveți dreptul. Și tu vei muri, Elfe, nimeni și nimic nu va putea evita asta.

M-am gândit la asta din tot sufletul, pentru ca gândul meu să-i străbată toți neuronii pe care ar trebui să-i străbată până când avea să înțeleagă. Și atunci, atrasă de forța mea, a privit în direcția în care mă aflam, dar nu putea să mă vadă pentru că mă ascundeam în spatele pietrei funerare a unui copil de opt ani cu un înger impresionant sculptat în marmură și a început să plângă din ce în ce mai tare, spre neplăcerea fraților ei arieni, mai ales când s-a apropiat de grup un bătrân înalt, foarte asemănător cu Fredrik, deși cu mai multă carne pe el, și care mergea puțin aplecat, de parcă în cap ar fi avut motorul trupului său. Aș fi jurat că era Aribert Heim, Măcelarul din Mauthausen, același care îl însoțea în supermarket în ziua în care l-am speriat pe Fredrik, dar atunci

nu mi-a trecut prin minte să mă gândesc că acel bărbat atât de gras, necioplit și neîngrijit, cu aspect aproape murdar, ar fi slăbănogul și fandositul Heim de altădată. Lăsa impresia că lângă gură avea faimoasa literă „v”. Ce păcat, Salva, că nu poți împărtăși acest moment cu mine și că nu ne putem gândi împreună ce să facem cu ei! Toți îl salutară pe Doctorul Moarte cu respect, acel tip de respect care ascunde și puțină scârbă. Doi dintre cei prezenți au luat-o pe Elfe de acolo, iar ceilalți s-au întors la caleștile lor.

Nu mai aveam nimic de făcut acolo, așa că am luat cel mai frumos buchet de flori de pe mormântul lui Wolf, i l-am pus copilului de opt ani și am plecat. În spate rămânea îngerul cu aripile mari și în față, o mare cenușie, cu forma arcului cimitirului. Și pe stradă în sus, Heim mergând cu greu spre sat. La asta chiar nu mă așteptam. Mi-am înfipt unghiile în mână ca să nu-mi bată inima mai mult decât trebuia. Îl urmăream pe un posibil Heim. Și de ce nu? Ce se știa de locul în care se afla el? Nu exista certitudinea că murise sau nu. Se presupunea că trăia în Chile, protejat de Waltraut, fiica pe care a avut-o cu o amantă austriacă, sau de fiica acesteia, nepoata lui, Natasha Diharce, la Viña del Mar. Dar nici fiica asta, nici ceilalți doi fii care locuiau în Germania nu revendicaseră asigurarea de viață de un milion de dolari depusă într-o bancă germană, cea mai bună dovadă că încă trăia și că-și râdea de noi toți. Se zvonise și că s-ar putea să fi murit în Cairo, dar de asemenea existau indicii că se ascundea într-un cartier din Alicante.

Probabil că în fața mea, chiar acum, îmbrăcat în blugi, cu impermeabil și o șapcă de marinar foarte ponosită, mergea îndârjit, de parcă ar fi vrut să se agațe de viață cât mai mult cu putință, Măcelarul din Mauthausen. În locul acela unde mirosea a carne arsă și unde ființele ca Heim erau stăpânii vieții și ai morții am încetat să mai cred în Dumnezeu sau a încetat să-mi mai placă de El. Dacă Dumnezeul câmpurilor verzi, al râurilor ca Dunărea, al stelelor și al persoanelor care te umplu de fericire era și Dumnezeul lui Heim, al camerelor cu gaz și al celor cărora le place să-i facă să sufere pe ceilalți,

acel Dumnezeu nu mă interesa, indiferent cum se numea în miile de religii ale lumii. Un dumnezeu din a cărui energie se hrăneau binele și răul în același timp nu-mi inspira încredere, așa că am început să trăiesc fără el această viață pe care eu nu o cerusem. Și nici măcar în cele mai grele momente nu l-am invocat în gândurile mele și aș sfătui pe toată lumea să treacă cât mai neobservată pe lângă el.

Mergea atât de repede, încât părea că avea să cadă cu fața la pământ. Se îndrepta spre port, iar eu simțeam nevoia să-i am chipul la câțiva centimetri de al meu, să-l văd din față, să-l pot examina câteva minute fără să atrag atenția și fără să-i trezesc bănuielile. Nu-l puteam lăsa să plece fără să verific dacă era el cu adevărat. Așa că m-am așezat cu greu pe trotuar și am strigat:

— Vă rog, mă puteți ajuta?

Heim s-a întors și a stat o clipă în cumpănă, dar în cele din urmă mi-a întins mâna. Călăul acela îmi întindea mâna ca să mă ajute să mă ridic, era incredibil. Nu făcea asta pentru că voia, ci pentru că asta se aștepta de la el în mediul în care trăia acum, la fel cum în celălalt mediu amputa brațele și picioarele prizonierilor fără anestezie și fără să fie nevoie și făcea tot soiul de experimente macabre. Mă ajuta pe mine să mă ridic, pe un rezident al acelei plăcute zone de locuințe de vacanță numită Mauthausen. Mi-a fost greu să mă ridic în capul oaselor, în privința asta nu mă prefăceam, iar el a fost nevoit să se aplece puțin mai mult și l-am văzut. M-am uitat bine la el, la cicatricea de la colțul gurii, ochii deschiși la culoare și privirea aceea interiorizată, întoarsă către o lume creată după chipul și asemănarea lui.

I-am mulțumit și el n-a zis nimic, și-a continuat drumul. A început să bată vântul. Marea a început să mugească. Și-a ținut cu mâna șapca și apoi și-a pus gluga. Puteam să merg după el fără nicio grijă, pentru că doar dacă se întorcea complet mă putea vedea. A urcat pe un iaht de lemn, foarte frumos, care purta numele *Steaua,* pictat cu litere mari și verzi. Cu siguranță, era numele pe care îl avea când l-a cumpărat și nu l-a șters pentru a pune altul. Vieți noi, oameni

noi, obiceiuri noi, dar același suflet. Heim, nu te vei schimba niciodată, i-am zis în gândul meu.

Ce descoperire! Poate că ar trebui să chem vreun prieten vechi al grupării Memorie și Acțiune și să-i povestesc tot, deși mă temeam că atunci când vor reacționa va fi deja prea târziu și, mai ales, că ar putea strica totul, din simplul motiv că nu poți să pui pe cineva la curent, dintr-odată, cu o mulțime de mici amănunte de care trebuie să ții seama pentru a te menține pe frecvența acestui grup. Pentru că era vorba despre un grup organizat.

Nu știam nici dacă trebuia să-i menționez toate astea Sandrei. Mai devreme sau mai târziu, tot îl va vedea pe acest bătrân inofensiv la vreuna dintre reuniunile grupului și n-ar fi prea indicat pentru ea ca el să-i citească în ochi că îl recunoaște. Pentru siguranța ei, ar fi mai bine să nu știe nimic.

Sandra

Fred și Karin nu aveau nicio îndoială că orice localnic știe încă de la naștere să facă o paella. A trebuit să îi implor să nu mă oblige să gătesc, pentru că habar n-aveam, a trebuit să le spun că aș prefera mâncare norvegiană în locul celei spaniole și că aș mânca orice ar face ei, astfel că, fără să-mi propun, mi-am luat de pe umeri această sarcină și, cel mult, mă limitam să pun vasele în mașina de spălat, moment în care Karin se întindea pe canapea să se uite la o telenovelă până când adormea, iar Fred intra în salonul-bibliotecă. Eu profitam ca să mă întâlnesc cu Julián.

Am ajuns la patru fără cinci la Faro, locul pe care îl stabiliserăm ca punct de întâlnire. Obișnuiam să ne așezăm pe aceeași bancă, printre palmierii sălbatici pitici care creșteau spontan și pe care era interzis să-i smulgi, și printre pietre cu aspect de roci. În fața noastră, marea ne dădea ocazia să tăcem din când în când.

Julián era deja acolo. Purta mereu aceeași haină de culoare albastru-deschis, căci fără doar și poate, când a hotărât să vină

aici, nu-și închipuia că avea să rămână atâta timp. Își adăugase un fular la gât, care, împreună cu pălăria panama, îi dădea aerul unui personaj de film italian, dar în scurt timp avea să fie nevoit să-și cumpere ceva mai gros. M-a întrebat cum îmi merge. Atunci n-am mai putut să rezist și i-am povestit despre noaptea în care îl văzusem pe Fred cu uniforma de nazist și că o căutasem prin șifonierele din casă, dar că nu o găsisem și că mă bătea gândul că nu era altceva decât un costum de bal mascat.

— Pot să te asigur că nu. Dacă ar putea, ar purta-o în fiecare zi. Și dacă ar putea, ar împrejmui o porțiune de teren, cea mai bolovănoasă și unde pământul ar fi cel mai sterp, și ne-ar băga pe toți acolo, și ne-ar tortura, și ne-ar omorî, ca să ne folosească oasele, dinții, pielea și părul, și ca să se impună ca niște ființe superioare.

Și cine era Julián? Oare acesta era numele lui adevărat? De ce trebuia să am mai multă încredere în el decât în Karin și în Fred? Și dacă era puțin nebun? Deși era adevărat și faptul că eu nu le menționasem nimic despre uniformă niciunuia din cei doi. Nu aveam nicio dovadă că ar fi adevărat, dar chiar și așa, evitasem să menționez asta.

Instinctul îmi spusese că nu trebuia să-i fac să se simtă stingheriți și să-i oblig să-mi dea o explicație.

— Ei nu se simt vinovați, a zis Julián. Nu am cunoscut vreodată unul care să fi arătat vreo urmă de regret. Cred că sunt victimele unei lumi care s-a schimbat și care nu-i înțelege. Într-un fel, a adăugat cu capul în jos, lipsa sentimentului lor de vinovăție i-a salvat pe mulți dintre ei, Fredrik și Karin, de pildă. Au scăpat, au reușit să supraviețuiască foarte bine. Cu siguranță că în intimitate continuă să-și hrănească fanteziile de superioritate.

A rămas privindu-mă ca să-mi verifice reacția, dar n-am avut niciuna, nu văzusem la ei niciun indiciu adevărat care să-mi arate că erau naziști, aveam doar bănuieli.

— Și dacă ai avea dreptate, ce vrei să fac eu? Ți-am povestit deja puținul pe care-l știu.

— Nimic. Nu vreau să faci nimic. Vreau să te previn ca să

te îndepărtezi la timp. Dacă te mai amesteci mult cu ei, nu o să ieși basma curată. Ei întotdeauna câștigă… așa a fost până acum. Nu o să-mi fie milă de ei.

Nu o să-i fie milă de ei? Dar ce ar avea de gând să facă acest bătrânel slăbănog deghizat în italian? Și ce căutam eu, ascultându-l? Cum se poate diagnostica o persoană care suferă de demență senilă?

— Și dacă aș avea chef să fac ceva, ce ar trebui să fac?

A rămas contemplând marea, mai joasă decât noi și care se îmbrățișa cu orizontul într-un albastru profund.

— Crucea de aur. Dacă ai găsi crucea de aur, n-am mai avea nicio îndoială. Mai bine zis, n-ai mai avea tu, căci atunci când am venit aici, eu știam deja cine e el.

— Trebuie să mă gândesc, am spus.

Nu-mi venea să cred că Fred și Karin ar fi naziști. Naziștii erau ființe de neînțeles. Ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin minte în viața asta este că aș putea cunoaște vreunul. Îi văzusem în filme și în documentare și întotdeauna mi se păruseră ireali. Uniformele, cizmele, stindardele, mulțimile de oameni cu brațele ridicate, rasa ariană, svastica, atâta și atâta răutate încâlcită. Era uimitor că lumea, oameni cu creier, îi luaseră în serios și îi lăsaseră să facă tot ceea ce făcuseră.

— Îți spun încă o dată, nu ar trebui să faci asta. Nu te lăsa intimidată de ei și nu mă lăsa să te folosesc. Tu n-ar trebui să faci parte din povestea asta. Ar trebui să fii cu un băiat care să te iubească, cu cineva care să te facă fericită. Nu-ți irosi viața.

— Nu știu în ce fel nu se irosește viața.

— Fiind fericită, mulțumită, bucurându-te de viață. Îndrăgostește-te.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar nu e așa de ușor.

— Și tatăl copilului tău?

— Santi? Uneori mi-e dor de el, dar nu atât de mult cum mi-ar fi dacă aș fi îndrăgostită de el.

— Știi ceva? Îndrăgostirea trece.

În restul timpului, am vorbit despre sentimentele mele. Se observa că el o iubise mult pe Raquel a lui, ceea ce însemna că trebuie să fi existat cu adevărat. Așa că l-am întrebat cum a

știut că o iubea, ce simțise pentru a-și da seama. Întrebarea l-a descumpănit și a rămas o clipă pe gânduri.

— Pentru că uneori mă făcea să zbor, a spus.

Mi-a zis că, dacă aveam nevoie să vorbesc cu el, va veni poimâine în același loc la patru după-amiază.

Julián

Deci, Otto locuia la numărul 50 cu o femeie pe care o chema Alice, al cărei aspect era, din cap până-n picioare, de gardiană de lagăr. Cunoșteam acea privire înghețată, foarte asemănătoare cu cea a lui Ilse Coch, celebră printre noi toți grație colecțiilor sale de piele omenească tatuată. Îmi producea mai mult dezgust decât Otto, deși nu mai mult decât Karin și Fredrik. Și cel care îmi repugna cel mai mult era Heim, bărbatul cu cel mai depravat creier din câți au călcat vreodată pe această planetă și care acum acapara cincizeci la sută din interesul meu. Am umplut cu notițe cele două caiete pe care le adusesem din Buenos Aires și a trebuit să mă duc la o papetărie să mai cumpăr încă două. Dacă mi s-ar întâmpla ceva sau dacă nu eram în stare să îi vânez într-un fel sau altul, voiam să rămână dovezi referitoare la aceste zile și la nopțile de veghe ale sărmanului Salva, ale mele, precum și ale Sandrei, pentru că Sandra merita ca fiul ei să afle de la cineva ce fel de mamă are. Ca să vorbesc despre Sandra, spuneam „Ea”, în caz că aceste caiete aveau să ajungă pe alte mâini, și trebuia să mă gândesc foarte bine cui aveam să le trimit dacă lucrurile se vor înrăutăți, deoarece nu voiam ca toată această investigație să dispară, așa cum se întâmplase cu cea a lui Salva. Problema când ești bătrân este că nimeni nu te ia în serios. Lumea crede că suntem ancorați în trecut și incapabili să înțelegem prezentul și, cu siguranță, de aceea fuseseră aruncate hârtiile lui Salva. Mai notam și ce cheltuiam. Voiam ca fiica mea să înțeleagă că nu cheltuisem banii pe capricii, ci pe benzină, închirierea mașinii, închirierea apartamentului la prețul unei camere modeste, haine mai groase, caiete, lichid

de șters lentilele, meniul de la prânz și câteva monede pentru spălătorie, ca să nu mai plătesc pentru spălarea și călcatul hainelor la hotel. Îmi luasem cu mine destule medicamente, dar în caz că mi se terminau, ar trebui să mă duc la spital și să explic situația mea, pentru că erau prea scumpe.

Spălătoria se afla la două străzi mai sus de hotel și, în timp ce așteptam, profitam pentru a-mi scrie rapoartele. Mă duceam acolo când nu-mi mai rămânea nici măcar o șosetă, nici măcar o pereche de chiloți curați. Uneori îmi spălam singur cămășile, folosind sticluțele de gel din cameră și le atârnam pe sârma din baie, întinzându-le foarte bine ca să nu fiu nevoit să le calc. De asemenea, uneori mă așezam puțin pe terasă ca să scriu și mă înveleam cu o pătură, ca să respir aer curat și să nu-mi fie frig. Mă obișnuisem atât de mult cu această cameră, cu această terasă, să mă urc în mașină și să-i supraveghez pe naziștii ramoliți, încât nu-mi trecea prin cap ce altceva aș putea să fac în afară de asta. Părea că toate acestea fuseseră pregătite la milimetru de Salva și Raquel dintr-un loc îndepărtat al minții mele, ca să găsesc un sens pentru timpul care-mi mai rămăsese de trăit.

Acum adăugasem itinerariului anterior și casa răposatului Anton Wolf. Era ascunsă spre interior, unde se restauraseră și modernizaseră case cu grădini de zarzavaturi, păstrându-le aerul rustic. Tot ce a trebuit să fac a fost să mă duc la cartea funciară ca să aflu adresa. Era pe numele lui Elfe.

Nu era ușor să dai de ea, trebuia să o iei pe un drum de țară, și eu am făcut asta cu o totală nerușinare, ca și cum m-aș fi rătăcit. Înainte de a intra pe proprietate, lătra deja un câine. M-am pregătit să ocolesc, ca să-l las cu nasul îndreptat spre cărare, rotindu-se în poarta casei înconjurată de o grădină atât de sălbatică, încât părea un tăpșan. Am făcut asta încet, ca Elfe să aibă timp să iasă. Sub o pergolă erau două mașini, una nouă și alta veche.

•

Era o femeie pe ducă. Ochii i se micșoraseră de atâta plânset și avea părul murdar și nepieptănat. Într-un alt moment al istoriei umanității mi-ar fi fost milă de ea. Durerea

ei îmi trezea curiozitatea, ar putea fi durerea de a fi avut totul și de a-l fi pierdut. I-a dat niște apă câinelui și apoi a venit spre mine.

— Scuzați-mă, am spus. Cred că am greșit, caut…

— Casa Fridei se află puțin mai jos, a treia curbă la dreapta, pe drum este o cutie de scrisori neagră.

Era clar că toți cei care veneau prin aceste coclauri o căutau pe Frida, niciodată pe Elfe, iar Elfe se obișnuise cu asta. I-am mulțumit, convins că Elfe nu va mai trăi mult. Lăsase garda jos, vorbea prea mult. Ei nu puteau risca ca ea să ducă vorba de colo-colo, povestind ce știa. Și uite cum, fără să-mi propun, localizasem casa acelei Frida. Încă una de luat în seamă.

De pe drum se vedeau mai multe mașini și puțin din casă. Era destul de izolată și, de unde mă aflam, riscam să fiu văzut, așa că n-am îndrăznit să folosesc binoclul și am mers mai departe. O să mă duc să-l urmăresc pe Heim și să fac iahtului o fotografie cu minicamera mea.

Sandra

Nu eram niciodată atentă la ceea ce făcea Frida, asistenta, pe care ei o numeau menajeră. Venea trei ore pe zi și, în timp ce ea aranja prin casă, noi profitam ca să ieșim să îndeplinim unele obligații administrative sau ca să stăm în grădină, mai ales când trebuia să facă curat la parter. Dar dacă rămâneam înăuntru, trebuie să recunosc că era silențioasă ca un spiriduș, se auzeau doar zgomotele unor mobile parcă mișcându-se singure și al unor ferestre care păreau că se deschid de la sine și, de asemenea, se părea că însăși podeaua avea grijă să devină strălucitoare. Într-una din zilele în care Karin se simțea atât de bine încât s-a hotărât să se ducă să joace golf cu Fred și Otto, am văzut că asistenta deschidea salonul-bibliotecă pentru a face curat, cu siguranță pentru petrecerea pe care Karin avea de gând să o organizeze și că îl închidea la loc pe dinăuntru, ceea ce m-a mirat, deoarece Karin îmi spusese că

acolo nu intra nimeni.

Fără să stau pe gânduri, am deschis ușa și am intrat. Ea era urcată pe o scară a bibliotecii, ștergând praful de pe niște cărți care nu semănau cu romanele de dragoste pe care le citea Karin. Atmosfera era îmbietoare. Existau fotolii din piele unde probabil că așteptau musafirii tolăniți comod. Atunci menajera s-a întors și m-a întrebat cu accent german dacă cumva căutam ceva și, în acel moment, am înțeles că, dacă ar fi adevărate bănuielile lui Julián, ea era unul dintre ei, așa că nu am riscat, am dat înapoi spre ieșire și i-am spus că poate aveam să plec în scurt timp și am rugat-o să închidă bine casa.

Nu am plecat, am făcut zgomot cu motocicleta și am rămas. Am văzut din grădină cum scutura unele lucruri pe fereastra salonului-bibliotecă și cum atârna de pervaz un covor persan mare pe care tocmai îl curățase de praf cu aspiratorul. Am privit în voie cum deschidea un șifonier foarte frumos, pictat în verde-măr putred, care contrasta cu caracterul grav al bibliotecii și care i-ar fi plăcut foarte mult surorii mele, și aproape că am țipat când a scos uniforma de nazist și a periat-o cu extrem de multă grijă și apoi a șters cu o cârpă niște cizme negre care erau aproape cât mine de înalte. Tocmai descoperisem ceva important, încă un indiciu în favoarea teoriilor lui Julián, și nimeni din această casă nu trebuia să-și dea seama de descoperirea mea, fapt pentru care m-am dus în garaj și am demontat șaua motocicletei, pregătită să mă prefac că o repar, în caz că Frida își făcea apariția pe acolo, ceea ce, din fericire, nu s-a întâmplat. Nici măcar n-a trecut pe la garaj. Când i s-a terminat programul, a închis casa, s-a urcat pe bicicletă și s-a cărat fără să privească în urmă.

Cei doi Christensen nu sosiseră, era momentul ideal ca să iscodesc prin pivniță și încă o dată prin camere. Am pus șaua la locul ei, am scos legătura de chei din buzunarul pantalonilor și am deschis ușa de la intrare. Mirosea foarte frumos, de parcă Frida ar fi împrăștiat levănțică prin toată casă. Cum era levănțica? Nu știu, dar Frida avea un chip foarte sănătos și un aspect de parcă ar fi avut levănțică în buzunare, și niște pulpe extrem de puternice pentru a pedala

pe bicicletă. Când intra în casă, aducea cu ea toate aceste senzații.

Nu mă gândisem niciodată la Frida, o vedeam sosind și uneori plecând, și nimic altceva, dar totuși mi se fixase în minte. Era blondă și avea vreo patruzeci de ani, deși roșeața din obraji era a unei fete de cincisprezece ani. Mergând cu viteză pe bicicletă, aerul i se lipea de piele și de îmbrăcăminte devenind mirosul ei specific.

În pivniță nu era mare lucru sau eu nu puteam să văd. După povestea cu uniforma aveam impresia că ici și colo trebuie să mai fi existat și alte lucrușoare păstrate. Singurul lucru care mi-a atras atenția a fost un soare cu raze, imprimat pe pardoseală și vopsit cu negru.

Julián

Nu găseam niciun loc destul de sigur în cameră ca să ascund caietele. Nu aveam încredere în Tony, detectivul hotelului, mi se părea că mă supraveghea și mă îndoiam din ce în ce mai mult de Roberto, portarul. La început, purtam caietele în haină, dar se înmulțeau, acum îl luam cu mine doar pe cel pe care îl foloseam ca să iau notițe, pe celelalte le lăsam în mașină, sub carpete, ceea ce nu era foarte indicat, căci oricui i-ar da prin cap să controleze mașina, mai mult ca sigur le-ar găsi, iar, dacă nu, ar sfârși într-un cimitir de mașini, printre bucăți de tablă. De asemenea, îmi era groază să nu se facă vreo legătură între mine și Sandra și să o pun în pericol. Deși, dacă ne uităm bine, lumea este mereu periculoasă, uneori într-un mod conștient, alteori inconștient. Lumea era periculoasă pentru mine într-un mod conștient, iar pentru Sandra, într-un mod inconștient.

Ultimul lucru pe care îl notasem era că va trebui să mă întorc acasă la Elfe. Ea, în mod direct, nu mă interesa prea mult, ci ceea ce îi putea scăpa, ceea ce aș putea să aflu de la ea, acum că era dezorientată și într-o stare proastă. La cimitir nu a lăsat impresia că ar fi prea bună prietenă cu Alice și

Karin. Au stat lângă ea, dar nu au atins-o, nici nu au consolat-o, aproape că nici nu i-au vorbit. Poate că târau după ele o dușmănie de demult sau nu reușiseră să se aibă niciodată bine. Poate că Elfe nu se ridica la nivelul răutății lui Karin și Alice. Sau se prea poate să le fi depășit. Nu știam nimic despre ea, trecuse pe lângă mine neobservată, ar trebui să cer informații de la Centru, dar nu aveam nici timp, nici chef să fac asta.

•

M-am apropiat cu prudență de frumoasa casă a văduvei Elfe. În compacta parcare în aer liber se aflau cele două mașini de data trecută. Una era probabil mașina cea de toate zilele și cealaltă pentru a se duce să joace golf acasă la ceilalți ofițeri, dacă era invitat. Câinele se năpusti la geam lătrând. Am așteptat puțin, să văd dacă iese Elfe și am claxonat, dar nimic, cu toate că mașinile erau acolo. Câinele a venit până la poartă, a lătrat și apoi s-a întors. Părea că vrea să mă anunțe ceva. Bine, am spus, o să cobor. M-am dat jos din mașină și câinele mă lătra, dar nu-și scotea colții la mine, făcea scandal în jurul meu, era destul de mare, dar nu era dispus să mă atace.

M-am apropiat de poartă și am apăsat pe sonerie. M-am uitat pe fereastra de la bucătărie. Nu se vedea nimeni. Câinele era agitat, voia să-mi transmită ceva, dar eu nu știam ce să fac, nu puteam să forțez poarta. Dacă nu era înăuntru? Nu pot să fac nimic, i-am spus câinelui, îmi pare rău, prietene. Atunci câinele s-a dus la colțul casei și m-a privit ca și cum mi-ar fi spus: hai, vino! Mi-a arătat solul cu botul, un ghiveci din cupru. L-am dat la o parte cu mare efort, blestemându-l și pe câine, și pe Elfe. Era un chepeng pentru a coborî în pivniță. L-am deschis și câinele s-a năpustit înăuntru, cât pe-aci să mă dărâme. Am coborât în pivniță și am urcat ca să ajungem în vestibul, lângă scară. Câinele a urcat scările în fugă și a lătrat de sus, dar eu, după efortul pe care-l făcusem ridicând ghiveciul, a trebuit să mă odihnesc și am urcat încet. Pentru orice eventualitate, în buzunarul cămășii aveam mereu o pastilă de nitroglicerină, de care speram să nu am nevoie. Nu

știu de ce, dar eram convins că nu-mi sosise ceasul.

M-am odihnit puțin și m-am uitat în direcția pe care mi-o arăta câinele. Ai putea să joci în filme de acțiune, i-am spus. După Sandra, era cea mai admirabilă ființă pe care o cunoscusem în ultimul timp.

•

Camera duhnea a alcool și a vărsături. Elfe era lungită pe pat, cu siguranță inconștientă. Orice ar fi fost, nu aveam de gând să chem nicio ambulanță. Am dat afară câinele ca să nu mai lingă mizeria aia și am închis ușa. M-am uitat să văd dacă există vreo baie în cameră, am udat un prosop și i-am înfășurat capul în el, i-am băgat degetele în gură. Nu știam dacă, în afară de alcool, mai luase și pastile. Când a terminat de dat afară tot ce avea înăuntru, am obligat-o să se ridice, făcând un efort pe care Elfe nu îl merita, am dus-o la baie și am dat drumul la duș. A țipat și i-am poruncit să tacă. Apa cădea peste o fustă și o bluză care duhneau. Apoi am înfășurat-o într-un halat de baie și am dus-o în altă cameră, care era curată. Am făcut patul și i-am zis să se lungească. Ea spunea ceva în germană care suna a jale, a părere de rău și a neputință. Câinele a urcat și a rămas lângă ea dând din coadă. Eram sigur că, dacă acest animal ar fi avut mâini, ar fi făcut tot ce făcusem eu sau chiar și mai multe. Am coborât la bucătărie să pun de-o cafea.

Borcane ordonate, pahare de vin, al căror cristal se impregnase cu o ușoară nuanță violet, pentru că fuseseră folosite des. Am luat o ceașcă și, din fericire, în borcanul pe care scria „cafea” era destulă cât pentru o cafetieră întreagă. Am făcut una. Bucătăria respira tristețe, singurătate mohorâtă, dramă.

Am urcat cu o tavă în cameră. Eu nu am băut cafea, nu voiam să-mi alung somnul și, mai ales, nu voiam să beau din cafeaua lui Elfe, nici să-mi pun buzele pe ceea ce puseseră și ei. Câinele și-a ițit capul lângă picioarele mele și l-am mângâiat.

— Cum îl cheamă pe câine? am întrebat-o pe Elfe.

— Thor, ca zeul.

— Are și motive să-l cheme așa, am spus așezat pe marginea patului. Dacă n-ar fi fost el, n-aș fi putut să intru.

I-am pus o ceașcă în mâini și am servit-o.

— N-am adus zahăr, îmi pare rău.

— Nu contează, mulțumesc. Nu m-am gândit niciodată că ar veni cineva să mă salveze și, cu atât mai puțin, un necunoscut.

Nu am întrebat-o dacă încercase să se sinucidă, nu mă interesa. Putea să fie vorba despre un amestec de alcoolism și tentativă de sinucidere.

— Am venit să vă prezint condoleanțele mele. Îl cunoșteam pe Anton de la clubul de golf, dar Thor nu m-a lăsat să plec. Mi-a arătat unde se află chepengul de la pivniță ca să urc.

Și-a strâns părul cu mâinile și și l-a dat după urechi. Cândva, într-un moment al vieții ei, se poate să fi fost frumoasă, dar acum îți era frică să te uiți la ea.

— M-am vârât în pat plină de apă și l-am udat, a zis necăjită, cu siguranță că nu-și amintea cum părăsise cealaltă cameră.

— Nu vă faceți griji, vă veți ocupa de el când vă veți simți mai bine, acum odihniți-vă. Vă las cafetiera. Thor va avea grijă de dumneavoastră.

— Nu, vă rog, nu plecați. Ei nu mă iubesc, mă consideră debilă și sunt sigură că niciodată nu vor veni să mă vadă, că mă vor lăsa complet singură.

— Vă referiți la prietenii care jucau golf cu Anton?

— Da, a spus vârându-și capul sub plapumă. Ei și proastele de nevestele lor. Mereu m-au dat la o parte.

— Cu siguranță, dumneavoastră erați mult mai frumoasă decât ele în tinerețe.

S-a ridicat în capul oaselor, sprijinindu-se în coate.

— Cum ați spus că vă cheamă?

— Julián.

— Mă rog, Julián, cea pe care o vedeți acum nu sunt eu, dacă nu mă credeți, întrebați-l pe Anton.

Nu i-am amintit că Anton murise, ce rost avea, în lumea ei din acele clipe Anton ar putea să se afle la club jucând golf,

iar eu să-i fiu prieten și câinele să fie un zeu.

S-a ridicat cu halatul de baie peste fusta și bluza ude și a coborât în picioarele goale, ținându-se de bară, până în salon, eu o urmam și Thor a ajuns înaintea noastră. Ea a deschis o ladă, a scos un album de fotografii și am putut să o văd tânără, îmbrăcată ca în anii ’40, cu părul despletit pe umeri și cu o privire în care se putea citi că avea să sfârșească în felul ăsta. Cu mâinile ridicate, svastici, Anton Wolf în uniformă de ofițer. Karin în uniformă de infirmieră în altă poză. Am întrebat-o în legătură cu ea.

— Pe vremea aceea nu o cunoșteam pe Karin, dar după ce ne-am cunoscut, mi-a dăruit poza asta, apoi ne-am distanțat.

Ei toți la vârsta maturității, în costume de baie, pe o plajă. Alice singură, în costum de baie. Ei și alți câțiva în uniforme. Albumul acela era o comoară și eu mi-l doream.

— De curiozitate, de când locuiți aici, Elfe?

— Din 1963. În 1970 a trebuit să plecăm timp de trei ani, dar ne-am întors. Când am revenit, casa era la locul ei, nimeni nu se atinsese de nimic.

— Și Karin? Și Otto și Alice?

A trecut cu vederea întrebarea, voia să-mi vorbească despre fiecare dintre fotografii, dar i-am spus, punând la loc albumul în cufăr, că voi veni să o vizitez în curând și că ne vom uita la ele cu mai multă atenție.

— Acum trebuie să vă faceți bine, trebuie să vă odihniți și, dacă vreți, când va fi o vreme frumoasă, cu soare, o să vă duc la plajă. Soarele vindecă orice.

De jos, am văzut cum urca scările încet și, după ce am pierdut-o din vedere, am deschis poarta de la stradă, dar înainte de a pleca, m-am întors în salon și am scos din cufăr albumul cu fotografii. Am închis încet ușa, dar nu și chepengul de la pivniță. Să-l închidă câinele!

Deși îmi murdărisem haina, plecam mulțumit, aveam să mi-o curăț singur sau poate că voi face o cheltuială în plus și o voi trimite la curățătorie.

Acum va trebui să găsesc un loc sigur și pentru albumul cu fotografii.

4. Sesam, deschide-te!

Sandra

Crucea de aur părea a fi dovada de care aveam nevoie ca să-mi confirme că bănuielile lui Julián nu erau simple fantezii și că nu-mi pierdeam mințile. Aveam în cap două locuri unde ar fi putut să o ascundă: în vreun sertar închis cu cheie din salonul-bibliotecă sau în seiful din dulap, împreună cu bijuteriile lui Karin, și, prin urmare, ar fi imposibil să ajung la ele. Ar trebui să aflu care este combinația de la seif ca să-l deschid, n-aș găsi-o în vecii vecilor. Și, cu toate acestea, era simplu, trebuia doar să zic: Sesam, deschide-te!

După-amiaza aceea. În după-amiaza lui „Sesam, deschide-te!" fuseserăm să cumpărăm rochia și pantofii pentru petrecerea organizată în cinstea zilei de naștere a lui Karin, pe care o pregăteam de mai multe zile de dimineață până seara. Toate micile neînțelegeri sau, mai bine zis, suspiciuni și îndoieli, păreau să se risipească odată cu pregătirile care ne făceau să stăm toată ziua în jeep, pornind în căutarea a o mie de lucruri. Vinul într-un sat din vecinătate, carnea sărată în alt sat, tartele la o brutărie specială. Peștele și fructele de mare le-am comandat la băcănie și așa mai departe. Cel mai greu a fost să găsim o rochie nouă (o cârpă, în comparație cu cele pe care le avea în șifonier) și niște pantofi.

Era o rochie roșie de șifon. Răspândea sclipiri metalizate și, îmbrăcată cu ea, Karin părea un cadou, un cadou din care cel mai frumos era ambalajul. Am convins-o ca pantofii să nu fie și ei tot roșii, pentru că ar lăsa impresia că se duce la o nuntă, ci de culoare *beige,* neutră, ca să nu mai vorbim de faptul că nu ar fi putut purta un toc prea înalt, din cauza degetelor deformate de artroză. Karin se lua după mine ca să-mi facă plăcerea de a mă simți implicată în tot ceea ce o privea pe ea. Îi plăcea foarte mult să vorbim despre ea până la saturație,

chiar de ar fi fost despre picioarele ei cam strâmbe, și pe mine nu mă costa nimic.

— La rochia asta ar merge foarte bine niște cercei mari cu briliante sau un colier, am zis distrată, fără să mă gândesc prea bine la ce spuneam.

— Cred că încă mai am briliante. Dacă nu mă înșală memoria, încă mai am un colier cu briliante.

M-a izbit puțin comentariul, nu atât de mult pe cât ar fi trebuit să mă izbească, pentru că mă epuiza toată atenția pe care o absorbea Karin din mine. În străfundurile minții mele, roia comentariul cuiva care se referea la briliantele sale, la fel cum cineva spune: nu știu dacă mai am vreun ciorchine de strugure în frigider, pentru că nu a trebuit să le cumpere, nici măcar să le închirieze, nici să le aleagă. Nimeni nu vorbește așa despre bijuteriile sale, oricât de multe ar avea și oricât de mulți bani i-ar prisosi, ceea ce nu era cazul lui Fred și Karin, care nu aveau avion privat, nici iaht, nici vile în diferite locuri de pe planetă, proprietățile care se potrivesc cel mai bine cu asemenea briliante.

Am terminat cumpărăturile aproape de ora cinei și, după ce am ajuns acasă și l-am salutat pe Fred, fericit că soția lui se distra din plin și că el se uita la un meci de fotbal, iar lumea aluneca încet în întuneric, Karin m-a obligat să urc cu ea în dormitorul ei. Deși îl știam, niciodată nu avusesem liniște pentru a-l studia cu atenție. Era foarte mare și puțin infantil, cu multe perne mari și păpuși vechi, care păreau de colecție și pe care Frida trebuia să le șteargă cu foarte multă grijă. Șifonierele, comoda, noptierele și biroul erau toate pline de curbe feminine, la fel sertarele, picioarele și oglinzile. Lămpițele de pe noptiere erau din atlaz roz plisat cu ciucuri. Și cuvertura, și draperiile, abajururile lămpilor erau tot din atlaz roz, iar ornamentele mobilierului erau aurii. Și nu era nevoie să mă pricep la covoare ca să-mi dau seama că erau covoare persane autentice. Totul era foarte, foarte scump. Și acel pat roz probabil că era patul în care făceau dragoste în acele nopți înfricoșătoare în care eu crezusem că își dădeau duhul sau cam așa ceva. Mă întrebam ce vor fi auzit pereții

aceia și mobilele acelea atât de feminine, dar nici pereții, nici mobilele nu simt, nici nu suferă și de aceea rezistă mai mult decât noi, suportă orice, în afară de lovituri de ciocan sau vreun alt tip de distrugere directă, în timp ce pe noi, oamenii, ne afectează privirile, sunetele. Sunetele, cu cât sunt rostite mai în șoaptă, cu atât ne tulbură mai tare, dacă se vorbește despre noi.

Karin a scos din pungi tot ce cumpărasem și le-a întins pe pat. A așezat rochia și pantofii în așa fel încât să pară că ea se afla în ele și că era roz. Ce frumos! a spus. Eu m-am așezat pe marginea patului, pentru că nu aveam niciun chef să-mi imaginez ce or fi făcut aici ăștia doi, căci eu, fiind o ființă vie, puteam să-mi imaginez.

— Cred că am nimerit-o, am spus.

Și atunci, de parcă nimic n-ar fi fost mai banal, descuie șifonierul, se aplecă peste seif și-l deschise. Când a scos o altă cutie care exista înăuntru, o cutie de lemn, eu mă uitam în altă parte, ca să vadă că nu fusesem atentă la cum îl deschidea. A pus-o pe pat, lângă rochie. A băgat mâna și a scos de pe fundul cutiei un colier cu briliante. Era și unul cu perle răsucite de mai multe ori, cu o brățară asortată, cercei, o diademă, inele. Dacă n-aș fi știut că toate acele bijuterii erau autentice, mi s-ar fi părut că sunt din acelea care se vând cu un euro fiecare, le răscolea cu mâna de parcă ar fi fost tinichele.

— Înainte, când băgam mâna în cutie, bijuteriile îmi ajungeau până la cot, a zis.

A așezat colierul pe gâtul roz de pe pat. Se potrivea de minune cu roșul rochiei.

— Îmi dați voie? i-am spus, apropiindu-mi mâna de micile sclipiri care ieșeau din cutie.

— Te rog, draga mea, a zis ea cu acel stil vechi de a vorbi pe care-l avea, probează ce vrei, toate sunt autentice.

Am luat niște cercei cu rubine și i-am ținut atârnați de degete lângă urechi, dar fără să mi-i pun, pentru că nu voiam să-mi pun niște cercei care probabil că fuseseră smulși de la altcineva, poate chiar odată cu viața. M-am privit într-o

oglindă cu ramă aurie și am văzut că ea mă observa.

— Încă nu ești la vârsta de a purta lucruri de-astea, a spus încercând să mă convingă să nu-mi cadă cu tronc cerceii.

I-am lăsat în cutie și am continuat să scot podoabe și să le privesc în lumină, în timp ce pusesem ochii pe o cutiuță care era la fund.

— De ce nu probezi colierul cu rochia? am spus. Mi-ar plăcea să văd cum vine în ansamblu.

În timp ce se dezbrăca, eu mă prefăceam că mă uit distrată la bijuterii și, după ce pusese tot pe ea și se contempla extaziată în oglindă, văzând-o pe legendara infirmieră Karin aranjată pentru încă o petrecere, am deschis cu mâna dreaptă cutiuța de catifea și am văzut că înăuntrul ei era o cruce, crucea pe care o văzusem în filme, prinsă de uniformele naziștilor. Inima mi-a tresărit și mâinile au început să-mi tremure și să-mi transpire, încercând să închid bine cutiuța și, când Karin s-a întors spre mine, am scos colierul de perle și l-am făcut să foșnească între degete. Mi-am înfipt perlele în mâini ca să mă liniștesc.

— Minunată, Karin, minunată. Vrei să te vadă Fred?

— Nu! a zis purtându-se ca un copil, să fie o surpriză.

Am acoperit bine cutiuța cu bijuteriile și după ce Karin s-a schimbat și s-a dus să le pună înapoi în seif, i-am spus să se uite bine înainte, să nu cumva să ne fi căzut vreuna. I-am zis asta, pentru că simțeam nevoia să aibă încredere în mine și, într-adevăr, m-a ascultat și și-a trecut mâna de mai multe ori printre pietre, de parcă prin simpla atingere știa ceea ce exista înăuntru. Erau toate, așa că am plecat, lăsând-o să închidă seiful.

Înainte de a o cunoaște pe Karin nu mi-ar fi trecut prin minte să mă gândesc că răutatea se preface întotdeauna că înfăptuiește lucruri bune. Karin mereu se prefăcea că face lucruri bune și probabil că s-a prefăcut și atunci când a omorât sau a ajutat la omorârea unor oameni nevinovați. Răul nu-și arată adevărata față, până când cineva nu-i smulge masca binelui.

Julián

La ora patru, așa cum stabilisem, mă aflam la Faro. Nu m-am așezat direct pe bancă, mă învârteam agitat printre palmieri, gândindu-mă la o mie de lucruri.

Din anul 1963 Anton Wolf locuia aici. Cu siguranță, cei care alcătuiau această comunitate plecaseră și veniseră pe sub nasul tuturor, de parcă ar fi fost invizibili. Din niște pensionari tineri au devenit niște pensionari foarte, foarte bătrâni. O adevărată infamie.

Sandra a întârziat, ceea ce m-a neliniștit și mai mult. Ce m-aș face fără Sandra? Trebuia să recunosc că nimic n-ar fi fost la fel fără ea. Sandra era martorul meu. Ceea ce făceam nu rămânea fără efect, nu era complet inutil, pentru că Sandra vedea totul, deși nu-i povesteam totul. Sandra era piesa de rezervă pe care Salva o lăsase în locul lui. Iar dacă Sandra s-ar gândi serios să plece, mare parte din ceea ce clădeam avea să se năruie. Acumulasem atât de mult, ceea ce știam cântărea atât de mult, încât aveam nevoie de mai mult de două mâini ca să susțin toate aceste informații. Slavă Domnului că am auzit zgomotul motocicletei, minunatul sunet rulând pe pietricelele de râu și apoi oprindu-se. Nu am vrut să-i ies în întâmpinare, m-am așezat, de parcă așa aș fi stat în tot acest timp și am băgat de seamă cum se apropia pe la spatele meu. Sandra avea un mers sportiv, lung și flexibil, dar nu bărbătesc. Când a ajuns lângă mine, m-am întors și i-am văzut chipul stupefiat, acesta era cuvântul, dintre toate cele pe care le cunoșteam, care se potrivea cel mai bine cu fața pe care am văzut-o.

— Nu-mi vine să cred nimic din tot ce se întâmplă, a zis, mi se pare că trăiesc un vis sau, mai bine zis, un coșmar.

Nu voiam să-i întrerup gândurile și mi-am înnodat mai bine fularul de la gât. Era evident că avea noutăți, pentru că m-a privit fix. De când o cunoșteam, de foarte puțin timp, privirea i se schimbase, era mai matură, mai stăpână pe sine, hoinărea mai puțin prin jur și era mai selectivă.

— Am văzut crucea de aur.

— Ești sigură?

A încuviințat.

— Până acum mă îndoiam de toate. Când cineva caută ceva, poate să dea peste lucruri care să se potrivească cu ceea ce caută și care totuși să-i dea o impresie falsă. Dar faptul că am văzut crucea de aur a fost esențial. Chiar tu mi-ai spus-o. Crucea de aur reprezintă adevărul. De ce ar avea ei așa ceva dacă n-ar fi a lor?

Am dat din cap afirmativ.

— Eu știam deja asta, am zis, dar tu aveai nevoie de o dovadă.

— Și ce facem acum?

— Lasă toate astea pe seama profesioniștilor, tu pleacă, ai făcut deja destul, îți vorbesc foarte serios, mai încolo poate că va fi prea târziu.

— Încă nu, ei nu știu că eu am aflat, nu s-a schimbat nimic și totuși nu mai sunt prostuța aceea pe care au întâlnit-o pe plajă. De ce mă vor?

— Poate că pentru nimic concret, te vor pentru ceea ce faci, să le înveselești viața, să le dai mai multă viață dintr-a ta. Le faci o favoare.

— Mă voi obișnui cu ideea că nu știu nimic, că n-am văzut crucea de aur și voi continua ca până acum. Mâine sărbătorim ziua de naștere a lui Karin și nu știu ce cadou să-i fac. Aș vrea să fie ceva care să-i placă, care să o atragă de partea mea și mai mult, în felul acesta aș putea să aflu mai multe despre viața ei.

— Dar, Sandra, știm deja cine sunt și că, de acum înainte, s-ar putea să găsești și mai multe mizerii în casa și în mințile lor. Acum că ai aflat esențialul, îți dai și tu seama de multe lucruri și nu putem să continuăm așa la nesfârșit, ceea ce trebuie să facem este să schimbăm situația, să-i neliniștim, să se dea singuri de gol și să nu știe niciodată de unde le vin loviturile.

— Și cum se face asta?

— Se ivește ocazia, trebuie doar să apăsăm puțin pe pedală.

Hai să mergem să cumpărăm cadoul! Îl vom pune pe socoteala mea.

Sandra a protestat, dar măcar atât puteam să fac în acel moment în care mă lăsam purtat de un gând rău necesar. Am dus-o la un magazin de câini și pisici pe care îl văzusem în centrul comercial, iar Sandrei i s-a părut o idee foarte bună.

Sandra

În ultima zi, ziua petrecerii, Karin a vrut să o machiez. Părea că avea să sărbătorească această zi de naștere ca și cum ar fi fost ultima din viața ei și pe bună dreptate. Aveau să vină toți prietenii ei și era foarte exuberantă, aproape că nici nu mai simțea artroza. O să o simtă după ce totul va fi trecut și se va relaxa, atunci cel mai bine ar fi să fug de aici. Ceea ce pentru ea era o mare distracție, mie-mi provoca o mare scârbă. Am sfârșit prin a mă sătura pe deplin și cel mai rău e că sfârșitul în adevăratul sens al cuvântului nu venea niciodată, pentru că, cu nici măcar o zi înainte, încă nu îi cumpărasem cadoul. A fost tocmai Julián cel care m-a sfătuit să-i cumpăr un cățeluș. Era convins că lui Karin cea adevărată îi plăceau mult câinii, mai ales o rasă anume. Și a fost atât de drăguț încât a suportat el cheltuielile. Era un cățeluș negru cu cafeniu, rasa rottweiler, un ghem gingaș și minunat. Aveam să i-l dau într-un coș de răchită, căptușit cu flori și având o panglică de rafie roșie pe-o parte.

M-am îmbrăcat puțin mai protocolar, ca să fiu în ton cu ceilalți. Mi-am pus pe mine o rochie cu bretele și peste umeri un șal și o floare în păr, smulsă din grădină, mai mare decât un trandafir, dar care n-aș ști să spun cum se numea. Adevărul e că totul ne ieșise minunat, iar Fred a avut grijă să aprindă lumânări prin toată casa. De îndată ce au sosit primii invitați, au început să se desfacă sticle de șampanie și un ospătar angajat cu această ocazie trecea cu tăvi de sandviciuri preparate în cel mai renumit restaurant din împrejurimi. Karin mă prezenta tuturor, de parcă aș fi făcut parte din familie, mai puțin lui Alice și lui Otto, care mă cunoșteau foarte bine și

care s-au limitat să mă salute cu indiferență, și lui Martín și Alberto, veniți la petrecere împreună cu alții ca ei care m-au întrebat dacă eu făceam parte din Frăție, până când Martín le-a spus ceva la ureche și s-au îndepărtat de mine. Era și Frida, prăjise peștele și făcuse niște salate colorate din salată verde, sfeclă, ardei iute și carne sărată. Și unise câteva mese în seră, căci cu plantele și cu lumânările aprinse nu putea fi nimic mai plăcut. Nu știu de ce, așezată printre acei oameni care se întrebau cine eram eu și care mi se adresau din simplă politețe și împinși de o mare curiozitate, mă simțeam oarecum vinovată că nu mă deranjasem niciodată atât de mult ca să-i pregătesc mamei mele o zi de naștere; nici nu-mi trecuse prin cap să pierd mai multe zile ca să-i organizez o petrecere mamei. Și acum mă aflam aici, printre acești străini, sărbătorind o zi de naștere care, de fapt, nu mă interesa deloc. Ce făceam cu viața mea? Mergeam fără direcție, ca atunci când coboram cu motocicleta în sat noaptea, iar în față totul era numai stele și abis.

Nu știi ce mamă o să ai, m-am gândit adresându-mă telepatic fiului meu. Nu sunt pregătită să fiu nici fiică, nici mamă. Sunt o leneșă, o nestatornică, nu sunt nimic și o să am un copil care o să depindă de mine. Nici măcar nu știu ce nume o să-ți pun și tu ești deja aici, în această seră, în mijlocul unei povești care nu are nicio legătură cu tine, nici cu mine. Pe măsură ce mă simțeam tot mai nelalocul meu, în jurul meu chipurile începeau să se înroșească, iar vocile se excitau din ce în ce mai mult. Mâncarea și băutura nu dădeau niciodată greș când era vorba despre modul de a se distra al unui trib. Și am început să mi-i imaginez fără probleme pe ei în uniformele lor SS și pe ele cu rochiile pe care Karin le păstra în șifonier. Dacă ar fi tineri, poate că după cină ar urma orgia, acum nu ar putea nici să stea în patru labe. Și printre ei, dându-le ascultare, venerându-i, erau Martín și amicii lui. Se îmbrăcaseră în costum și cu cravată și păreau bătăuși de discotecă, cu excepția Țiparului, care urmărea totul dintr-o parte, cu capul aplecat. Era cel care vorbea cel mai mult cu Otto și cu Alice și cel pe care l-am prins uitându-se cel mai

mult cu coada ochiului la mine.

Aveam, în continuare, chef să plâng, până când a sosit tortul cu zece lumânări simbolice. Nu se puteau înfige optzeci și două de lumânări, așa că i-am propus să pună două numere de ceară, dar ei nu-i plăceau numerele, atunci i-am sugerat o lumânare, dar lui Karin o singură lumânare i se părea ridicol, în cele din urmă, am optat pentru zece, care umpleau destul de mult tortul.

După ce a suflat în ele, a cântat și a închinat paharul cu șampanie, Karin a desfăcut câteva cadouri și a spus că este cea mai fericită zi din viața ei, că nu s-a gândit niciodată că va ajunge la vârsta asta înconjurată de prieteni și apoi a rostit niște cuvinte în germană. Eu m-am strecurat până la garaj. La prânz, îl lăsasem pe cățelușul Bolita în jeep, astfel ca, dacă gemea, să nu se audă. L-am lăsat să-mi sugă degetul ca să nu facă niciun zgomot până când aveam să intru în seră și să i-l ofer lui Karin.

Deși mie nu-mi plăcea prea mult să zâmbesc, am zâmbit cu jumătate de gură când i-am oferit coșul. Karin m-a privit cu ridul mare pe care-l avea între sprâncene și apoi s-a uitat în coș. Cățelușul s-a mișcat și a gemut. L-a scos cu mâna dreaptă pe care își pusese o brățară cu briliante și un inel asortate.

— Ce e asta? a spus uitându-se la el nedumerită.

— Am nimerit-o? Nu-i așa că-ți place? am zis eu.

Karin nu mi-a mulțumit, nu mi-a răspuns, nu m-a privit, l-a pus înapoi în coș și l-a lăsat lângă celelalte cadouri. Nimeni nu a făcut niciun comentariu. Tăcerea era întreruptă doar de Bolita, numele pe care i-l pusesem câinelui, și de foșnetul frunzelor când cineva se atingea de plante. Până când Fred a zis că șampania o vor bea în casă și toți s-au îndreptat într-acolo. Eu am rămas în seră. Nu aveam voie să beau alcool, măcar atât voiam să fac cum trebuie: să nu-i dau fiului meu nimic rău din ce aș putea evita și m-am vârât printre plante, fără să înțeleg nimic.

Nu numai că nu-i plăcuse cățelușul, ci îi provocase o reacție ciudată, ceea ce însemna că nu avea să-l păstreze. Și asta chiar era o problemă, ce aveam să fac eu cu un cățeluș? Asta-mi mai

lipsea! Îmi venea să plâng, dar m-am abținut.

În spatele ferestrelor serei, luna se mișca încet. Era enormă și strălucitoare. De câte ori nu auzisem spunându-se că nu suntem nimic, acum îmi aminteam această frază. Mă cuibărisem între două plante mari cu aspect tropical și am avut senzația stupidă că, dintr-o clipă în alta, frunzele lor mari aveau să mi se prindă de trup și să mă devoreze. Aveau ceva uman, se auzeau ca și cum ar fi respirat și nu era o închipuire, pentru că atunci când ritmul respirației s-a accelerat, m-am întors și Țiparul mă privea fix. Lumina lunii încadra niște ochi teribil de strălucitori. M-am cutremurat și m-am mișcat spre masa pe care erau cadourile, ca să mă îndepărtez de el, întâmplându-se însă exact contrariul. A trebuit să-mi ating întregul trup de al lui ca să evit un cactus, trebuind să aleg cu ce spini preferam să mă rănesc. El nu s-a mișcat, mă observa, ceea ce m-a enervat și mai mult. Ce bine ar fi să devin invizibilă, să dispar, dar nu, trebuia să-mi păstrez sângele rece orice ar fi.

— De ce stai aici? Nu vii să bei șampanie?

Cățelușul a gemut tare și, în curând, avea să latre cât îl ținea gura.

— Nu am voie să beau alcool.

De îndată ce am spus asta, mi-a părut rău, deveneam prea vulnerabilă. Nu mi-a plăcut felul în care și-a coborât ochii alunecoși spre pântecele meu. Nu trebuia să-i fi spus asta și am închis gura, cu intenția de a nu o mai deschide. Dacă rămâneam sau nu în seră, ce-l interesa pe el?! L-am luat pe Bolita din coș și l-am dus lângă obraz, m-a lins, era ora mesei. Contam pe faptul că se va ocupa Karin de nevoile lui, am crezut că o va distra, și acum, uite ce responsabilitate îmi luasem asupra mea eu singură.

— Îți plac cățeii? l-am întrebat.

— Ai făcut-o de oaie, mi-a răspuns, și cred că nici măcar nu știi. Cine te-a sfătuit să-i faci cadou acest câine lui Karin?

Vorbisem deja mai mult decât trebuia. Nici de nebună nu mi-ar fi trecut prin cap să rostesc numele lui Julián.

— A fost o coincidență. El mi-a plăcut cel mai mult. Acum

se pare că lui Karin nu-i plac animalele, asta e, ce să-i facem?

Mă privea încercând să înțeleagă, ce să înțeleagă? Și eu mi-am dat jos floarea pe care mi-o pusesem în păr, eram sătulă de floarea asta. Am aruncat-o într-un ghiveci.

— O să-ți fac o favoare, o să iau câinele cu mine, o să am grijă eu de el, în schimb, într-una din zilele astea, o să ieși cu mine, *okay*?

Ce era mai greu: să mă ocup de cățeluș sau să suport pe durata unei întregi cine ochii lui în fața mea?

I l-am dat în coș.

— Așteaptă-mă, a zis pornind cu pas domol.

Aproape că nu am avut timp să reflectez asupra situației, pentru că s-a întors imediat cu lapte într-un bol. Bolita l-a băut și aproape că mi-a fost milă să mă descotorosesc de el. Mă gândeam că, în mod sigur, mâine eu nu voi mai fi în această casă.

— Să nu-i faci rău, i-am zis.

— Drept cine mă iei? S-a uitat la ceas. E târziu!

S-a îndreptat spre ieșire ținând coșul în mână și, după puțin timp, am auzit motorul unei mașini.

Aș lua motocicleta și aș fugi, m-aș duce acasă la sora mea, la „căsuță”, dar chiriașul, un profesor de generală, venise înainte de data stabilită și se pregătea să se mute în ea. M-aș putea duce și la un hotel, aveam bani, deși banii ăștia nu-mi vor ajunge prea mult, i-ar mânca pe toți plata camerei și, mai ales, era o lașitate să mă simt rănită din cauza reacției lui Karin, să plec ca din pușcă. O mamă, o viitoare mamă, trebuia să știe să facă față oricărei situații. Nu mai eram o copilă și nu puteam să mă dau bătută din cauza oricărei neplăceri. Cu siguranță, mâine o să văd lucrurile altfel. În plus, trebuia să mă duc să-mi fac o ecografie. Mă gândisem să mă însoțească Karin, să împărtășesc cu ea momentul în care voi descoperi sexul copilului meu. Dar tocmai mă răzgândisem, mă voi duce singură, poate că o voi suna pe mama chiar de la clinică, deoarece Karin nu era mama mea și nici nu avea de ce să-i pese de copilul meu. În viață, există în permanență situații pe deplin artificiale. Iar relația mea cu Karin era artificială,

pentru că în urmă cu câteva luni nu existase și nici nu avea să existe mai târziu, era ca o saltea gonflabilă în mijlocul mării.

Cel mai bine ar fi să mă bag în pat și să încerc să adorm.

Am intrat timidă în salon. Câteva femei dansau și altele stăteau pe scaune. Ușa de la salonul-bibliotecă rămăsese întredeschisă, se vedea și în același timp nu se vedea ce se întâmpla înăuntru, destul cât să aflu că tinerii erau și ei acolo, alături de Fred și Otto și ceilalți. Ieșea miros de tutun și de trabuc. Râdeau. O mână a închis ușa. Afară rămăsese doar un neamț cu înfățișare de spaniol, mic de statură și cu ochii negri. Căsca tolănit într-un fotoliu. Nu părea să fie interesat de ceva. Când m-a văzut, mi-a zâmbit puțin, de fapt nu mie, ci lui însuși.

— Te distrezi? a zis.

Aveam de gând să-i spun că da, dar i-am răspuns că nu.

— Nu, sunt obosită.

— Ți-ar plăcea să dai o tură prin grădină?

— Aveam de gând să mă culc.

El se ridicase deja și a făcut o ușoară reverență în fața mea cu capul, în semn de rămas-bun, gest pe care nimeni nu mi-l mai închinase până atunci în viața mea. Așa că mi-am rearanjat șalul și m-am dus să mă plimb cu el.

— Nu te doare să-ți faci piercing? a zis uitându-se la urechile și la nasul meu, deși mă îndoiam că în lumina slabă din grădină ar putea să le vadă, cu siguranță le remarcase dinainte.

— Nu, odată făcută gaura, nu mai doare, deși eu nu mi-aș face niciodată unul în limbă.

— Ce înspăimântător! a zis în timp ce admira luna. Voi, tinerii, sunteți nebuni, tinerii mereu sunt nebuni, și noi am făcut fapte nebunești.

— Și ce nebunii făceați?

— Pe vremea aceea, nu ni se părea nebunii, le făceam pentru că puteam și ni se părea firești. Așa cum este să-ți pui un cercel în nas.

Discuția începu să mă neliniștească, nu știam dacă nu cumva vorbea cifrat.

— Aș putea face multe lucruri pe care nu le fac. Aș putea să omor pe cineva și totuși nu-l omor, am spus eu.

— Pentru că nu ți-ar fi ușor și ți-ai provoca o traumă. Fie că ai fi sau nu descoperită, ai fi cineva care trăiește în afara legii, te-ai simți cu musca pe căciulă sau, pur și simplu, o criminală. Dar imaginează-ți că ar exista un sistem în care ar fi legal și patriotic să omori un anumit tip de oameni și că, după aceea, nimeni nu te-ar arăta cu degetul, nici nu ți-ar cere socoteală.

Și-a scos o țigară dintr-o tabacheră de argint, care a pocnit făcând un zgomot plăcut când s-a închis, și și-a aprins-o. Nu mi-a oferit și mie una, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că știa că nu fumez. Probabil că în tinerețe fusese un bărbat foarte stăpân pe sine și nu părea că prietenii lui nu-l făceau prea fericit.

— În fine, ce-i făcut e bun făcut, nu poți să dai timpul înapoi. În plus, viața e scurtă, când ajungi la final, ai impresia că te-ai trezit dintr-un vis de cinci minute, iar în vise se realizează fapte care depășesc orice logică.

— Cum ar fi, de exemplu, să-ți înfigi o bilă de oțel în limbă, am zis.

— De exemplu.

— Atâta timp cât îți faci rău numai ție… am spus.

— Ai dreptate, în cele din urmă, răul pe care ți-l faci singur este tot ce-ți poate ușura conștiința.

Eram sprijinită de un copac și când m-am desprins de el, am considerat încheiată discuția. Nu voiam să-mi mai spună nimic, poate că băuse și mâine va regreta tot ce-mi zisese și nu aveam niciun chef să fiu rănită. L-am lăsat să-și termine țigara, cufundat în trecutul său, luna aruncându-și întreaga paloare asupra lui. Nu s-a întors spre mine, părea o statuie insuportabil de melancolică. Și eu voiam să se lumineze de ziuă și să răsară soarele, și razele lui să mi se înfigă în cap.

Probabil a fost un bărbat elegant la vremea lui. Acum purta un costum gri-închis, cu manșetă la pantaloni și pe dedesubt un pulover negru pe gât. Era imaginea unui înger negru, fără să știu ce însemna asta pentru alții. Dar era primul lucru care mi-a trecut prin minte, un înger negru. Poate că era cel mai

inteligent din gașca asta, nu părea să se simtă dominat de mediul în care trăia, dar cu toate acestea, nu putea să iasă din el, probabil că încă îi era teamă de singurătate. Niciuna dintre femeile de acolo nu era a lui, poate că era văduv. Trebuie să fie foarte exasperant să nu-ți rămână nimic altceva decât trecutul și să nu-l poți împărtăși cu nimeni, de aceea fusese cât pe-aci să mi-l împărtășească mie, problema este ce s-ar fi întâmplat cu mine după aceea. Din fericire pentru el, încă putea să conteze pe acești monștri, deși îi era scârbă de ei uneori.

Câte chestii în câteva ore! La naiba cu reacția lui Karin în ceea ce privește câinele, la naiba că nu mă privise în ochi, la naiba cu îngerul negru și cu tot. O să urc scările cât mai repede cu putință în camera mea. De parcă ar fi așa de ușor să urc în cameră! După ce am pus piciorul pe prima treaptă, o mână m-a apucat de braț cu putere.

Era Alice.

Nu putea fi considerată bătrână, nu părea bătrână, nu avea pielea zbârcită, nici lăsată în jos, cum era specificul vârstei. Părea să aibă vreo șaizeci de ani, când de fapt probabil că trecuse de optzeci. Și nu putea să arate așa doar datorită sportului, a soarelui și a sucurilor naturale. Lăsa impresia că s-ar fi supus vreunui experiment. I se remarcau chiar și bicepșii de pe brațe.

— Vrei să dansezi cu mine?

Propunerea m-a făcut knock-out. Nu puteam să refuz, nu puteam să fiu nepoliticoasă având în vedere situația, aveam nevoie ca experimentul Alice să fie de partea mea.

Se auzea o melodie lentă, pe care nu o voi uita toată viața, *Only you,* așa că am coborât treapta pe care o urcasem și am luat-o de mijloc. Purta o rochie elegantă, de catifea verde-închis, fără mâneci și cu decolteu în „V” în față și în spate. Era o catifea care aluneca, având o lungime de vis. Îi ajungea până la glezne. Privită de aproape, avea tipica piele pistruiată din cauza soarelui, și mi-am trecut mâna peste catifea, nu de plăcere, desigur, ci de curiozitate. Voiam să știu cum este talia lui Alice, dacă avea vreo perniță de grăsime sau oase tari. Și,

ia te uită, era un trup destul de normal, mai mult decât normal, perfect. Cred că Alice mi-a interpretat pipăiala ca altceva și s-a apropiat într-un mod care m-a stânjenit, deși doar pentru o clipă. Ce mai conta! Alice, deși suspect de tânără, era o femeie, și preferam să întreacă măsura cu mine o femeie decât Martín sau prietenul lui, Țiparul, Îngerul Negru sau Otto, sau oricare altul dintre ei. Mi-ar prinde bine puțină căldură umană, simțeam nevoia să fiu îmbrățișată și sărutată. Și chiar asta făcu Alice: mă îmbrățișă și-și puse buzele pe părul meu până se termină melodia. Atunci m-am desprins din brațele ei și, cu capul puțin aplecat, i-am zis că sunt obosită. Ea a spus ceva în germană și am privit-o, era o limbă greu de interpretat, nu se putea ști dacă era ceva de bine sau de rău.

— Ce tânără ești! a zis apoi, luându-mă de mână într-un mod care m-a înfricoșat. Dacă ar fi putut, ar fi rămas cu tinerețea mea.

Ochii ei, inexpresivi de obicei, mă priveau cu severitate. Își dorea ce aveam eu, ceva greu de furat. M-am desprins cum am putut din mâna ei și am urcat grăbită, ca să nu mă mai rețină nimeni.

Cu dragă inimă aș fi tras zăvorul la ușă, dar nu exista zăvor. Dintr-odată, mi-am dat seama că existau zăvoare în toate camerele, mai puțin în asta. Am făcut un duș ca să alung atingerea buzelor lui Alice pe părul meu și apoi am scos cămașa de noapte de sub pernă și, ca de obicei, m-am aruncat în fotoliu. Mi-am schimbat hainele, am aprins veioza și am luat de pe o etajeră mică un roman de dragoste de-ale lui Karin în norvegiană cu copertele uzate. De jos se auzea harababură, muzica, vocile, poarta de la stradă deschizându-se și închizându-se când cineva pleca, mașinile pornind. Paginile indescifrabile ale romanului mă adormeau, îmi plimbam privirea peste o poveste care se întâmpla chiar în fața ochilor mei fără să o înțeleg. Am stins lumina și m-am învelit până la gât, nu mă deranjau zgomotele, se petreceau în altă lume, o lume îndepărtată cu oameni ciudați.

•

Nu m-am trezit până când nu a intrat lumina pe fereastră,

trecând prin perdele, în absența obloanelor din toată casa. A fost o deșteptare meditativă, avusesem niște vise ciudate, adânci, simțisem chipurile lui Fred și Karin observându-mă și, de asemenea, pe cel al lui Alice. Iar fața lui Alice mă neliniștise cel mai mult. Și am târât după mine această agitație toată ziua.

Am coborât pe la nouă pe când ei încă dormeau. Frida strângea deja resturile de la petrecere cu obișnuita ei tăcere. De fapt, nu am văzut-o, i-am intuit prezența după mirosul plăcut și strălucirea care începea să iasă la suprafață a mobilelor și a podelei. Tocmai îmi pregăteam micul dejun, când vocea ei m-a făcut să tresar.

— Azi n-o să pot să-ți fac curat în cameră. Am multă treabă aici jos.

— Nu contează, am spus. O să fac mai târziu patul.

Frida scotea din ce în ce mai multe pahare din mașina de spălat vase și toate laolaltă pe blatul din bucătărie produceau un efect luminos și intens care aproape m-a hipnotizat.

Îmi era frig. Se răcorise mult și soarele nu mai făcea față, trebuia să-mi cumpăr cizme și șosete și un hanorac. La intrare, pe perete era montat un dulap în care erau depozitate impermeabilele, umbrelele, hainele și încălțămintea sport pentru a ieși în grădină și pentru plimbările pe plajă. M-am încălțat cu niște teniși uzați de-ai lui Karin. Erau mai mari cu un număr, dar nu conta, nu voiam să răcesc în starea mea. Și am luat și o haină de lână cu buzunarele lăsate, atât de mult băgase Karin mâinile în ele. Mi-am încheiat bine nasturii și am pornit motocicleta, jeepul era prea dificil să-l parchez și, în plus, nu îndrăzneam să-l iau fără permisiunea lui Karin, aveam impresia că se schimbase ceva noaptea trecută și că nu mai eram pe aceeași undă.

Vântul intra printre ochiurile hainei de lână și mă îngheța până la oase. Părea că nenorocita de șosea plină de curbe nu se mai termina. Am parcat în apropiere de hotelul la care stătea Julián, voiam să-i povestesc întâmplarea referitoare la câine și, mai ales, voiam să vorbesc cu cineva care să nu facă parte din Frăție. Frăția, cineva rostise acest cuvânt și era cel

care i se potrivea cel mai bine tribului în care nimerisem fără să-mi propun.

Portarul, un bărbat cu niște pistrui destul de mari pe obrazul drept, mi-a zis că Julián ieșise să se plimbe. M-am întrebat pe unde mi-ar plăcea mie să mă plimb la ora asta și m-am îndreptat spre port. Mergând, haina mă deranja, așa că mi-am dat-o jos și mi-am pus-o pe umeri, și atunci am început să dârdâi. Am străbătut portul căutându-l cu privirea pe Julián până când am descoperit o pălărie albă lângă catamarane și corăbiile cu pânze.

— Salut, am spus.

Julián nu a fost surprins să mă vadă.

— Absorb vitamina D. Vrei și tu puțină? mi-a zis făcându-mi loc pe scăunelul pe care stătea.

Am strănutat și mi-am pus din noua haina pe mine.

Julián

N-am dormit bine, deși am luat un sedativ. L-am luat pentru că nu aveam conștiința împăcată și știam că, la un moment dat, în timpul nopții, fie în vis sau în stare de veghe, avea să-mi apară Raquel cu reproșurile ei. Soția mea nu ar fi fost de acord să o amestec pe această fată într-o chestiune atât de încâlcită fără consimțământul ei. Mi-ar fi interzis să mă folosesc de ea. Mi-ar fi spus că devenisem la fel ca ei, că mă contaminasem cu răutatea lor.

Din fericire, Sandra era aici, așezată lângă mine, dar remușcările mă împiedicau să o privesc în ochi. Am întrebat-o cum se simte, privind cum, în depărtare, se legăna iahtul lui Heim, *Steaua*.

— Bine, a zis și în continuare mi-a povestit mai mult sau mai puțin ceea ce eu îmi închipuisem că se va întâmpla cu afurisitul de câine.

— Nu înțeleg, a spus ea. Au o grădină așa de mare și casa este atât de spațioasă, încât un câine nu i-ar putea deranja, le-ar ține companie, i-ar proteja. Și apoi, Frida aia, care ar putea

să-i dea de mâncare. Am rămas șocată de reacția lui Karin.

— Îmi pare rău, am zis, regretând cu adevărat, dar fără să-i mărturisesc că acea rasă de câini era cea pe care Fred și Karin o foloseau în lagărul de concentrare ca să-i terorizeze pe prizonieri (fiind una dintre particularitățile cele mai cunoscute și mai ușor de identificat, prin urmare, reacția ei îmi confirma că, fără nicio îndoială, ei erau), câini pe care i-au omorât împreună când au venit aliații și au fost nevoiți să fugă. Șase câini de rasă, puternici și asasini, la fel ca stăpânii lor, erau grămadă pe jos, împușcați în cap, de parcă ar fi fost umbrele lui Fredrik și a lui Karin. Nu i-am povestit asta Sandrei, pentru că mai aveam nevoie puțin de inocența ei.

Și m-am simțit ca un porc mizerabil când mi-a mărturisit că era agitată pentru că urma să i se facă o ecografie ca să afle sexul copilului ei. Stătea cu degetele de la mâini împletite, pe ambele degete mijlocii purta inele mari. Soarele îi cădea peste părul roșu, îl avea mai lung decât când o cunoscusem la căsuță, deși tuns inegal, căci aceasta era moda tinerilor. Strălucea cerculețul din nas. Era atât de frumoasă și de naturală, în ciuda a tot ceea ce-și punea pe ea, încât m-am gândit că nu meritam să stau lângă ea, nu meritam să îi vorbesc, nici să-i privesc ochii verzui. Nu meritam să-mi zâmbească, nici să mă considere un seamăn. Chiar dacă eram împreună, eu aparțineam unei planete diferite, eu aparținusem în mod forțat unui trecut fără de iertare. Mă puteam așeza și lângă un trandafir cu petale roșii catifelate și lângă o stâncă sau sub o stea strălucitoare, și am fi fost la fel de diferiți. Mi-a zis că, în fond, avea senzația că își trăda mama dacă îi permitea lui Karin să trăiască acest moment împreună cu ea. Sandra avea niște dileme morale atât de frumoase și ingenue, încât îmi venea să o îmbrățișez și să o protejez într-o bulă de sticlă.

— Pot să te însoțesc, dacă vrei. Eu nu sunt femeie, așa că nu o vei trăda pe mama ta. Știu ce înseamnă chestiile astea. Am o fiică și tu mi-ai putea fi nepoată.

N-ar fi trebuit să spun asta, m-aș fi purtat cu propria nepoată așa cum mă purtam cu ea? Aș fi expus-o în felul ăsta?

— Da, cred că ești persoana care vreau să vină cu mine, a zis.

Până să se facă ora consultației, ne-am dus pe strada cu magazine, pentru că voia să-și cumpere încălțăminte de iarnă. Și-a luat niște cizme negre până la gleznă cu talpă de cauciuc, șase perechi de șosete la ofertă și un hanorac impermeabil comod. Și-a pus niște șosete, cizmele, hanoracul și a băgat într-o pungă adidașii și haina de lână pe care le avusese pe ea. Eu mi-am cumpărat o canadiană trei sferturi pe gustul Sandrei.

— Acum putem să mergem la eco, a zis.

Cu cizmele era la fel de înaltă ca mine. Pășea pe stradă ca o regină și mie îmi plăcea să merg alături de ea. Din când în când strănuta, de parcă ar fi căpătat o răceală. Vântul venea dinspre mare și aducea cu el câteva picături reci.

•

Când am ajuns la clinică, ne-am așezat în sala de așteptare până când au chemat-o. Nu m-am ridicat, i-am zis că o voi aștepta acolo. Ea m-a rugat să o însoțesc, și nu e vorba că mă simțeam stânjenit, eram conștient că mă aflam într-o situație care nu mă privea, pe care nu o meritam și nu mă simțeam în stare să îi ofer sprijinul de care avea nevoie.

Am intrat într-o încăpere foarte mică, unde de-abia încăpeam tustrei: Sandra întinsă pe un pat, doctorița așezată pe un scaun rotativ lângă ea și eu, într-un colț, ținând în mână punga cu adidașii și puloverul, și ghiozdanul Sandrei, și peste toate astea, pălăria mea.

— Este băiat, a zis doctorița.

A fost o clipă de tăcere și apoi Sandra a întrebat:

— Un băiat? Sunteți sigură?

— Destul de sigură. Uite, asta e inima.

Am întins capul ca să privesc pe monitor, dar totul era foarte neclar, ar putea fi un băiat sau orice altceva. Trebuie să recunosc că în momentul acela am uitat totul, chiar și cine eram și ce căutam acolo.

— Și este totul în regulă? a întrebat Sandra.

— Perfect, a răspuns doctorița, atingându-i pântecele cu o

hârtie absorbantă și scoțându-și mănușile cu un pocnet de bici.

— Felicitări, i-am zis eu.

— Dumneavoastră sunteți bunicul? a întrebat doctorița din reflex.

Nu ne-am străduit să răspundem, amândoi am considerat că nu era nevoie să mințim pe cineva care nu avea niciun interes în ceea ce ne privește. I-am întins Sandrei hanoracul și ghiozdanul și eu am luat cealaltă pungă.

— Un băiat, a șoptit Sandra.

Am considerat că era cel mai bine să zâmbesc.

— Nici măcar nu știu ce nume o să-i pun, nu suport oamenii care au un copil ca să-i pună un nume pe care l-au căutat acum o mie de ani.

— Îți va veni ție vreo idee. Ai timp. Ce părere ai dacă am sărbători vestea? Te invit să luăm prânzul. Hai să căutăm un restaurant bun.

Eram un nătărău, pentru nimic în lume nu ar fi trebuit să mă las văzut cu Sandra prin sat. M-am relaxat și am decis să mă încred în soartă, în faptul că n-ar exista o așa mare coincidență ca vreo persoană care să mă recunoască să ne vadă împreună. Sărmana fată, trecuse de la cuibul de vipere la șarpele veninos.

•

Am întrebat-o unde a lăsat parcată motocicleta și i-am propus să mergem cu mașina mea la un restaurant din interiorul satului care să fie mai puțin turistic și unde să servească mâncare tradițională și, în trecere, să vizităm vreun loc care ne-ar atrage atenția. Am rugat-o să mă aștepte pe o terasă cât timp mă duceam până la hotel să-mi iau pastilele.

Roberto mi-a ieșit în cale ca să-mi spună că venise să mă caute o tânără roșcat-brunetă, aproape ca o punkistă.

— Nu este punk, i-am zis. Tipii punk poartă lanțuri, piele, creste. Aproape că nici nu mai există punk.

După fața pe care a făcut-o am dedus că îl amuzase comentariul meu. Băgam de seamă că mă respecta din ce în ce mai mult, că sub acest strat de riduri și oase descoperea

treptat o viață.

— Mă rog, se pare că știți despre cine vă vorbesc.

Mi-am luat la revedere de la el făcându-i cu mâna, în drum spre lifturi și încă o dată, când am trecut din nou prin fața lui, îndreptându-mă spre ieșire, cu pastilele în buzunarul cămășii.

•

Când m-am întors pe terasa unde o lăsasem, am găsit-o pe Sandra cu fața sprijinită în mâini și cufundată în cea mai deplină visare. Oricine ar fi putut să creadă că fata asta era plictisită și că nu o interesa nimic din tot ce exista în jurul ei, dar eu știam că era exact invers, că Sandra avea multe lucruri la care să se gândească. Chiar în acel moment viața era în întregime a ei și, dacă ar fi vrut, nu ne-ar fi lăsat nouă, celorlalți, nimic. Simțea nevoia să se concentreze asupra acestei puteri și m-am așezat câteva minute fără să spun nimic.

Am rugat-o pe ea să conducă. A descuiat mașina fredonând.

— Când ne vom întoarce, o să-i sun pe părinții mei din vreun bar, nu pot să țin această veste în mine, mi-e imposibil.

— Mobilul meu nu funcționează aici, nu-l iau din hotel.

— Nu contează, nu-i ceva urgent.

— N-ar fi trebuit să fi venit la hotel, nu e un loc sigur, am zis.

Sandra a dat din umeri.

Am petrecut bine. Am vizitat câteva sate mici și am găsit în apropierea unei șosele înguste un restaurant unde ne-au servit niște felii de pâine prăjită la cuptor și stropită cu ulei de măsline, pe care puteam să le ungem cu sos de usturoi și ulei făcut în casă, cu un miros delicios de mujdei. Am mâncat pe săturate cârnați și carne sărată și Sandra mi-a povestit că nu a avut niciodată o înclinație prea mare pentru studiu, nici pentru serviciu, că se plictisea foarte tare făcând aceste două lucruri. Își terminase studiile de Administrație și Management cu chiu, cu vai, iar tatăl ei reușise să o angajeze la birourile unei firme de construcții. După o săptămână a invadat-o o imensă tristețe și după șase luni slăbise șase kilograme, și după un an nu era în stare să fie atentă la știrile de la

telejurnal. Santi a ajutat-o mult. Era un fel de șef și într-o zi a rugat-o să îi facă o vizită medicului întreprinderii, iar doctorul i-a dat concediu de odihnă din cauza depresiei. Santi s-a purtat foarte frumos, era drăgăstos și mereu se străduia să găsească la Sandra calități pe care ea știa că nu le are. A sfătuit-o să profite de povestea cu depresia cât putea de mult și când avea să i se termine concediul să-și ia tălpășița, căci munca aceea nu era de ea. Ea avea o fire de artist. Nu toată lumea era bună să stea opt ore între patru pereți. Oricum, nu era de niciun folos.

— Când am aflat că sunt însărcinată mi-a trecut prin minte ideea de a avorta. Nu știu dacă fac bine că țin acest copil. Habar n-am dacă voi ști să-l cresc, dacă voi putea să-i ofer tot ceea ce are nevoie. Nu știu dacă…

— Nu-ți face griji, copiii se cresc singuri, sunt în stare să trăiască în condiții pe care nici nu ți le imaginezi. Tot ce trebuie să faci este să-i iubești și să le dai de mâncare. Și nu cred că familia ta v-ar lăsa să muriți de foame.

Sandra era cât pe-aci să înceapă să plângă și m-am speriat. Dădea din cap dintr-o parte în alta, negându-mi vorbele.

— Copilul ăsta ar merita să aibă o mamă inteligentă, o mamă care să fi studiat și care să fie în stare să-i croșeteze pulovere frumoase.

— Copilul ăla merită să aibă o mamă care să nu creadă astfel de lucruri despre ea însăși. Tu ești foarte curajoasă, mai curajoasă decât crezi, peste câțiva ani o să înțelegi asta, atunci vei privi în urmă și vei vedea că erai minunată și că ai făcut ce ai putut în cel mai cinstit mod cu putință.

M-a privit cu ochii pregătiți să izbucnească în lacrimi. Îndura o apăsare sufletească mai puternică decât îmi imaginam. Cunoșteam astfel de sentimente mai bine decât ea. Ea nu putea să vadă dinafară labirintul în care era prinsă, de aceea, când ajungem la vârsta mea și îl putem vedea de sus, ne-am dori să dăm timpul înapoi și să străbatem drumul fără apăsări și fără griji.

I-am dat un șervețel ca să-și șteargă nasul.

— Și acum o să mănânci o bucată de tort de ciocolată cu

frișcă, iar eu o să beau o cafea cu lapte. Și mâine, Dumnezeu cu mila!

Pe neașteptate, de parcă ar fi răspuns la o întrebare pe care i-aș fi pus-o în mod inconștient, mi-a zis că pe cățeluș îl luase unul dintre prietenii lui Fred și Karin. Îl chema Alberto, dar ea îl poreclise Țiparul, din cauza privirii sale atât de alunecoase. Probabil că și capul îi plesnea de atâtea informații de care nu era conștientă sută la sută. Probabil că o neliniștea faptul că prelucra date și detalii pe care nu știa să le îmbine. Credem că ne face rău doar ceea ce știm că ne face rău, dar există o mulțime de amintiri și de imagini care provoacă o adevărată melancolie, pentru că nu-i înțelegem rostul.

— Zice că trebuie să ies cu el într-o zi.

Am rămas privind-o fix pe Sandra, încercând să descopăr ce voia acel individ de la ea. După cum mi-l descria, nu mi se părea tipicul fanatic bătut în cap. Asta mirosea a psihopat.

— Nu poți să te încrezi în el. Încearcă să faci ceea ce el se așteaptă să faci. Nu știm ce vrea de la tine.

— O să-i spun că nu pot să ies cu el. Nu vreau să vorbesc cu el. Mai degrabă, aș ieși cu Îngerul Negru, îmi inspiră mai multă încredere.

Îngerul Negru. Îngerul Negru? Neamț, brunet, cam de înălțimea mea, elegant, binevoitor, aparent echilibrat, inteligent, creierul oricărei organizații. Din câte mi-a spus Sandra despre el, ar putea să fie Sebastian Bernhardt. Nu, era imposibil, povestea oficială spunea că murise liniștit la München, în 1980. Totuși, s-ar putea, de asemenea, să fi simțit lipsa minunatului său refugiu spaniol. Șobolanii ăștia intrau pe o gaură și ieșeau pe alta, erau obișnuiți să moară și să învie. Era o alinare pentru mine să știu că nu erau eterni, deși probabil că încercaseră acest lucru, deși căutaseră cu disperare elixirul eternei tinereți. Și cu ce preț! Întrebați-i pe prizonieri, victime ale unor nebuni ca Heim.

— Așteaptă puțin. Mă duc să caut ceva în mașină.

Sandra nu a răspuns, își mânca bucata de tort cufundată în gânduri.

Și când m-am întors cu albumul de fotografii al lui Elfe

stătea în aceeași poziție, gândindu-se la fiul ei, la Îngerul Negru sau la Țipar, poate la Karin sau la mama ei, care probabil că nu avea nici cea mai mică idee în ce se implicase fiica ei.

— Uite, i-am zis deschizând albumul. Uită-te la bărbatul ăsta.

Era Sebastian. Era îmbrăcat în costum, ceea ce avea să ușureze identificarea. Un costum închis la culoare, fire albe de păr, ochi tot închiși la culoare.

S-a uitat la el, pe când se dezmeticea din visarea ei caracteristică.

— Ar putea fi Îngerul Negru? am întrebat.

— Ar putea. Fumează la fel.

Am șovăit dacă să-i destăinui sau nu Sandrei cine era Îngerul Negru, deoarece, cu cât știa mai multe, cu atât putea fi mai rău pentru ea. Nu l-ar mai privi la fel sau ar putea să-i scape numele lui adevărat, nu i-ar vorbi cu tonul normal al celui care nu cunoaște adevărul. Sandra era o fată simpatică și sinceră, fără nimic de ascuns, iar ei ar citi numaidecât în ochii ei ceea ce știa. Pe de altă parte, nu mă consideram în stare să o manipulez în așa hal. Avea dreptul să știe în ce cuib de vipere pătrunsese. Mă făcuse părtaș la un eveniment frumos din viața ei și nu trebuia să decad, într-atât încât să o trădez, încât să privesc cum se prăbușea fără să o avertizez că prăpastia o aștepta la zece metri distantă.

— Trebuie să decizi, am zis. Trebuie să-mi spui dacă vrei să-ți povestesc cine este acest individ. Ia aminte că fiecare informație pe care o afli va fi încă un pas spre infern.

5. Și monștrii se îndrăgostesc

Sandra

Din fotografiile pe care mi le arăta Julián era greu să-i recunosc. Acum erau cu totul alții din punct de vedere fizic. Unii păstrau trăsături pe care nu le puteau ascunde, cum era statura ieșită din comun a lui Fred sau a lui Aribert Heim, Măcelarul de la Mauthausen, care albise între timp. Mergea cocoșat, de parcă nu și-ar putea susține imensul schelet. Îmi aminteam doar că-l văzusem o singură dată în casa norvegienilor, la ziua de naștere a lui Karin, și mi s-a părut un bărbat amabil. Mi-a strâns mâna și mi-a zâmbit. Cicatricea de pe față și ochii albaștri ai lui Otto Wagner deveniseră din ce în ce mai puțin vizibili, se stinseseră încet-încet. Iar Îngerul Negru, pe care se pare că-l chema Sebastian Bernhardt, nu avea nimic bătător la ochi, era foarte banal, în ciuda faptului că-și vopsea puținul păr care-i mai rămăsese de-o parte și de alta a capului.

Julián presupunea că individul pe care eu îl numeam Îngerul Negru murise în Germania – dar de fapt se întorsese în acest sat – unde a trăit din 1940 până la 1950 și ceva. El și familia lui s-au bucurat de o vilă pe care le-a făcut-o cadou Franco, drept recunoștință pentru serviciile îndeplinite, care constaseră în faptul că îl convinseseră pe Hitler să-i acorde ajutor lui Franco. Mi-am jurat că, atunci când mă voi întoarce la viața normală, îmi voi petrece timpul citind mai mult. Cum se putea ține pe picioare cineva atât de bătrân? Soția lui, Hellen, probabil că murise și copiii lor s-or fi pensionat deja. Toți îl cunoșteau pe Sebastian ca pe o persoană modestă și plăcută și așa continua să fie, puteam confirma asta. Julián bănui imediat că acea vilă a lui Sebastian era actuala Villa Sol. Probabil că le-o vânduse norvegienilor și el se retrăsese în vreun apartament mai comod. Se simțea o atmosferă de

bunăstare la Villa Sol pe care probabil că o lăsaseră Hellen și copiii ei. Și nu înțelegeam cum o persoană care părea atât de rațională ca Sebastian, cineva atât de înțelegător, putea fi unul dintre ei și cum de nu-i produceau dezgust faptele pe care le săvârșiseră. Mă întrebam ce se putea petrece în mintea cuiva ca să nu ajungă să-și reproșeze niciodată nimic. La urma urmei, era singurul din acel trib care avea o privire umană, ceilalți erau niște impostori. Oare vreunul dintre ei omorâse din nou după război sau se săturase pentru totdeauna? Ar fi în stare vreunul dintre ei să omoare cu propriile mâini sau trebuiau să fie organizați în haită?

Înainte nu știam lucrurile astea și nu le-aș fi știut niciodată dacă nu mi-ar fi trecut prin minte să vin să petrec câteva zile la plajă. Mauthausen, Auschwitz. De câte ori nu auzisem aceste nume, dar atunci erau la ani-lumină depărtare de mine, erau pe Orion, cel puțin, se aflau într-un trecut care nu era al meu. Acum le aveam la un metru în fața mea, uneori doar la câțiva centimetri.

Aribert Heim îmi dăduse mâna și, aflând ce făcuseră acele mâini, mă simțeam rănită, astfel că nu mai puteam să renunț acum, deși întotdeauna există posibilitatea să fie vorba doar de simple asemănări, toți bătrânii seamănă între ei. Măcar de n-ar fi adevărat că îi strânsesem mâna Măcelarului, simplul gând îmi provoca scârbă. Deocamdată, nu se putea demonstra decât identitatea lui Fred, datorită crucii de aur, restul erau ipoteze.

Știi să te prefaci? mă întrebase Julián. Știi să te prefaci într-atât încât lor nici să nu le treacă prin minte că pe tine te-ar putea interesa vechea poveste despre naziști și despre Holocaust? Adevărul e că nu vorbeau niciodată despre politică în fața mea. Nu pomeneau nimic ce ar fi putut să pară important, deși uneori se mai strecura câte o frază în germană, pe care nu era nevoie să o înțelegi ca să-ți dai seama că părăsea cadrul general al discuției. Și eram sigură că asemenea precauții nu erau din cauza mea, ci din obișnuință și de aceea scăpaseră din mâinile lui Julián de nenumărate ori. Dacă n-aș fi știut că erau naziști, aș fi continuat să îi

consider niște persoane normale. Totuși, acum totul, orice lucru avea o semnificație, trăsăturile marcate ale lui Fred erau trăsături ariene și ciudata tinerețe a lui Alice provenea Dumnezeu știe de unde, poate din încrederea în superioritatea ei genetică. Am hotărât să nu le folosim niciodată numele adevărate ca să nu-mi scape vreodată când vorbesc cu ei.

Julián

Ca de obicei, Sandra a ajuns la Faro cu motocicleta, a parcat-o și a intrat în gelaterie. Eu am văzut-o pe fereastră. Ne așezam întotdeauna la o masă de unde puteai monitoriza traficul mașinilor și al oamenilor care intrau și ieșeau din local. Asta pentru a nu avea surprize neplăcute. Când s-a așezat la masă, a suspinat și a lăsat casca într-o parte. Am observat că era palidă, poate prea slabă pentru sarcina ei, dar era doar o impresie trecătoare, nu credeam asta în mod conștient, era mai degrabă o imagine decât un gând. Prezentul trecea pe lângă mine grăbit, nu-mi lăsa timp să-l savurez. Păsările zburau foarte repede, aerul se pierdea înainte să-l simt, chipurile se schimbau imediat, mirosurile dispăreau, și aproape că nu conta, întreaga mea viață era trecut. Aveam impresia că rămăsesem pe lumea asta după moartea lui Raquel ca să ispășesc vreo vină, ca să mai sufăr încă puțin, căci nu avea nicio logică faptul că-i supraviețuisem. Sandra funcționa în dimensiunea prezentului și eu în cea a trecutului, cu toate că puteam să ne vedem și să vorbim.

Când îi voi mărturisi Sandrei că eu cumpărasem câinele cu bună știință, nebunește, fără să iau în calcul riscurile, când îi voi mărturisi că mă folosisem de ea ca să-i scot pe norvegieni din minți, nu mă va mai privi în față toată viața ei și va considera, pe bună dreptate, că și eu sunt la fel de mizerabil ca ei. Dar trebuia să i-o spun, nu puteam să mor cu asta pe conștiință, chiar dacă după moarte n-aș mai simți, nici n-aș mai gândi, nici nu m-ar mai putea afecta nimic, pentru că m-aș fi dizolvat și evaporat. Poate că nu era o problemă de

conștiință, ci pur și simplu egoismul de a vrea să fiu exact așa cum eram, nu mai bun. Să rămân în memoria Sandrei ca urma unui picior pe nisip, să mai trăiesc încă puțin acolo așa cum eram, și nu ca o ființă inventată. Ce aș fi putut obține părând mai bun decât eram, în acest moment al vieții mele? Respectul Sandrei? Respectul Sandrei, pentru ce? Ca să mă simt bine într-un mod fals?

M-am gândit să-i scriu o scrisoare și să i-o dau în momentul în care ne-am fi luat rămas-bun în Faro, dar imediat mi s-a părut o lașitate să nu i-o spun față-n față, așa că am privit-o în ochi.

— Vreau să-ți spun ceva. Nu vreau să mă ierți, nu vreau nimic, așa e viața, o măgărie după alta. Nu ar trebui să ai legături cu cineva ca mine.

Sandra nu clipea. Uneori, își ațintea atât de mult privirea, încât stânjenea, era ca și cum ar fi uitat să-i schimbe direcția.

— Este vorba despre câine, despre cățelușul pe care i l-ai dăruit lui Karin.

— Bietul Bolita, a zis. Și eu m-am gândit la el. Nu trebuia să i-l las Țiparului, nu trebuia să îl neglijez. Mă mustră rău conștiința. Cine știe ce au făcut cu el.

— Îmi amintesc ce surprinsă ai fost de reacția lui Karin. Un cățel așa de frumos, o casă atât de mare. De neînțeles că l-a refuzat, nu-i așa?

— M-am simțit foarte prost, știi deja. A fost o umilință îngrozitoare, iar Karin nu mi-a zis nimic, nu și-a cerut scuze, nici nu mi-a dat vreo explicație. Am avut impresia că am făcut ceva îngrozitor fără să știu, dar acum singurul lucru de care-mi pare rău e în legătură cu ce i s-o fi întâmplat câinelui.

În câteva secunde aveam să-i smulg Sandrei puțin din inima ei bună. De acum înainte va avea încă o bucățică de inimă bună mai puțin. Și cu cât vor exista mai puține inimi bune pe lume, cu atât va fi mai rău pentru noi, toți.

— A fost vina mea. Absolut și în totalitate vina mea, am spus aproape închizând ochii ca să nu o văd. Karin detesta această rasă de câini, pentru că îi foloseau în lagărul de concentrare în care erau repartizați ca să-i terorizeze pe

prizonieri. Nu o să-ți spun mai multe. Îi dresau pentru asta, iar prezența lor îi amintește cine a fost și cine continuă să fie, oamenii în fond nu se schimbă, nu devin mai buni, doar îmbătrânesc. Din nefericire, este mai ușor să devii mai rău decât mai bun. Eu însumi tocmai mi-am dat seama că sunt mai rău decât credeam.

Sandra era descumpănită. Probabil că nu m-ar fi crezut niciodată în stare de o astfel de mârșăvie, că aș putea s-o pun în pericol sau, cel puțin, într-o situație dificilă. Privirea i se schimbase, devenise puțin cam tristă, de parcă ar fi fost foarte obosită.

— Dacă eu, care te stimez și te apreciez și te consider minunată, sunt în stare să fac asta, imaginează-ți până unde ar putea să ajungă ei.

Nu suportam ca Sandra să nu zică nimic. Când Raquel se supăra de-adevăratelea pe mine, nu vorbea, furia îi cosea buzele. La început, mă apuca disperarea încercând să o fac să revină în lumea mea și să mă privească, să mă accepte din nou, ceea ce înrăutățea situația, până când am înțeles că e mai bine să aștept și să nu forțez lucrurile. Mă duceam în altă cameră sau să mă plimb, mă îndepărtam, având încredere că forțele naturii aveau să-și îndeplinească rolul. Și acum aveam de gând să fac la fel, deși Sandra nu era Raquel, nici nu i-am făcut vreodată lui Raquel o asemenea măgărie cum îi făcusem Sandrei.

Am chemat-o pe chelneriță, am plătit și m-am ridicat. Sandra era tot cu capul în jos. Am lăsat bacșiș doi euro în farfuriuță și, chiar și așa, chelneriță m-a privit cu un dispreț nemărginit. Probabil că i se întâmplase ceva când fusese de vârsta Sandrei, cu cineva de vârsta mea, ceva mai rău decât ceea ce-i făcusem eu Sandrei.

Sandra

Aproape că reușisem să uit de petrecerea lui Karin, când Julián mi-a mărturisit povestea despre câine. M-am simțit atât

de înșelată și de trădată, încât m-am purtat ca o proastă. În acel moment nu am putut să înțeleg că, dacă mi-ar fi povestit ceea ce avea de gând să facă, eu însămi m-aș fi dat de gol în fața tuturor când Karin l-a refuzat pe Bolita și, bineînțeles, n-aș fi reacționat cu aceeași naturalețe. Julián s-a lăsat condus de dorința lui ca ei să se simtă descoperiți și să nu mai trăiască de acum încolo ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ar fi putut să nu-și deschidă sufletul și nu aș fi aflat niciodată nimic. Doar pentru că se expusese rușinii de a-și mărturisi vina, voiam să-i ofer lui Julián un vot de încredere. Îmi trecuse prin minte și faptul că Julián mi-ar fi dat explicația asta referitoare la câine ca să mă retrag odată pentru totdeauna din povestea asta. Nu credeam că se prefăcea când își făcea griji pentru siguranța mea și insista să plec. Poate că i se năzărise chestia cu acel câine ca să-mi forțeze plecarea, ceea ce nu intra defel în calculele mele. Voiam să fac ceva măreț.

Pentru că nu știam să fac bine lucrurile mărunte ale vieții, trebuia să fac bine ceva care să iasă în evidență, să nu mă mai simt într-atât de inutilă. Nu am crezut niciodată în oportunitățile pe care ți le scoate viața în cale, pentru că nu intrasem în jocul ăsta al ocaziilor, deoarece, ca să le găsești, mai întâi trebuia să le cauți, și care erau cele care îmi conveneau mie? Nu am știut niciodată, până când nu m-am nimerit în casa norvegienilor și până când nu l-am cunoscut pe Julián și am început să intru în povestea asta înspăimântătoare pe care toată lumea o cunoștea din auzite, căci mai rămăseseră foarte puțini dintre cei care o trăiseră. Mă aflam printre victime și călăi, între ciocan și nicovală. Ia te uită cum viața tocmai îmi pusese în față o oportunitate ca să-l ajut pe Julián să demaște această gloată. Mamă putea să fie oricine, iar eu nu voiam ca fiul meu să aibă o mamă oarecare. Nu mai eram o copilă și nici nu aveam să mai fiu vreodată, iar viața îmi oferea o ocazie, nu era momentul să fug.

Uitasem și de Țipar, și de promisiunea mea de a ieși cu el. Era ceva ce îndepărtam din minte cum puteam, gândindu-mă la ce nume aveam să-i pun copilului meu, acum că știam că

era băiat. Ezitam dacă să-i pun numele cuiva din familie sau pe-al tatălui său, Santi, sau dacă să-i pun un nume nou, care să nu amintească de nimeni. Mă gândeam și la cum îi voi decora camera, cu toate că încă nu știam în ce casă va fi acea cameră. Îi voi lipi un cer plin de stele pe tavan care se va ilumina pe întuneric și pe care el îl va vedea când va deschide ochii. Ce bine ar fi să se facă totul cu puterea gândului! Cu puterea gândului aș avea bani ca să deschid un magazin de haine sau de imitații de bijuterii și să angajez un vânzător, pentru ca eu să nu mă simt legată locului. Cu puterea gândului m-aș îndrăgosti până într-atât încât să-mi pierd capul, ca în romanele pe care le citea Karin, și cu puterea gândului, ea și Fred ar fi doi bătrâni normali, pe care eu n-ar trebui să-i bănuiesc de nimic și de care nu mi-ar fi frică. Dar aproape niciodată nu se întâmplă ceea ce te gândești că va fi.

•

Luni, când ne-am întors la Villa Sol de la sala de gimnastică la care mergea Karin, am dat peste Martín care stătea de vorbă cu Fred și, după fața pe care a făcut-o când m-a văzut, s-ar fi zis că mă aștepta. Pe blatul din bucătărie era un pachet mic, pe care probabil că-l adusese el. Karin l-a luat imediat, și Martín mi-a întins o hârtie cu un gest răutăcios.

Un scris rotund și fără îndoială feminin spunea că va veni să mă ia la ora șapte. Semna „Alberto”. Era de la Țipar.

— Ai citit bilețelul? l-am întrebat pe Martín.

Își răsese și mai mult părul și își tatuase pe craniu o sferă.

— Eu l-am scris, a răspuns, fericit să mă descumpănească.

— Și de ce ai făcut asta?

— M-a rugat Alberto, are o trebșoară de rezolvat și nu avea timp.

— Ai un scris foarte frumos.

— Serios? a zis trecându-și mâna peste tatuaj.

Am încuviințat.

— Uneori, scriu poezii, versuri de cântece. Vreau să înființez o trupă, știi?

— Ai talent, se vede.

— Ascultă, a spus el apropiindu-se atât de mult, încât mă

atingea, Alberto este un tip de treabă, dar uneori e impulsiv, nu îl contrazice, de acord?

— Hai, dă-te mai încolo, i-am zis îndepărtându-l cu două degete, după ce înființezi trupa, să nu-ți mai dai cu parfumul ăsta.

M-a luat de braț, îngrijorat.

— Să nu-ți treacă prin cap să-i spui lui chestii de-astea, nu le înțelege. Îmi ești simpatică, fetițo.

Fetiță? De unde ieșise idiotul ăsta? Spunea „fetiță" și avea o caligrafie de călugăriță, dar capul lui îți inspira frică. L-am îndepărtat cu mâna și m-am dus sus, să mă gândesc cu ce să mă îmbrac ca să nu-i tulbur nervii Țiparului.

Când am coborât, Fred și Karin aflaseră deja despre întâlnirea mea. Martín plecase. Mă priveau zâmbitori, le plăcea tot ce era referitor la dragoste. Cu siguranță, îi entuziasma gândul de a mă cupla cu un membru al Frăției, ar fi un mod ideal de a mă avea sub control sau de a nu fi nevoiți să mă controleze deloc. În aceste condiții, s-ar putea să mă numească moștenitoarea tuturor bunurilor lor.

Îmi pusesem ceilalți blugi pe care-i aveam, ghetele și o cămașă albă, brodată la gât și la manșete, pe care mi-o dăduse Karin. Era un articol de îmbrăcăminte pe care nu aveam de gând să-l port cu nicio altă ocazie, pe care aveam de gând să-l arunc după ce se va termina toată această poveste, dar care acum îmi va prinde bine ca să mă ajute să văd puțin lucrurile din perspectiva Frăției. Am luat hanoracul pe braț.

— Sunt niște băieți foarte buni, au spus luându-și vorba din gură.

— Vrei puțin parfum? a zis Karin.

Din fericire, în acel moment Țiparul claxonă din cealaltă parte a grilajului și am putut să ies alergând. I-am mulțumit că nu a venit să mă ia de la ușă.

— Bună, a spus când m-am urcat în mașină și a pornit-o spre șoseaua principală.

Eu n-am zis nimic, nu știam ce să spun, până când am auzit un amestec de gemete și lătrături pe bancheta din spate. Nu-mi venea să cred, era Bolita în coșul de cadou. M-am aplecat

spre el.

— Banditule! am zis. Ce te-ai îngrășat!

— Am mare grijă de el, a zis Țiparul.

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată, credeam că…

— Că l-am dat la hingheri ca să-l omoare? Că l-am omorât cu mâinile mele? Că l-am mâncat?

— Nu știu, am spus jucându-mă cu cățelușul. Nu ți se potrivește să ai un cățeluș și să ai grijă de el.

— Aha, mi se potrivește să am unul mare și fioros ca să bag lumea în sperieți.

— Exact, am zis, trecând peste recomandările lui Martín.

Acum mă uitam mai bine la el. Nu se îmbrăcase în vreun mod special ca să se întâlnească cu mine, ceea ce nu mi se părea prea logic, dacă voia să mă cucerească, deși se putea foarte bine ca eu să nu merit mai mult. Purta o cămașă cu mânecă lungă, care nu părea nouă, niște pantaloni gri care nici ei nu păreau recent călcați, și lângă Bolita aruncase o canadiană albastru-închis, de toate zilele. Nici măcar nu încercase să-și pieptene cu degetele părul răvășit din cauza vântului. Fără îndoială, nu avea intenția de a mă impresiona. Avea trăsături delicate și părul șaten-deschis, cu nuanțe de blond, cu un început de chelie, nu era urât, avea vreo treizeci și cinci de ani.

— Îmi poți spune unde mergem? am zis.

— La Faro. Este un loc foarte plăcut.

M-a privit pieziș, și eu la fel pe el.

— Aș prefera un loc mai animat, să văd lume. Dacă ți-e indiferent, aș prefera să merg în sat, am spus.

Slavă Domnului, nu a insistat în privința mersului la Faro. De ce o fi spus Faro? Să fi făcut asta intenționat?

Am intrat într-un *pub* din sat și a trebuit să-l lăsăm pe Bolita în mașină.

— Cum te descurci cu cățelul?

— Încerc să nu moară de foame.

A cerut o bere și eu, un milkshake de fructe și o bucată de tort. Începeam să fac foamea cu norvegienii. Mâncam puțin, prea puțin, aș spune eu. Singura mâncare decentă era micul

dejun. Probabil că, la vârsta lor, un ospăț însemna moarte sigură și, uneori, uitau că eu sunt tânără. Așa că, deși eram neliniștită din cauza acestei întâlniri cu Țiparul, am devorat felia de tort și milkshake-ul.

— Ce vrei de la mine? l-am întrebat direct. Am preferat să nu bat câmpii, pentru că el avea mai multă experiență de viață decât mine, atât în ceea ce privește situațiile generale, cât și în cele particulare, cum era aceasta.

În loc să-mi răspundă, s-a ridicat și s-a dus la tejghea, în ale cărei vitrine se aflau adevărate delicii. Voiam să profit de acest moment ca să mă gândesc, dar cu stomacul plin îmi era foarte greu.

S-a întors cu o tavă plină de prăjiturele diferite și cu încă un milkshake. A mai comandat o bere. Aveam de gând să-i spun că aici era o atmosferă mai plăcută decât cea de la gelateria El Faro. Slavă Domnului că m-am oprit la timp, cel mai bine era să vorbesc cât mai puțin posibil.

— Nu vreau ceea ce crezi tu. Vreau doar să te cunosc, ești o noutate în viețile noastre.

— Și ce crezi că mi-am imaginat eu?

— Că vreau să mă culc cu tine sau ceva de genul ăsta.

— Fugi de-aici! am zis sărind și înviorându-mă. Ca să cred asta trebuie să am motive.

— Și ce motive ți-am dat eu?

— E vorba despre ochii tăi, despre felul tău de a privi. Ești ciudat, greu de știut ce gândești.

— Vezi? Ești la fel ca restul oamenilor, te lași purtată de aparențe.

— Da, sunt la fel ca restul lumii, de ce spui că voiai să mă cunoști?

— Bine, a zis. Ceea ce vreau să știu este cum de ai ajuns să locuiești cu familia Christensen.

— E foarte simplu, i-am cunoscut la plajă, eu sunt singură și ei au nevoie de mine. Mie îmi prinde bine suma de bani pe care ei mi-o plătesc. Nu e nimic altceva.

— Nu e nimic altceva? Nu mai e nimeni implicat?

Am băut milkshake-ul ca să nu răspund.

— Cum de i-ai dăruit câinele ăla lui Karin? Tocmai câinele ăla?

— Și eu m-am întrebat de multe ori acest lucru din ziua aceea. Adevărul e că nu înțeleg nimic.

— Ba înțelegi, pe mine să nu încerci să mă păcălești.

— Și dacă te păcălesc, ce ai de gând să-mi faci?

— Tot ce îți poți imagina mai rău.

— Nu mi-e frică de tine și nici de Martín.

— Păi, ar trebui să-ți fie. Nu încerca să faci pe deșteapta, știu despre ce vorbesc. Mai vrei ceva, ceva sărat?

— Mi-ar prinde bine să fac o plimbare, am mâncat prea mult.

Țiparul nu era atât de teribil pe cât mi-l imaginasem, cel puțin, în aparență. Deși spunea lucrurile astea, nu îl credeam în stare să mă omoare și chiar mi-a dat impresia că mă privea cu îngrijorare. Oricum, nu trebuia să las garda jos și trebuia să am tot timpul în minte cuvintele lui Martín.

Ne-am plimbat prin port. La un moment dat am rămas contemplând marea. Ne-am privit cu coada ochiului, el profilul meu, eu pe al lui. Cerul era plin de stele, era un moment minunat ca să fiu cu cineva de care să-mi pese.

— De ce a scris Martín bilețelul, și nu tu? am zis așezându-mă pe o băncuță.

— Pentru că… Nu are nicio importanță.

— Martín e bun prieten cu tine?

— Facem parte din Frăție, suntem mai mult decât prieteni. Prietenia se poate destrăma, dar nu și legăturile Frăției. Pentru binele tău, ar trebui să știi că Martín nu are atâta răbdare ca mine, nu știu dacă mă înțelegi.

— Mă rog, e greu să înțeleg totul, de-abia am sosit.

— Știu. Dar nu știu dacă tu ai habar de ceea ce înseamnă asta. De ce crezi că suntem împreună? Ți-au explicat asta cei doi Christensen?

— Nu, cred că nu. Credeam că vă simpatizați, că vă ajutați, oamenii încearcă să nu fie singuri. Să nu-mi spui că e o sectă.

— Ceva asemănător. Vai, Dumnezeule! a zis dintr-odată. De ce n-oi fi rămas tu acasă cu soțul tău, cu iubitul tău sau ce-o fi

el?

— O să fiu mamă singură, am spus.

Și atunci Țiparul și-a trecut mâna prin păr, s-a apropiat repede de mine, fără să-mi dea timp de gândire și m-a sărutat.

Nu am reacționat, totul s-a întâmplat foarte repede, în mod imprevizibil. Am stat lipită de el cel puțin un minut. I-am simțit buzele, limba, saliva, mâinile pe capul meu, aroma. Când s-a îndepărtat de mine m-a atins cu părul, și eu pe el. S-a îndepărtat încet, aveam încă senzația sărutului lui, o senzație prelungă și pătimașă. Gura mea nu mai era aceeași, nici Țiparul nu mai era același, lumea se schimbase dintr-odată. Nu am zis nimic, am rămas nemișcată, pentru că nu mă puteam supăra, pentru că sărutul lui era sărutul de care aveam nevoie, aveam nevoie de el exact așa cum mi-l oferise și niciodată, nici în cele mai îndepărtate gânduri, nici dacă aș trăi o mie de ani, n-aș fi crezut că cel care avea să-mi dea sărutul care-mi trebuia pentru ca viața să fie și mai frumoasă avea să fie Țiparul.

Nu am ridicat privirea. Și el, tot cu privirea în jos, mi-a zis:

— Îmi pare rău. Nu m-am putut abține. Ești minunată.

Am tăcut mâlc în continuare, așteptând o calamitate care să mă scoată din starea asta de prosteală sau un al doilea sărut.

— M-ai omorî acum?

— Nu, și nici înainte, dar nu trebuie să spui asta nimănui. Și când spun nimănui, mă refer la nimeni, ai înțeles?

Am încuviințat dând din cap. L-am privit, nu mai era Țiparul, și această schimbare mă răvășea. Înainte era Țiparul, o ființă de temut, un dușman, și acum nu mai era. Mă simțeam atrasă de el, de canadiana lui de culoare albastru-închis ca noaptea care tocmai se lăsase peste noi, de cămașa lui mototolită. Aș fi mers prin port pe drumul de întoarcere la mașină agățată de el, mi-ar fi plăcut să-și treacă brațul peste umerii mei și să mă strângă la pieptul lui. O nebunie, ceea ce se întâmplase era o nebunie. Poate că de vină era magia nopții, a stelelor deasupra noastră și a luminilor din port, a sunetului mării, a brizei, a faptului că eram singuri…

— Asta-i o nebunie, a zis el îndrăznind să mă privească în

față și fără să se eschiveze.

Acum îmi plăceau ochii lui. Îmi plăceau ochii lui migdalați și privirea lui alunecoasă. Nu exista nimeni prin apropiere care să mă facă să simt așa ceva. Nu simțisem asta nici măcar pentru Santi, cu toate că mi-ar fi fost foarte ușor. Nu era nevoie să faci nimic, doar să nu te împotrivești, așa că nu înțelegeam de ce trebuise să fie tocmai Țiparul, și nu tatăl copilului meu, cel care să mă facă să nu mai fiu cu picioarele pe pământ. Santi nu avusese nicio vină, vina fusese a mea, pentru că nu mă simțisem atunci cum mă simțeam acum.

În mașină, a fost cât pe-aci să ne sărutăm din nou, dar n-am făcut-o. Lăsam să ne scape un moment prielnic, care cine știe dacă avea să se mai repete.

— Crezi că trebuie să cedez, că trebuie să fac parte din Frăție?

A întârziat un minut până mi-a răspuns, se prefăcea că era atent la condus și apoi a zis sec:

— Ceea ce contează e ce crezi tu. Nu te-a chemat nimeni, tu singură te-ai vârât în asta.

M-am dat jos din mașină ușor, poate că o astfel de situație nu avea să se mai repete niciodată. Nici eu nu eram aceeași care ieșise din Villa Sol cu câteva ore mai devreme. Mă întorceam dintr-o călătorie lungă și ceea ce lăsasem aici acum mi se părea mai puțin important.

Fred și Karin mă așteptau în salon. M-au întrebat curioși cum a fost întâlnirea.

— Noapte bună, le-am zis drept răspuns. Am mâncat mult.

Și când am ajuns în cameră, m-am întins în pat. Pe fereastră vedeam stelele și, sub stele, frunzele palmierilor legănându-se. Mă simțeam puțin ametită, de parcă aș fi plutit.

Julián

Probabil că Sandra nu va veni la întâlnirea noastră după cele petrecute când ne-am văzut ultima oară. Dacă aș fi în locul ei, eu n-aș veni, de ce ar mai vrea să mă vadă cineva pe

care îl înșelasem și pe care îl pusesem în pericol? Totuși, obligația mea era să fiu aici, în caz că se hotăra să vină. Tot ce puteam să fac era să-i arăt profundul meu dispreț pentru mine însumi.

Nu m-am dat jos din mașină, nu voiam să văd chipul chelneriței de la gelaterie înainte de vreme. Deși nu voiam s-o bag în seamă, nu puteam să evit asta. Nu poți să eviți să privești, să auzi și să simți simpatia sau antipatia oamenilor pe lângă care treci, oameni cu care stai cinci minute. Nu poți să fii mort înainte de a fi murit, oricât de mult ți-ai dori asta. Așa că, de îndată ce am auzit roțile motocicletei Sandrei, am apăsat ușor pe claxon, doar ca să-i atrag atenția. Inima mi-a tresărit de bucurie în mod periculos.

Sandra a parcat și a venit spre mine. I-am deschis portiera ca să se urce.

— Nu e loc înăuntru? a zis.

— Mă enervează chelnerița aia, mă simt jignit că mă privește de parcă aș fi un dezmățat.

Sandra râse fără chef. Era trasă la față, slăbise cel puțin două-trei kilograme și nu-mi trecea prin minte alt loc unde să o duc ca să mănânce ceva. Aveam încredere doar în barul cu meniuri și în acest local, pentru că în oricare altul din sat riscam să fim văzuți împreună.

— Deși, gândindu-mă bine, mi-e foame, am zis. Aș mânca un sandvici cald și o felie de tort de ciocolată, nicăieri nu le prepară ca aici.

— Cum dorești, mie nu mi-e foame.

M-a liniștit faptul că ne-am așezat la masa noastră de lângă fereastră, făcea mai firească această întâlnire.

— Se pare că norvegienii n-au frigiderul prea plin.

— De ce spui asta? a zis în timp ce apuca meniul fără niciun chef. Știam pe de rost ce serveau în acest local, dar întotdeauna ne uitam pe meniu o bună bucată de vreme în timp ce vorbeam.

— Femeile însărcinate se îngrașă, nu slăbesc.

— Sunt bine.

Chelnerița ne-a întrerupt. M-a privit cu antipatia ei

obișnuită.

— Cafea la filtru pentru mine și pentru domnișoara un sandvici cald cu pâine integrală și șuncă, o felie de tort de ciocolată și un milkshake.

Sandra nu voia tortul și chelnerița l-a tăiat de pe listă și a privit-o cu îngăduință.

— Ăștia îți sug sângele. Dacă vei continua să stai în casa aia, te vei îmbolnăvi până la urmă, am zis.

— Nu e vorba de asta, sunt nervoasă. Mă rog, „nervoasă” nu este cuvântul potrivit, sunt neliniștită, în așteptare.

— În așteptarea a ce anume?

Sandra a tăcut. Chelnerița ne-a pus șervețelele de hârtie și tacâmurile.

— În așteptare. Am impresia că viața mea, viața mea adevărată, o să înceapă în orice moment. Călătoria asta a fost foarte importantă pentru mine. Imaginează-ți, credeam că îmi voi petrece tot timpul tolănită într-un hamac și acum, uite…

Ascultam vag. De fapt, mă gândeam la Sebastian, la ce aș putea să fac pentru a-i identifica locuința fără să fiu nevoit să mă folosesc de Sandra.

— Cățelușul e bine, a zis dintr-odată.

M-a iritat faptul că mi-a trebuit un minut ca să înțeleg despre ce cățeluș era vorba. Ea mă privea cu ochii ei verzui, larg deschiși. I se măriseră și-și pierduseră din veselie, dar câștigaseră în intensitate. Cățelușul ne aducea aminte de răutatea mea. Eram atât de concentrat asupra turnurii pe care o luau întâmplările, încât dintr-odată am văzut pe masă ceea ce comandaserăm, de parcă ar fi apărut acolo ca prin minune.

— De unde știi?

Mă privea în continuare, dându-mi timp să-mi aduc aminte și ca să prind firul poveștii. Din câte îmi povestise Sandra, Țiparul a luat cu el câinele chiar în seara petrecerii și, în afară de asta, Țiparul voia să iasă cu ea într-o zi.

— Să nu-mi spui că te-ai văzut cu ăla, cu Țiparul.

A dat din cap în semn afirmativ și privirea i s-a schimbat.

— Îl cheamă Alberto, a zis mușcând în silă din sandvici.

Carevasăzică Alberto.

— A venit să mă caute acasă la norvegieni și mi-a adus câinele ca să-l văd. Era foarte grăsuț, foarte bine îngrijit.

— Și de aceea crezi că e un gagiu bun la suflet?

Gagiu? Mă molipsise vocabularul Sandrei. Mă simțeam ciudat spunând gagiu, era ca și cum m-aș fi transformat într-o altă persoană.

— Nu l-am mai văzut de atunci. Nu a venit pe acolo, nici nu mi-a mai lăsat vreun bilet, nimic, a spus cu melancolie.

Acum chiar că nu mi-a mai trebuit niciun minut ca să înțeleg. Ochii îi străluceau în mod periculos.

— Nu-ți mai este frică.

A ridicat din umeri. Băuse milkshake-ul și se limitase să ciugulească din sandvici.

— Situația s-a schimbat. Oamenii ăștia nu mai pot să ne facă rău, vor mai trăi cel mult cinci ani, chiar mai puțin cei mai bătrâni dintre ei.

A trebuit să ridic puțin tonul ca să o fac să reacționeze. Chelnerița mă supraveghea de la tejghea, probabil credea că e vorba despre o ceartă de cuplu.

— Situația continuă să fie exact la fel sau chiar mai rea și, tocmai pentru că atât ei, cât și eu suntem cu un picior pe lumea cealaltă, trebuie să lichidăm socotelile.

S-a uitat la ceas, purta un ceas mare cu o curea lată de piele albastră și avea mâinile foarte frumoase, dar nu delicate, nici sleite. Sandra nu părea sleită și, totuși, acum era la un pas de a fi.

— Nu înțelegi… Alberto nu va permite ca ei să-mi facă rău.

— De ce, mă rog? Dacă-mi poți spune.

— M-a sărutat în port.

Acesta era sfârșitul poveștii. Simțea nevoia să-i spună cuiva că se îndrăgostise. Prefera să mă ierte decât să nu poată să o spună.

— Aha, și tu pe el?

— Și eu.

— Și ce ai simțit?

— Că tot ce mi se întâmplă e cel mai frumos lucru din lume.

— Tot? Acum chiar că avem o problemă, am zis, deși ea nu păru să mă audă.

— Dar nu l-am mai văzut, nici nu știu unde să-l găsesc. De ce-mi face asta?

Până în momentul acesta, Sandra mă îngrijorase, acum mă speria. Și mai ales acum mi se părea puțin străină, se îndepărta de mine și de obiectivele noastre. I-am spus că, probabil, când îl va revedea își va recăpăta rațiunea și-și va da seama că totul fusese o iluzie. I-am zis că, în curând, va întâlni un bărbat care să o iubească cu adevărat și că, poate, după tot ce trăise în ultima vreme, ar putea să-l vadă pe tatăl copilului ei cu alți ochi. I-am spus că Țiparul nu i se potrivea, chiar dacă îl chema Alberto și o sărutase. I-am spus că el profitase probabil de faptul că era singură și avea nevoie de dragoste. Dar Sandra nu mă asculta.

Care erau oare adevăratele sentimente ale lui Alberto pentru Sandra? Oricât de puțin sânge ar avea în vine, s-ar fi putut îndrăgosti de ea. Doar un idiot nu s-ar îndrăgosti de acest suflet mare și pătimaș, de privirea ei transparentă, de sinceritatea și de tăria ei. Era nesfârșit de bună, mai bună decât noi toți, iar faptul că Țiparul ar putea să pătrundă atât de adânc în sufletul ei era îngrijorător, pentru că este foarte greu să te aperi de dragoste. Reușise să o prindă și mai mult pe Sandra în pânza de păianjen. Dacă Sandra rămânea în acea tabără pentru că se îndrăgostise de unul dintre ei va fi foarte greu să o scot de acolo.

Am plecat mai neliniștit ca niciodată după această întâlnire și cu un sentiment de vină mai acut ca niciodată, pentru că, dacă eu nu m-aș fi purtat ca un cretin, Sandra nu s-ar fi simțit atât de neajutorată și nu s-ar fi aruncat în brațele nimănui.

Sandra

Cred că, la fel ca mine, Fred și Karin, la rândul lor, au început treptat, treptat să nu mai aibă încredere în mine, stăpâniți de îndoiala că i-ar putea bântui paranoia. Eu

încercam să am un comportament cât mai inocent posibil. Mă comportam ca înainte de a-i cunoaște și de a ști cine erau. Încercam să-i bag în ceață. Ce legătură aveam eu cu lumea lor de coșmar? Mă întâlniseră pe plajă, eram însărcinată (ce mamă și-ar pune în pericol propriul copil?) și mă dusesem să locuiesc cu ei pentru că aveam nevoie de bani urgent și pentru că eram singură. Astea erau motive suficiente ca să nu observe cu claritate faptul că îi descoperisem. La urma urmelor, relația noastră începuse din simplă coincidență, printr-o întâlnire întâmplătoare la plajă. Și de aceea nu mi-am dat seama că veninul bănuielii intrase cu adevărat în mințile lor, până când nu m-am întors de la ultima mea întrevedere cu Julián.

Când am ajuns, precedată de zgomotul motocicletei ca de obicei, Fred era la parter și se uita la televizor și Karin citea unul dintre romanele ei de dragoste. În momentul în care și-a ridicat privirea de pe pagini, expresia feței ei mi s-a părut ciudată, dar cum încă nu știam nimic, am rămas acolo o vreme, comentând cât de bine îmi prinsese plimbarea în această după-amiază atât de minunat înnourată, cum aerul mă lovea în față în timp ce mergeam pe motocicletă. Adevărul este că, după întâmplarea cu Alberto, produsesem numeroși hormoni de fericire și de aceea nu știam să interpretez zâmbetul cu jumătate de gură al lui Fred și privirea pătrunzătoare a lui Karin. Mă priveau dintr-un alt unghi al creierelor lor. Dar la un moment dat am simțit nevoia să urinez și, în loc să folosesc baia de jos, am preferat să urc la a mea și, în treacăt, să fac un duș. Și atunci lumea s-a schimbat.

Am urcat la mine în cameră fredonând un cântec, în șoaptă, pentru că n-am simțul melodiei, și mi-am dat jos cizmele, pantalonii. Am deschis șifonierul în mod mecanic ca să iau un tricou curat și ceva în oglinda de pe ușa șifonierului mi-a atras atenția, mai bine zis, m-a redus brusc la tăcere. M-a paralizat, pentru că a trebuit să mă concentrez până la limită ca să înțeleg situația. Am simțit o căldură enormă urcându-mi de la gât spre față, ca un fel de rușine sau de teamă și am luat hotărârea să nu mă mai uit în oglindă și să privesc patul, pe care se afla ceea ce reflecta oglinda.

Nu-mi venea să cred, acum chiar că eram pierdută. Aveam în fața ochilor, desfăcut pe o pernă mare, decupajul de ziar pe care mi-l dăduse Julián cu poza norvegienilor. Cu siguranță îl puseseră acolo norvegienii sau Frida și, fără doar și poate, îl găsiseră în geanta de voiaj. Nu am îndrăznit nici măcar să îl ating, de parcă s-ar fi declanșat toate alarmele din casă. Am rămas contemplând bucata de ziar, fără să știu ce să cred și pe jumătate ametită. Decupajul nu avusese cum să ajungă până aici decât dacă cineva îl scosese de sub haine și, pentru asta, trebuia să fi căutat pe fundul genții.

Și dacă fusesem chiar eu? Poate că tot răscolind și scoțând haine, hârtia alunecase în afară și, într-un fel sau altul, căzuse pe podea, iar Frida o fi găsit-o și o fi pus-o pe pat.

Îmi era greu să reacționez și am rămas în camera mea cât am putut, fără a avea îndeajuns curaj să cobor și să îi înfrunt, nici să fug pe fereastră. Mi-a trecut prin minte că nu aveam de ce să suport o situație așa de tensionată și că voi aștepta aici, băgând hainele în geantă și în ghiozdan, până când vor adormi, și atunci voi pleca la căsuța mea, cum o numea Julián, până avea să vină chiriașul, sau îl voi ruga pe Julián să mă găzduiască la hotelul lui. Eram blocată, derutată, și niciodată nu mă descurcasem bine când era vorba de confruntări, și nu-mi trecea prin minte cum să-i mint pe cei doi. La urma urmelor, venisem aici ca să nu-l înfrunt pe tatăl copilului meu, să nu-mi înfrunt familia, să nu înfrunt faptul că nu aveam serviciu și viitor, și toate astea numai pentru a nu da piept cu realitatea, iar acum mă aflam în fața acestor întâmplări, de parcă ar fi imposibil să scapi de probleme. Deși e adevărat și faptul că îl întâlnisem pe Alberto, care devenise o altfel de grijă, singura preocupare care-mi plăcea. De ce nu dădea semne de viață?

M-am așezat puțin pe pat complet năucită și apoi am tras adânc de trei ori aer în piept și m-am hotărât să fac un duș, așa cum avusesem de gând. Înfășurată în halatul de baie, cu pielea catifelată, cu părul ud, picurând, lucrurile mi se înfățișau mai puțin tragice, iar soluția acestei stânjenitoare chestiuni mi-a picat din cer, de parcă într-un colț din lume s-

ar fi întrunit un guvern de criză ca să cugete rapid asupra acestei încurcături și mi-ar fi trimis în mod telepatic rezultatul, pentru că eu nu eram în forma necesară să fac un astfel de efort. Așa că m-am îmbrăcat, am lăsat foaia pe comodă și am coborât pe acele scări (făcute, din câte îmi spusese Karin, din marmură trandafirie adusă din carierele de piatră de la Macael[1]), din ce în ce mai infernale.

Stăteau tot pe canapea, făcând același lucru ca mai devreme, el uitându-se la televizor și ea citind eternele ei povești de dragoste. Și mi-au aruncat aceeași privire, a cărei semnificație o înțelegeam acum și mă intimida. Dar m-am lăsat în voia sorții și, adunându-mi ultimele puteri, le-am spus: sunt foarte obosită, cred că o să mănânc un iaurt și mă duc să mă culc imediat. Și apoi am scos din punga de catifea puloverul și i l-am arătat lui Karin. Am întrebat-o dacă ar fi prea greu să fac un desen pe partea din față ca să-l înveselesc. Ea continua să mă privească, încercând să-mi înțeleagă intențiile și, neavând încotro, luă tricotajul în mâinile ei chinuite și începu să spună ceva.

Tocmai citisem în ochii lor că îmi percheziționau camera în voie când plecam să fac cumpărături, să mă plimb sau să mă întâlnesc cu Julián. Îmi controlau printre lucruri chiar și înainte de a se îndoi de mine, de parcă ar fi fost o datorie pentru ei să nu aibă încredere în nimeni. Și cel mai rău era că puțin le păsa că eu aș putea afla că mă controlează, că nu au încredere și că nu mă considerau cu adevărat prietena lor, poate pentru că, odată cu această descoperire, cărțile fuseseră date pe față. Era atât de evidentă această descoperire, încât Karin și-a îndepărtat privirea. Dintr-odată, ochii ei, chipul modificat de trecerea timpului erau ale infirmierei Karin după șaizeci de ani. Frumusețea și tinerețea nu-i mai puteau ascunde adevăratul suflet.

— Ca să faci un desen ar trebui să începi din nou. Ar trebui să desfaci ce ai făcut deja. E mai bine să încerci să faci asta la altul. Mai întâi, termină-l pe ăsta.

Cuvintele ei răsunau de parcă ar fi avut o semnificație ascunsă. Ar trebui să desfaci ce ai făcut deja, îmi spusese. M-

am așezat pe canapea ca să-mi mănânc iaurtul și, când mi-am luat la revedere și le-am urat noapte bună, nu au insistat să mai rămân, cum ar fi fost firesc.

Încă nu desfăcusem ceea ce era deja făcut, dar mă simțeam ușurată să nu-i mai am în fața ochilor. Mi-am dat jos pantalonii și am rămas în tricou, am scos de sub pernă cămașa de noapte din satin, am aruncat-o pe fotoliu și m-am lungit. Am deschis puțin fereastra, așa cum era recomandat, ca să respir mai intens și pentru ca oxigenul să ajungă mai bine la creier, apoi m-am apucat să citesc puțin. Mâine va fi o altă zi.

Julián

Încă nu știam unde locuiește Sebastian Bernhardt, Îngerul Negru. Nu îl vedeam pe la Nordic Club, nici nu-mi ieșise în drum pe când îl urmăream pe Fredrik sau pe Otto, în mod evident ducea un alt fel de viață când nu era obligat să-i întâlnească. Era făcut din alt aluat, mai inteligent și mai puțin fanatic. Tot ce se spusese despre el indica faptul că probabil chiar credea că face un bine umanității. Era un bărbat activ, cu viziune și având un model de viață a cărui aplicare presupunea suferință, pentru că orice schimbare ascunde durere, și a schimba lumea nu avea să fie ușor, nici comod pentru nimeni. Și tocmai de aceea inspira și mai multă frică. Nu era sadic, dar crease premisele ca sadicii precum Heim să-și poată cultiva instinctele și să se remarce după pofta inimii.

În acest punct al vieții mele știam, mai mult sau mai puțin, cum respirau cu toții. Aveau o gândire rigidă, egoistă și o viziune complet interesată asupra vieții, fără niciun fel de îngăduință. Erau sociopați, iar cei care nu erau bolnavi sfârșiseră prin a se îmbolnăvi. Nu aveam niciun interes să vorbesc cu ei, dar Sebastian era o altă poveste, era mai complicat și, în fond, mai periculos. Probabil că nu se bucura făcând rău, nici punându-le cuțitul la gât semenilor lui, probabil credea că răul este necesar, că venea la pachet cu binele și că, cu cât ar fi mai mare binele pe care ai vrea să-l

faci, cu atât ar trebui să fie mai mare răul.

M-am dus să supraveghez iahtul Măcelarului Heim având un presentiment sumbru. Un fel de presentiment sau un al șaselea simț pe care mi l-am dezvoltat în lagăr, poate că mi s-a dezvoltat la vârsta la care apar astfel de talente și care mi s-a revelat în acel loc dedicat morții. Cert e că am învățat să-mi dau seama în suflet sau în spirit când avea să se întâmple ceva mai rău decât ceea ce era firesc și, de asemenea, când avea să se întâmple ceva bun. Acolo niciodată nu te simțeai bine, dar când urma să fie asfixiat un prieten sau când, pe neașteptate, ne chemau de la infirmerie ca să verifice dacă încă mai eram apți pentru muncă sau, ceea ce e cam același lucru, pentru a trăi în continuare, cu o zi înainte mă simțeam insuportabil de rău, fără niciun motiv special. Dintr-odată, în cariera de piatră sau în pavilion, sau dezbrăcat în curte, în mijlocul vitelor omenești, umbra răului mi se vâra în suflet și lumea se întuneca, de parcă s-ar fi lăsat înserarea. La început, nu făceam legătura între lucruri, apoi am început să-mi dau seama că era ca atunci când pe bunica mea o durea un braț, pentru că urma să plouă. În ziua în care am încercat să mă sinucid am făcut-o pentru că sufletul sau spiritul a paralizat, nu mai puteam, umbra a fost prea mare și în capul meu nu se mai vedea nimic. Salva m-a surprins la timp, iar a doua zi a fost oribil. Cuptoarele scoteau atâta fum, încât mirosul de carne arsă era irespirabil, un nor cenușiu acoperea lagărul, și atunci m-am gândit că norul acela avea să vegheze asupra celor care rămâneau și m-am milogit de moleculele și de cenușa care formau norul să ne protejeze de toate relele și ca Salva, care deja cântărea treizeci și opt de kilograme, să nu fie considerat neproductiv și inutil. Și am fost ascultat. Într-un fel, Salva a devenit invizibil până au eliberat lagărul.

Până în momentul acela fusesem nevoit să inventez tot felul de strategii ca să-l protejez. Încercam să mă pun în fața lui, să-l acopăr când veneau paznicii carierei de piatră, studiasem unde trebuia să mă așez ca să nu fie văzut și îmi rupeam spinarea de-a lungul celor o sută optzeci și nouă de trepte care duceau în lagăr, susținându-i greutatea când nu eram văzuți și

dându-mă drept el ori de câte ori puteam. Era un infern, Salva era la limită, iar eu nu mai puteam, se apropia momentul în care trebuia să-l abandonez în voia sorții. Atunci cerul acela acoperit de cenușă m-a înțeles și mi-a ascultat rugămințile și, începând din acel moment, nimeni nu mai era atent la Salva, astfel încât nu mi-a mai fost teamă pentru el. M-am obișnuit ca paznicii să nu-și dea seama că nu urca scările cu pietrele. Cobora și urca doar o singură dată pe zi, la începutul și la sfârșitul zilei, între timp se prefăcea că lucra ceva și uneori chiar se așeza puțin jos.

El, la cât era de epuizat, nu-și dădea seama ce se întâmpla, dar mie nu-mi venea să cred ceea ce-mi vedeau ochii: privirile treceau prin el de parcă ar fi fost un spirit, cu siguranță îl vedeau, dar nu prezenta interes, pentru că mereu exista ceva sau cineva care atrăgea atenția mai mult. Proba de foc a avut loc în ziua (n-aș ști să spun dacă era dimineață sau după-amiază) în care un paznic a rămas privindu-l fix, eu vedeam acel schelet prin ochii gardianului și când, dintr-un impuls, s-a îndreptat spre el, am crezut că avea să-i dea un brânci și să-l arunce în cariera de piatră. Eram atât de copleșit de spaimă, încât nici măcar nu mă gândeam la ceea ce vedeam, pentru că se desfășura sfârșitul, ajunsesem la final, în momentul în care îți dai seama că, orice ai face, rămâi tot o marionetă. Și atunci paznicul a trecut pe lângă Salva, care aștepta sprijinit comod de un bolovan să fie omorât, și și-a continuat drumul, spre un amărât căruia i-a tras un glonț pe loc. Acela a fost momentul cel mai uimitor în ceea ce privește noua constituție a lui Salva și de atunci înainte am început să nu-mi mai fac griji. Orice s-ar fi întâmplat, nici gardienii, nici *kapos,* nici măcar câinii nu-l miroseau pe Salva. Avea să scape și aveam să scap și eu, dacă mă aflam în sfera lui magică. Și, mai ales, îmi plăcea să fiu în sfera lui magică, care nu avea nevoie nici de pereți, nici de uși, ceilalți erau cei care își pierduseră capacitatea de a-l vedea. Și spun asta eu, care nu cred în chestii de-astea.

Nu credeam nici în umbra răului și, cu toate acestea, o simțeam mai mult decât îmi simțeam brațele și picioarele. Nu exista nicio umbră când avea să se întâmple ceva bun sau, cel

puțin, nimic rău, în momentul acela simțeam căldura verii înăuntrul meu, revitalizându-mă și dându-mi putere. Salva mă privea cu ironie și îmi spunea să mă agăț de tot ce pot, că ideea folosirii căldurii pentru a combate umbra era bună. Bineînțeles, nu i-am zis care era situația lui adevărată, nu i-am spus că trăia într-un cerc magic, pentru că mi-era teamă să nu se sfâșie. Deși în ziua în care umbra a dispărut complet, în ziua în care i-am mărturisit că mă simțeam atât de bine, încât mi se părea că începeam s-o iau razna, s-a întâmplat ceva ce l-a făcut să creadă că uneori se petrec lucruri ciudate.

Nu știu dacă am ajuns chiar să fredonez în șoaptă. A fost ziua în care a apărut Raquel în lagăr. De cum am văzut-o, am înțeles că ea era cauza. Venea cu un transport de evrei și a defilat printre ei cu o haină maro și părul negru și creț, puțin răvășit. Privea mirată și îngrozită. Noi, eu și Salva, scheletele noastre vârâte în niște cârpe în dungi, făceam parte din această oroare. Nu avea de unde să știe că ne fermecase și că ne umpluse de lumină. Și nici că, în scurt timp, avea să ajungă și ea ca noi.

Măcar de n-ai avea nicio bucată de aur în gură, măcar de-ai fi sănătoasă ca să poți munci, dar Doamne ajută să nu te remarce, să te considere un număr util și să nu te bage în bordelul lagărului. Măcar de-ai supraviețui timpului suficient de mult cât să pătrunzi în cercul magic al lui Salva.

În ziua aceea, văzând-o cum înainta privind în jur cu ochii ei negri mari, Salva zise: Fata asta este minunată. Și eu i-am răspuns: Vezi că azi trebuia să se întâmple ceva bun?

Bun pentru noi și teribil pentru Raquel. Știam prin ce avea să treacă și ne-am gândit că, dacă depășea aceste prime zile și rămânea în viață, o vom lua sub protecția noastră. Salva s-a îndrăgostit. A spus că niciodată, dar chiar niciodată, în toată viața lui, nu simțise așa ceva. A spus că era, poate, o cale să se simtă din nou om, dar că, în orice caz, era vorba de o emoție necunoscută lui până atunci. L-am întrebat de ce era atât de sigur că se îndrăgostise.

— Pentru că mă face să zbor, pentru că mi se desprind picioarele de pe pământ, pentru că mă neliniștește atât de

mult când este prin apropiere, încât îmi tremură mâinile și pentru că am un chef nebun să o sărut, a zis lăsând capul în jos.

Din păcate, Raquel s-a îndrăgostit de mine și eu de ea, deși mereu m-am îndoit dacă dragostea mea era la fel de mare ca a lui Salva. Nu știu dacă am zburat destul de sus și nu vom mai ști asta niciodată.

De atunci înainte, după ce ne-au eliberat, n-am mai știut mare lucru despre viața personală a lui Salva. Și-a dat toată silința să ne răzbune pe noi toți, să-i vâneze pe toți naziștii care-i ieșeau în cale. Și eu făceam asta, dar, în plus, eram atât de fericit pe cât știam să fiu. Ar fi fost fericit Salva alături de Raquel? Și-ar mai fi îndeplinit misiunea cu atâta eficiență dacă ar fi fost fericit? Adevărul e că viața nu are răspunsuri. Iar acum nu mai erau nici Raquel, nici Salva, cu toate că din acea relație se născuse o fiică pe care o iubesc, și să iubești pe cineva te scutește de multă disperare, iar datorită acestei povești, am cunoscut-o pe Sandra, pe care probabil Salva o înconjurase cu un cerc magic, în timp ce eu o împingeam spre dezastru.

•

Deși aș fi putut să parchez într-un loc de unde puteam supraveghea comod din mașină, cu binoclul, iahtul *Steaua,* aveam chef să iau aer și am făcut o plimbare până la locul unde era amarat. Strălucea un soare foarte plăcut și m-am așezat la o distanță de trei ambarcațiuni ancorate, pe o băncuță, mi s-a părut mai bine să stau cât mai aproape de mașină, în caz că trebuia s-o iau la sănătoasa. Heim se bronza sau își termina sesiunea de bronzat, căci, dintr-odată, s-a ridicat, a coborât scărițele cabinei, aplecându-se jumătate de metru și a urcat din nou cu un caiet, care în mâna lui enormă arăta ridicol, din cauza micilor sale dimensiuni. M-a enervat că mi-am uitat binoclul în mașină. Oare ce și-o fi notând? Probabil ceea ce mâncase, îi plăcea să consemneze tot ce făcea, modul în care influența el lumea. Grație felului său de a fi, atât de meticulos, cunoșteam chiar din însemnările lui bestialitățile pe care le săvârșise în sala de operații și caietul

acela ne confirma că era un criminal de război. Scria încet și, la un moment dat, s-a oprit și a rămas uitându-se la cer, poate pentru a se gândi mai bine sau poate pentru a descrie norii.

Într-un minut, scriitorul Aribert Heim a trecut pe un plan secund când am văzut oprindu-se între *Steaua* și locul unde mă aflam eu un automobil 4x4 care mi se părea familiar. Cu câțiva ani în urmă, n-ar fi trebuit să-mi amintesc, n-ar fi trebuit să caut în mintea mea afurisitul acela de 4x4, s-ar fi identificat singur, ar fi ieșit ca o rază dintre celelalte 4x4 văzute de-a lungul vieții mele. În schimb, acum trebuia să aștept câteva minute să se facă lumină și, în situații extreme, câteva minute pot să însemne prea mult timp.

Automobilul 4x4 și un pastor neamț care scotea capul pe fereastră. Mașina și câinele lui Elfe. A coborât o femeie cu o coadă blondă. Era de-a lor, fără îndoială. Văzând-o, Heim s-a ridicat din hamac. De fapt, o văzuse cu mai multe minute înainte, astfel că ar fi putut să reacționeze mai din timp, dar i se întâmpla același lucru ca și mie.

Ea a ajuns pe puntea lui dintr-un salt. Nu s-au salutat, nici nu au schimbat vreun gest prietenos. Au vorbit, dar nu am mai putut să-i spionez în continuare, deoarece câinele m-a mirosit și m-a recunoscut și și-a ieșit din minți. Lătra în direcția mea și părea că avea să sară ca din pușcă pe fereastra pe jumătate deschisă. Era câinele care îi salvase viața lui Elfe și voia să mă salute, își scosese deja pe fereastră jumătate din trup, iar femeia cea blondă s-a întors să se uite la el, așa că am decis să mă retrag. Ea și Heim schimbau impresii despre ceva mai important decât agitația câinelui și credeau probabil că l-a iritat în halul ăsta cine știe ce fleac.

Câinele a lătrat în direcția mea până când am intrat în mașină și am continuat să-l aud în depărtare în timp ce porneam motorul. Situația nu arăta prea bine, o știam, observasem eu că se întâmpla ceva rău. Trecuseră mulți ani de când umbra răului dispăruse din viața mea, dar rămăsese amintirea ei. Am verificat rezervorul cu benzină și m-am îndreptat spre casa lui Elfe. Era o îndrăzneală fără margini, pentru că prin zonele acelea drumurile erau foarte înguste, o

adevărată cursă de șoareci dacă mă descopereau, dar trebuia să-mi confirm bănuielile.

În această regiune, te puteai înșela cu ușurință când trebuia să alegi drumeagul potrivit. Peste tot era aceeași vegetație și, ca să ajungi la casele care voiau să pară tradiționale, trebuia să manevrezi mașina până te apuca disperarea. M-am rătăcit de două ori și a treia oară am recunoscut casa lui Elfe, unde nu era nicio mașină sub șopron. Liniștea era absolută și nu îndrăzneam să staționez prea mult. Pe de altă parte, mă aflam aici și știam că exista un chepeng prin care se intra în pivniță. M-am scărpinat la ceafă până aproape m-am zgâriat. În mod evident, nu puteam să las mașina aici, să atrag atenția în chip sinucigaș, așa că am riscat și am intrat într-o grădină de zarzavat, strivind salata verde și roșiile. M-am întors spre casă mergând pe jos, am dat la o parte ghiveciul cel mare și am deschis chepengul. L-am închis la loc când am coborât. Mai presus de toate, voiam să-mi păstrez calmul. Nu intenționam să mor în acea casă atât de tristă, care duhnea a alcool și a vome râncede. A trebuit să aprind lumina în pivniță și mi-a atras atenția ceva de pe podea. Pe dalele de teracotă era desenat un soare negru, ceea ce însemna că probabil în această pivniță avusese loc vreo ceremonie. Am urcat temându-mă ca nu cumva ușa care despărțea pivnița de parterul casei să fie închisă, dar s-a deschis, ceea ce însemna că nu se aștepta nimeni la vreun intrus.

Bucătăria și salonul erau în dezordine, mai mult decât data trecută. Deschiseseră sertarele și ușile mobilelor și nu se mai obosiseră să le închidă la loc. Probabil că umblaseră după Dumnezeu știe ce, oare căutaseră albumul pe care l-am luat eu? Cu siguranță, și alte lucruri. M-am aventurat să urc scările, alungând din minte gândul că, dacă mă prindeau, m-ar fi omorât. Călcam cu grijă, deși eram sigur că în casă nu se afla nimeni. Pe Elfe probabil o lichidaseră, trăia o viață pe care nu o merita, după părerea prietenilor ei. Mi-am vârât nasul în camera ei, care era într-o dezordine totală. Nu m-am obosit să caut, pentru că n-aș fi știut de unde să încep. Orice ar fi fost, ei ar fi găsit deja și, dacă nu, eu n-aș fi în stare să

descopăr. Am aruncat o privire superficială în șifonier. Câteva umerașe erau libere și sertarele pe jumătate goale. Am deschis ușile și la celelalte camere și nimic nu mi-a atras atenția în mod special, cu excepția cercului lăsat pe perete de tablourile pe care probabil că le dăduseră jos din cui. Cine știe dacă nu cumva era vreun Rembrandt sau vreun Picasso!

Era timpul să ies în stradă. Acum am făcut în grabă drumul de întoarcere. Am coborât în fugă scara principală și am deschis ușa, temându-mă să nu dau nas în nas cu cineva care ar intra. Am pus ghiveciul cel mare pe chepeng și am pătruns în grădina de zarzavaturi, unde îmi lăsasem mașina. Era tot acolo, slavă Domnului! Înainte de a porni pe drumul de întoarcere, am condus până la așa-zisa casă a Fridei (poate blonda care era cu Heim în aceste momente), unde se putea vedea parcată cealaltă mașină a lui Elfe.

Se descotorosiseră de Elfe și, așa cum se descotorosiseră de ea, o puteau face la fel cu oricine. Erau încă activi, iar eu încă nu găsisem un loc unde să ascund albumul și caietele cu notițele. În orice moment mi-ar putea jefui mașina, iar în camera de hotel era de neconceput să le țin.

Sandra

Uneori, în timpul viselor vin soluțiile, pentru că eu știam deja ce trebuia să fac și îmi doream să o fac. Am băut în grabă o cafea cu lapte, nu voiam să stau o veșnicie așteptând lentele lor sorbituri de ceai. Le-am spus că voiam să caut cursuri de pregătire pentru momentul nașterii, că nu închisesem ochii toată noaptea gândindu-mă la asta și că plecam în oraș. Nu s-au opus, nici măcar nu mi-au amintit că după-amiază Karin trebuia să meargă la gimnastică. Cântăreau situația. Foarte bine. Aveam decupajul din ziar în buzunarul hanoracului. Aș fi putut să-i cer sfatul lui Julián, dar era o copilărie să-l consult la fiece pas pe care îl făceam și, în plus, situația avea să se prelungească.

•

După vreo două ore eram înapoi. Fred pregătea alt ceai care ținea locul mâncării și Karin se așezase afară deși era răcoare, dar pentru un norvegian conceptul de răcoare este diferit față de al nostru. Nici Fred, nici Karin nu purtau încă mânecă lungă, nici pantofi și nici nu simțeau nevoia să se încălzească în vreun fel.

Am așteptat să se așeze la masă ca să mă ridic și să scot din ghiozdan ceva înfășurat în hârtie de cadou. I l-am întins lui Karin, spunând că nu le dăruisem niciodată nimic și că speram să le placă. Karin l-a despachetat și a rămas fără grai când văzu pagina din ziar cu poza ei într-o frumoasă ramă aurie cu geam, care avea să se potrivească foarte bine în dormitorul ei.

— De când am găsit poza asta cu voi am păstrat decupajul ca să-l înrămez, voiam să vă fac o surpriză, dar bănuiesc că ați văzut-o deja. Sunteți faimoși! Este incredibil, sunteți celebri!

Nu știau ce să-mi spună, ce să creadă. Eu îi priveam cu cel mai frumos zâmbet al meu.

— Mulțumim, a zis Fred. Este o atenție foarte drăguță, nu trebuia să te fi deranjat.

Karin era foarte dură, nu a roșit, nu și-a cerut scuze pentru că răscolise printre lucrurile mele.

— O vom pune aici, a spus așezând fotografia pe polița de deasupra șemineului. Este un ziar cam vechi, a adăugat.

— L-am văzut din întâmplare la sala de gimnastică în timp ce te așteptam și l-am luat. Probabil cineva l-o fi lăsat acolo.

În sfârșit, îi mințeam. Le-ar fi fost extrem de simplu să mă descopere, erau experți în ceea ce privește interogatoriile și în a sta de vorbă cu oameni disperați, în stare de orice ca să se salveze, era firesc să nu creadă asemenea minciuni, dar nici nu puteau să fie complet siguri că nu spuneam adevărul, pentru că uneori adevărul pare minciună și invers.

— A fost o coincidență, am conchis ducând o chiflă la gură. Nu-mi puteam închipui că aici s-ar publica ziare în norvegiană. Apropo, ce scrie în el?

— M-am gândit la ce desen s-ar putea pune pe puloverul copilului, a spus Karin cu o expresie care încheia discuția. Hotărâse să mă creadă.

Julián

Nu știam dacă să-i povestesc sau nu Sandrei ceea ce descoperisem despre Țipar (dacă într-adevăr era cine bănuiam eu că este).

Mi-am dat seama că evitam să o văd. Joi după-amiaza, când mă pregăteam să arunc o privire casei lui Otto și a lui Alice, în caz că trecea pe acolo Sebastian Bernhardt sau că ieșeau și puteam să-i urmăresc, o mașină care îmi era familiară s-a oprit în piațeta din Tosalet cu doi băieți înăuntru. În timp ce mă băgăm pe prima stradă la dreapta și parcam în fața unui zid de piatră trandafirie, mi-am dat seama că era una dintre mașinile lui Elfe, cea mai nouă. Prin oglinda retrovizoare puteam să văd tot ce se întâmpla. L-am zărit pe Martín dându-se jos din mașină cu un pachețel în mână. Celălalt, care trebuia să fie Țiparul, a rămas înăuntru. După direcția pe care o luase Martín, se îndrepta spre casa norvegienilor și, cu toate acestea, Țiparul preferă să rămână în mașină în loc să se ducă să o vadă pe Sandra. Probabil Sandra era acolo, în acea închisoare ciudată pe care ea însăși și-o impusese cu ajutorul meu. Probabil că aștepta ca Țiparul să dea semne de viață. Poate că atunci când va suna soneria și va auzi niște pași intrând, care să nu fie ai lui Fredrik, nici ai lui Otto, i se va umple inima de speranță. Probabil că și Țiparul gândea tot cam așa și totuși rămânea aici, la o distanță suficientă ca să nu-l poată vedea. Mă durea că Sandra suferea din cauza acestui măscărici.

După vreo zece minute, măscăriciul s-a dat jos să fumeze o țigară, sprijinit de mașină. Nu era mare lucru, era ceva foarte obișnuit, dacă n-ar fi să judecăm după mișcările lui și trăsăturile care îl făceau să pară alunecos și înfricoșător. Avea chipul palid și alungit, iar chica i se rărise de-o parte și de alta a frunții, amenințând să-l lase în scurtă vreme fără acel delicat păr șaten deschis. Îl credeam în stare să ademenească o fată ca Sandra. Nu era primul pe care îl cunoscusem în stare să se transforme din broască râioasă în prinț, cu atât mai mult dacă

îl săruta minunata gură a Sandrei.

Dacă eu aș fi tatăl Sandrei și aș fi tânăr, l-aș duce de o ureche să o vadă, deși realitatea este că nimeni nu poate fi scutit de decepții. Dacă scapi pe cineva de vreuna, vine alta, ca și cum ar exista o cotă rezervată pentru fiecare muritor. Dacă pe Sandra n-o va trăda Țiparul, o va trăda altul, la fel cum ea îl trădase pe Santi, și dacă n-ar fi făcut ea asta, ar fi făcut-o alta. Era mai bine ca această ființă vrednică de dispreț să nu fie doar puțin sau pe jumătate demnă de dispreț, ci una complet vrednică de dispreț cum era Țiparul.

Când termină de fumat, strivi chiștocul cu piciorul și-și trecu mâinile prin cap, dându-și la o parte părul de pe față. Trase adânc aer în piept și privi în depărtare timp de mai multe minute. Nu părea a fi felul de a privi al unuia care nu se gândește la nimic. Se gândea la ceva, foarte concentrat, aproape fără să miște un mușchi. Apoi urcă în mașină și, sprijinit de volan, scrise într-o agendă timp de un sfert de oră.

Am avut răbdare să aștept aproape o oră până când s-a întors Martín. Dar înainte să apară în câmpul meu vizual, Țiparul și-a vârât agenda în buzunar, a înconjurat volanul cu brațele și a pus capul deasupra, ca și cum ar fi dormit.

Am îndrăznit să-i urmăresc. Era aproape o sinucidere, pentru că erau tineri și sprinteni. Dacă puneau mâna pe mine eram pierdut. Își vor da seama că îi urmăresc, m-ar salva doar dacă i-aș surprinde cu garda jos, când nu aveau chef să bage de seamă ce se întâmplă prin jur. Mergeam la distanță, dar să ai mereu în spate aceeași mașină ar fi bătător la ochi, așa că, atunci când am văzut că o luau pe drumul lăturalnic spre casele lui Elfe și Frida, m-am oprit la intrare între alte mașini parcate printre buruienile de pe un maidan. Era foarte riscant să intru pe un drum atât de îngust, care se putea transforma într-o capcană. Dacă mașina nu revenea într-o jumătate de oră plecam, în caz contrar, i-aș fi urmărit din nou.

Nu a întârziat nici zece minute. O conducea Țiparul, era singur. Bănuiam eu că la ora asta a după-amiezii nu aveau să se închidă până a doua zi într-o casă și ghicisem. Încă mai era destul de multă zi pentru toți. Țiparul conducea ca un nebun.

Mă rugam doar ca în această cursă să nu mi se aburească lentilele.

A parcat lângă restaurantul Bellamar, închis până la vară, și s-a așezat pe nisip, destul de aproape de mal, dar nu într-atât încât să se ude. Apoi s-a lungit cu brațele întinse, cu o senzație de libertate. Îl vedeam din mașină. După câteva minute, s-a apropiat de el o fată, și el s-a ridicat și s-au îmbrățișat. S-au așezat contemplând marea, ea ținând capul sprijinit de umărul lui. Erau cu spatele la mine și nu vedeam dacă vorbeau, bănuiam că da.

Au stat așa o jumătate de oră, apoi au făcut o plimbare pe malul mării. Mi-a părut rău pentru Sandra și m-am întrebat dacă ea ar trebui să știe asta, poate ar ajuta-o să și-l scoată din minte, poate că ar trebui să afle că era în plus, că ea fusese fata din port și că mai era cea de pe plajă și că, mai mult ca sigur, or mai exista și altele. Țiparul și-a dat jos pantofii și șosetele și și-a suflecat pantalonii. La un moment dat, a cuprins-o de umeri și ea pe el de mijloc și, la scurt timp, și-au luat rămas-bun. Țiparul străbătu încă o dată plaja până în dreptul mașinii, urcând apoi malul până la ea. Mă prefăcui că dorm pe volan ca să nu mă vadă. Când am ridicat din nou capul, era în mașina lui, cu ușa deschisă și picioarele în afară, scuturând nisipul și punându-și șosetele și pantofii. Apoi își potrivi oglinda retrovizoare și mi se păru că îmi aruncă o ocheadă, dar cu siguranță era doar imaginația mea.

Oare și fata aceasta de pe plajă era una de-a lor? Nu eram sigur că aș putea s-o recunosc dacă aș întâlni-o din întâmplare. Nu l-am mai urmărit. Se lăsa seara, noaptea avea să vină brusc și nu voiam să conduc pe întuneric prin locuri necunoscute, așa că eram obligat să închei ziua și să mă întorc în singurătatea camerei mele, dar trebuia să parchez într-un loc unde mașina să rămână neobservată și asta lua timp. Toate comorile mele se aflau în mașină și nu aveam bani de parking, unde, pe de altă parte, ar fi mai ușor de localizat de către dușmani, iar în timp ce o parcam mi-a venit în minte imaginea celor doi îndrăgostiți de pe plajă și ceva ce nu se potrivea, era ceva derutant în acea despărțire îndelungă. De ce

nu plecaseră împreună? Cine îi împiedica?

Sandra

Julián mi-a făcut un semn din mașina lui când porneam cu jeepul ducând-o pe Karin spre sala de gimnastică. Voia să-mi spună că, după ce o voi lăsa acolo, mă va aștepta parcat pe banda a doua și mă va urma, dar de îndată ce va putea, mi-o va lua înainte și eu trebuia să-l urmez, pentru că el știa unde să parcheze. Cunoștea deja satul ca pe liniile din palmă și știa cele mai lăturalnice ulicioare. Pentru că n-am găsit niciun loc de parcare lângă sala de gimnastică aveam libertate timp de o oră și jumătate, mai mult sau mai puțin. Uneori, când mă întorceam, Karin mă aștepta deja afară cu geanta de sport în mână și părul pe jumătate ud de la duș și atunci eu îi spuneam că nu puteam să risc să ajung prea devreme sau că trebuise să mă învârt prin împrejurimi.

De îndată ce Karin dispăru pe ușa sălii de gimnastică, am pornit pe urmele lui Julián. Am lăsat jeepul pe un mic maidan dintre case și m-am urcat în mașina lui Julián, parcată în alt loc. Mi-a dat apă din arsenalul de sticle pe care le avea acolo. În afară de apă, avea caiete, un binoclu, o pătură, pălăria, o pernă, un prosop de plajă și altul de la hotel. Avea și mere, iar mașina mirosea puțin a ceva dulce. Mi-am pus perna la spate și l-am întrebat ce vrea. Speram să nu mă întrebe de Alberto, speram să nu mă calce pe bătături cu chestiunea asta, care era exclusiv problema mea. Dar nu, nu mi-a zis nimic despre el, mi-a spus că o uciseseră pe Elfe. Nu voia să mă sperie, dar nici nu avea dreptul să-mi ascundă așa ceva. Julián o cunoscuse din întâmplare. Era soția lui Anton Wolf, cel care murise făcând infarct pe când juca golf. O femeie care se îmbăta într-un mod impresionant și vorbea ca o moară stricată despre lucruri care nu trebuiau rostite, așa că i-au făcut de petrecanie. Era pe deplin pierdută, reprezenta o piedică și un pericol. Dacă omorâseră atâția oameni care nu-i deranjau, de ce nu și pe Elfe? Înțelegeam ce vrea să-mi spună? Da,

înțelegeam, deși eu credeam că îi respectau pe cei de-ai lor.

— Elfe nu mai era ca ei, era o lepădătură. Nu o suportau.

Acum casa cea frumoasă a lui Elfe era goală, și câinele și mașinile fuseseră duse acasă la Frida, deși se părea că acasă la Frida totul era al tuturor, căci mașinile lui Elfe erau folosite și de Martín, și de Țipar. Am simțit ceva dulce-acrișor în stomac. Dacă Alberto ar vrea, eu aș putea fi fericită, dar cum nu voia, eram cam fără speranțe.

— L-ai văzut pe Alberto? l-am întrebat.

— În treacăt, mergea într-una dintre mașinile lui Elfe spre plajă.

— Spre plajă? Elfe încetase să mă mai intereseze. Nu mă mai interesa că se omorau între ei, nici măcar nu-mi mai păsa că îi omorau pe alții, mă întrebam doar de ce Alberto nu venea să mă vadă, de ce nu-mi dădea niciun semn, de ce nu-mi trimitea niciun bilețel prin Martín. De ce?

Îmi dădeam seama că Julián știa mai multe decât lăsa să se înțeleagă și că voia să mi le spună, deși nu trebuia să o facă.

— L-am urmărit până la plajă.

— A, și? am întrebat nervoasă, știind că ceea ce urma nu era ceva de bine.

— Până la acel restaurant care e închis, Bellamar.

— Deci, nu a intrat în restaurant.

— Nu, a rămas pe nisip. S-a așezat îmbrăcat, fără să-și dea jos haina și și-a întins brațele în lături, de parcă ar fi vrut să se purifice.

Ce mult mi-ar fi plăcut să fiu acolo și să mă îmbrățișeze cu trupul său purificat sau nepurificat, că mie mi-era totuna. Știam că era o iluzie și că nu puteam să iubesc cu adevărat pe cineva pe care îl văzusem atât de puțin, nici măcar nu știam ce fel de om era, nici dacă era un asasin sau un amărât. Mă sărutase doar, cu un sărut pe care îmi era frică să-l uit. Povestea asta nu putea să sfârșească bine. Nu puteam continua să trăiesc doar amintindu-mi acea gură. Toată lumea avea buze și limbă, și tocmai asta era înspăimântător, că nicio limbă nu era ca a lui și că, în mod sigur, nu voi mai întâlni niciodată vreuna ca a lui. Și mai ales când mă întindeam în

pat sau mă uitam la televizor lângă Fred și Karin îmi veneau în minte imagini cu scene care nu se întâmplaseră, în care Alberto era dezbrăcat și eu la fel, și îmi lua capul între mâini, privindu-mă fix, și apoi închideam ochii, pentru că era timpul să facem dragoste intens. Uneori, îmi imaginam totul cu atâtea detalii, încât nu puteam să suport și trebuia să mă ridic și să ies în grădină. Iar în grădină era și mai rău, căci, stând lângă Fred și Karin, trebuia să-mi înghit dezamăgirea și să rezist.

— Și ce s-a întâmplat pe plajă? am întrebat, deși nu mai aveam încredere sută la sută în Julián, din simplul motiv că avea un mod diferit de a vedea lucrurile și niște obiective mai clare decât ale mele. Acum obiectivul meu era Alberto.

— Când stătea pe nisip a venit o fată și s-au plimbat.

Inima mi-a tresărit.

— Doar s-au plimbat?

— Nu știu ce să-ți spun, acum voi, tinerii, sunteți altfel. Voi, prietenii, vă sărutați de parcă ați fi iubiți. N-aș ști să-ți spun ce relație au. N-au stat împreună nici măcar o oră.

Ce caraghioasă! De o mie de ori caraghioasă! Eu nu însemnam nimic pentru el și de aceea nu a mai apărut, nu voia să-și asume obligații cu mine, poate chiar îi părea rău.

N-am putut să nu mă simt tristă, și tristețea a pus lucrurile la locul lor. Dintr-odată, lumea a încetat să mai aibă acel strat de bezea care o acoperise de la întâlnirea din port când ne sărutaserăm. Acum era din nou reală și serioasă. Și în lumea reală se întâmplă lucruri cumplite, cum ar fi, de exemplu, faptul că o omorâseră pe Elfe. S-ar putea spune că moartea lui Elfe mi-a venit în ajutor, ca un balsam pentru sufletul meu.

M-am dat jos din mașina lui Julián și am urcat în jeep. Atâtea precauții… pentru ce? Eram sătulă. Nu m-am uitat la ceas. Când am ajuns la sala de gimnastică, Karin mă aștepta cu o mutră acră, dar și mai prost dispusă eram eu. Nu i-am deschis portiera, nici nu am ajutat-o să urce, am lăsat-o să se descurce singură, în timp ce eu mă uitam la păsări cum zboară și la oamenii care treceau, și mă gândeam cum îmi scapă viața printre degete. Fiul meu s-a mișcat în burtă. Cel puțin, îl

aveam pe el și toată compasiunea din lume pentru mine însămi. Simțeam privirea răuvoitoare și apăsătoare a lui Karin îndreptată asupra profilului meu. Nu mai putea să-mi facă rău. Răul ei nu reprezenta nimic în comparație cu cel cauzat de Alberto.

6. Eterna tinerețe

Sandra

Karin trecea prin niște stări îngrijorătoare, patru zile îi era bine și cinci, rău, până când venea Martín cu un pachet de-o palmă, pe care Karin îl lua în camera ei. La început, nu am observat legătura dintre pachet și sănătatea ei, dar, încetul cu încetul, am pus lucrurile cap la cap. Ochii înregistrau aducerea pachetului și faptul că sănătatea lui Karin se ameliora, apoi mintea își făcea treaba, până când n-am mai avut încotro și am început să bănuiesc că era ceva putred la mijloc. Ce conținea pachetul ăla afurisit? Nu-l lăsau niciodată la îndemâna mea. Dacă, atunci când venea Martín, Karin era în pat, i-l ducea sus chiar el sau Fred, sau cobora ea. Dacă erau plecați, deschidea salonul-bibliotecă cu o cheie pe care o avea în buzunar, lăsa pachetul acolo și ascundea din nou cheia. Toate gesturile care mi se păruseră la început simple obiceiuri se transformară treptat în adevărate mistere: uniforma, pachetul, crucea de aur, ușa închisă. Poate că fusesem atât de ocupată căutând crucea de aur, încât nu-mi dădusem seama de ceva atât de simplu. La asta probabil că făcea referire Julián când îmi spunea întruna să casc bine ochii, căci omul are impresia că nu vede nimic, când de fapt vede multe lucruri. Cu siguranță că, la fel ca în cazul pachetului, or mai fi multe alte indicii interesante, prin urmare, ei mereu vor fi bănuitori în legătură cu ceea ce aș fi putut descoperi. Când m-au adus în casa lor, chiar în gura lupului, nici nu le trecea prin cap că o persoană așa tânără ca mine, atât de îndepărtată de lumea lor, o ființă dezorientată, care nu știa ce să facă cu viața ei, care vomita pe plajă singură cuc când au întâlnit-o, o persoană care nici măcar nu avea studii superioare, nu le trecea prin cap, cum spuneam, că această persoană s-ar putea întâlni din întâmplare cu cineva

ca Julián și că acest Julián ar da la o parte un văl, iar în spatele acestui văl s-ar afla adevărul.

La începutul lui noiembrie, Karin era de mai multe zile sub limita minimă cu artroza într-o stare gravă și foarte obosită, nu putea nici să urce scara, și Fred a spus că trebuiau să se gândească la posibilitatea de a instala un scaun mecanic, ceva ce Karin refuzase mereu, din cauza senzației de decrepitudine pe care i-o dădeau acele scaune. Își petrecea ziua stând în pat. Nici eu nu mă simțeam bine, tușeam, strănutam și uneori mi se părea că am temperatura mai ridicată.

Fred era foarte îngrijorat din cauza soției lui, chipul lui, deja serios, devenise și mai grav, de parcă fiecare trăsătură, fiecare rid, fiecare mușchiuleț ar fi cântărit tone de piatră. Toată ziua și-o petrecea observând cum starea de sănătate a lui Karin se înrăutățea și urca și cobora scările în permanență neliniștit. Din zece în zece minute întreba dacă fusese adus vreun pachet, din când în când i se părea că aude soneria de la intrare. Am presupus că Martín nu venea cu pachetul așa cum era prevăzut și că era vital pentru Karin, ca să se facă bine. Adevărul ieșea la iveală încetul cu încetul și, după cum stăteau lucrurile, în orice clipă aveam să descopăr totul, iar eu, pe de o parte, îmi doream să aflu, să-mi potolesc curiozitatea, dar pe de altă parte, îmi era teamă ca ei să nu-și dea seama că știu, și punându-mi pe mine hanoracul, i-am spus lui Fred că plec.

— Nu poți să pleci acum, a zis având o față supărată.

— Am treburi de făcut. Trebuie să mă duc la farmacie să-mi cumpăr ceva pentru guturai.

— Nu-ți face griji din cauza răcelii, asta n-are importanță.

Nu-mi plăcea tonul lui Fred, era încărcat de o mânie care putea să explodeze în orice moment.

— Sincer, îmi pare rău, am zis. O să vin de îndată ce îmi va fi posibil.

— Nu! a spus Fred. Și a adăugat ceva în norvegiană sau germană, în cazul de față era totuna, ceva ce dădea de gândit.

Mi-am dat seama că, dacă ajungeam la îmbrânceală, eu aș fi mai sprintenă, dar el era mai voinic, deși era așa de bătrân,

și avea putere, putea să desfacă conservele pe care eu nu le puteam desface, iar dacă fusese ofițer de grad înalt al trupelor SS, probabil că știa o mulțime de modalități de a mă imobiliza. Aș putea să-i trag una între picioare cu ghetele mele de alpinist, dar nu eram sigură că o să nimeresc și după ce aș fi încercat, situația ar deveni îngrozitoare. Am stat locului, cu hanoracul pe mine, privindu-l și tușind, o tuse mai mult nervoasă decât de răceală.

— Azi am eu nevoie de tine. Până azi ai avut tu nevoie de noi.

— Poftim? am zis, intuind că nu se referea numai la faptul că îmi dăduseră o slujbă.

— Da, micuțo, ai fi putut să te afli pe fundul mării dacă eu și Karin nu te-am fi protejat.

M-am lăsat să cad pe canapea, încercând să gândesc repede, cum să ies din situația asta. Știau deja că eu știu, cam ce știau? Merita osteneala să fac în continuare pe proasta?

— Nu înțeleg, am spus, în caz că-l puteam păcăli.

— N-am timp de prostii. Vremea prostiilor și a fetelor vesele și inocente, cu piercing și tatuaje, s-a terminat. Acum suntem cu toții în aceeași barcă.

— Vreau să știu de ce sunt în pericol și cine vrea să mă omoare.

— Nu e timp, dar fii sigură că, dacă te las în voia sorții, te vei putea urca pe motocicletă de cel mult două ori. Nu-mi arde de glume, și nici ție, ți-o spun eu. O să faci ce-ți zic, a continuat fără ca eu să scot vreun cuvânt, nu-mi trecea prin minte nimic să spun. Eu și Karin nu vrem să pățești nimic rău și asta nu se va întâmpla dacă mă asculți.

În timp ce Fred vorbea, mă întrebam dacă nu cumva îl descoperiseră pe Julián. Eu venisem la Dianium fugind de orice fel de dependență, venisem de teamă să nu-mi pierd libertatea, să nu mă simt prizoniera cuiva, și acum nu numai libertatea mea, ci chiar și viața erau în mâinile unor oameni pe care nu-i cunoșteam.

•

Mă simțeam încolțită de Fred, niciodată nu-mi vorbise așa.

Nu am găsit altă soluție decât să fac ceea ce-mi cerea el. Trebuia să mă duc acasă la Alice și să mă descurc într-un fel ca să fur una dintre acele cutii care o făceau pe Karin să revină la viață și care conținea fiole.

Era mai indicată motocicleta decât jeepul, jeepul îmi amintea de Fred și Karin, așa că am luat motocicleta ca să ajung la casa lui Alice. M-a tentat ideea de a mă duce să-i povestesc tot lui Julián sau de a fugi și de a uita de toate astea, dar eram deja vârâtă în situația asta și probabil că nu era așa de ușor să scap, aveau să tabere pe mine și, în afară de asta, într-o clipă, m-am gândit că, dacă viața îmi lansase această provocare, un motiv trebuia să existe. Am parcat, am sunat la vila numărul 50 și mi-am făcut semnul crucii ca în momentele tragice din viață. Am făcut asta stând cu spatele la camerele de supraveghere și am tras adânc aer în piept. Nu făceam bine punându-mi în pericol copilul, dar aș face bine dacă aș elibera lumea în care fiul meu avea să trăiască de scursuri. Nu a răspuns nimeni la interfonul video, ceea ce era aproape o ușurare. Am sunat din nou și, când mă pregăteam să plec, s-a deschis poarta. Deși era frig, am început să transpir, în momentul acela mi-am dat seama că sunt lașă, n-aș recunoaște-o niciodată, dar sunt lașă și de aceea făceam asta, ca să mă prefac că nu sunt. Doar lașii sunt în stare să facă astfel de lucruri.

Cea care apăru între grădină și stradă era Frida.

Am suportat privirea ei lipsită de delicatețe, de persoană care face tot ce i se ordonă și am zis că am venit să o văd pe Alice.

— E la yoga, a spus Frida, dar o poți aștepta.

— Alice știe că sunt aici? am întrebat închipuindu-mi că o sunaseră la telefon.

— Da, va veni în douăzeci de minute. Îți pot pregăti un ceai.

— Bine, am zis în timp ce ne îndreptam spre coloane. Și Otto?

— Este în biroul lui. Nu avem voie să-l deranjăm.

— Nici nu e cazul, am zis.

De îndată ce a deschis ușa casei, au ieșit în întâmpinarea noastră neastâmpărații cățeluși ai lui Alice. Cum ea nu era acasă, nu m-am obosit să mă joc cu ei. Erau simpatici, dar nu-mi trezeau niciun sentiment. Și m-am așezat în salon în timp ce ei îmi ciuguleau ghetele. Deși era cald, nu mi-am dat jos hanoracul. Pe când Frida îmi servea ceaiul, mi-am plimbat mâna pe burtă și am întrebat-o unde era baia. Mi-a indicat baia de oaspeți lângă scară. Am intrat la toaletă, era mică și cu o chiuvetă foarte frumoasă, de porțelan rustic specific zonei. Nu știam ce să fac, nici de unde să încep să caut și, în afară de asta, aveau să mă prindă, era prea riscant cu Frida și Otto în casă.

Fred îmi ceruse sau, mai bine zis, îmi poruncise să caut cutii cu fiole care conțineau un lichid incolor și pe care nu scria nimic, nici pe fiole, nici pe cutie. Aș putea să le găsesc în dormitor, la primul etaj. De îndată ce aveam să intru, aveam să văd pe dreapta o comodă, poate că acolo ținea câteva cutii, pentru că Alice și le injecta încontinuu. S-ar putea să existe și în dulăpioarele din baia principală și în seif, mai mult ca sigur, dar trebuia, fără doar și poate, să-l pot deschide. Nu eram în stare să inventez nicio scuză ca să urc la primul etaj.

M-am privit în oglindă, tu nu ești făcută pentru asta, să o facă Fred, dacă vrea. Am ieșit din baie și m-am îndreptat spre ușa de la ieșire, aveam totul cu mine, nu trebuia să mă întorc în salon, dar când pusesem mâna pe mâner, Frida m-a strigat să mă opresc, Frida cea blondă pe care mi-o puteam imagina asfixiind oameni, fără să clipească.

— Nu pot să aștept, nu mă simt bine, am zis.

Atunci a apărut Otto, dându-și jos ochelarii de apropiere și punându-și-i pe cei de distanță și mi-a întins un pachețel, jumătate din ceea ce obișnuia să ia Martín, dar, la urma urmelor, un pachet.

— Poftim, du-i asta lui Karin, are nevoie. O să sun peste zece minute să controlez dacă ai ajuns.

— De acord, am spus. Salutări lui Alice.

M-am urcat pe motocicletă complet nedumerită. Nu fusesem nevoită să caut, nici să fur nimic din casa lui Alice,

îmi dăduse pachețelul de bunăvoie. Mă considerau de-a lor și fusesem cât pe-aci să fac o gafă din cauza lui Fred. El îmi spusese că prietenia cu Otto și Alice se răcise din cauza mea, că Frăția nu văzuse cu ochi buni că mă primiseră în casa lor. Eu nu întrebam, nu întrebam ce știam deja și fusesem cât pe-aci să îl rog să nu-mi povestească mai mult.

Cu toate că Otto spusese că o să sune peste zece minute, m-am simțit tentată să mă opresc un moment să deschid cutia. La urma urmelor, trecusem prin clipe neplăcute încercând să fiu o hoață care umblă cu mănuși. Într-adevăr, mă simțisem rău, niciodată nu fusesem implicată într-o situație ca asta și eram de părere că meritam să văd cum arătau faimoasele fiole, să le privesc de aproape.

Știam că era imposibil ca pachetul să rămână exact la fel ca înainte și că se va observa că îl deschisesem, dar curiozitatea era mai puternică decât orice altceva și m-am abătut pe o stradă izolată de drumul principal. Am oprit motocicleta, m-am dat jos, am pus pachetul pe șa și am început operațiunea de a desface șnurul, de a despacheta hârtia și de a deschide cutia, rugându-mă să nu-mi cadă fiolele și să se spargă în mii de cioburi. M-am mai rugat și ca niciuna dintre mașinile care treceau încet pe lângă mine să nu fie a vreunui membru al Frăției. A fost greu să desfac nodul șnurului subțire cu care era legată cutia, a trebuit să-mi ascut unghiile, ca să zic așa, și când am reușit, tot mai trebuia să despachetez hârtia în care era înfășurată, să desprind cu mare grijă scotch-ul care era lipit pe margini, și apoi va trebui să încerc să-l împachetez la fel și să se îmbine îndoiturile hârtiei și să lipesc scotch-ul în același loc.

Nu erau decât patru fiole, erau destul de mari și erau incolore și fără niciun nume, așa cum îmi spusese Fred. Și dacă luam una și o păstram ca să i-o dau lui Julián și să o poată duce la un laborator să o analizeze? Ideea asta aproape m-a înnebunit. Ce să fac? Să risc un pic mai mult? Poate că doza era de patru fiole și Fred avea să observe că eu luasem una. Însă cu siguranță că avea să-i spună lui Alice și lui Otto și imediat își vor da seama că eu o luasem. Dar dacă nu păstram

această dovadă, la ce folosea tot ce făceam? La ce folosea că îmi puneam pielea în joc? Dar dacă era vorba despre o încercare la care mă puneau? Era foarte ciudat că îmi încredințaseră cutia. Ar fi putut să o ducă Otto sau chiar Frida. Ceva nu se potrivea, prin urmare l-am împachetat din nou cât de bine am putut. Dacă te uitai cu atenție la șnur, se observa că fusese desfăcut și legat de două ori, dar cel puțin erau înăuntru cele patru fiole.

Când am sosit, Fred a ieșit aproape alergând să-mi deschidă ușa cu propriile mâini. A urmat fugind motocicleta. În garaj i-am dat pachetul.

— Otto a sunat acum zece minute. Mi-a zis că ar fi trebuit să fii deja aici.

— A trebuit să opresc să fac pipi, nu mai puteam să mă țin.

Pe Fred l-a mulțumit această explicație. La fel și pe mine. Am intrat în casă. Karin era lungită pe canapea îmbrăcată cu niște blugi largi, oribili, pe care și-i punea ca să se simtă comod. Cu siguranță, se pregătise în caz că trebuia să se ducă la spital. Fred a desfăcut cutia în prezența mea, a scos o seringă dintr-o geantă din cele care se folosesc pentru păstrarea cosmeticelor, a spart o fiolă, a tras lichidul în seringă și i-a înfipt-o lui Karin în mușchi prin țesătură, apoi Karin s-a întins și a închis ochii cu un suspin. Fred a aruncat seringa și fiola spartă la coșul de gunoi și a privit înăuntrul cutiei cu mai multă atenție.

— Doar pe astea ți le-a dat?

Am dat din umeri.

— Ține totul pentru ea, a zis și, de îndată ce a spus-o, i-a părut rău. Dacă voia să-și verse amarul, ar fi putut să o zică în norvegiană, dar simțea nevoia să-și împartă supărarea cu cineva.

— Uită tot ce ți-am spus despre subiectul ăsta, a spus Fred. Era o exagerare. Este un medicament încă în perioada de probă, nu e brevetat aici, ne este adus din străinătate prin intermediul unui prieten de-ai lui Otto și, dintr-odată, mi-a fost teamă că nu ni-l vor mai furniza niciodată. M-am neliniștit. Îmi pare rău.

— Bine, nu-i nimic, am zis eu ca să risipesc gravitatea situației. Important e că acum Karin se va face bine.

— Cred că nu mai e nevoie să-ți spun că e ceva ce nu trebuie povestit nimănui.

I-am făcut semn să nu-și facă griji.

— Ești foarte ciudată. M-ai surprins când ai acceptat să te duci acasă la Alice să furi.

— Da, nici eu nu știu de ce am făcut asta, poate că nu voiam să o văd pe Karin suferind.

Fred mă observa cu ochii lui de vultur. Probabil că nici el nu știa exact ce vedea în mine. Și eu mă întrebam de unde or fi provenind acele injecții și ce or fi conținând.

•

În cele din urmă, am reușit să scap de cuplul fericit și să dau fuga la întâlnirea mea cu Julián la Faro, între palmieri sălbatici. Am spus că trebuia să mă duc la farmacie să cumpăr ceva pentru guturai, pentru că, deși nu mă întrebaseră nimic, era mai bine să le-o iau înainte și să nu trezesc bănuieli. Pe zi ce trecea se întuneca mai devreme și se lăsa frigul și, în curând, va trebui să ne dăm întâlnire într-un loc cu acoperiș. Am mers cât am putut de repede pe acele curbe, dorindu-mi din tot sufletul ca Julián să mă fi așteptat, dacă nu așezat pe bancă sau în cofetărie, măcar la adăpost în mașină. Speram să fi avut răbdarea de a rămâne cele aproximativ trei sferturi de oră cât întârziasem, aveam atâtea să-i povestesc, informația era atât de fascinantă, încât îmi clocotea în cap. În fond, îi mulțumeam lui Dumnezeu că mă implicase în această aventură. Știam lucruri pe care niciunul dintre locuitorii acestui sat nu și le-ar putea imagina. Deși, stau să mă întreb, chiar știam sau îmi închipuiam că știu cu ajutorul lui Julián?

Așa cum făceam întotdeauna, din precauție, am depășit Faro, ca să parchez apoi lângă cofetărie, care pe vremea asta servea orice, numai înghețată nu, și m-am îndreptat pe jos spre zona pietruită. Nu se mai vedea marea, doar se auzea și i se simțea mirosul, era ca și cum aș fi fost oarbă. De îndată ce am început să merg pe jos, s-a auzit un claxon, i-am urmat direcția și am dat peste mașina lui Julián. Ce ușurare! Ce

enormă ușurare! Devenisem o jucărie dusă de valul emoțiilor rapide.

— Eram îngrijorat, spuse el de îndată ce am deschis portiera. Îl credeam pentru că, atât pentru el, cât și pentru mine, aceste întâlniri erau sfinte, reprezentau momentul în care detaliile cele mai absurde și comportamentele lui Karin, Fred, Otto, Alice și Martín (mai puțin cel al lui Alberto) căpătau sens.

— N-o să pot să stau mult. Înainte de a mă întoarce trebuie să trec pe la farmacie să-mi cumpăr ceva pentru răceală.

— M-am tot gândit, a zis Julián, cred că sunt un nebun, te-am băgat într-o belea mare, te pun în pericol și, la urma urmelor, pentru ce? Oricât de multe lucruri am afla, nu ne vor folosi la nimic. Suntem singuri, iar ei sunt mai mulți și sunt organizați. Nimic din tot ce am descoperi nu-i va putea duce la închisoare, sunt foarte bătrâni, sunt rămășițele a ceva ce s-a întâmplat într-un coșmar.

— Și tinerii? Martín, Țiparul (când am pronunțat Țiparul mi s-a împleticit puțin limba) și ceilalți?

— Sunt mulți cei care aparțin vreunei organizații secrete și nu fac de petrecanie nimănui… cum ar fi… mă rog… lui Elfe. Auzi, serios îți spun, nu vreau să te mai întorci acolo, nu știm de ce sunt în stare.

— Încă nu-i momentul, după câte-mi dau seama. Viața mea mereu a fost un haos, am făcut totul așa, din instinct, fără să gândesc, și acum, dintr-odată, totul se îmbină, orice mișcare fac mă ajută să alcătuiesc un lanț. Azi, de exemplu, și-mi doream să-ți povestesc asta, s-a întâmplat ceva ce pare important, dar nu știu până la ce punct.

Și chiar era important, pentru că, pe măsură ce îi vorbeam despre injecții și despre ameliorarea uimitoare a sănătății lui Karin și despre vitalitatea tuturor în general și a lui Alice în particular, Julián dădea din cap, nu mult, dar îndeajuns, ca un semn inconștient că ceea ce auzea se potrivea cu ce avea în minte. Dar nu și l-a mai mișcat și a rămas încremenit când i-am spus că, în mod sigur, acel lichid avea o legătură cu tinerețea bătătoare la ochi a lui Alice. Și acum, tocmai acum,

îmi dădeam seama că mai mult ca sigur Otto și Alice făceau pe proștii în ceea ce privește medicamentul nu din cauza mea, nu pentru că familia Christensen mă primise în casa lor, ci pentru că produsul se împuțina și nu voiau să-l împartă cu nimeni.

Când i-am zis lui Julián bănuiala mea că Fred era un manipulator și că încercase să se folosească de mine ca să fure ceva mult mai grav decât cocaină sau heroină, s-a limitat să-mi spună că poate că da sau poate că nu.

— Cum adică poate că nu?

— Până nu-i vom cunoaște compoziția, nu putem să fim siguri că se ceartă pentru acel lichid. Poate că are un efect plăcut, lumea bea multe poțiuni care nu sunt puse în circulație pe canalele comerciale obișnuite.

— Dar, dacă ei cred în efectul lui, e cam același lucru. Ar putea să se certe pentru ceva ce nu face doi bani, crezând că într-adevăr este de mare valoare, mai ales dacă are vreun efect asupra lor. Și pot să te asigur că asupra lui Karin are efect. Suferă de artroză severă și când își injectează lichidul ăla îi trec toate durerile.

— Dacă într-adevăr ar fi un medicament atât de eficient, ar vindeca-o pentru totdeauna.

După ce a spus asta, a tăcut și am tăcut și eu. Am abandonat discuția în acest punct. Era clar că pasul următor avea să fie acela de a face rost de una dintre acele fiole. Julián nu avea să mi-o ceară după ce mă rugase să plec din casa aia, iar eu nu aveam de gând să mă ofer de bunăvoie, nici măcar nu i-am zis că fusesem cât pe-aci să șterpelesc o injecție din pachet.

— Ți-ai sunat familia? a întrebat în timp ce continua să se gândească la informația pe care i-o dădusem.

Am negat dând din cap. Ce să le spun alor mei? Și, în plus, pe măsură ce treceau săptămânile, aveam din ce în ce mai puține vești să le dau. Ei erau acolo și eu eram aici, cu vieți total diferite.

— Ar trebui să vorbești cu ei, să le auzi vocile, în felul ăsta îți vei aminti cum ești cu-adevărat.

Și mi-am păstrat mută dorința de a-i vorbi lui Julián despre ceea ce mă interesa cel mai mult, despre Alberto și cum mă făcea să zbor.

Julián

După întâlnirea noastră la Faro am coborât în sat, eu în față cu mașina și Sandra în spatele meu, pe motocicletă. Din când în când, dispărea din oglinda retrovizoare și apoi apărea din nou. Trebuia să se întoarcă la Villa Sol cu ceva de la farmacie, să-și justifice plecarea din acea după-amiază. Din nefericire pentru Sandra se deschisese deja poarta disimulării, a minciunilor, acum trebuia să fie atentă asupra anumitor detalii care să le acopere pe altele. Punga de la farmacie avea să ascundă întâlnirea noastră, la fel cum bătrânețea lui Fred și a lui Karin le ascundea răutatea.

I-am propus să cobor eu pe motocicletă, dar Sandra a refuzat categoric, a zis că ea era mai obișnuită cu acea vechitură, că putea să-mi intre un gunoi în ochi sau ceva de genul ăsta și nu voia să pățesc nimic. Totuși, eu nu-mi făceam griji pentru ea, mi se părea de la sine înțeles că, dacă supraviețuise până acum, va supraviețui și de acum înainte. În fond, nu voiam să-mi fac mai multe griji decât era nevoie și să pierd din vedere obiectivul care mă adusese până aici, mai ales acum că descoperisem ceva esențial, mai bine zis, descoperise Sandra pentru mine. Tocmai înțelesesem că acele cuvinte din scrisoarea pe care mi-a trimis-o la Buenos Aires prietenul meu Salva, care spuneau că aici aș putea să găsesc tinerețea eternă, nu erau niște vorbe goale. Era un indiciu, care ar fi rămas nedescoperit dacă n-aș fi dat peste Sandra, iar Salva nu putea să prevadă că o Sandra avea să se amestece în povestea asta, ceea ce mă face să cred că Salva doar avea indicii despre acest compus pe care îl aduceau de undeva din lumea largă și nu voia să fac din asta o obsesie. Ar fi putut să-mi povestească în scrisoare tot ce știa pentru ca eu să nu fi fost nevoit să o iau de la zero.

Când Sandra a parcat motocicleta în fața crucii verzi a unei farmacii, m-am oprit câțiva metri mai departe și m-am uitat prin oglinda retrovizoare să văd cum intra și ieșea din farmacie și apoi se urca pe motocicletă, privea în direcția mea și se punea în mișcare. Se întorcea la Villa Sol, trebuia să le vadă în continuare fețele acelor doi monștri fără putere care cunoșteau o mie de moduri de a distruge oamenii și pentru care nu viața era sfântă, ci o armă.

Eu și Salva am văzut multe la Mauthausen. Am văzut schelete ambulante și o grămadă de trupuri goale în curte călcând pe zăpadă, o specie ciudată de bovine roz-cenușii. Trupurile noastre deveniseră rușinea noastră. Durerile de stomac din cauza foamei, bolile, lipsa de intimitate. Toate aveau repercusiuni asupra trupului. Nu era ușor să te ridici deasupra propriilor rămășițe trupești, așa că, într-o zi da, în alta nu, mă gândeam la sinucidere. Era un mod de eliberare, mă alina gândul că acea situație putea să aibă un sfârșit, că, dacă eu voiam, se termina pentru mine. Moartea era salvarea mea. Hitler era bolnav mintal și ne afundase pe toți în mintea lui teribilă. Trăiam în dezgustătorul creier al acelui bărbat, unde se petreceau cele mai monstruoase atrocități și nu exista decât un singur mod de a ieși din capul lui: moartea lui sau a mea. Nu suportam ca minunata viață, cu soarele, copacii și cântecele ei să fie înspăimântătoare. Nu voiam să mă omoare demența lui, aveam să fac asta de bunăvoie și privind cerul dacă era posibil, așa că, stând jos lângă viroagă, am scos din buzunar un ciob din piatra pe care o smulgeam din carieră și mi-am tăiat venele, iar cineva care m-a văzut l-a anunțat pe Salva și el m-a salvat. Nu știu cum s-a descurcat, dar m-a salvat, m-a vindecat și mi-a spus că, orice s-ar întâmpla, chiar dacă eram băgați în rahat până-n gât, chiar dacă eram umiliți, chiar dacă făceam parte din cea mai proastă categorie de sclavi, viața mea era a mea. Desigur că nu era o viață bună, nu era o viață decentă, nici demnă de a fi trăită, dar era a mea, nimeni nu putea să o trăiască în locul meu. Ei bine, Salva, în cele din urmă, Hitler a murit înaintea noastră, dar cât rău a lăsat în urmă, cât rău în inima mea. De multe ori

visez că au câștigat războiul și mă trezesc transpirat.

Te refereai la fiolele pe care și le injectează acești bătrâni naziști când ai menționat tinerețea eternă, nu-i așa? Poate că pe baza experimentelor lor numeroase și oribile au găsit vreo rețetă antiîmbătrânire, o rețetă de care se folosesc doar ei. Oare unde o produc?

Înțelegeam tot mai bine intențiile lui Salva. Lăsa în mâinile mele un mare proiect, dar un proiect pe care eu ar trebui să mi-l însușesc pe baza investigațiilor mele și a propriilor motivații. Cu siguranță, Salva știa multe lucruri, dacă reușise să dea de elixirul tinereții eterne, dar nu voia să mă influențeze, nu voia să se folosească de mine ca să se răzbune, cred că voia să-mi pună o jucărie în mâini, să-mi facă un cadou, voia să-mi dea o ultimă șansă.

Dacă toată această presupunere avea o bază reală, știam cum să le fac rău, trebuia să întrerup furnizarea elixirului. Karin s-ar schimonosi de durere până când ar sfârși chircită într-un scaun cu rotile. Alice s-ar scofâlci ca o stafidă și și-ar pierde cu toții vitalitatea. M-am întrebat dacă adepții lor, dacă Martín ăla știa ce transportă când ducea pachetele de la o casă la alta.

Problema era Sandra, Sandra era o problemă de conștiință. Dacă aș presa-o, Sandra ar fi în stare să-mi aducă una dintre fiole, pe care am putea-o analiza, să luăm urma laboratoarelor care le-ar fi putut produce. Dar aveam eu să îngădui să fie expusă pericolului o fată care are toată viața înainte, o fată care încercase să mă protejeze să nu mi se întâmple ceva când am vrut să conduc motocicleta? Și totuși, trebuia să merg până la capăt, îi datoram asta lui Salva, care își adusese aminte de mine în ultimele momente de viață și care-mi crease ocazia să n-o dau în bară.

Sandra

Nu mai ascundeau pachetul cu fiolele. Era într-un sertar al comodei, cu două seringi pentru momentul în care va avea

Karin nevoie de ele. Dacă ar lipsi vreuna, ar ști că eu am luat-o și nu cred că ar considera-o o glumă. La urma urmelor, treptat-treptat mă eliberasem de multe lucruri, de multe sperieturi, și norocul nu ține prea mult.

Când am ajuns, am pus punga de plastic de la farmacie pe blatul de la bucătărie, am scos o lingură din sertar, am desfăcut sticluța cu sirop și l-am băut în fața lor.

— Eram îngrijorați, a spus Karin, ai întârziat mult.

— Nu știu, am zis puțin agitată. Nu m-am uitat la ceas.

Am tușit ca să nu mă mai interogheze. Și o tuse a dus la alta, la cea adevărată. Nu puteam să mă opresc din tușit.

— Nu vrem să ne amestecăm în viața ta, eram doar îngrijorați. Noaptea, pe șoseaua aia cu atâtea curbe și în starea ta… Trebuie să ai grijă, îți vrem doar binele.

Karin își revenise, avea privirea vioaie, îți provoca frică. Se uita la mine cum tușeam fără să facă nimic. A trebuit să mă sprijin de chiuveta din bucătărie ca să tușesc în continuare. Și Fred a fost cel care s-a ridicat și mi-a dat un pahar cu apă.

— Ar trebui să te culci, nu te simți bine, a zis Karin.

Nu mi-a spus să mă așez lângă ei. Dar și eu voiam să stau cât mai puțin timp posibil în compania lor. Nu-mi mai păreau atât de simpatici. În spatele acestor chipuri se aflau cele din tinerețea lor, obraznice și fără scrupule. Poate că pe Karin o îmblânzise puțin vârsta și ceea ce învățase pe drumul vieții până în acest moment și propria slăbiciune o făcuse probabil mai umană sau, cel puțin, o fi obligat-o să accepte că avea nevoie de ajutorul celorlalți. Dar, nici dacă aș trăi o mie de ani, n-aș putea să-mi fac o idee în legătură cu ceea ce gândea și simțea femeia asta, căreia nu-i tremura mâna când injecta tot felul de porcării în organismul deținuților, în cadrul experimentelor făcute pe diverși gemeni. Dacă toate astea i se păruseră normale, dacă printre aceste atrocități putea să se delecteze citind romanele ei de dragoste, eu n-aș putea niciodată să reușesc să aflu ce gândește și ce planuri ar avea pentru mine.

Le-am spus că, dacă nu mă făceam bine, trebuia să mă duc acasă la familia mea.

Amândoi mă priveau foarte serioși.

Ca să scap de ochii lor, m-am întors spre frigider, l-am deschis și mi-am turnat un pahar cu lapte. L-am băgat în cuptorul cu microunde, în timp ce încercam să mă gândesc ce să mai spun fără să rostesc ceva care să mă compromită.

— Aici ai un viitor, a zis Fred. Fiul tău merită o șansă, iar pe familia ta o vei avea întotdeauna. N-ai să poți să te ascunzi după ei – așa se zice? – toată viața.

— Noi nu avem copii, nici nepoți, a spus Karin, dar cineva trebuie să ne moștenească, cineva va trebui să planteze în continuare flori în grădina asta și să umple piscina cu apă vara, nu știu dacă mă înțelegi.

Am scos paharul din cuptorul cu microunde și am început să beau cu înghițituri mici. Îmi confirmau că ei vor fi bunicii mei mult visați, bunicii care-mi vor aranja viața, problema era că nu mai simțeam niciun entuziasm ca ei să fie bunici.

— Ceea ce ai făcut azi, a spus Fred, a fost un act de curaj. Înainte ca Otto să-ți înmâneze pachetul, te-ai dus la baie și ai cotrobăit pe acolo. Ne-a povestit Frida. Vrem să credem că, dacă ai fi putut, ai fi furat ca să o ajuți pe Karin.

Nu am spus nimic, am zâmbit puțin în timp ce beam laptele. Nu era adevărat, n-aș fi riscat atât de mult pentru Karin, nici n-aș fi ajuns să fur. Ceea ce am făcut o făcusem pentru că voiam să aflu, pentru că mi se părea insuportabilă ideea de a mă întoarce la viața mea de dinainte lăsând lucrurile așa cum erau. Puțini oameni au ceva atât de important în mâinile lor. Nu știam nimic despre naziști înainte de a-l cunoaște pe Julián. El venise să-i caute, eu îi găsisem fără să-i caut sau ei mă găsiseră pe mine, și iată-ne aici, toți trei în bucătărie, jucându-ne de-a nepoata lor preferată.

— Nu poți să umbli singur prin viață, a spus Karin. Când ești singur, totul e mult mai greu, te limitezi doar la ceea ce poți face singur, pe când, dacă ești sprijinit de alții, de mai mulți, ceea ce înainte era imposibil poate deveni posibil. Grupul dă putere, greu este să existe un grup dispus să ne accepte și să ne protejeze.

Eu nu spuneam nimic, îi priveam și beam lapte.

— Ai o familie pe care o iubești și cu care ar trebui să fii mai unită, a continuat Fred.

De fiecare dată când Fred deschidea gura, Karin îl privea cu multă atenție, căscând ochii cât putea de mult. Acum îmi dădeam seama că era tensionată ca nu cumva soțul ei să facă vreo gafă.

— Și, în plus, ai putea să ne ai alături pe noi și pe toți prietenii noștri.

— Pe Otto și pe Alice? am întrebat.

Karin a întins brațul și m-a luat de mână. Am simțit un fior la atingerea pielii ei, a degetelor ei. Am reușit să nu fac nicio mișcare de repulsie până când am putut să mi-o retrag încetișor ca să iau paharul.

— Da, îi cunoști deja pe câțiva dintre ei.

S-au privit și mi s-a părut că-și dau acordul ca să dezvăluie ceva important. A luat cuvântul Karin.

— Am sunat pe la câteva uși, ne-au fost aduse informații despre tine și n-ar fi imposibil să poți să intri în Frăția noastră. Desigur, n-ar fi ușor, ar trebui să-i convingem pe unii mai căpoși. Toți suntem foarte bătrâni, foarte conservatori, ne este greu să ne obișnuim cu chipurile noi… totuși, nu știu dacă trebuie să-ți spun asta, tinerii sunt cei cărora le convine cel mai puțin ca tu să faci parte.

— Nu știu ce este o frăție, e ca un fel de sectă?

— Ceva asemănător, a zis Fred clătinând din cap.

Karin l-a mustrat din ochi, în vecii vecilor nu și-ar discredita opera măiastră, pe un ofițer cu crucea de aur, dar ar fi avut chef să o facă.

— Vorbim despre ajutorul reciproc între prieteni, despre mese festive de care să ne bucurăm împreună, despre petreceri, iar când cineva are vreo problemă, să-i întindem o mână de ajutor. Nu știu ce este o sectă, a conchis Karin.

— Sunt puțin cam obosită, am spus tușind din nou. Știți deja că puteți să contați pe mine pentru orice aveți nevoie, dar chestia asta cu Frăția… nu știu dacă aș ști să fac parte dintr-o frăție, nu știu ce trebuie să fac…

Karin s-a ridicat, a venit spre mine și și-a trecut mâna prin

părul meu, nu m-am clintit, părea cu adevărat bunica mea.

— Odihnește-te și gândește-te, mâine vei vedea totul mai limpede.

— Noapte bună, am zis ridicându-mă și îndreptându-mă spre scară. După ce am pus piciorul pe prima treaptă, mi-am amintit de sirop și m-am întors să-l iau, m-am gândit că era mai bine să-l țin aproape.

— În caz că mă apucă tusea, am zis.

Karin a ridicat tonul ca să o aud în timp ce mă îndepărtam.

— Am cam neglijat hăinuțele pentru copilaș.

Am adormit gândindu-mă că va trebui să-i povestesc și asta lui Julián.

Julián

Când am ajuns la hotel, după ce am lăsat-o pe Sandra la farmacie, situația s-a înrăutățit. Deși după calculele mele era rândul lui Roberto să fie de serviciu, nu era nimeni la recepție, poate că se dusese la toaletă sau să bea o cafea sau să fumeze o țigară, m-am gândit în treacăt, unul dintre acele gânduri mecanice care apar singure, fără niciun consum de energie. Mă gândeam la injecții și la Sandra, la faptul că îi crescuse destul de mult părul și că îl purta strâns într-o coadă de cal, ceea ce o făcea să pară mai tânără. Își pierduse din spontaneitate, privirea ei era între serioasă și uimită, descoperise teama, nu teama de a nu ști pe ce cale s-o ia, ci frica față de ceilalți. Nu mai exista cale de întoarcere, Sandra sărea peste o prăpastie și nimeni nu o prindea, nimeni nu o ajuta, nici măcar eu.

Surpriza a fost că, atunci când am ajuns în dreptul camerei mele, l-am văzut ieșind de acolo pe Tony, detectivul hotelului. Ce o fi căutând?

L-am întrebat dacă era vreo problemă. El s-a dat la o parte ca să intru, dar n-am intrat, nu voiam să stau înăuntru cu el între patru ochi.

A spus, fără să se agite sau să se simtă incomodat câtuși de

puțin, că îl surprinsesem percheziționându-mi apartamentul, că venise să verifice dacă sunt bine. Era o simplă rutină, spuse el cu fața lui rotofeie. Și a încheiat cu o întrebare fără răspuns posibil.

— E totul în regulă?

Hârtiuțele transparente erau pe podea și înăuntru nu se întâmplase în aparență nimic, cu excepția faptului că am observat urmele lui Tony pe mânerele sertarelor și ale ușilor și privirea lui unsuroasă pe hârtiile (notițe fără importanță) de pe masă.

Sandra

A doua zi m-am trezit cu chef să-i sun pe părinții mei, pe sora mea și chiar și pe Santi. Mă îndepărtam prea mult de viața mea normală, părea că aș fi plecat în călătorie pe o altă planetă și că s-ar fi avariat nava spațială la întoarcere și aș fi prinsă aici. Mă măcina neputința, pentru că, dacă cineva mă întreba dacă îmi făcuseră vreun rău, dacă se purtaseră urât cu mine sau dacă încercaseră ceva împotriva mea, n-aș avea nimic obiectiv și concret să răspund. Ar trebui să vorbesc despre priviri, despre fraze cu dublu înțeles, despre bănuieli, totul ar rămâne într-o simplă confuzie, presupuneri și temeri. Dacă m-aș decide să intru în Frăție, poate că aș afla ce era de aflat, dar cine știe ce ar trebui să fac, nu cred că mi-ar permite să fiu una de-a lor fără să-mi murdăresc mâinile și, odată ce le-aș avea murdare, ar trebui să port acea povară pe conștiință. Nu ar fi așa de ușor să ies din clan sau din sectă sau din frăție. Nu era ușor pentru mine să ies din relația mea cu Santi și cu atât mai puțin avea să fie să abandonez acest grup ciudat.

Cum Karin se simțea bine, cu siguranță voia să alergăm cu jeepul de colo-colo, cu siguranță avea un plan pregătit, dar eu aveam nevoie de timp pentru problemele mele. După ce am făcut un duș, am aranjat patul și am făcut puțină ordine, am coborât să iau micul dejun și, așa cum îmi închipuiam, Karin

era deja acolo. Și mai mult decât se auzea, se simțea mirosul că Frida făcea curățenie. De îndată ce m-a văzut, în timp ce-mi pregăteam o cafea cu lapte, Karin mi-a zis că avea un plan pentru ziua de azi. Temutul plan.

Era o zi însorită și mi-am băut cafeaua privind crengile copacilor. Deasupra chiuvetei și a blatului de marmură era o fereastră mare și frumoasă, care dădea bucătăriei un aspect foarte vesel și luminos. Karin s-a încăpățânat să-mi facă un suc, nu atâta pentru mine, cât pentru ea, ca să se simtă în stare să facă tot ce-și dorea. A stors chiar ea portocalele cu o vitalitate care te făcea să crezi că își injectase încă una dintre acele fiole. Așa că mai rămâneau doar două, nu puteam să iau una, era mult prea riscant.

Planul consta în a merge la cumpărături în centrul comercial. Îi plăcea la nebunie să parcurgă diferitele raioane, privind totul, mirându-se cât de mici erau prețurile, de lucrurile atât de frumoase care erau expuse. Îi plăcea la nebunie raionul cu obiecte de menaj și trebuia să o scot târâș de acolo. Pe mine mă epuiza și mă plictisea, dar ei îi plăcea să-și consume energia în felul acesta, trebuia să se simtă vie. Apoi vom merge la ședința de gimnastică, o voi lăsa acolo și voi avea la dispoziție o oră, timp în care voi încerca să-l văd pe Julián și voi amâna să-mi sun familia pentru altădată, când voi avea mai mult timp. Cel puțin, siropul îmi făcuse bine și tușeam mai puțin.

Dar acum aveam în minte injecțiile. De cum mi le-am amintit au pus stăpânire pe mintea mea. Fred plecase să joace golf cu Otto și cu alți câțiva „frați”, Frida era la parter, de unde se auzea zgomotul tipic de mișcare a mobilelor din salonul-bibliotecă și Karin a hotărât să mă aștepte pe verandă. I-am zis că mă duc să-mi iau geanta, ceea ce era adevărat, deși înainte de a ajunge în camera mea, am trecut prin cea a lui Fred și Karin, lăsând ușa deschisă, în caz că urca Frida. Frida avea un al șaselea simț foarte dezvoltat și intuia când cineva încerca să facă ceva care nu era reglementar, cum făceam eu acum. M-am dus glonț în baie și m-am uitat în coșul de hârtii. A trebuit să dau la o parte cu degetele câteva hârtii mânjite de

muci și de Dumnezeu știe ce alte scârboșenii, și acolo se afla una din seringi și am continuat să caut mai înăuntru și am găsit-o și pe cealaltă. Karin și le injectase pe amândouă ca să se bucure mai mult de viață.

Ce neliniștită mă simțeam! Dacă Frida mă prindea aici eram pierdută. Am rupt o bucată de hârtie igienică și am înfășurat seringile, apoi am răscolit puțin ceea ce exista în coșul de hârtii și am intrat în camera mea chiar în momentul în care Frida începea să lustruiască bara scării. Am ieșit cu geanta, cu cea mai mică geantă pe care o aveam, atârnată în bandulieră și cu bareta în diagonală pe pieptul meu. Într-un buzunar interior erau seringile înfășurate în hârtie igienică. Mă rugam ca Frida să nu-și dea seama, ca altceva mai important să-i atragă atenția. Mi s-au năzărit vreo două idei, de exemplu să risc să intru din nou în dormitorul lui Karin, să desfac o sticluță cu parfum dintre cele care erau pe măsuța de toaletă și să mă dau cu câteva picături, suficiente încât copoiul de Frida să îl depisteze și astfel să-mi justific prezența în acel sanctuar auriu și roz, dar în cazul acesta aș confirma sută la sută că am intrat acolo și că, foarte probabil, eu am luat seringile. Era de preferat să nu fac nimic și să nu calc și mai rău în strâchini.

Bara era din mahon, foarte frumos sculptată, cu crăpături pe unde intra praful și, când eu și Karin am plecat, Frida încă o ștergea. Oare la ce se gândea în timp ce-și făcea treburile cu atâta pasiune? Am luat sacoșa de catifea cu puloverașul pe care îl tricotam și cu andrelele, dându-i de înțeles că, pentru o vreme, în centrul comercial, o voi aștepta croșetând.

Karin se bucura de peisaj. Deși nu era puternic, soarele încălzea geamurile, iar în interiorul jeepului se făcuse o căldură foarte plăcută. Uneori, Karin închidea ochii parcă pentru a se umple de și mai multă viață. Oare nu se gândea niciodată în aceste momente la oamenii pe care i-a omorât sau la a căror moarte a contribuit, la oamenii pe care i-a privat de căldura soarelui, așa, de bunăvoie, nici măcar dintr-un acces de furie? Am privit-o cu coada ochiului, aproape că zâmbea de fericire, se simțea atât de bine și nu părea să o mustre

conștiința, părea că îi pasă doar de ea însăși. Și tocmai această absență a sentimentului de vinovăție era cea care mă făcea să mă îndoiesc și să cred că Julián s-ar putea înșela în privința lor sau că nu era întrutotul adevărat ceea ce-mi spunea. S-ar putea ca Julián să fi suferit atât de mult, încât să nu mai poată face diferența dintre oamenii buni și cei răi.

În centrul comercial, după o jumătate de oră de stat la raionul de grădinărit, i-am spus că mi s-au umflat picioarele și că o aștept în mașină, croșetând. Ea a insistat să mai rămân. Îmi spunea că tocmai mergând dintr-un loc în altul aveau să mi se dezumfle picioarele, insista să rămân pentru că îi plăcea să comenteze ceea ce vedea. Dar eu nu eram dispusă să cedez și m-am dus la jeep și m-am simțit foarte bine fără să-i aud vocea. Am scos puloverul de care nu mă mai atinsesem de câteva zile și, absorbită de această treabă, aproape că am uitat să mă mai gândesc la Alberto. La Alberto cel absent. Am deschis geamul ca să intre aerul și zdrăngănitul cărucioarelor metalice împinse spre mașini. Viața putea fi atât de simplă, o viață liniștită de pensionari obosiți să mai lupte, împingând cărucioarele de cumpărături și bucurându-se de lucrurile mărunte.

După două ore, am văzut-o pe Karin în depărtare, printre străluciri metalice, și m-am dat jos din mașină să o ajut. M-a lăsat pe mine să împing căruciorul, nu m-a întrebat dacă mă simțeam mai bine, nu mi-a vorbit. Am avut impresia că, în tot acest timp, neavând cu cine să vorbească, se gândise mult la mine, iar ceea ce gândise nu era de bine. Am înghițit în sec. Am deschis portbagajul, am pus înăuntru cumpărăturile și i-am admirat niște ghivece de teracotă. Mi-a zis că se rănise când le ridicase ca să le pună în cărucior, bine că o brunetă (s-o fi referit la faptul că era negresă?) venise în cele din urmă să o ajute. A spus brunetă cu dispreț și a zis „să o ajute” cu intenția ca eu să simt că o părăsisem. Am fost cât pe-aci să-i spun că nu era nevoie să cumpere ghivecele dacă nu le putea cără, dar asta ar fi înrăutățit lucrurile, eu i-aș fi devenit și mai antipatică, ar fi avut o părere proastă despre mine și ar fi avut dreptate. Așa că am preferat să zic:

— Îmi pare foarte rău, a fost un moment în care am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos.

S-a îmbunat cu vorbele astea? Eu n-aș spune că s-a îmbunat, nu se gândea la mine, se gândea la faptul că eu nu încetasem să țin la ea, se gândea la faptul că îmi plăcea să stau cu ea și că doar o indispoziție m-ar putea îndepărta de lângă ea.

— Când o să ajungem acasă, o să poți vedea tot ce am cumpărat.

I-am zis că îmi doream să văd acele lucruri atât de frumoase și ne-am îndreptat spre sala de gimnastică. Azi era programată de dimineață și, de obicei nici la ora aceea nu era loc de parcare prin apropiere, iar ea trebuia să se dea jos în fața sălii de gimnastică în vreme ce eu continuam drumul, ca să caut un loc. Și mă rugam ca și de data asta să se întâmple așa, să mă pot apropia de hotel și să-l văd pe Julián sau să-i las un bilețel. În caz contrar, m-ar obliga să urc cu ea și n-aș putea să refuz, iar dacă aș pleca în timp ce ea își face exercițiile, ar afla și ar trebui să mă justific.

Din nou, faptul că strada ar fi plină ochi de mașini îmi prindea bine, mai mult decât bine. Ea însăși a zis că voi avea de furcă pentru a găsi loc liber.

M-am dus drept la hotel. Când am ajuns, un minivan plecă, lăsând practic un loc liber în fața intrării. Am întrebat de Julián la recepție și au sunat în camera lui, dar nu era acolo. Era plecat, iar eu nu voiam să mă întorc cu injecțiile, mai repede le-aș arunca, dar înainte de a face asta, trebuia să încerc să i le dau lui Julián.

Oare pe unde umbla? Ce făcea când nu era cu mine la Faro? Trebuia să fac eu totul. Eram sătulă, sătulă! Am ieșit grăbită din hotel și am coborât pe Paseo Marítimo, acolo erau tarabe de flori. M-am apropiat de prima pe care am găsit-o și am cumpărat cel mai ieftin buchet care exista. Erau flori de sezon, desigur, de seră, nu miroseau a nimic, mai frumos miroseau tulpinile tăiate și umede. Florăreasa chinezoaică le-a scos dintr-o găleată cu apa curgând din ele și le-a înfășurat în celofan. I-am cerut puțin ambalaj în plus și am rugat-o să se

grăbească, deși, dacă tot îl cumpăram, nu voiam ca buchetul să sară în ochi. Mi-a mai dat și un plic cu o carte de vizită ca să scriu ceva.

M-am așezat pe o bancă privind spre port și am înfășurat cele două seringi, fără să dau deoparte hârtia igienică, în celofanul pe care tocmai mi-l dăduse chinezoaica, fără ca ea să înțeleagă de ce voiam o bucată de ambalaj care nu ar fi de niciun folos. Am vârât acest pachețel printre lujerii florilor. Nu se observa absolut nimic, în plus, buchetul era legat cu o fundă foarte mare care avea să ascundă orice. Am scris pe cartea de vizită:

> *La mulți ani*! *Sper să găsești mereu printre tulpinile gingașe ale acestor flori tinerețea care nu poate fi uitată.*

În loc de „tinerețea care nu poate fi uitată” aveam de gând să pun „tinerețea ta eternă”, dar mi s-a părut prea explicit, în cazul în care ar fi căzut pe mâini indezirabile. Desigur că era pur și simplu paranoia, dar nu voiam să risc pentru o simplă frază. Speram ca, după tot riscul pe care mi-l asumasem, să fi rămas măcar vreo picătură în seringi, să poată fi analizată. M-am întors la hotel și am lăsat buchetul la recepție pentru Julián când se va întoarce.

Apoi am intrat într-un bar din apropiere și am sunat-o pe mama.

Aproape că a țipat când m-a auzit și mi-a zis că erau îngrijorați din cauza mea, că unde mă vârâsem după ce sora mea m-a făcut să plec din bungalow. Când se supăra pe sora mea, mama îi spunea cabanei bungalow, ceea ce m-a făcut să deduc că, probabil, se certaseră din vina mea. I-am zis să nu-și facă griji, că împărțeam un apartament cu niște prietene și că eram încântată de viață.

— Și nu mai ai nimic să-mi spui?

— Nu. Doar atât.

— Ești sigură? a spus cu acel ton inchizitorial pe care îi plăcea atât de mult să-l folosească când îl prindea cu greșeala.

— Ce vrei să spui? am zis.

— Mă refer la… știi tu.

— Nu, nu știu, am spus eu ca să o enervez sau să mă enervez singură.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Sandra, sunt mama ta. Nu te-ai născut într-un ghiveci.

Într-un ghiveci? Când se înfuria spunea prostii de genul ăsta, așa că m-am gândit că ar fi un moment la fel de bun ca oricare altul ca să mărturisesc.

— Te referi la copii, la copiii care vin pe lume?

— Da, la asta mă refer. Sora ta mi-a zis, nu putea să-și încarce conștiința cu acest secret. Și dacă ți s-ar întâmpla ceva?

A început să plângă, îi luase ceva timp, ținând cont de subiect.

— I-am spus surorii tale că nu trebuia să fi închiriat bungalow-ul, că trebuia să ți-l fi lăsat până te întorceai acasă.

— Mamă, o fi având nevoie de bani, las-o, ți-am mai spus că mă simt minunat.

I-am zis că mi-am făcut o ecografie și că va avea un nepot, că era un copil perfect sănătos și că plimbările pe plajă și viața în aer liber îmi prindeau extrem de bine. A izbucnit în hohote de plâns. Nimic din ce făceam eu nu se potrivea cu ideea ei despre orânduirea lucrurilor.

— Ai nevoie de bani? a spus cu voce înăbușită.

— Am găsit un loc de muncă, o duc bine. Când vor pleca prietenele mele, veți putea veni să mă vedeți.

În fond, mă simțeam mai ușurată și uitasem doar să o fac să-mi promită că nu îi vor spune nimic lui Santi, dar timpul mă presa și trebuia să mă duc să o iau pe Karin. Și nu știam dacă a mă întoarce la Karin însemna să mă întorc la realitate sau la cea mai absolută irealitate.

Când am ajuns, mă aștepta deja la poartă, cu geanta sport agățată pe umăr. Ca de obicei, chipul ei schimonosit, mai ales acum că soarele îl făcea să se contracte și mai mult, era inchizitorial și plin de întrebări, dar eu nu aveam de gând să răspund. Nici măcar nu am recurs la scuza că am fost nevoită

să las mașina la dracu'-n praznic și că apoi am tot făcut ture până când a ieșit ea. M-am limitat să o întreb cum îi mersese la ora de gimnastică.

— De minune, a răspuns.

Ea și Fred vorbeau spaniola cu mare ușurință, deși cu accent, și avea haz să-i auzi spunând expresii colocviale.

Karin era obosită și nu am vorbit multe până acasă, a spus că profesoara îi ciomăgise. Brusc, Karin înceta să mai fie o vrăjitoare pentru a deveni o bătrână cu probleme. Nu a putut să care în casă nici măcar o sacoșă, își epuiza din ce în ce mai repede energia. A trebuit să fac eu totul. De îndată ce a intrat în casă, s-a trântit pe canapea. Frida pregătise o supă, era incredibil cum de avea timp să facă atâtea lucruri și să mai fie și cu ochii în patru, în caz că se întâmpla ceva ieșit din comun.

Pe măsură ce scoteam cumpărăturile din sacoșe și le aranjam, spunându-i cât erau de drăguțe, ea m-a întrebat dacă m-am gândit la propunerea de a face parte din Frăție, căci Fred tocmai încerca să-i convingă pe Otto și pe ceilalți să mă accepte.

— Pentru asta sunt de folos golful, prânzurile și cinele cu prietenii, mi-a zis.

I-am mărturisit adevărul. I-am spus că uitasem, că nu mă gândisem și că le mulțumeam mult pentru eforturile lor, dar că îi rugam să înțeleagă că pentru mine toate astea reprezentau o surpriză, ceva ce nu-mi trecuse niciodată prin cap să fac. A adormit și am învelit-o cu pătura în carouri sub care obișnuia să-și facă siesta. Am continuat să aranjez lucrurile pe care le cumpărase, temându-mă că în orice moment ar putea veni Fred, posibil cu prietenul său Otto.

Acum Fred nu mai era ca înainte. Era un mare abis între bărbatul din prezent și acela care mă ajutase la plajă, cel care mă ridicase cu mâinile lui mari și se arsese la tălpi ca să-mi aducă apă. Acesta era banal și ascultător și mi se părea în stare de orice. Dacă i-ar spune Karin să mă omoare, m-ar ucide, dacă Frăția i-ar ordona asta, ar face la fel, m-ar omorî. De pe vremea când el și Karin erau logodnici, trăiseră într-un

grup și pentru el adevărata lege, adevărata dreptate erau cele ale grupului, tot ce era în afară trebuia acceptat în silă, fără să protesteze în public.

Julián

Mi-am petrecut dimineața plimbându-mă dintr-o parte în alta, continuând să caut informații despre prietenii lui Fredrik și Karin, și ceea ce vedeam mi se părea un vis, un vis urât. Salva descoperise un cuib de naziști, naziști pe patul de moarte, dar, la urma urmelor, tot naziști. Întrebarea era de ce nu mi-o fi lăsat la azil informațiile pe care treptat-treptat le-a obținut. Ar fi trebuit să lase vorbă să primesc valiza, cutia, plicul sau orice alt obiect în care le-ar fi păstrat. Cu siguranță că, atunci când mi-a scris, că știa deja câți și cine erau, ce fel de viață duceau și ce puneau la cale, pe lângă faptul că îi unea tendința lor de a tortura și omorî. Îmi vorbise despre tinerețea eternă și probabil că mai știa și multe alte lucruri, ceea ce mă determina să fac, de îndată ce voi putea, o excursie până la azil. Acum trebuia să mă odihnesc puțin. Să mănânc și să mă odihnesc.

M-am dus la barul obișnuit și am cerut un meniu. Acum chelnerul mă cunoștea deja, îi eram cumva simpatic și, când mă vedea intrând, ieșea din spatele tejghelei ținând tacâmurile într-o mână și fluturând în cealaltă o față de masă de hârtie, aranja totul, dacă era liber, pe o masă din capăt, cu vedere spre ușă. Era ceva ce nu puteam să evit, sechele care-mi rămăseseră de la munca mea de la Centru. Să nu mă așez niciodată cu spatele la o ușă, să-mi schimb brusc direcția de mers pe stradă dacă cineva mergea prea aproape de mine și să-mi acopăr numărul de pe braț tatuat în lagărul de concentrare, chiar și vara. Uneori îmi puneam o față deasupra sau o fâșie dintr-un material, căci, pe vremea când fiica mea era mică și mă duceam cu ea la plajă, nu voiam să mă întrebe copiii ce era aia. Nu-mi plăcea să inspir milă, nici să fiu văzut ca un om diferit, fusesem deja diferit, și pe de altă parte, nu

voiam să încep să le amărăsc viața copiilor, nici să încep să-i amăgesc.

Copiii bagă imediat de seamă ceea ce este important, oricât de neînsemnat ar putea să pară la prima vedere. A fost o vreme când fiica mea prefera nisipul din curtea școlii și băga într-o pungă de plastic nisipul cel mai auriu și mi-l aducea când se întorcea acasă. Încă mai păstrez câteva dintre acele pungulițe și luasem cu mine una, ca talisman. O purtam mereu în buzunarul sacoului și, când au percheziționat camera, din fericire, nu au putut să mi-o ia.

Nu dăm atenție celor mai evidente lucruri, iar secretul lumii, revelația, cu siguranță se află în cele mai evidente lucruri, în firicelele de nisip auriu de pe sol. Fiica mea mi-a spus că acum, în mod sigur, numerele de pe braț s-ar putea șterge cu laser, dar eu i-am zis că una e să ascunzi ceva, și alta să elimini definitiv. Numărul acela făcea parte din mine, viața mea nu a mai putut să fie aceeași după ce mi-au tatuat numărul ăsta. M-aș amăgi dacă l-aș face să dispară. Și, în plus, pentru ce? Viitorul meu era aici, ceea ce aveam să fac acum ar fi ceea ce mai rămăsese din acest viitor.

Trecusem de la omletele franțuzești din prima săptămână la meniul zilei. Prețul era cam același și eu eram bine hrănit pentru toată ziua, chelnerul avea grijă să nu mi se pună prea multă sare și îmi recomanda feluri de mâncare care să nu-mi pună digestia la încercare. Din când în când, îi lăsam un bacșiș onorabil. Cei de la bar știau că sunt cazat la hotelul Costa Azul și îmi spuneau că fac bine că vin să mănânc aici și nu voiau să vorbească nimic în plus, nu voiau să aibă probleme, făceam bine că nu mâncam la hotel și cu asta, basta.

Hotelul îmi era cam antipatic, nu reușeam să mă simt la hotel ca la bar. Și culmea culmilor a fost când am ajuns la hotel, după ce am mâncat, ca să mă întind puțin și să pun în ordine notițele pe care le luam de la bibliotecă, de la primărie, din registrul funciar, din registrul de decese și de la cadastru. Mă duceam dintr-un loc în altul și ceea ce aflasem era că unii naziști locuiau aici din anii ’40 și ’50, că alții se alăturaseră

treptat-treptat celor care continuau să stea aici și mulți alții plecaseră sau se prefăcuseră că pleacă. Ideea e că avuseseră o viață roz, puseseră pe picioare chiar și afaceri foarte prospere, se ocupaseră cu promovarea imobiliară și cu administrarea hotelurilor, iar unul dintre ei deschisese un cabinet de consultații particulare de ginecologie. Nu știam exact în ce an se stabilise Salva aici, dar probabil că adunase foarte multe informații. Probabil că s-a simțit extrem de neputincios când a înțeles că va muri înaintea multora dintre ei. Nu credea în Dumnezeu, nici în lumea de dincolo, și nici eu nu cred, toată viața am fost republicani atei. După tot ce am văzut, negam existența oricărei entități care și-ar fi putut face griji pentru noi. Și, cu toate astea, mi-ar fi plăcut ca el să fi fost înmormântat și să pot să-i duc prietenului meu niște flori la cimitir.

După cum spuneam, mă întorsesem la hotel. Ca să ajung la lifturi nu aveam încotro decât să trec prin fața recepției și acolo se afla detectivul cu un buchet de flori în mână. Îmi cunoșteau obiceiurile și cât de cât programul, tabieturile bătrâneții, căreia ne este imposibil să-i supraviețuim dacă nu ne bazăm pe niște obiceiuri și ritualuri. Când eram tânăr, niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva, dar mă rog, iată-l pe Tony întinzându-mi un buchet de flori.

— Ce-i asta? am zis.

— La mulți ani! a spus Tony.

Admiram florile și am continuat să fac asta pentru ca nicio mișcare să nu mă dea de gol. Oare de ce mi-ar spune așa ceva?

— Mulțumesc, am răspuns luând o mutră de sărbătorit care îmi folosea atât pentru cazul în care ar fi fost adevărat, cât și pentru o eventuală glumă. Le știți pe toate.

Tony știa că era ceva în neregulă, și eu la fel, dar nu spuse nimic, nu făcea decât să mă privească. Roberto, recepționerul cu pistrui, a fost cel care n-a mai rezistat tensiunii.

— Ne pare rău, don Julián, n-a fost ideea noastră. L-a adus o tânără, o punkistă, a zis uitându-se fix în ochii mei, pentru ca eu să înțeleg la cine se referea.

Amândoi au rămas neclintiți, așteptând o explicație.

— Ia te uită, ce atenție! De-asta îmi era dor de patria mea, pentru că aici lumea este de o amabilitate exagerată, am spus încercând să mă retrag spre lifturi cu buchetul în mână.

Totuși, deși eram surprins și cam ghiftuit din cauza mâncării delicioase cu carne și cartofi de la bar, luciditatea nu mă părăsise pe deplin și am căutat în hârtia transparentă cartea de vizită care întotdeauna însoțește un buchet de flori și pe baza căreia bârfitorul Tony aflase despre falsa mea zi de naștere.

— N-a lăsat nicio carte de vizită?

Roberto s-a grăbit să mi-o dea, nu voia să intre în belele. Tony n-ar fi avut nicio problemă să o păstreze, se născuse și crescuse pentru a face asta.

Am scos cartea de vizită din plic și i-am aruncat o privire superficială, aveam să o citesc liniștit în camera mea.

— Să nu-mi spui că ai citit cartea de vizită, i-am zis lui Tony, ațintindu-mi ochii asupra lui, cunoșteam îndeajuns acest gen de animale, încât să știu că trebuia să-i faci să înțeleagă că nu îți este frică de ei.

— Plicul era deschis, a rostit fixându-mă insistent cu ochii lui de pește mort. Facem asta din motive de siguranță. Nu putem să preluăm nimic ciudat fără să ne asigurăm.

Să preluăm, ce tâmpenie!

— Un buchet de flori este ceva ciudat?

— Dacă eu aș fi în locul dumneavoastră, a zis Tony, mi s-ar părea ciudat ca o fată tânără, care nu pare chiar o călugăriță, să-mi aducă un buchet de flori. Ar putea fi vorba despre o acțiune teroristă sau despre vreo amenințare. Sunt răspunzător pentru tot ce se întâmplă aici.

— Înțelegeți-ne, a intervenit Roberto. Dacă am ști cine este fata asta, dacă am ști că dumneavoastră răspundeți pentru ea, nu ne-ar mai părea atât de ciudat când ar mai apărea pe aici cu alt buchet. După cele petrecute în camera dumneavoastră, suntem îngrijorați pentru domnia voastră.

— Nu este o teroristă și, după cum ați putut să vedeți din cartea de vizită, nici nu mă amenință, am spus înțelegând că

era mai bine să le țin isonul. Este o fată normală pe care am ajutat-o la plajă, amețise și probabil că la un moment dat i-am spus că într-una din zilele astea e aniversarea mea… Este un mod de a-mi mulțumi pentru gestul meu.

În sfârșit, eram în lift. În condiții normale, nimeni nu s-ar fi lăsat interogat; în condiții normale, nici nu le-ar fi trecut prin cap să-și bage nasul în treburile mele, dar cu toții știam că ne aflam în mijlocul unui război rece. Și nu-mi plăcea absolut deloc că o văzuseră pe Sandra, era a doua oară când venise la hotel, va trebui să-i spun să fie mai prudentă, nu aveam încredere în Tony. La urma urmelor, ne aflam într-un sat, și într-un sat toți oamenii se cunosc și tot timpul fac legături între diverse evenimente, astfel că, până la urmă, se pun lucrurile cap la cap.

Am aruncat buchetul într-o vază care exista pe o măsuță, de parcă ar fi un lucru bine știut că într-un apartament, mai devreme sau mai târziu, se aduc buchete de flori. Am privit spre baie și m-am uitat la cartea de vizită. Ce să fac mai întâi: să citesc cartea de vizită sau să pun apă în vază? M-am descălțat având această îndoială, dar cum mi-am dat jos pantofii așezat pe marginea patului, m-am lungit și am întins mâna ca să iau plicul acela mic.

Am citit cu atenție. Am citit cuvintele Sandrei de mai multe ori. Sunau a poezie, dar era un mesaj în toată regula. Vorbea despre tulpini, despre tinerețea eternă printre tulpini. Am sărit din pat și am luat buchetul. Am rupt panglica strâns legată folosind tirbușonul, care, în apartamente, se pare că este mereu în așteptarea unei sticle de vin. Mi-a fost greu să-o rup și nu exista niciun indiciu că ar fi umblat cineva la ea, ceea ce însemna așadar, din fericire și printr-un mare noroc, că Tony nu a fost atât de perspicace precum credea el și că eu eram primul care vedea ce se afla între tulpini.

Într-un celofan mai era ceva înfășurat și aproape că m-am înțepat în ceea ce era înăuntru. Doamne Sfinte! Seringile de unică folosință cu care probabil că își injecta Karin misteriosul lichid, aurul alb, pentru că, dacă n-ar fi misterios, s-ar putea cumpăra de aici, din orice farmacie.

La un laborator, ar putea să ia o mostră și să o analizeze. O să cobor la cabina telefonică a hotelului și o să caut în *Pagini aurii* numerele unor laboratoare medicale. O să sun la câteva, în caz că găsesc vreunul deschis.

Așa am făcut, dar mai întâi am închis ochii timp de douăzeci de minute și am încercat să mă relaxez și să mă odihnesc, pentru că era inutil să mă forțez ca după aceea să nu mai fiu bun de nimic. Cu douăzeci de minute în plus nu se schimba nimic. În holul hotelului lângă toalete, exista o cabină telefonică, cu separeuri din lemn de mahon în ambele laturi, am luat ghidul și am început să sun la cele trei laboratoare pe care le-am găsit. Relațiile cu publicul erau disponibile până la prânz și doar la unul dintre ele mi-a răspuns o voce umană. I-am spus că nu era vorba despre vreo analiză de sânge sau de urină, ci despre o altă substanță pe care eu nu o aveam în corp. A zis că la ei se analiza orice tip de fluide organice și neorganice și mi-a făcut programare pentru ora nouă dimineață.

Acum aveam puțin timp liber să-mi revăd notițele înainte de a mă întâlni cu Sandra. După Raquel, era cea mai minunată și mai curajoasă femeie pe care o cunoscusem vreodată, fiica mea fiind un caz aparte. Pe fiica mea nu obișnuiam să o compar niciodată cu nimeni, niciodată n-aș fi fost obiectiv.

Sandra

Când am terminat de aranjat oalele de lut pe care Karin le cumpărase și, în timp ce se încălzea supa pe care o lăsase gata pregătită Frida, am urcat să arunc un ochi în baia din camera lui Fred și Karin. Încăperea aia impunea întotdeauna respect când intrai în ea, prin tăblia de la pat și plapuma curată, și perdelele, și portretele lor pe pereți și poza din ziar înrămată pe care eu le-o făcusem cadou și pe care, în mod sigur, s-au gândit că era de preferat să nu o vadă ceilalți pe polița de deasupra căminului. Era impunător șifonierul acela bucșit cu rochiile lungi și decoltate ale lui Karin, pe care probabil că și-a plimbat mâna însuși Führerul, și pantalonii uriași și

sacourile lui Fred. Era o atmosferă specială, plină de gândurile acestor doi monștri, plină de coșmarurile lor, deși nu observasem că ar fi avut vreo problemă în ceea ce privește somnul, pierdeau nopțile doar pentru coiturile lor sau dacă a doua zi aveau de făcut ceva ieșit din comun. N-aș spune că sunt persoane care să aibă vreun fel de remușcări.

Uneori, mă miram să-i văd și să constat că sunt oameni în carne și oase pe care eu îi puteam privi, pentru că nu era posibil ca atrocitățile despre care îmi vorbea Julián să fi fost comise de ființe umane. Așa că, după toate astea, când auzeam spunându-se despre o persoană că este foarte umană, nu știam dacă era ceva de bine sau de rău.

Și baie era impunătoare. Era de marmură adusă din carierele de la Macael, la fel și scările, ceea ce mereu mă ducea cu gândul la carierele de piatră de la Mauthausen, unde Julián stătuse închis, ca acei sărmani pe care îi văzusem de atâtea ori în filmele documentare. Era o marmură foarte fină, răcoroasă, de culoare roz și pe ea ieșeau în evidență elegant sticluțele cu parfum ale lui Karin. În dulapuri, erau borcănele cu cremă având capace aurii și nume indescifrabile. Dar acum nu eram atentă la lucrurile astea, auzisem cum se deschide poarta din stradă cu zgomotul tipic al cheilor lui Fred. Îi plăcea să le zdrăngăne puțin în mână și, în funcție de zdrăngănit, îți puteai da seama dacă era bine sau prost dispus.

Am ridicat capacul metalic al coșului de hârtii sanitar sau cum s-o fi numind asta și, spre surprinderea mea, am văzut că Frida nu îl golise. Părea că hârtiile mototolite, sulurile de carton ale rolelor de hârtie igienică consumate, o sticlă de șampon goală și alte câteva lucruri erau cam la fel cum le lăsasem eu. Părea că imaginea acelui conținut pe care o vedeam acum se ajusta perfect cu ultima pe care o văzusem de dimineață, dar nu puteam să fiu sigură de asta, nu eram sigură că Frida nu se juca cu mine, căci după cum o cunosc, nu era logică această neglijență. Frida era susținătoare necondiționată a curățeniei, nu se eschiva, nu lăsa nimic nefăcut, era conștiincioasă, era un soldat al curățeniei. Am simțit un fior pe dinăuntru care m-a făcut să-mi piară orice

chef de a mai mânca supă, la gândul că Frida și-ar fi dat seama și că ar da fuga să le povestească lui Fred și Karin a doua zi, asta dacă nu cumva îl întâlnise deja pe Fred și îi trăncănise tot. În cazul ăsta, ce scuză aș putea să inventez eu? Era cuvântul meu împotriva cuvântului Fridei și aveau să o creadă pe ea.

Dar s-a petrecut ceva care m-a scos din încremenire și m-a făcut să mă gândesc că, înainte de a lua decizii drastice, cum ar fi aceea de a mărturisi sau de a mă arunca pe o fereastră, ar trebui să aștept, ar trebui să aștept în liniște să se întâmple ceva, pentru că mereu se întâmplă, trebuie doar să ai răbdare.

Ceea ce s-a întâmplat a fost faptul că Fred vorbea cu Karin în norvegiană într-un mod care m-a speriat. Fred nu ridica niciodată vocea la Karin, Fred era cățelul lui Karin, de aceea am fost atât de surprinsă. Am ieșit pe vârfuri din camera aurită și roz, exact la timp ca să-i văd pe ei doi urcând. Fred practic o împingea pe Karin, iar Karin se lăsa într-o parte, când pe un șold, când pe celălalt, agățându-se cum putea de bară. La început, am crezut că eu eram de vină, probabil Karin mă proteja și, dacă încă nu mă prinseseră spionându-i, asta se datora faptului că nu doriseră sau pentru că eu aveam un har special care îi orbeau sau pentru că, dacă e să ne luăm după legea probabilității, era foarte improbabil ca o fată pe care o întâlniseră vomitând pe plajă să fie un spion. Dar, din fericire, supărarea nu avea nicio legătură cu mine. Fred era atât de scos din pepeni, încât aproape că nici nu m-a văzut pe coridor când ieșeam din camera lui și mă îndreptam spre a mea.

Karin a venit spre mine pe jumătate plângând și, când a ajuns în dreptul meu, m-a luat în brațe. Fred ne-a privit înduioșat. Eu mi-am dat seama că femeia se prefăcea că plânge. M-am desprins puțin de ea și mi-am trecut mâna prin părul ei, privindu-l pe Fred, întrebându-l din ochi ce se întâmpla.

Mi-au spus. Karin, cu plânsul ei prefăcut, mi-a spus că Fred nu înțelegea ce înseamnă pentru o femeie bijuteriile ei. Fred pretindea să i le dea lui Alice.

Am fost de acord, după vrerea lui Karin, în ciuda faptului

că amândouă știam că eu nu aveam bijuterii și că niciodată nu-mi trecuse prin cap să mă gândesc la ele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Karin, a zis Fred, există lucruri mai importante decât bijuteriile.

Karin n-a spus nimic și Fred a continuat.

— Viața e mai importantă, nu crezi? Viața în schimbul bijuteriilor.

— Târfa aia…, a zis Karin. Mă lasă fără nimic.

Am înțeles că injecțiile pe care Otto și Alice i le dădeau aveau un preț și că acela consta în bijuterii.

— Vreau să te duci la ea acasă, a zis Fred deschizând seiful încastrat în șifonier, și să le spui că ai uitat să le dai acest mic cadou și că-ți pare rău. În viața mea n-am îndurat atâta rușine ca atunci când Otto m-a pus la punct.

— Nu poți să te duci tu? a întrebat Karin.

— Nu, a zis el, scoțând din seif cutia cu bijuterii, pe care eu o cunoșteam.

Și în acel moment, am ieșit, mi s-a părut prudent să nu rămân să mă uit la bijuteriile lui Karin, mai ales pentru că nu voiam să le văd.

— Să te însoțească Sandra. În felul ăsta, faceți și o plimbare.

Supa mirosea a ars și am coborât în fugă. Atunci am reînceput să tușesc la fel de tare ca acum câteva zile. Îmi curgea o sudoare rece pe ceafă. Am dat la o parte supa de pe foc și m-am lungit pe canapea, practic în golul pe care îl lăsase Karin acum câteva clipe.

Probabil că alegeau bijuteriile pe care să i le ducă lui Alice și am avut timp să-mi revin și să servesc supa în niște străchini de lemn, pe care le cumpărase Karin de la centrul comercial.

Am mâncat cu toții, având pe masă punga de plastic pe care o adusesem de la farmacie. Fred a folosit-o ca să vâre bijuteriile pentru Alice și a trântit-o pe masă cu un trosnet. Au vorbit puțin în norvegiană, reproșându-și unul altuia diverse chestii, poate faptul că Fred nu reușise să controleze acest produs care îi costa atât de scump, până când el a spus că o

să-l sune pe Otto pentru a-l anunța că soția lui avea să se ducă s-o vadă pe Alice, deoarece își dorea foarte mult să-i facă un cadou.

S-a ridicat, a sunat și a spus că eram așteptate la ora cinci. Exact ora la care stabilisem să mă văd cu Julián la Faro.

— Nu credeți că ar trebui să vă duceți voi? Nu mă simt în largul meu, serios, să mă implic într-o chestiune atât de personală.

— De-aia vreau să te duci, a zis Fred, pentru că vreau să înțeleagă odată pentru totdeauna, fir-ar a dracului de treabă – Fred a dat cu pumnul în masă, ceea ce m-a încremenit – că faci parte din familie și că meriți să intri în Frăție, că meriți asta mai mult decât mulți alții, care și-au arătat meritele făcând golănii pe stradă.

Karin se uită cu admirație la soțul ei și apoi îmi zâmbi.

— Are dreptate, a spus.

Mă speria faptul că voiau să împărtășească atâtea lucruri cu mine. Mă speria faptul că Fred s-ar fi putut răscula împotriva tribului său pentru mine, asta era ceva ce nu prevăzusem. Cu siguranță că trecuse atâta timp de când păstrau secrete și puneau la cale afaceri între ei, încât aveau nevoie disperată de un al treilea jucător care să intre în scenă, pentru a nu se plictisi. Frăția le oferea siguranță, dar niciun fel de distracție. Petrecerile de odinioară erau plăcute, dar nu prea erau pe gustul lor. Și, mai presus de orice, mă neliniștea gândul că nu mă voi putea întâlni cu Julián.

— Am o programare la ora aia ca să mă înscriu la un curs de pregătire pentru naștere. Putem să ne ducem mai devreme la Alice sau, mai bine, mâine.

Fred și Karin au negat dând din cap.

— Mai devreme, a zis Fred, Alice își face siesta, este imposibil să fie văzută de la două până la cinci. Nu cred că se întâmplă nimic dacă amâni o zi pregătirea.

— Chestia e că se pot termina locurile, asta-i problema, am spus eu.

— Nu-ți face griji, a zis Karin cu zâmbetul ei diabolic. Și la sala de gimnastică la care mă duc eu se fac pregătiri pentru

momentul nașterii, trebuie doar să vorbesc cu directorul. În felul ăsta, în timp ce eu îmi fac exercițiile, tu le faci pe ale tale. Chiar mâine vorbesc cu el.

Era imposibil. Era imposibil ca ei să nu facă ceea ce-și doreau în fiecare clipă. Îi enerva când erau nevoiți să se adapteze la nevoile altuia.

•

La ora cinci fix parcam jeepul în fața porții lui Alice. Am apăsat pe sonerie și a durat vreo cinci minute până ne-au deschis, ceea ce pentru Karin era o umilință. Fără să vreau, țineam cu ea (căci mai multe îmi dădea Karin decât Alice). Locuiam în casa lui Karin, aveam mai mult contact cu ea, o cunoșteam mai bine. Deși știam că, dacă s-ar ivi ocazia, amândouă s-ar gândi să mă elimine, era imposibil să nu mă implic.

N-am zis nimic ca să n-o supăr și, mai mult, nici măcar nu mă uitam la chipul ei.

— Alice asta o să mi-o plătească, a spus în timp ce poarta se deschidea încetișor.

Și, pe când ne îndreptam spre coloanele dorice, m-am întrebat cine era oare mai rea, care putea rezista mai mult în confruntarea dintre ele două. Deocamdată, Alice avea mai multă tinerețe și putere și ea controla acel lichid, prin urmare, Karin nu prea avea încotro, trebuia să îndure și să înghită în sec.

Ne-a întâmpinat Frida, care după-amiaza făcea curățenie în vila asta și a trebuit să mai așteptăm puțin în salon. Eu eram nerăbdătoare să văd pe chipul Fridei dacă descoperise furtul seringilor uzate, dar de-abia s-a uitat la mine. Acum, că eram mai atentă la ea, îmi dădeam seama că mă considera o intrusă în interiorul Frăției și că prezența mea în casa familiei Christensen probabil că o iritase mult.

— Ce prost gust! a exclamat Karin în șoaptă, plimbându-și privirea peste ceasurile de bronz, peste candelabrele de argint, peste oglinzile înrămate în aur, peste covoarele foarte vechi, peste tablourile de muzeu.

— Sunt autentice? am întrebat.

— Chiar dacă sunt, e ca și cum n-ar fi, a zis Karin cu dispreț.

Am întrebat-o dacă a luat punga cu bijuteriile și și-a atins geanta drept confirmare. Nici Karin nu avea un gust prea rafinat, dar prefera ceva mai intim și îi plăceau lucrurile frumoase, chiar dacă nu erau scumpe, nici de lux. La Alice era numai lux, abundența luxului, care nu lăsa să iasă în evidență ceva în mod special. Mă simțeam ca într-un magazin de antichități, unde te oprești și privești cu atenție fiecare lucru, imaginându-ți-l într-un loc diferit. Eu nu cumpărasem niciodată vreun obiect de antichitate, nu aveam bani să-l cumpăr, nici casă unde să-l pun, dar din tot ceea ce vedeam îmi plăcea o vază chinezească care probabil că avea două mii de ani.

Pe neașteptate, Alice apăru în partea de sus a scării. A început să coboare ca o actriță, încet. Purta niște pantaloni largi de catifea neagră de o lungime incredibilă care o făceau să pară foarte elegantă pe când cobora treptele. Din câte-mi dădeam seama, se pare că-i plăcea mult catifeaua, pentru că draperiile erau și ele din catifea, în cazul ăsta albastru turcoaz. Purta o jachetă ajustată, din același material cu pantalonii și îi mai lipsea o țigaretă lungă ca să pară o femeie fatală demodată. Când m-a văzut, s-a schimbat la față, nu știu dacă în bine sau în rău. Și-a înfoiat părul cu mâinile, ceea ce m-a făcut să presupun că era ceva de bine. Se bucura să mă vadă, și ei știau asta. Fred și Karin știau că văzându-mă aveau să o îmbuneze și că totul avea să meargă mai bine. Tocmai îmi dădusem seama că gestul acesta îi favoriza mai mult pe ei decât pe mine. Poate că atunci când îi masacrau pe evrei și pe cei ca Julián credeau că le fac o favoare.

Dar chiar și așa, eu eram de partea lui Karin, nu a lui Alice. Ne-a oferit ceai. O țineau una și bună cu ceaiul. Eu am refuzat ceaiul. Am spus că-mi provoacă insomnie.

— La cât ești de tânără…, a zis Alice. Nu-mi vine să cred! Nici măcar nu știi ce-i aia insomnie. O să-ți fac unul de mușețel.

Mi-a părut rău că nu m-am mulțumit cu ceaiul deja

pregătit, pentru că mușețelul avea să ne întârzie și mai mult. Era deja cinci și jumătate. Și, pe deasupra, nu a consimțit să-l facă Frida, ceea ce cu siguranță că o înverșuna și mai mult pe Frida împotriva mea. Eram pierdută. S-a dus ea însăși la bucătărie și a fiert apa și a pus pliculețul în ceașcă, a adus totul pe o mică tavă și a pus-o în fața mea cu oarecare adorație. Mi s-a făcut frică. Apoi s-a așezat, încrucișându-și elegant picioarele lungi și a luat o ceașcă dintr-un porțelan foarte frumos din care cine știe cine o fi băut înainte.

S-a uitat fix la Karin pe deasupra cești.

— Ah! a zis Karin scoțând punga de plastic cu crucea verde a farmaciei. Sper să-ți placă. Este tot ce am mai de valoare și ceea ce te poate avantaja cel mai bine.

— Păi, ia să vedem! a spus Alice, răsturnând conținutul pe masa de cristal, printre cești, zaharniță și linguriță.

Karin mi-a adresat o privire de parcă ar fi vrut să spună: este o tipă vulgară și nu merită nici măcar să privească bijuteriile astea.

— Un colier de rubine, a zis Alice ținându-l în mână, cercei asortați, o brățară de perle, un inel cu safir, dacă nu mă înșel, un inel cu ametist, este aur alb?

A luat brățara care avea patru șiruri de perle.

— Mare păcat de brățara asta, pentru că-i lipsește colierul!

— Colierul? a zis Karin. Ah, da! Colierul. Mi-o fi picat în geantă.

Sub privirea nemiloasă a lui Alice, Karin s-a prefăcut că scotocește prin geantă și a scos un colier de perle cu două șiruri, care trebuie să fi costat o avere.

— Mulțumesc, a spus Alice luându-l. Știu că ție nu-ți prea plac perlele, dar pe mine mă încântă.

S-a ridicat și și l-a pus la gât, în fața oglinzii înrămate în aur.

— Cântărește ceva, a zis, dar e drăguț.

Karin și-a terminat ceaiul din ceașcă, eu am făcut un efort să înghit mușețelul fierbinte și ne-am ridicat. M-am uitat la ceas, era șase fără cinci, s-ar putea ca Julián să fie încă acolo, așteptându-mă.

— Nici prin cap să nu vă treacă, a zis Alice, nu plecați până nu gustați biscuiții făcuți de Frida.

I-am spus că nu ne era foame, că mâncaserăm foarte târziu și că niciuna din noi două nu putea să înghită vreun biscuit.

— Doar puțin, doar cât să gustați, este nemaipomenit! a zis fără să se ridice și având colierul de perle la gât.

— Frida! a strigat. Adu câțiva dintre biscuiții ăia minunați făcuți de tine!

Am fost nevoite să ne așezăm. Și Alice era obișnuită ca toți ceilalți să facă ce i se năzărea ei. I-a mai turnat ceai lui Karin, iar eu, ca să nu se mai ducă să mai pregătească altul de mușețel, i-am spus că acum voi bea și eu puțin. Frida a apărut cu aceiași biscuiți pe care obișnuia să-i pregătească și la Karin acasă și ne-a servit o porție ciudată fiecăreia, o porție care aproape că ieșea din farfurie.

— Doar nu ai vrea să mâncăm tot ce-i aici, a zis Karin cu zâmbetul ei diabolic.

Atunci Alice i-a spus ceva în germană și Karin i-a răspuns în aceeași limbă și au petrecut așa vreo zece minute, aruncându-și niște vorbe care păreau reproșuri, până când Karin s-a ridicat.

— Acum chiar că plecăm, a spus Karin. Tânăra asta are treabă, și eu la fel. Îți ies foarte buni biscuiții, Frida.

Și eu am îngăimat că era foarte bun, deși mâncam așa ceva cam la fiecare mic dejun. După fața lui Alice, aveai impresia că, din discuția în germană, cea care ieșise învingătoare fusese Karin. Iar mutra pe care o făcea Frida lăsa impresia că o satisfăcea faptul că eu încă nu puteam să depășesc bariera limbii și a marilor secrete.

— Așteaptă puțin! a zis Alice pe când ne pregăteam să ieșim.

Karin a răsuflat și s-a uitat la ceas, de parcă ar fi avut ceva de făcut, poate că în timpul vizitei i se năzărise să meargă la centrul comercial, nu m-ar mira. Alice a deschis o ușă de la parter și, după cinci minute, a venit cu unul dintre pachetele obișnuite.

— Ăsta e un cadou personal, din partea mea.

Karin l-a luat și a făcut un gest asemănător unei îmbrățișări, o strângere de umeri. Se împăcaseră. La urma urmei, ca specie pe cale de dispariție, erau condamnate să se înțeleagă.

Și, la un moment dat, pe când se petrecea această scenă, m-am întors din instinct spre dreapta și am surprins-o pe Frida uitându-se la mine. Și-a abătut imediat privirea și n-am putut să trag nicio concluzie, dar era evident că Frida mă studia sau mă supraveghea, și era clar și faptul că nu-i spusese lui Alice că luasem seringile folosite, fie pentru că nu știa, fie pentru că păstra informația asta pentru o ocazie mai bună. S-ar putea ca, pe vremea când eu nici nu-i dădeam atenție Fridei, ea să mă fi observat deja.

Când și-a luat rămas-bun, Alice m-a strâns la pieptul ei la fel ca în seara petrecerii. Am simțit oasele șoldurilor ei lipite de trupul meu.

Când, în sfârșit, ne-am urcat în jeep, n-am îndrăznit să mă uit la ceas, nu voiam să-i dau de înțeles că și eu aveam o viață personală.

— Se pare că ai pus-o la punct, am zis cu oarecare admirație, sinceră să fiu.

— A trebuit să-i aduc aminte câteva chestii, lumea e foarte uitucă. Și, dacă tot suntem în mașină, am putea să dăm o raită prin împrejurimi, nu crezi?

— De acord, am spus. Eram obosită să mă port cu atâta tact.

— Femeia asta mă scoate din sărite, vrea tot ce au ceilalți. Dacă ar găsi aruncat pe stradă diamantul cel mai mare și mai minunat din lume nu ar interesa-o, l-ar vrea doar dacă l-ar purta la gât cineva. Iar la tine, dacă n-ai fi cu noi, nici nu s-ar uita.

Alice, prădătoarea! Toți erau prădători, fiecare în stilul său. Mai puțin Alberto. El mai mult îmi dăduse decât îmi luase. Deși, dacă privim bine lucrurile, el îmi luase liniștea. Dragostea este o armă cu două tăișuri, te ajută să fii fericit sau nefericit. Mi-am amintit de Îngerul Negru, care părea cel mai inteligent dintre toți, cel care, poate, era șeful Frăției. Apăruse în casa noastră doar cu ocazia petrecerii lui Karin și lăsa

impresia că era sătul de ei toți. Mi s-a năzărit să o întreb pe Karin de el.

— Și Sebastian? Domnul acela excesiv de elegant de la petrecerea ta…

— Sebastian… Da, el chiar are clasă. Nici nu se compară cu Alice. Alice este o parvenită, o recent-îmbogățită, cum spuneți voi, probabil că ai observat deja asta din apucăturile ei, în schimb, Sebastian este altfel, eu încă-mi măsor cuvintele când sunt în preajma lui.

M-am îndreptat spre El Faro. Karin se uita pe geam. Se întuneca.

— Unde mergem? a întrebat.

— Nu știu. Probabil că satul e plin de oameni și acasă la Alice a început să mă doară capul.

— Da, Alice a fost cam insuportabilă.

Ca să ajungi la palmierii sălbatici de la El Faro, trebuia să o iei pe un drum de țară, să te abați. Am încercat să zăresc de pe șosea mașina lui Julián și, așa cum era și firesc, la ora aia nu cred că mă mai aștepta, dar dacă tot ne aflam acolo, era o prostie să nu mă apropii, Karin nu putea să lege drumul nostru pe-acolo cu nimic altceva.

Am parcat lângă cofetărie. Luminile ei păreau fantome pe copacii din împrejurimi. Mie îmi plăcea senzația asta de pace și singurătate, dar știam că pe Karin o înspăimânta, ea avea nevoie de forfotă.

— Ce căutăm aici? a întrebat Karin, care ar fi preferat să se afle în centrul comercial uitându-se la oameni și la chestii drăguțe.

— Îmi vine să fac pipi. Cu siguranță acolo, înăuntru, o fi vreo toaletă.

— Ai fi putut să-ți faci nevoile pe câmp, nu te-ar fi văzut nimeni, a zis ea izbucnind în râs.

— Da, e adevărat, de vină e obișnuința. Dacă nu vrei să cobori, mă întorc imediat.

— Te aștept. Să nu stai mult, a spus necăjită pentru că nu făcea ce voia ea.

Era un gest foarte îndrăzneț s-o aduc aici și începea să-mi

pară rău, mă bazam pe faptul că nu i-ar fi surâs ideea de a o duce în sat.

Am intrat fără să mă aștept să-l găsesc acolo pe Julián și fără să știu prea bine cum să profit de această situație. Erau vreo două, trei cupluri care stăteau așezate la mese și doi bărbați la tejghea, făcând glume. Chelnerița dintotdeauna, văzând că mă îndreptam spre toaletă, s-a uitat la mine și m-am uitat și eu la ea. M-am apropiat și am întrebat-o dacă îmi lăsase cineva vreun mesaj.

— Ție? a zis cântărind dacă era dispusă să-mi dea informația asta.

Inima îmi bubuia în piept. Dacă lui Karin i se năzărea să intre, eram pierdută. Chelnerița se uita pe sub tejghea. Am auzit cum se trântea portiera unei mașini și am fost cât pe-aci să o iau la fugă și să ies afară, când băgăcioasa aia a scos o hârtie, m-a privit cu atenție fix în ochi, vrând să-mi spună părerea ei în legătură cu relația mea cu bătrânul Julián și mi-a înmânat foaia. Am vârât-o în buzunar și am vrut să o rog frumos să nu spună nimănui, dar n-am spus nimic, pentru că asta ar fi însemnat să-i dau prea multă importanță, iar ea și-ar aduce și mai bine aminte de această întâmplare. Am ieșit fără să trec pe la toaletă și, odată ajunsă în stradă, am văzut o altă mașină lângă a noastră și am verificat dacă prin fereastra localului Karin ar fi putut să mă vadă vorbind cu chelnerița și vârându-mi bilețelul în buzunar. Și era posibil.

— Gata? a zis Karin.

N-am răspuns nimic, doar am suspinat ca și cum m-ar fi apăsat diafragma și am pornit mașina.

— Toate bijuteriile erau minunate, dar colierul de perle…, spuse ea în timp ce conduceam jeepul spre sat. Ție ți-ar fi stat foarte bine cu ele, nu acelei băbăciuni, nu știu cine se crede că e. Perlele sunt pentru femeile tinere. N-ai de gând să-ți dai niciodată jos cercelul din nas?

— Dacă tot mi-am făcut gaură, vreau să profit.

S-a mișcat pe scaun ca să stea mai bine, îi făcea plăcere compania mea. Am trecut pe lângă drumul deviat spre Tosalet și am intrat în vacarmul satului. Observam entuziasmul

crescând al lui Karin, nu-mi spunea nimic, semn că nu-și dăduse seama că am cotrobăit prin casă. M-am oprit în parcarea supermarketului.

— Nu ziceai că te doare capul? a spus puțin cam exaltată.

— Ba da, dar mi-a trecut și trebuie să uităm cele petrecute acasă la Alice, nu-i așa?

Era ca o fetiță cu jucărie nouă, cum se spune. Nu se aștepta ca eu să fiu cea care-i propune să mergem la supermarket, fără să fie nevoită să mă roage ea. Speram că orice îndoială, orice bănuială, orice umbră care i-ar fi trecut prin cap cât am fost la El Faro să se fi risipit acum. Când eram deja înăuntru și luasem căruciorul, iar ei îi fugeau ochii după chestii drăguțe, i-am zis că nu eram singură dacă am stins farurile și că mă întorceam imediat, că știam unde s-o caut.

De îndată ce am pierdut-o din vedere, am scos bilețelul din buzunar. Era o schiță fără nume. Erau desenate niște cercuri, trei, ca să fiu mai exactă. Fiecare avea câte o literă: A, B, C. În cercul cu litera C era desenată o cruce. Mai erau și un dreptunghi, și niște palmieri. Am închis ochii ca să mă liniștesc și, când i-am deschis și m-am uitat cu atenție, desenul a început să-mi pară familiar. Palmieri scunzi, sălbatici, o bancă, pietre. Era locul de la El Faro unde eu și Julián ne așezam înainte de a se răcori, ceea ce putea să însemne că sub piatra C îmi lăsase vreun mesaj. Ar fi putut reprezenta un mod de a-mi spune să nu mă duc la hotel, ci la El Faro. Dar acum ar fi complicat să mă duc. Aș întârzia prea mult și Karin și-ar pune întrebări și s-ar impacienta. Deși aș putea să inventez ceva pe drum, când se simțea fericită, era în stare să creadă orice. Karin știa că nu mai avea prea mult timp ca să fie fericită, când se va închide robinetul lichidului magic, ea se va gârbovi, va paraliza într-un scaun și nu va mai putea să iasă din casă. Și bijuteriile i se vor epuiza într-o bună zi. Trebuia să se bucure de acele clipe.

Am plecat de acolo, claxonând toate mașinile care îmi ieșeau în cale și care mă încurcau. Pe motocicletă aș fi ajuns într-o clipită, dar cu tancul ăsta era mai complicat.

În sfârșit, am ajuns la El Faro. Era o nebunie că o lăsasem

singură pe Karin. Mi-a luat un sfert de oră să parcurg drumul pe curbele alea blestemate. Am lăsat farurile aprinse luminând spre bancă și spre palmieri și, când am dat de piatra C, m-am năpustit asupra ei. Era destul de grea, dar în cele din urmă am rostogolit-o, am luat o hârtie care se afla dedesubt învelită în plastic, am pus piatra la loc și am zbughit-o. Era ca și cum m-aș fi aflat la un concurs din acelea de la televizor în care trebuie să depășești obstacole în mare viteză. Oare îmi va face rău atâta agitație? Desigur că peste două luni nu voi mai putea face asta, acum, din fericire, încă puteam. M-am urcat în mașină, am pornit-o. La semafoare, mă rugam să se facă verde mai repede, mă rugam din tot sufletul, și apoi am implorat să existe un loc liber în parcare. La ora asta, centrul comercial se umplea de lume și, dacă nu găseam un loc de parcare, n-aș fi avut nicio explicație posibilă pentru asta. Și rugile mele au fost auzite, am găsit loc cu un etaj mai jos. Dacă ar pune Karin vreo întrebare, poate că aș reuși să o fac să se îndoiască de ea însăși. Eram leoarcă de transpirație și inima mi-o luase la goană. Când am intrat în supermarket, am încercat să-mi controlez respirația, nu voiam să mă vadă agitată. Mi-am șters sudoarea de pe chip. Întârziasem aproape trei sferturi de oră. Și încă o rugăminte, mi-am jurat că asta va fi ultima din seara aceea. M-am rugat să fiu în stare să o zăresc imediat în acea mulțime de oameni.

M-am plasat într-un loc central, m-am concentrat măturând cu privirea raion după raion. Mă rugam, de asemenea, să nu fie în spatele vreunui raft. Am văzut-o. Am văzut-o la raionul de cărți, cumpărând diverse romane cu litere aurii.

M-am așezat lângă ea și i-am luat plasa cu cărți.

— Unde ai dispărut? Eram îngrijorată. Sper că n-ai avut amețeli.

Comentariul era o capcană, știam, așa că i-am răspuns că nu, că pur și simplu nu o găseam, era imposibil cu atâta lume, și că era cât pe-aci să mă dau bătută și să mă duc să o chem prin megafon, când deodată am văzut-o.

— Sunt bune romanele astea?

— Îmi doresc să le încep. Azi nu mă uit la televizor.

Era bine de știut, ca să urc și eu repede în camera mea. Nu voiam să rămân singură cu Fred. Aveam atât de multe lucruri de ascuns, că sigur îmi va scăpa vreunul.

Ca să-i distrag atenția lui Karin de la faptul că trebuia să luăm liftul ca să coborâm un etaj și pentru timpul scurt care apărea pe tichetul de la parcare, i-am spus că mi-ar plăcea să învăț germană, că eu credeam că acest lucru îmi va deschide alte orizonturi și că poate m-ar putea învăța ea.

— De exemplu, am zis, cum s-ar spune: „Locuiesc în casa lui Fred și a lui Karin. Fred și Karin sunt prietenii mei”?

Karin a ținut un logos în germană și apoi a rămas pe gânduri.

— Nu cred că am răbdare să te învăț, e mai bine să te duci la o școală. Cunosc una foarte bună.

În joacă, Karin plătise tichetul și eu îl luasem și-l aruncasem într-un coș de gunoi, coborâsem la primul etaj și deja deschideam portbagajul și puneam acolo cumpărăturile lui Karin. De data asta, în afară de capriciile ei tipice, cumpărase și chestii practice, ca de exemplu, fructe și lapte. Atunci s-a uitat în jur și a zis că noi nu parcasem aici. I-am spus că da, că singura diferență era că acum coborâsem cu liftul, nu pe scările rulante.

A mai aruncat o privire de jur împrejur și nu a spus nimic. Aș fi putut să-i fi spus că, atunci când m-am întors să verific dacă uitasem farurile aprinse, îmi dădusem seama că parcasem pe un loc rezervat invalizilor și că fusesem nevoită să o mișc, dar am preferat să recurg la soluția cea mai simplă. Dacă mă credea, bine, iar dacă nu, n-ar fi crezut nici cealaltă variantă.

— Mergem acasă? am întrebat ca să o scot din gândurile ei.

— Mergem, mai mult pentru tine decât pentru mine, eu nu obosesc.

Ca să o scot iar din gândurile ei, am întrebat-o dacă nu avea nimic împotrivă să trecem mai întâi pe acasă pe la sora mea ca să mă asigur că totul era în ordine și ca să iau o mapă pe care o uitasem acolo, o mapă care bineînțeles că nu exista.

Julián

Am stat la Faro așteptând-o pe Sandra timp de o oră, dar nu a apărut. Era foarte ușor să intervină ceva neprevăzut și să nu poată ajunge la întâlnire. Când se întâmpla asta, nu știam dacă să mai aștept sau să plec. Îmi părea rău că inventa o mie de povești ca să poată veni doar pentru a vedea că am plecat. Și ceea ce mi se părea cu adevărat periculos era faptul că putea să apară din nou la hotel. Mai presus de toate, voiam să o anunț să nu mă mai caute acolo și că, atunci când va dori să ia legătura cu mine, să o facă chiar aici, la El Faro. Problema noastră era că nu aveam unde ne lăsa mesajele către celălalt. Uneori, fusesem tentat să fac rost de un telefon mobil de prin părțile locului și să-i dau ei bani ca să mă poată suna, dar apelurile te dau de gol în cele din urmă, apelurile sunt indiscrete, nu poți ști niciodată în ce situație se află persoana pe care o suni. Era mai bine așa. Cu cât le era mai greu să ne identifice metodele de contact, cu atât era mai bine. De aceea cuplul de norvegieni nu folosea telefon mobil, iar mulți dintre cei care voiau să fie invizibili nu aveau nici telefon fix. În general, îl foloseau pe cel al vreunui cunoscut sau pe cele de la barurile din preajma casei. Atunci mi-a trecut prin cap care ar putea fi căsuța poștală cea mai simplă pentru noi: locul pe care-l cunoșteam cel mai bine, banca de piatră pe care ne așezaserăm de atâtea ori. Acela era locul unde puteam să ne lăsăm mesajele și, în timp ce beam în cofetărie o cafea decofeinizată și mâneam o pâinișoară cu unt și zahăr, i-am desenat un mic plan al acelui loc. Era ceva foarte simplu, dar dacă nu se putea face legătura între cele două situații, nu era atât de ușor de descifrat.

Am îndoit hârtia și am scris: „Să i se înmâneze fetei cu cercel în nas”.

Sandra

Am condus încet spre căsuță, cu scopul de a o face pe Karin

să uite întâmplarea din parcare înainte de a ajunge la Villa Sol. De îndată ce am lăsat satul în urmă, peisajul a devenit minunat, întunecat, cu mici lumini ici-colo, umbrele copacilor se mișcau și cerul ne înghițea. Iar eu împărtășeam acest moment cu o ființă care omorâse sute de oameni fără să clipească, fără remușcări și într-un mod sadic. Îi simțeam parfumul în nări și am deschis geamul.

— Ești foarte romantică, nu-i așa, Karin? Îți plac mult poveștile de dragoste.

— N-aș putea să trăiesc fără ele, acum sunt bătrână, dar unele povești îmi amintesc de dragoste. Îmi place mult să le citesc. Reprezintă sarea și piperul vieții, dragostea, cucerirea, seducția. Nu-ți poți imagina cum era Fred când l-am cunoscut! Era un bărbat extraordinar! Înalt, chipeș, sigur pe sine, era așa cum mi-l doream. Era un atlet, practica tot felul de sporturi, călărea, schia, urca pe munte, era un bărbat superior… perfect. M-am îndrăgostit la prima vedere. Merita să fie personaj într-un roman sau într-un film. Acum suntem doi boșorogi. Ce vârstă au părinții tăi?

— Mama, cincizeci și tata, cincizeci și cinci, am zis gândindu-mă că descrierea pe care mi-o făcea Karin despre Fred al ei era cam la fel ca aceea pe care mi-o făcuse Julián, doar că a lui era mai puțin idealizată.

Pentru Julián, Fred era materia primă de care avea nevoie Karin ca să urce pe scara socială, și eu aș adăuga că și pentru a da formă viselor sale romanțioase. Din ceea ce dedusesem până acum, Karin putea să fie teribil de practică, dar și fantezistă.

— Și bunicile tale?

— Nu mai trăiesc. Le-am cunoscut foarte puțin pe bunicile mele, uneori nu știu dacă-mi aduc aminte de ele sau mi le imaginez.

— Acum mă ai pe mine, a zis.

Și, fără să vreau, i-am zâmbit mulțumită și chiar dacă știam amândouă că jucăm teatru, m-am simțit reconfortată. Nici în momentele de slăbiciune maximă, nici în cele în care reușea să fie mai umană, Karin nu oferea mai mult decât primea, nu

era obișnuită cu generozitatea, așa ceva era străin de comportamentul ei.

În căsuță, așa cum o numea Julián, era lumină. Am oprit jeepul și i-am spus lui Karin că, dacă voia, putea să mă aștepte în mașină, dar, așa cum mi-am imaginat, n-a vrut. Când se simțea bine, nu era dispusă să rateze nimic. A coborât din mașină, sprijinindu-se de mine și am așteptat amândouă să ni se deschidă. De fapt, o adusesem până aici ca să aibă multe chestii în cap și să le încurce. M-am gândit că, în capul ei, acest amănunt va avea mai multă importanță decât oprirea la El Faro sau decât faptul că se îndoise de etajul unde parcasem la supermarket. Dacă i-ar povesti ceva lui Fred, ar trebui să-i relateze conversația cu Alice. Pe Fred nu-l va întoarce împotriva mea decât atunci când nu va mai avea nevoie de mine sau când o voi dezamăgi, însă până atunci era dispusă să joace teatru.

A ieșit un bărbat în pantaloni scurți și cu părul răvășit, genul care, atunci când stă în casă, arată ca un porc. A deschis grilajul încet, umbla desculț, în ciuda frigului de-afară, tipul de bărbat pentru care a intra în casa lui este același lucru cu a i te băga în pat. Era profesor la un liceu. Știam de la sora mea că solicitase să fie transferat într-un loc cu plajă, fugind de un divorț. I-am spus că am venit să văd dacă are nevoie de ceva și să iau un dosar pe care îl uitasem. S-a dat deoparte ca să putem face cei patru pași și să ajungem în pragul casei. Nici nu voiam să mă gândesc la cum arăta salonul.

— Un dosar, ai zis? Și a râs ca un nebun.

După cum mă temeam, peste tot erau numai dosare, hârtii și praf de două degete.

— Dacă mă lași să-mi arunc un ochi, o să-l recunosc.

— Hai să facem altfel: mă lași pe mine să-l caut și mâine treci pe aici. Și a râs din nou, divorțul îi luase mințile sau soția lui divorțase tocmai pentru că el se sonase.

— Locuiești singur? am întrebat ca să degajez atmosfera.

— Ai grijă cu întrebările, a spus apropiindu-se într-un mod care mă intimida, apoi să nu te plângi de răspunsul meu.

Doamne sfinte! Era cumplit.

— Foarte bine, a intervenit Karin cu accentul ei străin. Mâine la ora asta vom trimite pe cineva să ia dosarul.

Și, în continuare, a rostit o frază în germană cu o seriozitate și o cadență care nu doar pe profesor l-au nedumerit, ci și pe mine.

— N-am înțeles nimic, a zis profesorul.

— Am spus, a precizat Karin privindu-mă foarte serioasă cu chipul ei capricios, să-ți bagi limba-n cur și să te speli, aici miroase a bălegar!

M-am simțit foarte rușinată din cauza lui Karin, a profesorului, a întregii umanități, dar și foarte ușurată, pentru că de o astfel de situație aveam nevoie ca să o fac pe Karin să nu se mai gândească la faptul că eu mă comportam ciudat.

— Dacă sora mea ar vedea cum arată locuința…, am spus când ne-am urcat în jeep. Nu are nicio mobilă în stare bună în toată casa, dar are grijă de ele de parcă ar fi cele ale lui Alice.

— Unele lucruri sunt intolerabile, a spus Karin supărată. Ce crede ăsta, că doar dosarele lui scârboase sunt importante? A râs de dosarul tău. Spre binele lui, sper să-l găsească.

Dintr-odată, m-a cuprins frica din cauza acelei dușmănii pe care Karin începuse să o simtă împotriva sărmanului profesor cu mințile zdruncinate.

— Karin, n-a râs de dosarul meu, nimeni nu poate să râdă de un dosar, este puțin sărit de pe fix, atâta tot.

— Ți-a făcut propuneri sexuale de foarte prost gust.

— Voia doar să ne sperie, sunt sigură că nu este în stare să omoare nici măcar o muscă. Și îți mulțumesc că m-ai apărat, dar chiar este inofensiv.

— Mâine o să trimitem pe cineva să ia dosarul și să-l pună la punct. Nu fac asta doar pentru tine, ci pentru elevii lui. Ce fel de pregătire le va oferi tinerilor?

— Nu-ți face griji pentru asta, Karin, oamenii se schimbă mult la locul de muncă. Și cine o să vină să ia dosarul, Fred?

— O să-l trimitem pe Martín. El știe cum să se poarte cu gloata asta.

Noaptea aceea luase o întorsătură neașteptată, mă preocupa viața acestui bărbat nepieptănat pe care tocmai îl abordasem

la el acasă și care, hodoronc-tronc, se afla într-un mare pericol. Cine îmi putea garanta că unele dintre asasinatele rămase nerezolvate și petrecute prin această zonă nu erau comise de Frăție?

— Ar trebui să fim mai milostive. Sora mea mi-a povestit că l-a părăsit soția. E foarte îndrăgostit de ea și nu poate să îndure asta, e dus puțin cu capul.

— Demența este un defect teribil, a zis accentuând ultimul cuvânt cu răutate.

Mi se părea că norvegianca avea chef să pedepsească pe cineva și că îi cășunase pe bietul om.

•

Am parcat lângă un bar și, în timp ce Karin bea o cafea decofeinizată cu lapte și analiza oamenii din jur, am sunat-o pe sora mea de la telefonul public și i-am povestit cum era chiriașul și că s-ar putea să-i creeze probleme. Sora mea mă asculta, era mai puțin vorbăreață decât de obicei.

— Îmi pari schimbată, a zis.

— Sunt bine, am spus, fără să știu ce să răspund la un asemenea comentariu.

— Te cunosc după voce. Pari mai matură, o fi presiunea asupra diafragmei.

— Nu mă gândisem la asta, dar eu arăt la fel ca întotdeauna.

— Ca întotdeauna, nu, a spus ea, scoțând la iveală gena ei autoritară. Ai și o voce mai tristă. Sper că n-ai intrat în niciun bucluc, da?

— În ce bucluc aș putea intra aici? Am și eu grijile mele.

— Păi, ia să vedem dacă ai grijă să-i găsești un tată copilului tău.

Voiam să-i spun că nu era problema ei, că mai bine își vedea de-ale ei și că eu îi făceam un serviciu ocupându-mă de supravegherea chiriașului și a casei, dar bineînțeles că nu i-am spus nimic din toate astea, voiam să-i aud vocea, atât de bine cunoscută ca propria-mi persoană. Între noi era o diferență de vârstă de doi ani și nu puteam să spun dacă asta îmi plăcea sau nu, pur și simplu crescusem cu ea, îmi era dor de ea și de

aceea o sunasem. Acum când îmi povestea că părinții noștri se certaseră din nou, îmi venea să închid telefonul, deja n-o mai auzeam, și singurul lucru pe care-l voia corpul meu era s-o ia la fugă.

— Ești o intrigantă, acum mama îmi reproșează că nu ți-am lăsat bungalow-ul până ți se va năzări să te întorci. Ai reușit să o faci să se supere pe mine.

Mă făcea să-mi amintesc cum eram eu înainte să-i cunosc pe Fred, pe Karin, pe Julián, pe Otto, pe Alice, pe Martín, pe Țipar. Îmi amintea că există o viață în care nu se întâmplă nimic ieșit din comun, oricât de tragic ar fi. Karin se afla la câțiva pași distanță, așezată pe un taburet, cu ceașca în mâini și privind oamenii, pe care din fericire nu-i mai putea băga într-un vagon de mărfar să-i trimită într-un lagăr de concentrare.

I-aș fi spus ceva surorii mele, i-aș fi dat un indiciu că, într-adevăr, intrasem într-un bucluc, într-o belea, că aveam o problemă de conștiință, dar mi-ar fi cerut tot felul de amănunte și eu nu voiam să afle, ci doar să intuiască, să ghicească. Așa că am întrebat-o despre cumnatul și nepoții mei cu un sentiment de înstrăinare, ca și cum, brusc, eu aș fi avut optzeci de ani și aș fi încercat să nu pierd legătura cu trecutul.

— Spune-le să nu-și facă griji în privința motocicletei, mereu îi pun lanțul.

•

Când am ajuns acasă, Fred ne-a făcut scandal pentru că am întârziat vreo patru ore. A zis că se pregătea să cheme poliția. Poliția? Karin mi-a zâmbit complice și eu am răspuns la fel. Voia să se joace de-a fetele nebunatice, Fred fiind cel care ne proteja. În fond, el era bucuros să-și vadă soția atât de veselă. M-a rugat să-i aduc geanta și a deschis-o. I-a arătat lui Fred pachețelul, de data asta cu un rânjet chiar diabolic. Eu aveam de gând să intervin ca să-i spun lui Fred că soția lui o pusese la punct pe Alice, dar un al șaselea simț m-a oprit. Existau chestii, detalii care ne priveau doar pe noi două. Karin a desfăcut pachetul cu stângăcie din cauza degetelor deformate.

Chiar dacă a spus-o în norvegiană, am înțeles. Trei. Alice, în infinita ei zgârcenie sau generozitate, nu-mi era prea clar, îi dăruise trei fiole. Decât deloc… Încă trei injecții cu narcotice pentru energie. Probabil că nu va aștepta să se simtă rău, chiar în acea noapte își va injecta una ca să-și facă efectul în timp ce o să doarmă și, aleluia!, va arunca seringa folosită în coșul de gunoi din baie și poate că Frida, văzând-o, va fi puțin nedumerită. Trebuia să uit de Frida, nu puteam să fiu atentă la tot, făcusem deja ceea ce era de făcut și îmi asumasem riscul în totalitate.

Julián

M-am trezit foarte devreme ca să iau micul dejun și pastilele și ca să fiu la prima oră la laborator. Duceam seringile exact așa cum le scosesem dintre tulpinile florilor, înfășurate în hârtie igienică și apoi într-o bucată de celofan. Nu voiam să le scot și să ia contact cu aerul și, în felul acesta, să se strice puținul lichid care probabil mai rămăsese. Speram să găsesc la laborator niște experți, capabili să facă o analiză cu atât de puțin lichid și speram, de asemenea, să nu mă refuze.

Îi dădusem Sandrei întâlnire la ora trei și jumătate, la locul nostru obișnuit. Oare o fi ridicat piatra și o fi luat bilețelul cu mesajul? Bine ar fi să pot avea la ora aia rezultatul analizelor!

Nu se putea. M-a primit mai întâi o asistentă și, când a văzut despre ce era vorba, a venit să vorbească cu mine șeful laboratorului, care era aproape la fel de bătrân ca și mine. Mai erau doi pacienți în sală și asistentei i-am spus că mi-aș dori să fie ceva confidențial, atunci m-a condus spre un birou de mahon care părea recuperat dintr-un cabinet de avocați de acum o sută de ani. Am scos seringile înfășurate.

— Au fost deja folosite, am spus în timp ce el le despacheta, și aș vrea să știu dacă a mai rămas ceva ce poate fi analizat.

— Despre ce substanță este vorba?

— Asta e chestia, că nu știu, habar n-am și sunt foarte îngrijorat. Este vorba despre unul din copiii mei, l-am prins de mai multe ori injectându-și această substanță. Nu vreau să devină un drogat.

— Ce vârstă are?

— Treizeci și opt de ani, major, dar un copil rămâne un copil. Nu pot să mă fac să nu bag de seamă.

— Înțeleg, a zis. Locuiți aici?

— Nu, suntem în trecere, în vacanță, am crezut că, dacă-l aduc la mare și la soare, va înceta să mai ia chestiile astea, dar nu am avut sorți de izbândă.

— Bine. Voi face tot ce-mi stă în putință. O să văd dacă pot să folosesc vreo picătură. Aveți vreo adresă?

— Tocmai ne mutăm de la hotel. Fiul meu ne pune în situații dificile. O să vin când ziceți dumneavoastră.

— Va fi gata mâine după-amiază sau poimâine, depinde cât va fi de greu.

— Bine, o să trec mâine pe aici, poate am noroc.

Eram neliniștit, știam că acest bărbat atât de experimentat avea să găsească ceva cu adevărat surprinzător. Cu siguranță că Salva nu avusese acces la această substanță. Probabil că aflase de existența ei, dar nu avusese niciodată vreo picătură la îndemână, deși poate că reușise să afle unde o produceau. S-ar putea să fie vorba despre unul dintre multele experimente ale naziștilor. Erau foarte interesați de nemurire și însuși Führerul organizase expediții pentru a găsi elixirul vieții veșnice, la fel cum poruncise să se caute Chivotul Legii sau Sfântul Graal. Ar putea să fie vorba despre un experiment genetic în toată regula.

Deocamdată nu aveam nimic urgent de făcut până la întâlnirea mea cu Sandra, de aceea m-am hotărât să rezolv ceva: să mă duc la azilul în care stătuse Salva, Tres Olivos, și să pun mai multe întrebări despre bunurile prietenului meu. Am vorbit cu aceeași infirmieră de data trecută, mai voinică, dacă este posibil, decât îmi aduceam eu aminte. Era extrem de brunetă.

— Din nou pe aici?

Spunea multe în favoarea ei faptul că-și aducea aminte de mine, însemna că dădea atenție detaliilor, pentru că noi, bătrânii, depindem de mici nevoi și amănunte de care trebuie să ții seamă.

— Aveți o memorie de invidiat.

— N-am încotro, dacă n-aș avea-o, aici ar fi un haos.

— Uitați ce este, am venit de foarte departe ca să-l văd pe prietenul meu Salva și, când am ajuns aici, am aflat că a murit și că mi-a lăsat doar un bilet. Nu vă amintiți ce ați făcut cu lucrurile lui?

— Mi se pare că v-am spus, hainele le-am dus la o parohie, iar hârtiile le-am ars.

— Le-ați ars? Pe toate?

Femeia începea să se impacienteze. Nu-i plăcea să se învârtă în jurul cozii.

— N-o mai fi rămas vreo cutie pe aici cu ceva de-al lui?

Nu scotea niciun cuvânt, mă privea fix, spunând fără să vorbească: „ți-am zis deja tot ce aveam de spus”.

— Salva merită să ne interesăm încă puțin de el chiar dacă a murit.

— N-am nici cea mai mică îndoială, a zis, dar uitați-vă ce este în sala de mese. Și aceștia au nevoie să le dau atenție.

Și atunci mi-a trecut prin cap o întrebare absurdă sau care nu urma firul discuției.

— Scuzați-mă, dar cine finanțează azilul, este de stat?

Atunci, a început să mă privească altfel.

— Este particular, cu o mică subvenție din partea guvernului, dar este supus la aceleași controale ca orice alt azil de stat. Totul este în regulă. Pentru Salva nu s-a mai putut face nimic și el știa asta. Până în ultima clipă a fost conștient de situația lui. Era un om excepțional. Mi-a părut foarte rău că a murit.

M-a lăsat să intru în camera lui Salva, era pustie, păturile îndoite pe saltea. De la fereastra camerei se vedea o grădină de zarzavaturi și niște munți la orizont. În locul acesta Salva medita, aici mi-a scris scrisoarea, aici și-a petrecut ultimele zile din viață. Am deschis dulapurile fără prea mare noroc,

erau goale, m-am uitat apoi sub saltea, cu același rezultat. Totuși, Salva era prevăzător, foarte prevăzător și bănuiam că, dacă ar fi vrut să-mi lase vreo informație, ar fi căutat vreun loc pe care eu trebuia să-l descopăr. Pe Salva nu l-a chinuit ideea că moartea îi dădea târcoale, pentru că el cunoștea moartea, o privise în ochi și o sfidase. Pe Salva acela pe care-l cunoșteam eu nu l-ar fi speriat moartea.

Eram convins că Salva luase în considerare posibilitatea că se vor descotorosi de lucrurile lui și că eu, când voi veni, nu voi mai găsi nimic. Era, de asemenea, posibil ca mesajul lui să nu fie în această cameră, ci în afara ei, undeva în grădină sau într-un loc unde se țin, de obicei, documente. Poate în bibliotecă. Am închis ușa cu senzația că vedeam ceva, dar nu știam ce.

•

Nu mă așteptam la o bibliotecă cu atât de multe exemplare, vreo cinci mii, care, după spusele bibliotecarei, erau donația unui istoriograf care-și petrecuse ultimii ani în acel azil, uitat de toată lumea. Aici sunt mulți oameni, mi-a zis bibliotecara, care-și dau ultima suflare fără să-și amintească nimeni de ei, iar prietenii pe care și-i fac aici și noi înșine suntem singura lor alinare. Apoi familia protestează pentru că ne-au dăruit biblioteca sau că ne-au făcut vreo donație în bani. Am întrebat-o ce cărți obișnuia să citească Salva.

— Salvador… era un bărbat foarte inteligent, își păstrase mintea într-o stare foarte bună și era singurul care nu te amețea povestindu-ți viața lui. Citea mai ales cărți de istorie și câteva de medicină. În general, oamenii în vârstă care au trăit în vremea războiului civil sunt interesați mai mult de istorie și de fasciculele – mi-a arătat mai multe rafturi pline de fascicule uzate – despre cum să ai grijă de propria persoană și să-ți prelungești viața. Cred că Salva le-a citit pe toate, dar a fost o vreme când în biblioteca asta nu mai exista ceea ce el căuta și atunci se ducea la universitate. Până când s-a îmbolnăvit, rău de tot, umbla toată ziua cu taxiul în sus și-n jos, câți bani o fi cheltuit omul ăsta pe taxiuri!

Mi s-a părut că banii bătrânilor (cum ne numea ea) chiar o

interesau, dar nu era nici momentul, nici persoana potrivită pe care să o întreb despre banii lui Salva. M-am îndreptat spre secțiunea de istorie și am luat două volume despre Al Doilea Război Mondial. Dacă ar fi notat ceva, dacă ar fi lăsat vreun indiciu, ar fi făcut-o la capitolul care mie îmi era cel mai familiar: Mauthausen.

Nu i se acorda prea multă atenție acestui lagăr, nici nu era nimic subliniat. Am căutat la capitolul „Republicani spanioli în lagărele morții" și nici acolo nu am observat nimic semnificativ. Trebuia să mă uit în fiecare carte, dar îmi era teamă că vreo neplăcere pe șosea m-ar împiedica să ajung la timp la El Faro, ar fi ceva de neiertat, și, pe de altă parte, poate că eu și Sandra avansasem mult mai mult cu investigațiile decât și-ar fi putut imagina Salva. Nu era posibil ca el să fi avut serul în mâini, ar fi fost un vis pentru el. La urma urmei, tot ce-mi lăsase moștenire Salva erau niște bănuieli. Și mai mult de atât, dacă aș fi credincios, aș crede că Salva, de pe lumea cealaltă, mi-a trimis-o pe Sandra ca să pot să termin ceea ce începuse el.

Și mai era ceva, s-ar putea să-l fi supraevaluat pe Salva. Când mă gândeam la el, îl vedeam mereu pe bărbatul de patruzeci de ani, transformat într-o mașină de vânat naziști. Ca orice altă ființă umană, probabil că-și pierduse unele capacități și s-ar putea să fi știut mai puțin decât credeam eu. Chiar și așa, fusese în stare să descopere singur că acest sat devenise cuibul unei frății de naziști și că se foloseau pe propria lor piele de un experiment de acum cincizeci de ani, care îi reîntinerea. Sau poate că de mai puțini ani. Eram convinși că naziștii se limitau la a nu fi descoperiți, la a îmbătrâni și a muri liniștiți, dar s-ar putea să fi dezvoltat, în continuare, invenții pentru uzul lor particular și pentru a le vinde.

Pe drumul de întoarcere în sat, am stat în cumpănă dacă să trec pe la bar. Azi se serveau macaroane cu sos de roșii și somon la grătar, mâncare grea, și, în plus, vizita la azil mă făcuse să-mi piară foamea. Dacă Salva, așa cum spuneau cei de la azil, poruncise să mi se trimită acel plic după moartea

lui, ar fi trebuit să-mi fi povestit totul cu lux de amănunte și să-mi fi dat toate informațiile care mi-ar fi putut fi de ajutor, nu așa, să-mi spună jumătăți de adevăruri, m-am mai gândit încă o dată la asta, dar de data aceasta destul de supărat din cauza comportamentului de neînțeles al lui Salva. Mi-am cumpărat un sandvici și o sticlă mare de apă și m-am dus drept la El Faro. Am mâncat jumătate de sandvici și mi-am luat pastilele pe banca dintre palmierii sălbatici, unde ne așezam eu și Sandra când era vreme frumoasă. Apoi a început să-mi fie frig și am intrat în mașină, voiam să profit și să moțăi puțin până când avea să sosească.

Sandra

La ora două luasem deja prânzul frugal obișnuit, ne ghidam după un orar jumătate european, jumătate spaniol. Am avut timp să mergem la sala de gimnastică și să facem o plimbare pe plajă. Karin mi-a zis că a vorbit cu directorul sălii de gimnastică și că puteam să mă înscriu fără nicio problemă la cursul de pregătire pentru naștere. Spunându-mi asta, mi-am dat seama că aproape uitasem de ființa pe care o aveam înăuntrul meu și m-am întrebat dacă nu cumva eram o mamă denaturată, dacă nu cumva intrasem în beleaua asta ca să nu mă gândesc tot timpul la ceea ce avea să vină. Nu e vorba că uitasem că sunt însărcinată, asta era imposibil, ar fi echivalat cu a uita să merg, dar nu-i mai acordasem importanță. Deși, dacă privim bine lucrurile, din punct de vedere practic și realist, fie că mă gândeam, fie că nu mă gândeam la asta, sarcina își continua cursul și niciunul din noi nu era cuminte, fiecare în lumea lui făcea ceea ce avea de făcut. Viitorul era o enigmă, după cum se spune, pentru că atunci când am aflat că sunt însărcinată, mi-am imaginat nouă luni într-o lume aparte, în cea a femeilor însărcinate, plină de chestii noi și intime. Și ia te uită ce viață duc acum, desigur că nu duc o viață de femeie însărcinată și s-ar putea să nu trăiesc niciodată în felul acela, acea viață nu există.

De asemenea, mi-a mai spus că, dacă mă hotărăsc să merg la sala de gimnastică unde se ducea ea, va suporta cheltuielile. N-am răspuns nici da, nici nu, nu m-am angajat cu nimic, dar hotărâsem că atât asta, cât și orice altceva avea legătură cu fiul meu o să plătesc eu din ceea ce câștigam muncind pentru ei. Până acum, trupul meu îl despărțea de ei, nu-i puteau face nimic și, când toate astea se vor termina, nu vor avea niciodată contact cu el. Doar pulovărașele pe care le făceam, la care lucram din ce în ce mai rar, vor ține loc de amintiri. Bineînțeles că nu-l voi îmbrăca niciodată cu cel pe care i-l tricota Karin. Și în această privință Karin își arătase adevărata față. După ce m-a atras spre ea cu pretextul de a mă învăța să împletesc, practic de atunci încolo nu mai pusese mâna pe andrele. Puloverului îi lipseau mânecile și gâtul, iar ea nu părea să se mai gândească să-l termine, cu toate că era micuț. Karin nu era casnică, atunci când stătea acasă o făcea pentru că nu avea de ales. Azi își recăpătase puterile și se încăpățânase să facă o excursie la un târg de antichități din zonă. A trebuit să-i spun că tarabele erau strânse la amiază și că Fred ar putea să se supere din nou dacă ne întorceam așa de târziu. Karin a ridicat din umeri, nu-l lua în serios pe Fred. Atunci a trebuit să-i spun ceva ce, într-o oarecare măsură, era adevărat: că Fred era cu ea și la bine, și la rău, că Fred era acolo când ea nu se simțea bine și că lui Fred nu-i păsa că trebuie să renunțe la bijuteriile ei în schimbul unui medicament care-i făcea mult bine. Fred trăia pentru ea, și ea, ca o compensație, nu trebuia să-i provoace griji.

— Ți-ai dat seama, nu-i așa? a spus. L-am avut pe cel mai bun. Toate mă invidiau, chiar și Alice m-a invidiat la un moment dat. I-ar fi plăcut să mi-l ia, dar nu a putut, nu-mi poate smulge decât bijuteriile.

M-am întrebat dacă l-o fi iubit vreodată pe Fred cel real, dacă l-o fi iubit cu defectele lui sau dacă nu cumva Fred-cel-din-romanțe îl înghițise pe cel real. El chiar părea că o iubește așa cum este, cu artroza ei și fața de vrăjitoare, cu fanteziile și răutățile ei, poate pentru că, dacă n-ar fi fost ea, l-ar fi așteptat prăpastia. Cu adevărat important a fost faptul că,

după această conversație, s-a împăcat cu ideea de a se întoarce acasă, iar eu puteam să dau fuga la întâlnirea cu Julián. Faptul că în chiar acest moment exista cineva din afara acestei case așteptându-mă, cineva care nu semăna deloc cu Fred și Karin, îmi dădea aripi și putere să lupt.

Și, ca să continue să vorbească despre Fred și să nu găsească altă scuză ca să umble brambura, am întrebat-o cum își dăduse seama că se îndrăgostise de Fred. A trebuit să se gândească. Poate căuta vreo frază pe care o citise într-unul dintre romanele sale.

— Nu știu, a zis, e ceva ce nu se poate explica.

Asta aș răspunde și eu dacă m-ar întreba cineva ce simt pentru Santi. Totuși, ceea ce simțeam pentru Alberto era ceva asemănător cu senzația pe care o ai când sari cu parașuta. Știam asta, deși trecuse mult timp de când nu-l mai văzusem pe Alberto și nu sărisem niciodată cu parașuta.

Julián

Am auzit ca prin vis cum cineva bătea în geam. Am deschis ochii și era Sandra, lovind cu nodurile degetelor. M-am blestemat că adormisem, dacă ea n-ar fi văzut mașina… Dar era adevărat și faptul că mă simțeam mai vioi după această ațipeală. Sandra își recăpătase puțin din roșeața din obraji, de parcă s-ar fi obișnuit să fie o îndrăgostită căreia nu-i era împărtășită iubirea și, de când purta ghetele de urcat pe munte, părea mai înaltă. Am intrat în cofetărie și ne-am așezat la masa noastră. Aveam deja banca noastră, masa noastră. În toată această incertitudine, din atâtea umbre și bănuieli reușisem să creăm o mică ordine. Nu știam dacă era din cauza stării ei sau a întâmplărilor petrecute, cert e că Sandra părea mult mai matură decât atunci când am văzut-o la plajă pentru prima dată și, apoi, în căsuța ei. Lăsa impresia că trecuseră peste ea cinci ani, poate chiar zece.

— Mâine, probabil, ne vor da rezultatele analizei. Jos pălăria în fața ta, Sandra, ești foarte curajoasă, dar nu vreau

să mai fii. Și-a dat cineva seama de dispariția seringilor folosite?

A negat dând din cap, dar Sandra încă nu învățase să mintă fără să clipească, ochii ei nu erau atât de convingători, ochii ei verzui, lăsați puțin în jos, ceea ce făcea să nu pară frumoși pentru restul lumii, dar mie îmi plăceau la nebunie, aveau strălucirea șmecheră a celui care încearcă să-și păcălească adversarul.

— A putut să-și dea seama de ceva Frida? N-am lăsat-o să răspundă. Frida este o armă letală. Am făcut cercetări pe urmele ei. O cheamă Frida… Mă rog, e mai bine să nu știi cum o cheamă, ar putea să-ți scape numele. Locuiește într-o casă la țară cu încă alți câțiva tineri, care probabil că fac parte din Frăție. Doi dintre ei, Martín și iubirea ta, sunt oameni de bază, la ordinele acestei șlehte de ramoliți căreia îi sunt devotați. În compensație, boșorogii îi întreține foarte bine. Cu siguranță, fiecare dintre ei trebuie să fie demn de o sumă frumușică în vreun paradis fiscal și, între timp, aparțin unui grup cu ideologii, cu arme, cu o religie proprie și cu un trecut, ceea ce-i face să se simtă speciali. Am văzut-o pe Frida, am urmărit-o și m-am convins că este indiferentă și nemiloasă și că va face orice i s-ar porunci, deoarece pentru ea singura lege care există este aceea a grupului și tot ce este în afara acestuia este ireal. Nu știu dacă mă înțelegi.

Adevărul e că nu o văzusem pe Frida omorând pe nimeni, dar mi-o imaginam foarte bine omorând-o pe Elfe sau pe oricine i-ar fi poruncit șefii ei. Oare cine era șeful ei direct? Heim, Sebastian, Otto, Alice? Era cu neputință ca ea să se supună autorității unui străin precum Fredrik Christensen.

Sandra a fost de acord și a spus ceva de mi-au trebuit două minute ca să înțeleg. Țineau morțiș să o determine să intre în Frăție, ceea ce însemna că Fred și Karin își dădeau seama că ea vedea prea multe lucruri și aveau nevoie să o implice și mai mult, poate că bănuiau că știe atât de multe, încât cel mai bine ar fi să o vâre imediat în grup. Altfel, poate că însăși Otto și Alice ar porunci să fie eliminată, iar Fridei nu i-ar păsa câtuși de puțin, căci Sandra nu fusese obligată să dovedească

aceleași merite pe care le demonstrase ea, nici să treacă prin același antrenament, nici să facă treburi gospodărești, oricât de încredere ar fi fost ea, nici nu trebuise să ducă o viață aproape monahală ca să intre în Frăție. Probabil că era foarte geloasă pe Sandra și voia să-i facă de petrecanie sau să-i dea o mamă de bătaie.

— Adevărul e că nu știu dacă și-a dat seama sau nu de seringile folosite, niciodată nu poți să știi ce e în mintea ei, spuse Sandra.

— Sfatul meu este să nu te mai întorci azi pe acolo, ci să pleci la Madrid la vreun prieten, unde să nu te poată găsi. Le-ai vorbit despre Santi?

A dat din cap afirmativ.

— Du-te în vreun cartier de la periferie, unde să le fie imposibil să dea de tine.

— Nu vreau să fug, a spus. Nu vreau să am senzația că sunt urmărită. O să mai aștept puțin, poate că, dacă strângem mai multe dovezi, poliția va putea interveni și le va face ceva. De ce nu voiai să vin pe la hotel?

— Pentru că nu se știe niciodată cine iscodește, nu e bine să facă legătura între noi doi, ar putea să afle cine sunt și tu ai fi pierdută. Lasă-mi mesajele sub piatră, eu tot acolo ți le voi lăsa.

— Trebuie să-ți spun ceva, a zis atunci Sandra total deprimată. Ieri am adus-o aici pe Karin, nu s-a dat jos din mașină, i-am spus că trebuie să opresc ca să-mi fac nevoile, asta s-a întâmplat după povestea cu bijuteriile. Ne întorceam acasă, dar m-am gândit că poate mi-ai lăsat vreun mesaj și ia te uită unde mi l-ai lăsat, sub o piatră! Ce idee ți-a venit!

— Care-i povestea cu bijuteriile?

Din câte mi-a povestit, Sandra era băgată până-n gât în toată afacerea asta. Asista la bișnițele lui Karin și Alice, injecții în schimbul bijuteriilor furate de la evrei. Karin încă mai cumpăra viață cu ajutorul vieții celor la a căror moarte a contribuit sau pe care i-a omorât chiar ea. N-am făcut niciun comentariu. Mi-a povestit scena dintre Karin și Alice, cu Frida și ea însăși la mijloc. I-am zis că, fără îndoială, încă îl

considerau pe Fred un nazist de mâna a doua și că de aceea n-aveau acces direct la achiziționarea lichidului; că s-ar putea, de asemenea, ca Otto și Alice să fi pus monopol pe acel lichid. Se spunea că, în tinerețea ei splendidă și răuvoitoare, Karin îi căzuse cu tronc Führerului, care a tras sforile să ajungă la ea. Mai întâi reușește ca soțul ei să-i atragă atenția pentru că era demn de crucea de aur și, prin intermediul lui, părea dovedit faptul că Karin avusese o oarecare legătură cu Hitler, căruia probabil că îi spusese ceva în favoarea lui Otto, la un moment dat în decursul vieții lor. Karin ar putea să aibă vreo influență morală asupra lui Alice, dar Alice avea totul, avea elixirul tinereții veșnice.

Dar de unde făceau rost de ser? De la vreun laborator din zonă sau le era trimis din străinătate? Cât timp am petrecut urmărindu-l pe Otto n-am văzut niciodată nimic ciudat, dar cu siguranță că asta se datora faptului că nu știam că el caută ceva.

7. Talismanul

Sandra

Julián mi-a zis că, dacă n-o întind cât mai repede, nu-mi va mai rămâne decât să intru în Frăție, dar că va fi ceva care-mi va marca viața, că voi fi o filonazistă și că el nu va fi aici ca să spună întregii lumi că eu eram un agent secret, o eroină care-mi propusesem să descopăr o bandă de criminali. Poate că ar fi putut să scrie organizației unde el și prietenul lui munciseră atât de mult timp vânându-i pe naziști, dar aveau să creadă că era o țicneală, nici măcar nu și-or mai aminti că trăia, nici măcar n-or fi aflat că Salva, prietenul lui, murise, după o viață întreagă în care se dedicase luptei pentru dreptate. I-am spus că poate pe mine m-ar lua în serios, dar a negat cu încăpățânare.

— Atunci… suntem doar doi, i-am zis. Tu ești în vârstă, iar eu sunt din ce în ce mai puțin sprintenă. Nu vom face față.

— Suntem trei: tu, eu și Salva. El m-a călăuzit spre această pistă și probabil că s-o fi descurcat el ca să ne mai ajute încă puțin. Organizația, cu toate mijloacele ei, n-a fost în stare să descopere ceea ce am descoperit noi singuri. Oportunitățile și curajul laolaltă sunt mai puternice decât orice organizație. În momentul de față, oricine ar veni din afară ar putea să calce în strâchini și să ne strice munca. Ori pleci, ori rămâi, dar suntem singuri în asta.

— În cazul în care mi s-ar întâmpla ceva, mi-aș dori să-mi suni rudele și să le povestești ce am făcut. Am luat șervețelul albastru turcoaz care era sub tacâmurile mele și i-am scris adresa părinților mei și numărul de telefon, precum și adresa lui Santi și numărul lui de telefon. Dacă fiului nostru i s-ar întâmpla ceva rău, nu cred că Santi m-ar putea ierta, dar mi-ar plăcea să înțeleagă că nu eu am căutat pericolul.

În aceste două săptămâni înțelesesem că este imposibil să

trăiești în afara pericolului. Oricât de mult mi-aș fi propus, nici eu, nici fiul meu nu puteam fi complet în siguranță. Pericolul este peste tot și nu putem ști care dintre pericole va fi cel care ne va ucide. Există pericole foarte evidente și altele care stau ascunse în culise, la pândă, și nu se poate ști care este cel mai rău.

Julián mă asculta foarte atent și mă privea de parcă ar fi fost prima dată când mă auzea vorbind. Atunci si-a vârât mâna în buzunarul de la pardesiul atârnat pe speteaza scaunului și a scos o punguță de plastic cu ceva înăuntru.

— Poftim, e un talisman. Acum îți va fi mai util ție decât mie.

În punguță era pur și simplu nisip, nisip ars de soare, încă mai avea câteva sclipiri, și am băgat-o în buzunarul de la pantaloni. De mult timp încetasem să mai cred că Julián era un nebun. Era un bărbat foarte zdravăn la minte și cu spirit practic, în schimb, lumea era nebună.

Am stabilit să ne vedem a doua zi în același loc, pe la ora opt, când bănuiam că vor fi gata analizele și, dacă eram nevoiți să lăsăm vreun mesaj, să-l punem sub piatra C. Și m-am întors acasă oarecum bucuroasă, deoarece problema în care eram implicată începea să se miște, mergeam înainte, pentru că nu eram singură, îl aveam pe Julián și pentru că, pentru prima oară în viață, voiam să duc la bun sfârșit ceea ce începusem. Dar nu mă așteptam la un nou șoc.

•

Am intrat veselă la Villa Sol. Era cinci și jumătate, și Fred și Karin păreau că abia se treziseră după siestă, se întindeau, căscau și încercau să se dezmeticească. M-am oferit să le pregătesc un ceai și li s-a părut o idee bună. Fred a deschis televizorul la un meci de tenis, probabil Cupa Davis, și Karin a urcat în camera ei să se schimbe, pentru că ea obișnuia să-și facă siesta pe canapea, inundând casa cu sforăituri.

După ce am pus apa la fiert, am simțit nevoia să merg la baie și m-am dus în cea pe care revistele o numesc baie de serviciu. Ca să ajung la ea trebuia să trec prin salonul-bibliotecă și am văzut că ușa era întredeschisă, ceea ce

însemna că era cineva în vizită, poate Martín făcând socoteli. Nu era în interesul meu să fiu în relații proaste cu Martín, așa că am băgat capul, pregătită să-l salut, să-i spun: „Bună, Martín, cum îți merge? Vrei un ceai?”, dar am văzut că nu era nimeni înăuntru. Fred era entuziasmat cu meciul și comenta, iar Karin încă nu coborâse, probabil că-și încreștea părul, imitând vechile ei bucle din tinerețe. Am intrat fără să las garda jos, atentă la orice zgomot, oricât de mic, dar știind că trebuia să-mi înving teama și să profit de șansa aceea. Călcam pe covorul persan pe care văzusem că-l scuturase Frida, așa că nu făceam zgomot, și nu îndrăzneam să deschid sertare, ci doar să iscodesc. M-am apropiat de birou, acel birou interzis ochilor mei, și inima mi-a tresărit.

Deasupra era o fotografie a lui Julián. Am privit-o și răsprivit-o, nu era nimic scris pe partea cealaltă, nicio notiță, doar fotografia. Purta hainele lui actuale, scurta bej pe care am cumpărat-o împreună, cu manșetele și gulerul de piele maro, și eșarfa la gât. Părea un bătrân actor de film, nimeni n-ar crede că a suferit atât de mult în viață.

Fotografia îi fusese făcută pe stradă, pe o stradă din sat. Am ieșit din încăperea interzisă cu inima bătându-mi tare și am lăsat ușa așa cum o găsisem. Fred continua să vorbească singur, iar Karin nu se auzea. Am intrat în baia de serviciu, am făcut pipi, am tras apa și m-am spălat pe mâini. Și aproape că am țipat când am deschis ușa și am dat nas în nas cu Karin.

— Te simți bine?

— Da, foarte bine, am răspuns mirată.

— Am dat la o parte ceainicul de pe foc, a zis, șuiera întruna.

— Timpul trece cât ai clipi, nu-i așa? am spus în chip de explicație.

Ușa de la salonul-bibliotecă era la fel cum o lăsasem, Karin nu părea să-i fi dat atenție și nu o închisese.

Fred continua să fie absorbit de jocul de tenis și Karin s-a așezat lângă el. Eu am pregătit tava cu cești le aurii pe margine, zaharnița, deși niciunul nu consumam zahăr, și linguriței le, în timp ce mă gândeam că poate acum nu vor mai

închide ușa de la salonul-bibliotecă, fiindcă mă considerau membru al Frăției sau poate, și asta chiar că îmi făcea părul măciucă, pentru că voiau ca eu să văd că îl descoperiseră pe Julián, deși mai rău ar fi fost ca în fotografie să fi apărut amândoi. Astfel stând lucrurile, exista posibilitatea ca ei să nu facă legătura între mine și el. Oare ar fi cu putință? Mi-am dus mâna la buzunarul unde aveam săculețul cu nisip pentru ca toată puterea lui magică să mi se transmită și am început să servesc ceaiul, apoi m-am așezat pe fotoliul pe care-l considerau deja cu toții al meu.

— Cred că o să mă duc la coafor, am spus trecându-mi mâna prin păr. De multe luni nu m-am mai tuns.

Era adevărat, firele scurte de păr deveniseră plete de-a binelea, iar șuvița roșcată se decolorase. Acum îmi strângeam chica într-o coadă. Avea mare dreptate Julián: dacă tot aveam adevăruri la îndemână, de ce să recurgem la minciuni? Minciunile se uită și te pun în încurcătură, când e vorba despre adevăr, lucrurile stau altfel. Dar nu luasem în considerare că ideea de a merge la coafor o va înnebuni pe Karin.

— Și eu, a zis. Și eu vreau să merg. Vreau să-mi fac o coafură modernă, sunt sătulă de bigudiuri.

Karin avea mereu pe buze cuvântul „vreau”, ca și cum prin simpla lui rostire ar fi atras spre ea tot ce-și dorea.

Fred ne-a privit cu coada ochiului, fiind în continuare atent la meci. În ciuda tuturor lucrurilor, era mulțumit că o distram pe soția lui.

Adevărul e că încercam prin toate mijloacele să mă duc să-l văd pe Julián. Cu siguranță, după întâlnirea noastră, s-o fi dus la hotel să se odihnească și, oricât de mult insistase să nu mai apar pe acolo, acum era un caz de forță majoră, trebuia să găsesc o metodă de a-l avertiza, de a-i spune că îl urmăreau îndeaproape și că se afla în vizorul celor din Frăție și că știau cum arată. Cu toate astea, nu puteam să dau înapoi în ceea ce o privește pe Karin și să renunț la ideea de a merge la coafor. Karin se entuziasmase. Când se afla sub efectul injecțiilor, se entuziasma foarte repede.

— Păi, hai să mergem, am spus. Dacă n-ai nicio preferință, mi se pare că am văzut un coafor mai de Doamne-ajută pe Paseo Marítimo.

— M-am săturat să mă duc la același dintotdeauna. Vreau să încerc ceva nou, a zis râzând și uitându-se la Fred.

Fred i-a înapoiat zâmbetul.

— Baftă, draga mea, a spus râzând la rândul lui.

Părea că Fred nu are nevoie de injecții. Sigur, încerca să nu aibă nevoie, ca să i le lase pe toate lui Karin.

Faptul că și monștrii pot să simtă iubire era ceva tulburător, pentru că, atunci când știi ce este dragostea, știi și ce este suferința.

Din nou în jeep. Eram obosită de atâtea plimbări și de atâta mers pe șosea. Și ce dacă uitam pentru câteva clipe de Julián și mă relaxam la coafor? Alesesem un presupus coafor de pe Paseo Marítimo, pentru că era în apropiere de hotel, dar nu știam dacă o exista vreunul.

Am mers încet, încercând să-mi aduc aminte de ceva ce nu cunoșteam. Karin a zis că, în caz că nu găseam niciunul, am putea să mergem acolo unde se ducea ea de obicei. Atunci am pus mâna pe buzunarul unde aveam săculețul cu nisip și, după câteva minute, am zărit un coafor. Nu era cine știe ce, dar se afla cam pe unde mi-l imaginasem și asta era minunat. Eram foarte îngrijorată pentru Julián și preferam să risc puțin decât să continui cu incertitudinea asta.

Din fericire, am fost nevoită să las mașina pe jumătate urcată pe trotuar, deși știam că la vreo două sau trei străzi mai încolo aveam să găsesc parcare. Și, din fericire, trebuia să așteptăm să ne vină rândul și eu am spus că, o coafură modernă durând mai mult, preferam să fie Karin prima. Între timp, eu aveam să mă duc să parchez mașina într-un loc mai sigur.

•

Am pornit în direcția hotelului. Am parcat foarte bine și am intrat alergând, nu i-am dat atenție portarului, n-am întors capul, dar simțeam că mă urmărea cu privirea. Am hotărât să urc direct la apartamentul lui Julián și, când eram în lift, l-am

văzut trecând fantomatic, ca într-un film, pe Martín cu un individ robust, cu înfățișare de ucigaș plătit. Am bătut cu nodurile degetelor și, cum nimeni n-a răspuns, am scris pe o hârtie: „Sunt Sandra” și am vârât-o pe sub ușă. Julián a deschis și m-a invitat să intru, în timp ce verifica să nu fie nimeni pe coridor.

— Ești nebună că ai venit până aici, a zis supărat, cu adevărat supărat. Chiar azi ți-am spus să nu mai faci asta niciodată.

— Știu, dar n-am timp să stau la discuții. Când m-am întors de la El Faro, ți-am văzut fotografia la Villa Sol. Sunt interesați de tine, cineva te urmărește. Și aici, în hotel, tocmai am dat nas în nas cu Martín și un tip voinic. Nu-ți face griji, eram în lift și ei treceau, nu m-au văzut.

Fără să vreau, fără să dau atenție, pentru că nu aveam timp pentru astfel de lucruri, mi s-a părut că nu arăta rău camera. Nu mi-aș fi imaginat-o așa de mare și luminoasă.

— Tipul ăla în costum și cu față de măgar?

— Da.

— Se îndreptau spre ieșire sau spre cafenea?

— Spre cafenea.

— În orice caz, nu trebuie să te mai expui, asta se complică din ce în ce mai mult.

Atunci a sunat telefonul și Julián a șovăit o clipă dacă să răspundă sau nu. În cele din urmă, a ridicat receptorul și apoi a închis.

— A închis, a spus el. Semn rău. Ești sigură că nu te-au văzut?

— Cred că da.

— Haide, a zis Julián. Trebuie să pleci de aici, dar nu pe ușa din față. Vino cu mine!

În loc să coborâm, am urcat niște scări și am intrat într-o sală cu mașinării care, la rândul ei, avea alte scări pe care se cobora. Nu vorbeam, Julián găsise o cale de a fugi, astfel că, în cele din urmă, am ajuns la bucătărie și am ieșit pe ușa din spate a hotelului.

Julián trebuia să străbată același traseu la întoarcere și îmi

făceam griji ca nu cumva inima lui să cedeze la urcarea atâtor trepte, deși la fel de bine ar putea să urce doar la primul etaj și să ia de acolo liftul, el nu trebuia să se ascundă.

Odată ajunsă în stradă, am alergat spre mașină, rugându-mă talismanului să o găsesc la locul ei, să nu fi fost ridicată sau să nu fi primit vreo amendă. Și talismanul m-a ascultat. Am pornit mașina și am parcat în spatele salonului de coafură. Am intrat în local transpirată. Mi-am dat jos hanoracul și, după ce i-am spus lui Karin că, în sfârșit, reușisem să parchez, am ieșit în pragul ușii. Simțeam că mă sufoc și am început să tușesc la fel ca zilele trecute, de parcă doar ar fi încetat, dar nu mi-ar fi trecut de tot. O adiere de aer rece și umed m-a reconfortat.

Coafezele mișunau în jurul lui Karin cu vopseaua pregătită și se gândeau ce să mai facă pentru a-i aranja părul la fel ca celei din fotografie. Karin luase cu ea o poză de când era tânără și chipul ei era altul, iar părul îl avea blond și ondulat. Coafezele îi spuneau lui Karin că se vedea că avusese un păr minunat, iar ea era încântată, ca de obicei, că se afla în centrul atenției. M-am alăturat corului de elogii și ea nu părea că se gândește și la altceva. Am tușit și, brusc, m-a cuprins frigul și mi-am pus hanoracul pe mine, dar după câteva minute mi-a fost cald și iar a trebuit să mi-l dau jos.

Am stat la coafor vreo trei ore. Karin își luase cu ea unul dintre romanele sale, dar a fost atât de distrată ascultând laude, încât de-abia l-a deschis. A plătit și coafura mea, care a constat în a-mi îndepărta șuvița roșcată și a-mi vopsi părul șaten-deschis, cu șuvițe de culoarea mierii care, după cum mi s-a spus, îmi scotea în evidență ochii verzui, și mi-a tuns vârfurile. Îmi convenea să nu atrag prea mult atenția și m-am lăsat pe mâinile coafezei, aducându-mi aspectul fizic pe un teren ceva mai puțin bătător la ochi. Și, în plus, plătea Karin, care a lăsat un bacșiș substanțial. Toată lumea era mulțumită.

Pe drumul de întoarcere acasă, mi-a spus că este entuziasmată de schimbare și că, de acum înainte, se va duce mereu acolo să-și aranjeze părul și avea dreptate, pentru că, după această ședință la coafor, părul ne devenise mătăsos. Pe

drum, s-a privit neîncetat în oglinda retrovizoare. Îi plăcea de ea, probabil că arăta pe jumătate ca acum și pe jumătate ca în poza din tinerețea ei. M-am întrebat dacă injecțiile acelea pe care și le făcea nu i-or fi prostind pe toți, dacă nu cumva le crea în mintea lor bolnavă o imagine complet deformată a propriei persoane. Mai puțin în cazul lui Fred, desigur, care nu părea să-și bage nimic în vene. O singură chestie o enerva pe Karin, aceea că eu strănutam și tușeam atât de mult. Își punea mâna la gură fără nicio jenă, ca să nu ajungă la ea microbii mei.

Julián

La hotel, după incidentul cu Sandra, în aparență nu se întâmplase nimic. M-am întors pe ieșirea de urgență sau ruta alternativă la primul etaj și de acolo am luat liftul până jos, m-am dus la recepție, de parcă aș fi coborât direct din cameră, și l-am întrebat pe Roberto cine m-a căutat, căci, atunci când am ridicat receptorul telefonului, nu mi-a răspuns nimeni. Roberto a dat din umeri, de la recepție nu mă sunase nimeni. Nu l-am crezut pe deplin. Cum era logic, Roberto era, probabil, mai degrabă de partea lui Tony decât de partea mea. M-am îndreptat spre lifturi, dar, ajungând într-un loc de unde Roberto nu mă mai vedea, am luat-o spre cafenea și, fără să intru, i-am identificat pe Tony și Martín, robust, dar nu la fel ca Tony.

Părul tuns periuță, cu un tatuaj pe ceafă, favoriți foarte fini coborându-i spre bărbie, costum gri-închis sau negru, cu o croială bună, dar care nu se asorta cu adidașii pe care-i purta în loc de pantofi, poate că așa era moda, și în loc de cămașă, un pulover pe gât, tot negru. Tony era îmbrăcat în stil clasic și, lângă celălalt, costumul lui părea de duzină. Vorbeau cu oarecare familiaritate, dar cum nu puteam să ghicesc ce-și spuneau, nici nu voiam să fiu surprins privindu-i, m-am strecurat spre lift și asta a fost tot, deocamdată.

De la efortul pe care îl făcusem ca să merg repede pe

coridoare și să urc pe scări, eram răvășit. La ora cinei, am mâncat o omletă franțuzească în barul la care mă duceam de obicei și, la întoarcere, am sunat-o pe fiica mea de la telefonul public din hotel. Trecuseră atâtea zile de când nu mai vorbisem cu ea, încât dintr-odată m-am temut să nu fi pățit ceva, eram mult prea preocupat de oameni pe care nu-i cunoșteam și neglijam persoanele cu adevărat importante, cele pentru care eu însemnam ceva. Așa mi s-a întâmplat întotdeauna. „Întotdeauna", adică de pe vremea când eram în lagăr. Tot ce am cunoscut începând cu acea perioadă se încadra în termenul *întotdeauna*. Întotdeauna am fost mai preocupat de aceia care-mi făcuseră rău decât de cei care mă iubeau și întotdeauna exista ceva mai urgent decât să mă întind pe plajă și să mă uit la fiica mea cum crește și cum se unge soția mea cu cremă, încet și meticulos.

Ea îmi spunea că-mi va părea rău când voi constata că viața a trecut și-mi voi da seama ce anume era cu adevărat important. Important este ceea ce rămâne în mod involuntar în mintea omului – o zi cu soare, o mâncare bună, o plimbare la asfințit. Raquel avea dreptate, până nu trece timpul, nu ne dăm seama ce a fost cu adevărat important în viețile noastre. Îmi rămăsese întipărită în minte imaginea fiicei mele jucându-se în curtea școlii, în timp ce eu mă uitam la ea din spatele grilajului, și cea a lui Raquel, când în fiecare vineri se aranja ca să mergem la film și apoi să luăm cina.

Fiica mea se simțea bine, dar era foarte îngrijorată pentru mine. M-a rugat în numele tuturor sfinților să-mi cumpăr un telefon mobil ca să mă poată găsi. M-a întrebat dacă mă hrănesc bine, dacă urmez tratamentul, dacă-mi iau tensiunea la vreo farmacie, dacă-mi controlez glicemia, întrebările tipice pentru un bătrân șchiop. I-am spus că niciodată nu m-am simțit mai bine și că afacerea căsuței de vară mergea ca pe roate. I-am zis că îmi făcusem câțiva prieteni și aveam de gând să-i vorbesc despre Sandra, că ar putea să-mi fie nepoată, dar fiica mea e sterilă și mi s-a părut o cruzime din partea mea să-i spun așa ceva. I-am povestit că era vorba despre un grup de persoane care locuiau într-un azil pentru

oameni de vârsta a treia și că, în aceste locuri, existau mulți bunici care-și foloseau ultimele cartușe.

Fiica mea nu m-a crezut pe deplin, dar a tăcut, pentru că-și dorea să mă creadă, își dorea din tot sufletul ca eu să fiu un pensionar văduv cu chef de distracție și să profit de timpul care-mi mai rămăsese. Problema e că avea să închidă telefonul dusă pe gânduri, pentru că mă cunoștea și știa că nu-mi stă în fire să mă distrez așa, pur și simplu. Înaintea acelui „întotdeauna" poate că aș fi făcut asta, dar după aceea, deja era imposibil. Ființele anoste și mediocre ca Hitler nu puteau să suporte ca alte ființe umane să știe să profite de viață mai bine decât ei. Prin urmare, nu voiau doar să înspăimânte și să anihileze, ci și să taie pofta de viață, Hitler voia ca lumea să fie oribilă. Și așa a fost mereu pentru multe ființe. Și pentru mine lumea a devenit un loc care putea fi infernal dacă așa-i venea cuiva pe chelie.

Am deschis ușa camerei. Nu intrase nimeni. S-ar putea ca în noaptea asta lumea să fie destul de liniștită. Prin ușile cu geam care dădeau spre terasă se vedeau stelele și luminile vreunei discoteci, iar norii de ploaie negri se risipeau într-o obscuritate profund albăstrie, și am aprins veioza de lângă pat. Dar, odată cu o nouă zi, cu lumina soarelui, se declanșa acțiunea. Nu voiam să mă impacientez în ceea ce privește rezultatele analizelor și am așteptat până după-amiază, nu voiam ca cei de la laborator să devină și mai suspicioși.

Ca să profit de acea dimineață, m-am dus până la Nordic Club, unde obișnuiau să joace golf Fred, Otto și alți naziști bătrâni, străini și simpatizanții lor spanioli. Era și Martín acolo și, mai târziu, li s-a alăturat și Țiparul. Țiparul juca. Era foarte bine echipat și se comporta delicat. Martín se limita să privească, dar cu toții vorbeau, poate că vorbeau despre Sandra, pentru că, la un moment dat, Fred a lovit cu crosa în pământ, îl scoteau din minți. Ceilalți au reluat jocul, fără să-i acorde prea mare atenție, și unul dintre ei a lovit mingea și a aruncat-o departe. I-am observat până când s-au îndepărtat spre alte găuri și m-am întors la mașină. Nu trebuia să mă las văzut după ce aflasem de la Sandra că aveau fotografia mea,

cel puțin nu era indicat să-i provoc pe acești tipi să mă elimine.

Aveam de gând să aștept să iasă vreunul dintre ei, ca să-l urmăresc și mi-a trecut prin minte că, fiind acum adunați aici, ar fi momentul să supraveghez ce făcea frigida de Frida. Aveam să trec mai întâi pe la casa comunitară pe care o împărțea cu Martín și alții ca el, deși la ora asta probabil că făcea curățenie în casa lui Fred și Karin. Trebuia să acționez cu grijă, pentru că, din câte îmi povestise Sandra, probabil că distribuiseră deja fotografia mea între membrii Frăției. Era un mod de a-i întărâta și pe ceilalți împotriva mea sau de a le cere capul meu. Habar n-aveam ce descoperiseră despre mine, dacă știau cine sunt, când nici măcar oamenii mei nu știau asta, deși ar fi putut să o deducă ușor, din faptul că un om de vârsta lor, cineva pe care nu-l puteau înșela, era atât de interesat de ei.

Sandra îmi spusese că Frida muncea trei ore pe zi, de la opt la unsprezece, și că uneori rămânea mai mult timp dacă era nevoie. Așa că mi-am fixat un punct de observație lângă piață, de unde puteam vedea Villa Sol. Era unsprezece fără zece și n-a trebuit să aștept decât până la și cinci. Atunci am văzut-o închizând grilajul și urcându-se pe bicicletă. Am lăsat-o să se îndepărteze destul de mult și m-am luat după ea. Imediat mi-am dat seama că se ducea acasă la Otto și Alice. Poarta mare de la numărul 50 s-a deschis, a intrat, am așteptat o vreme, până când am fost de părere că era o prostie să stau de pază, cu siguranță Frida avea să facă și în casa asta curat. Dar nu, făcusem bine că așteptasem, uneori intuiția este mai puternică decât rațiunea, mi s-a confirmat când am văzut cum ieșea un Audi mare și strălucitor. La volan era Frida, iar Alice stătea în dreapta ei.

Unde se duceau? Mi-era teamă să nu mă descopere Frida și să nu mă recunoască, așa că am mers în urma lor cât mai departe cu putință și cu inima cât un purice, până la șoseaua principală. Pe o stradă lângă port, s-au oprit în fața unui mic magazin cu obiecte de artizanat, care se numea *Transilvania.* Prima care a coborât din mașină, cu o vioiciune uimitoare, a

fost Alice. Avea părul drept, de o nuanță între șaten și blond, până la nivelul gâtului, atât de perfect încât părea o perucă, și purta niște blugi sub o haină de piele, poate o îmbrăcăminte excesivă pentru vremea asta, dar în ton cu Audi-ul. După mersul și comportamentul ei, nimeni nu i-ar fi dat mai mult de cincizeci de ani. Frida a ajuns-o imediat din urmă, își etala picioarele zdravene înfofolite în niște ciorapi negri pe sub pantalonii scurți, o vestimentație ciudată. S-a uitat în spate ca să verifice dacă era cineva pe stradă, dar nu m-a văzut. Alice a trecut în față și Frida a urmat-o. La scurt timp, au ieșit cu o cutie de carton pe care Frida o ținea în brațe. Cutia era sigilată, nu era acea cutie tipică de care te folosești ca să duci ceva până la mașină, eu folosisem multe cutii cu acest scop. La supermarket, de multe ori îmi puneau cumpărăturile într-o cutie ca să le transport mai ușor, dar în cazul de față nu era vorba de asta. Timp de un moment am șovăit dacă să mă iau după ele sau să intru în magazin. De data asta m-am gândit cumva la repezeală că magazinul va fi aici și după-amiază. Am manevrat mașina cu o îndemânare care m-a uimit, fără să-mi fie teamă că aș putea să ating bara de protecție a aceleia din spatele meu. Dacă i-aș povesti lui Leónidas, prietenul meu din Buenos Aires, aventurile prin care treceam, în timp ce el juca o partidă de cărți, nu i-ar veni să creadă. Nu m-am deranjat să mă prefac că nu le urmăream. Vorbeau atât de însuflețite, încât nu aveau să-mi dea atenție.

Ne-a luat aproape o jumătate de oră să ajungem la apartamentele Bremer. Numai lux, o fortăreață cu un sistem de pază foarte strict la intrare. Chiar și mirosurile și zgomotele care străbăteau zidurile de flori inspirau un aer mai prosper decât al celorlalte case.

Dar cum era să aflu dacă aveam sau nu dreptate, dacă ceea ce luaseră de la magazin erau faimoasele injecții? Erau simple bănuieli. Eram atât de agitat gândindu-mă la rezultatele de la laborator, încât nu puteam sta locului.

•

Paznicii de la complexul Bremer au ridicat bariera ca să intre Audi-ul strălucitor și lung al lui Alice. Într-un fel, mi se

părea că Salva mă ghida din trecut. M-am pregătit să aștept în mașină, ținând sticla de apă aproape, la urma urmei, n-aveam nimic mai bun de făcut, nici vreun loc mai bun unde să mă aflu. O fi făcut aceleași trasee și prietenul meu Salva? Nu știu cum s-o fi descurcat fără să conducă și fiind nevoit să depindă mereu de taxiuri. Probabil că i-a fost foarte greu. Eu, cel puțin, aveam o mașină și nu depindeam de nimeni. Am fost de părere că Salva, dacă ar fi fost în locul meu, ar fi făcut la fel.

După o oră, simțeam că mă ia somnul în mașină și am dat drumul la radio. Din când în când transmiteau știri despre ce se petrecea în lume, spre deosebire de ceea ce mi se întâmpla mie, care chiar se întâmpla, dar nu era știre. Nu mă grăbeam, Alice nu putea să rămână o veșnicie într-o casă care nu era a ei, cândva tot trebuia să iasă. Și, într-adevăr, pe la unu și jumătate, au ieșit Alice și un bătrân playboy îmbrăcat cu un costum de lână gri-închis și cu pantaloni cu manșetă, reverul hainei ridicat, un fular negru înnodat la gât ca în reviste și ochelari de soare.

Există dăți în care nu trebuie să gândești, pentru că universul se ordonează singur și, fără alte amănunte, piesele puzzle-ului încep să se îmbine. Îl aveam în fața mea pe Sebastian Bernhardt, Îngerul Negru, cum îl numea Sandra. L-am recunoscut imediat, de parcă prezența lui ar fi provocat o scânteie în interiorul meu. Azi era o zi plină: cel mai invizibil dintre toți invizibilii și, probabil, cel mai important membru al Frăției, cel care avea ultimul cuvânt, se afla la câțiva metri de mine. El și Alice vorbeau, mergând pe stradă în jos. Se simțeau tineri și frumoși, fără îndoială mai mult decât erau. Am pornit mașina și m-am apropiat de capătul străzii, pe unde o cotiseră. I-am văzut pe terasa acoperită a unui restaurant care se întindea deasupra mării. El îi lua mâna și i-o săruta, iar ea râdea. S-ar putea să fi fost amanți, iar asta ar explica controlul pe care îl avea Alice asupra lichidului nemaipomenit și faptul că Otto se distra în aceste clipe pe terenul de golf. Apoi mi s-a părut că vorbeau despre ceva serios. Au mâncat două salate și au băut două cafele și, după o oră, au urcat din nou coasta. Am rămas la jumătatea străzii, destul de departe,

iar ei s-au oprit la intrarea în complexul de apartamente vorbind fără întrerupere, mai ales el, lăsând impresia că-i dă instrucțiuni. Ea încuviința. După cinci minute, a ieșit Frida și au plecat amândouă cu Audi-ul.

De data asta nu m-am luat după ele. Aveau să se întoarcă acasă la Alice, aveau să intre direct în garaj, iar eu n-aș putea să verific dacă scoteau sau nu cutia cu care ieșiseră din magazinul *Transilvania.* Probabil i-or fi dat-o lui Sebastian.

Nu știam ce să mai fac. Asta mă exaspera, dar avea să-mi vină mie vreo idee. Văzându-i pe Alice și pe Îngerul Negru mâncând, mi s-a făcut și mie poftă de mâncare, așa că m-am dus la barul meu obișnuit și am comandat un meniu al casei. Am mâncat niște linte și sepie la grătar cu apă plată și, ca desert, o șarlotă. Am plecat de acolo destul de ghiftuit, dispus să-mi fac o mică siestă până la ora când va trebui să mă duc să iau rezultatele analizelor.

•

La cinci și jumătate nu mai puteam să rezist și m-am dus la Transilvania, magazinul de cadouri. Asta avea să mă ajute să-mi omor anxietatea, așteptarea rezultatelor de la laborator mă ținea ca pe ace.

În magazin nu era decât un vânzător de vreo treizeci și cinci de ani, care nu prea avea treabă. I-am zis că vreau să fac un cadou și că nu știu ce să cumpăr.

— Sunt obiecte de artizanat din România și din Balcani, a spus fără vreun interes de a vinde, nici pentru obiectele expuse. Avea accent românesc.

M-am uitat la prețurile acelor obiecte, de pe unele nu șterse nici măcar praful, și am cumpărat o cutie lăcuită, destul de drăguță, ca să i-o fac cadou Sandrei. Ținând cutia în mână, am continuat să mă uit, trăgând de timp, în caz că se întâmpla ceva interesant. Vânzătorul a primit un telefon și, dintr-o pălăvrăgeală pe care nu o înțelegeam, am reușit să disting numele Fridei și al lui Alice. E posibil să-mi fi imaginat și dorința mea de a auzi ceva cunoscut să mă fi făcut să aud numele celor două și se prea poate să fi avut simple obiecte din magazin în acea cutie de carton, deși era ciudat că nu o

împachetaseră în hârtie de cadou.

Românul a luat cutiuța lăcuită fără chef și a împachetat-o cu stângăcie și, culmea, cum nu aveam decât cincisprezece euro cash, a zis că nu contează, că îi prefera pe aceștia cincisprezece decât să-i plătesc cu cardul. Fără îndoială, locul acela părea un paravan. Dacă se ocupau cu aducerea produsului cine știe de unde, probabil că îl țineau ascuns în partea din spate a magazinului până când venea să-l ia Alice. Cu siguranță, datorită relației speciale pe care o avea cu Sebastian, Alice avea sarcina de a păzi și de a împărți o asemenea comoară. Și încă ceva: oare știau Fredrik, Karin și ceilalți care era locul de unde luau substanța? Chiar dacă ar fi știut, probabil că n-ar fi îndrăznit să facă absolut nimic, căci dacă Alice primise acest privilegiu era pentru că avea și altele, care îi protejau bine spatele.

•

Laboratorul se afla în afara satului, în apropierea zonei industriale, iar aparatura era nouă și modernă, deși directorul era cam de vârsta mea. M-au rugat să revin peste o oră, cu puțin înainte de ora de închidere, directorul voia să mă vadă personal și să-mi explice rezultatul analizelor. Pacienții care stăteau în sală așteptând și ei rezultatele s-au uitat la mine cu părere de rău și oarecare ușurare. Credeau că starea mea era atât de gravă, încât directorul trebuia să-mi explice analizele și, în același timp, preferau ca statistica, dacă tot trebuia să se îndeplinească, atunci să se împlinească în cazul meu, nu în al lor.

M-am plimbat prin acea zonă, admirând proiectarea originală a noilor clădiri industriale, fără nicio legătură cu acele cutii goale din beton pe care apoi le umpleau cu utilaje unsuroase. Acum totul era din cristal, oțel, plastic, erau luminoase. Eram agitat. Azi avea să fie ziua cea mare. Am intrat într-un magazin de bricolaj și am văzut cum se tăiau scândurile. Mirosea foarte plăcut, a pin tăiat cu fierăstrăul. Lui Raquel i-ar fi plăcut la nebunie acest loc, îi plăcea tot ce era pe jumătate făcut pentru casă, lemne pe care ar fi trebuit să le asambleze și să le picteze, lut pe care ar fi trebuit să-l

modeleze, piele pe care ar fi trebuit să o vopsească. Mă înnebunea cu lucrurile astea. M-am plimbat puțin și îmi părea rău că eu nu aveam să fiu niciodată client al acestui magazin, că nu profitasem de asta în anii în care aceste lucruri își aveau rostul. Cufere frumoase care trebuiau doar lustruite, dulapuri care imitau o antichitate de acum o sută de ani. M-am așezat pe un scaun de papură ca să aștept. Cupluri care se entuziasmau de rafturi nelăcuite, în timp ce încercau să-și țină în frâu copiii. Studenți care căutau o masă cu vreun defect și mai ieftină pentru o locuință provizorie. Nu exista niciun loc mai bun pe lume ca acesta pentru a aștepta trecutul, analizele care mă duceau înapoi într-un timp care nu mai exista, dar care se încăpățâna să existe cu orice preț. Totul ar trebui să miroasă ca în acest magazin.

Mai era doar un sfert de oră și am pornit încetișor spre laborator, admirând pomii și oamenii care munceau, care-și câștigau viața făcând ceva ce putea fi văzut și atins de ceilalți.

Când m-am văzut din nou în acea oază de pace, am simțit aceeași nervozitate ca atunci când îmi făceam analizele la inimă. Doctorul m-a invitat în biroul lui de mahon și a închis ușa. Era foarte amabil, m-a întrebat cum mă simt și a vorbit despre vremea frumoasă de afară. Părea că are tot timpul din lume. În cele din urmă, a deschis o mapă și au ieșit la iveală buletinul de analize. Mi se făcuseră atât de multe, încât le recunoșteam dintr-o privire. Cel puțin, m-am gândit eu, au putut să extragă ceva din acel lichid.

— Bine, a zis, ar trebui să repetăm analizele. Am lucrat cu o mostră foarte mică și am presupus că era contaminată, pentru că nu am găsit nimic deosebit.

— Nimic?

A ridicat din umeri.

— Și spuneați că fiul dumneavoastră își injectează substanța asta? Nu aveți de ce să vă alarmați. Este un puternic complex vitaminic.

— Domnule doctor, eu nu sunt medic, deși îmi petrec viața printre ei, așa că o să vă întreb fără ocolișuri: este posibil ca acest lichid să producă efectul de reîntinerire și să-i dea unui

bătrân, să zicem ca mine, energia unui tânăr?

— Concentrațiile de vitamine și minerale precum fosfatildiserina, taurina, vitaminele B și altele sunt foarte ridicate. Desigur că pot să îmbunătățească senzația de concentrare și de vitalitate, dar nu fac minuni. Fără îndoială, este un compus mult mai eficient decât cel pe care-l iau în mod obișnuit studenții. Uneori, a continuat, oamenii dau o grămadă de bani pe formule obișnuite, atât pentru ingerat, cât și pentru uz local, mă refer la produsele cosmetice. Se lasă înșelați de iluzia de a fi mai tineri și mai inteligenți. Sper că fiul dumneavoastră nu este unul dintre acești oameni. La mulți dintre ei ceea ce funcționează cel mai bine este efectul placebo.

Doctorul și-a schimbat poziția în fotoliu. Ca oricărui om de vârsta mea, și lui îi plăcea să bată apa în piuă.

— Ne înspăimântă moartea, ne panichează, a zis, ceea ce este o adevărată prostie și o pierdere de timp, pentru că moartea nu lipsește niciodată de la întâlnire. Este punctuală. Nu o putem opri, o putem doar întârzia, nu sunt sigur de asta. Și știți de ce? Pentru că moartea este bună, este necesară pentru viață. Moartea unei celule presupune reînnoirea ei, dacă n-ar muri unele și nu s-ar naște altele, n-am putea să trăim. Spuneți-i fiului dumneavoastră să mănânce bine, să facă exerciții, să facă dragoste ori de câte ori are ocazia, să se bucure de viață și să nu se mai complice.

— Și eu, domnule doctor? El este tânăr, dar eu…

— La fel, dar în doze mai mici.

Când am plătit, a trebuit să scot cardul. Oricum trebuiseră să muncească mult la acele analize și alți laboranți lucraseră până în zori. M-a costat două mii de euro și m-a întrebat dacă am nevoie de factură. I-am spus că în acest caz nu era deloc necesară.

Am ieșit de acolo mai amețit decât atunci când mi-au adus la cunoștință că trebuia să-mi schimbe o valvă cardiacă. La urma urmelor, experimentele sadice ale Doctorului Moarte sau ale lui Himmler nu folosiseră pentru a descoperi imortalitatea sau tinerețea veșnică, nici măcar pentru a prelungi viața.

Îmbutelierea băuturii fermecate în aceste fiole dubioase și distribuirea lor din magazinul-paravan Transilvania erau o pură scenografie și o escrocherie.

Abia așteptam să-i povestesc Sandrei. Stând de vorbă cu doctorul se făcuse opt și un sfert și nu voiam să creadă că nu m-am putut duce la întâlnire. Mi se accelerase pulsul și în mașină am băut o gură mare de apă și am încercat să mă liniștesc. Dacă mi se întâmpla ceva, ei aveau să doarmă buștean în continuare și să creadă până la sfârșitul zilelor lor că erau niște ființe privilegiate. Controlează-te, mi-am spus, și am pornit înspre El Faro.

Țineam în mână mapa cu analizele și aveam de gând să-i propun Sandrei să mergem în alt loc, în caz că vreodată ne urmăriseră pe mine sau pe ea. Mă gândisem să ne ducem fiecare pe cont propriu la o biserică situată la intrarea în sat. Acolo puteam să stăm liniștiți. Dar când am ajuns, ea nu mai era. Era opt și jumătate și uneori Sandra nu putea să jongleze cu timpul din cauza capriciilor plictisitoare ale lui Karin. M-am dus până la piatra C, nu era nimeni prin împrejurimi, am ridicat-o și nimic. Niciun bilețel. Nu venise, dacă ar fi venit, ar fi lăsat vreun indiciu. Am intrat să beau un ceai, ca să mai trag de timp.

M-am așezat la masa noastră obișnuită și s-a apropiat chelnerița.

— A venit și a plecat.

— Poftim? am zis.

— Fata, a venit și n-a așteptat nici zece minute. Știu că mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar nu vă mai pierdeți timpul. Fata aia nu vă iubește.

Era să izbucnesc în râs.

— Și de unde știți? am întrebat.

— Se vede de la o poștă, poate să vă fie nepoată. Uitați-vă la dumneavoastră, dacă ați fi în locul ei v-ar plăcea de cineva ca dumneavoastră?

— Mulțumesc pentru sfat, o să comand un ceai de mușețel.

— O să vă ia toți banii, a zis femeia asta de vreo cincizeci de ani, pe care nu voiam să o jignesc prin ceea ce s-ar putea

întâmpla.

— În cazul ăsta, ar fi trebuit să-și fi ales pe altul, pentru că eu n-am prea mulți. Trăiesc pe baza ceaiului de mușețel și a meniurilor de nouă euro, iar atunci când mănânc de prânz, nu mai iau și cina.

— Tot e ceva, pe aia n-o interesează.

— Nu credeți în niciun caz că s-ar putea îndrăgosti de mine?

— Nici vorbă. Sunteți nebun dacă vă faceți astfel de iluzii. Este ridicol că vă poate trece așa ceva prin cap.

— Prin cap ne trec multe lucruri. Să nu-mi spuneți că dumneavoastră nu vă gândiți niciodată la vreun actor celebru pe care nu-l veți cunoaște nicicând.

— Un actor, ca de pildă cine?

— Un actor… nu știu, ca Tyrone Power, de exemplu.

— Ca cine? Ăsta a murit demult, nu știu nici ce față avea.

— A fost un june-prim al filmelor clasice.

— Fetei ăleia nu-i plac curtezanii, nu-i place de dumneavoastră. Întorceți-vă acasă. N-aș fi putut să am conștiința împăcată în seara asta dacă nu v-aș fi spus asta.

Aveam de gând să-i spun că mereu mi se păruse că era de partea Sandrei și că fusese o adevărată surpriză să aflu că își făcea griji pentru mine.

I-am mulțumit lui Dumnezeu că ceaiul de mușețel frigea ca să trag de timp, pentru că știam că Sandra va veni fugind până aici de îndată ce-i va fi cu putință. Trebuie să se fi întâmplat ceva de forță majoră de nu venise la întâlnirea cea mai importantă pe care o avusesem până acum și care probabil nu se va mai repeta, descoperirea Comorii celei Mari. Fără Sandra, fără curajul ei, ar fi fost imposibil să o descoperim. Într-o bună zi i se va recunoaște curajul. Tot ce făcusem eu nu reprezenta nimic în comparație cu acțiunile ei, pentru că eu eram plin de ură împotriva acelor oameni și în orice faptă de-a mea exista o răzbunare personală, dar ea făcea asta în numele tuturor. Chelnerița nu avea nici cea mai mică idee în privința celei despre care vorbea și pe care o judecase cu atâta josnicie. Am privit-o cu dispreț când mi-a adus nota de plată.

Am scris pe un șervețel cuvântul *reușită.* „Aștept un semn și sper că ești bine.”

Mi-am băgat șervețelul în buzunar, am luat dosarul și am ieșit. M-am așezat câteva minute pe banca noastră și am pus șervețelul sub piatra C.

Sandra

Aveam timp să mă uit prin vitrinele magazinelor înainte de a mă întâlni cu Julián. Ajunsesem să simt o mică plăcere în simplul fapt de a putea să pășesc în ritmul meu, și nu în acela al pașilor mici ai lui Karin sau ai lui Julián însuși. Pentru că, deși mereu vorbeam stând jos, îi lua un secol să pună ceașca pe farfurie, să plătească și să-și ia haina pe el. Așa că, simțindu-mă în largul meu, fără greutatea lui Karin atârnată de brațul meu, era o desfătare. M-am îndreptat spre strada cu artizani și artiști, unde se găseau lucruri unice, pantofi făcuți de mână, rochii foarte originale, obiecte din ceramică, din lemn și din piele.

Mă uitam la vitrine și intram și ieșeam din magazine dând frâu liber capriciului. Ceea ce înainte de a-i cunoaște pe norvegieni, înainte de Villa Sol, înainte de Julián, înainte de a simți o furnicătură în stomac care nu-mi trecea în niciun fel, ceea ce înainte făceam fără să stau pe gânduri și fără să-i acord importanță, acum îmi oferea o senzație de libertate și mă făcea să mă simt stăpână pe mine însămi. Unul dintre magazinele care-mi plăceau cel mai mult era acela în care se vindeau hăinuțe de copii făcute manual, pulovere ca acela pe care încercasem să-l fac eu la Villa Sol. Și tocmai studiam o răscroială când, prin fața vitrinei decorate cu scutece, cu cearșafuri fine brodate, prosoape cu danteluțe și mii de lucrușoare pentru ca un copil să se simtă ca în puf, am văzut-o trecând pe Frida.

Nu era ceva ciudat că m-aș fi putut intersecta cu ea oriunde în sat, dar văzând-o în afara perimetrului Villei Sol, am tresărit și furnicătura din stomac și-a pierdut controlul. Frida

nu se încadra în lumea normală, deși nimeni de pe această stradă, în afară de mine, nu și-ar da seama. Primul meu impuls a fost să mă dau într-o parte ca să nu mă vadă, dar apoi mi-am dat seama că mergea orbește, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Probabil că și ea credea că eu nu exist în afara Villei Sol și a supravegherii celor doi bătrâni și că ea își putea lua o pauză de la atâta observare și atenție la toate detaliile. Am lăsat puloverașul pe tejghea și am ieșit din magazin. Eram aproape sigură că Frida nu avea să-și întoarcă capul. Era frig și avea, peste un pulover roșu, o vestă căptușită de culoare albastru marin, fustă mini și ghete de piele întoarsă, și își strânsese părul într-o coadă împletită.

A intrat la Transilvania, un mic magazin de cadouri, și a ieșit cu o pungă mare. Pentru prima oară în viață, nu avea față de criminală. Părea o fată aproape normală, având o privire ușor visătoare. Își vedea de ale ei fără să-i pese ce se întâmpla în jur și eu îi urmăream cu oarecare comoditate pulpele zdravene care-i ieșeau din ghete, pe stradă în sus. Speram doar să nu ia bicicleta, pentru că eu parcasem motocicleta mult mai jos. A cotit-o spre cartierul pescarilor, mergând din ce în ce mai repede. Fie era în întârziere, fie își dorea să ajungă cât mai repede acolo unde se ducea. Și deși mie uneori îmi era greu să respir, nu eram dispusă s-o pierd din vedere. Instinctul mă ghidase să o urmăresc și tot instinctul mă obliga să aflu unde se ducea. Aș fi putut să rămân să mă uit la hăinuțe pentru copii și să mă simt liberă, dar dorința de a afla ce făcea Frida era mai puternică decât senzația de libertate.

S-a oprit în fața unei cârciumi ca să se privească în geamul de la ușă. Și-a aranjat coada și a intrat. Pe geam era desenată o caracatiță și nu se vedea bine, așa că am ocolit colțul și, cum era de așteptat, acolo era o fereastră mare și, prin ea, puteam să o văd pe Frida stând cu spatele și pe Țipar cu fața. Țiparul! M-am îndepărtat puțin ca să-i observ mai bine, ei nu puteau să mă vadă pe mine. Țiparul! Ea vorbea, el o privea. Ea a scos ce avea în plasă. Era o haină de piele foarte drăguță. El a luat-o și, fără măcar să o privească cu atenție, i-a dat-o înapoi. Ea l-a

luat de mână, iar el, încetișor, fără violență, și-a retras-o. Au vorbit, el rezemat de speteaza scaunului, trecându-și din când în când mâna prin păr, și ea cu capul și umerii înclinați spre el. Eu mă ascunsesem în spatele unei mașini și nu aveam de gând să mă mișc de acolo până când povestea asta nu avea să se încheie. Cum puteam să am încredere în cineva care se vedea între patru ochi cu Frida?

După o jumătate de oră, Alberto a plătit și s-au ridicat. Frida i-a întins punga cu haina de piele, și el la început nu a luat-o, își vârâse mâinile în buzunarele pardesiului ca să nu o ia, dar ea a insistat, îl implora cu toată ființa ei să nu-i disprețuiască acel cadou și el nu a avut încotro și a acceptat. Chiar și pe mine m-a încordat situația, încât m-am bucurat că a acceptat punga și că s-a isprăvit povestea aia. Nu mi s-a părut prudent să-i urmăresc, cu siguranță fiecare avea să-și vadă de drumul lui, așa că m-am dus să-mi caut motocicleta.

Am urcat la El Faro cât de repede am putut și l-am așteptat pe Julián zece minute. Am crezut că poate plecase deja, dar cum nu exista niciun bilețel sub piatră, poate că nu putuse să vină. Era să o întreb pe chelneriță, dar din fericire m-am răzgândit imediat, pentru că în felul acesta n-aș fi reușit altceva decât să atrag și mai mult atenția asupra noastră și, în plus, tot ce aș fi putut să obțin ar fi fost să mă asigur că Julián plecase.

8. Săpun, floare, cuțit

Julián

Am simțit o ușurare enormă în ziua în care Sandra mi-a confirmat că Fredrik era Fredrik, pentru că găsise crucea de aur. Îmi imaginam cât trebuia să-i fie de greu pentru că nu putea să facă paradă de ea purtând-o la piept, nici să o arate altcuiva în afară de „frații" lui. Probabil că frații lui erau deja sătui de crucea aia plictisitoare, pentru că Fred era un parvenit, arian, într-adevăr, dar în fond, o persoană care ajunsese până în inima Reich-ului pentru a smulge gloria altora, pentru a pune stăpânire pe un loc. Pe el îl disprețuiseră puțin, iar de Karin se temuseră, pentru că, pe vremea când ea s-a înhămat în treaba asta, avea niște scopuri clare: să se apropie de Führer și să-l seducă, să se molipsească de puterea lui și să poată controla întreaga lume. Se răspândise zvonul că încercase să-i ia locul însești Evei Braun în inima lui Hitler. Oare fusese Führerul în stare să se îndrăgostească în timp ce orice mișcare a lui, oricât de mică, provoca valuri de moarte? Oare suspina după Eva sau după Karin în timp ce la Auschwitz sau Mauthausen erau omorâți mii de oameni din simpla lui dorință? Ce a văzut Karin în ochii lui? Oare vedea în ei tot răul din lumea umană și din univers, din stele și din cer și din infern, din viitor și de la originile vieții?

Nici măcar Satana, care se presupunea că este întruchiparea răului, n-ar fi îndrăznit să reprezinte tot răul deodată.

Dar nu voiam ca aceste gânduri să mă distragă de la ceea ce era fundamental, și anume să-i iau urma lui Aribert Heim, cunoscut ca Măcelarul de la Mauthausen. Aparținea grupului, dar trăia o viață puțin diferită. Își petrecea aproape tot timpul pe iahtul *Steaua,* ancorat în port, făcând să-i trosnească lemnul frumos și plăcut. Își petrecea timpul mort ștergând-o și făcând curățenie, și când nu era pe iaht, se afla la băcănie cumpărând

cel mai bun pește la cel mai bun preț. Când găsea o langustă bună, creveți și calcan, se întorcea mai repede, murind de poftă să-i încerce.

Era evident că făcuse din iaht și din mâncare centrul existenței sale. Chiar și iarna purta pantaloni scurți. Viața permanentă în aer liber îl menținuse puternic, mai ales în ceea ce privește picioarele, cu mușchii și încheieturile. Ale mele, din contră, erau slabe și albe, aproape albăstrii. Mergea cocoșat, ceea ce îl făcea să pară un animal orbit, cu un singur obiectiv. Nu privea nici în stânga, nici în dreapta, iar dacă privea, nu se observa. Destinațiile lui erau iahtul, băcănia și supermarketul, nu avea nevoie de altceva. Foarte des se împrăștia în aer de pe iaht un miros intens de pește fript și îl puteai vedea luând cina singur și mâncând acele extraordinare bucate, cu o sticlă de vin, care părea destul de bun. După ospăț, rămânea tolănit într-un șezlong privind firmamentul și, când spectacolul de pe cer se sfârșea, intra în cabina iahtului ca să se uite la televizor, dat la maximum, pentru că probabil era surd de-o ureche.

Eram sigur că Salva îl localizase aici și că îl observase așa cum făceam eu chiar acum și că se gândise la mine în acele momente. Și, la fel ca mine, probabil că și el se întrebase cum se comporta un asemenea psihopat în intimitate cu femeile lui, cu cea legitimă și cu amanta, cu copiii lui. Oare uita în acele momente de impulsurile lui de asasin?

Era cel mai plictisitor din Frăție, atât de metodic, încât provoca scârbă. Verificasem că îi lua o oră și jumătate să se ducă și să se întoarcă atât de la supermarket, cât și de la băcănie, uneori întârzia mai mult la băcănie, dar niciodată mai puțin. Și îi lua o oră să cineze și să se uite la stele. Avea o mașină parcată în garajul casei unor vecini din port și, până în momentul ăsta, nu l-am văzut decât o singură dată scoțând-o, poate pentru a se duce să-și întâlnească prietenii. Era o mașină mare, strălucitoare, imaculată, poate o scotea și pentru a face niște cumpărături mai consistente, ceea ce se întâmpla din când în când. Pe când l-am observat, am băgat de seamă că cele necesare îi încăpeau în două sacoșe și le transporta pe

fiecare într-o mână.

Acum două sau trei zile, profitând că plecase în direcția băcăniei, unde petrecea cel mai mult timp, m-am strecurat în iaht. Ar fi putut să mă vadă cineva, dar mi-am asumat riscul, am făcut asta repede și în mod firesc. Văzusem deja foarte bine ceea ce exista pe covertă, așa că am coborât scările, care erau la fel de strălucitoare ca tot ce zăream. Un sanctuar pentru un porc. Mirosea a cafea recent pregătită, perdelușele erau cu mici pătrățele roșii. În sertarele de la bucătărie, tacâmurile erau perfect aranjate, și în dulăpioare, vesela și obiectele de cristal. Am luat un cuțit, în caz că se întorcea înainte de vreme și m-aș fi pomenit față-n față cu el.

În frigider avea cutii de plastic *tuppers,* pe care scria ce conțineau, și pusese la punct chiar și un mic refrigerator de sticle pentru vin. În baie nu lipsea nimic și mirosea a flori. Într-o savonieră de argint erau adunate mici pastile de săpun, din acelea de care găsești la hoteluri. Am luat una și am vârât-o în buzunarul de la haină. M-am dus în salonul-dormitor. Acolo existau floricele naturale într-o vază și am luat și din acestea una, care a ajuns să-i țină companie pastilei de săpun. Într-un mic dulap își pusese chiloții și șosetele în grămezi excelent aranjate. Niște ochelari pentru citit se odihneau pe un raft și am fost tentat să le schimb locul ca să-l descumpănesc, deși știam că avea să observe lipsa floricelei și a săpunului, și speram să creadă că începea să-și piardă mințile.

Oare unde ținea sutele de notițe pe care le luase referitoare la experimentele lui? În vreun loc trebuia să existe caiete scrise de mână, unde nota absolut tot ce făcea. Câteva dintre aceste caiete ar fi fost de folos ca să fie judecat și condamnat, dar ar trebui să mai existe și altele. În mod sigur, se descurcase ca să ia cu el acel material care să-i amintească de zilele lui de glorie, când el era Dumnezeu, și ființele umane, niște cobai. Chiar și acum continua să noteze ceea ce făcea, deoarece, fiind în continuare la fel ca odinioară, deși nu putea să facă tot ce-i cerea corpul, își permitea să trăiască mai bine decât alte persoane care nu omorâseră niciodată pe nimeni. Și

eu îmi notam acțiunile, în privința asta ne asemănam, așa că m-am întrebat unde aș fi ascuns eu informația aceea. Desigur, el se baza pe faptul că nimeni nu ar înțelege-o, pentru că o scrisese în germană, și că nimeni n-ar căuta-o, fiindcă nimeni nu știa cine era el. Un bătrân străin într-un iaht. Oare ce nume adoptase?

Eu n-aș ține caietele în sertare, nici sus pe micul dulap, nici între haine, nici între pliurile unei pături îndoite. Dacă nimeni nu avea să le caute, de ce să le ascundă? Probabil că le avea la vedere, printre lucruri asemănătoare. Mi s-a făcut pielea găină când am luat unul. Erau pe etajeră, ordonate ca niște cărți. Le pusese copertele romanelor de aventuri.

Avea să se întoarcă.

Am ieșit la fel cum intrasem, am șters cu batista scara și, când am ajuns pe chei, mi-am dat seama că nu pusesem la loc cuțitul. Îl băgasem în buzunarul de la haină și era tot acolo. Eu chiar îmi pierdeam facultățile mintale. Era să-l arunc în mare, dar m-am abținut. Cine ar fi crezut că acestui bărbat, al cărui simplu nume producea teroare, că acestui bărbat care-mi prădase totul, chiar și viața, cine ar fi crezut atunci că eu îi voi lua din propria casă o pastilă de săpun, o floricică și un cuțit?!

Am plecat să mă întâlnesc cu Sandra.

Sandra

Cum nu-l găsisem pe Julián la El Faro n-am putut să-i povestesc că descoperisem că Frida era îndrăgostită de Alberto și că, din cauza asta, putea să devină o dușmancă și mai periculoasă. M-am băgat în pat gândindu-mă că trebuia să am din ce în ce mai mult tact cu norvegienii și cu Frida. Faptul că eram în relații cu ei era ca și cum aș fi mers pe o sârmă ghimpată. Cel mai bine era să le las impresia că mă controlau mai mult decât credeau, deși nu mă puteau manipula, deoarece Julián neutraliza puterea cu care încerca să mă domine Karin în mod constant, și adevărul e că reușea de cele mai multe ori. Era obișnuită să-și impună voința și să se poarte cu ceilalți ca și cum aceștia ar fi fost niște jucării.

Tensiunea îmi făcea rău fizic. Și după tot ce văzusem în după-amiaza asta, nu știam sigur de-a ce se juca Alberto.

De îndată ce am stins lumina, i-am văzut pe monștri care se ascundeau în trupurile umane normale ale „fraților” și am văzut cum eu eram o jucărie pentru ei și că, atunci când vor pune complet stăpânire pe mine, asta se va întâmpla și cu fiul meu. Într-un fel, a fi în mințile lor nebune, a fi în gândurile lor era ca și cum ai intra puțin în infern. Dar când s-a făcut ziuă și, ca prin minune, de parcă s-ar fi tras perdelele, totul s-a schimbat, și ei au încetat să mai fie atât de periculoși, iar eu m-am gândit că m-am lăsat purtată de panică. De asemenea, am pus tendința mea de a exagera stările acestea pe seama faptului că erau niște situații necunoscute, că nu mă mai confruntasem cu ele înainte, dar și pe seama dereglării hormonale de care sufeream și care mă făcea să fiu atât de inconsecventă. Cel puțin, toată lumea vorbea despre chestia asta cu dereglările hormonale și poate că acest lucru îmi schimbase mie existența.

•

M-am trezit târziu față de programul norvegienilor. Fred nu mai era acasă, probabil că plecase la treburile lui de la Frăție, și Karin m-a rugat să mă duc în sat și să-i aduc niște creme și niște reviste. Era un mod de a-mi oferi libertate și eu am văzut calea deschisă. Muream de curiozitate să aflu dacă aveam deja rezultatele analizelor, și asta mă încuraja, pentru că era ceva sigur. În fond, îmi doream ca faimosul lichid să merite atâtea trambalări, momentele acelea de neliniște maximă și teama pe care o simțisem. Speram să nu fi făcut din țânțar armăsar.

Cum era vorba de un comision pentru Karin, am luat jeepul și într-un sfert de oră ajunsesem la banca noastră și citeam un mesaj pe care Julián mi-l lăsase sub piatră, în care spunea că rezultatul analizelor fusese un adevărat succes. Eu i-am lăsat alt bilețel, în care i-am scris în câteva cuvinte că azi după-amiază voi mai trece o dată pe aici, la ora obișnuită, în cazul în care venea și el.

Am făcut comisioanele cât ai clipi. Mi-am petrecut restul dimineții plimbându-mă prin grădină, respirând aerul curat și

bând multă apă, ca să elimin mucusul din căile respiratorii. Karin era înăuntru, scriind scrisori și dându-se cu creme până când a venit Fred și am mâncat o supă pe care o făcuse Frida. Am pus fața de masă brodată și am aranjat farfuriile cu margine aurie și am așteptat să guste mâncarea mai întâi ei, ceea ce mi-a produs o senzație ciudată. Bănuiam că voiau să mă otrăvească? Oare îmi pierdeam mințile? Cum poți fi sigur că ești întreg la minte sută la sută? Era normal că luasem atât de mult în considerație un bătrân ca Julián? Pe mine mă tulburaseră mult certurile continue ale părinților mei, și pe Julián o viață atât de lungă l-ar fi putut zăpăci. Țicniții nu știu că sunt țicniți. I-am văzut cum duceau câteva linguri la gură și atunci am gustat și eu supa. Era bună, avea bucăți de pui și verdeață. Mâncam această supă pregătită de o necunoscută, cu niște bătrâni necunoscuți, dar care, vrând-nevrând, făceau deja parte din lumea mea. Și în timp ce-și făceau siesta (Fred moțăind pe fotoliu cu televizorul aprins și Karin sforăind pe canapea, învelită cu o pătură), am plecat la Faro cu motocicleta.

Julián era acolo. Îi trecuse prin minte să se ducă să vadă dacă îi lăsasem vreun mesaj și dacă mă găsea cumva acolo. Gândisem amândoi la fel. Avusesem noroc.

Murea de nerăbdare să-mi spună că fiolele care pe Fred și pe Karin îi costa o avere și care aveau să-i ruineze în cele din urmă se puteau fabrica fără probleme. În fond, pentru acești bătrâni naziști nu trecuse timpul, visau că oamenii lor de știință, o rasă superioară față de ceilalți oameni de știință, reușiseră prin experimentele lor să găsească cheia tinereții veșnice, pe lângă alte descoperiri. Încă mai trăiau din acele fantezii de măreție care-i făceau să-și înghită propriile minciuni. Încercaseră să răsucească lumea ca să transforme ideile lor fantasmagorice în realitate. Cu siguranță, doar unul dintre ei știa că nu erau atât de puternici pe cât credeau.

Nu i-am povestit lui Julián că îi surprinsesem pe Alberto și pe Frida împreună, pentru că era greu de explicat. Dacă i-aș fi spus, ar fi trebuit să-i mărturisesc și faptul că nu mai știam cât din toate astea erau răutățile lor și cât, închipuirile mele.

În loc de asta, i-am zis că, după tot ce-mi povestise despre Elfe, despre faptul că bănuia că o omorâseră și despre ceea ce erau în stare să facă, mă îngrijora integritatea fizică a chiriașului din căsuță. Karin nu-l putea suferi, îl detesta și îmi spusese că avea de gând să-l trimită acolo pe Martín, să-i dea o lecție.

Julián

Aveam un demon pe dinăuntru, nu puteam să evit asta. De ce făceam toate astea? De ce mă purtam așa cu Sandra? Demonul dormise timp de mulți ani și acum se trezise. L-am simțit atunci când Salva s-a îndrăgostit de Raquel, în infernul ăla, și îl simțeam și acum, cu diferența că acum nu-l puteam domina, acționa de unul singur, era mai rapid și mai isteț decât mine. Demonul voia ca Sandra să fie în continuare așa cum am cunoscut-o, o fată dezorientată, care nu știa ce vrea. Demonul nu voia ca ea să fie îndrăgostită de Țipar și ca acesta să o poată îndepărta de bătrânul Julián. Până acum, eu și Sandra formaserăm o echipă, împărtășeam un secret. Dintr-odată, toate astea puteau să se schimbe, și demonul nu voia ca eu să rămân singur. Dar, când demonul își abătea atenția, eu nu voiam ca Sandrei să i se întâmple ceva iremediabil, să sufere vreo deziluzie îngrozitoare care să o marcheze pentru tot restul vieții ei, preferam să-i pun adevărul în fața ochilor și speram să decidă să se întoarcă la viața ei dintotdeauna.

Îi promisesem Sandrei să mă apropii de căsuță, deși știam că era o prostie. Sandrei îi era teamă că chiriașul, un profesor care n-avea de unde să-i treacă prin minte cine pusese ochii pe el, ar putea avea aceeași soartă ca Elfe. Nici Karin, nici altcineva dintre ei nu-și putea permite luxul de a-i elimina pe cei pe care nu-i puteau suferi, mai ales dacă aceștia nu reprezentau un obstacol în calea lor. Cu toate acestea, în ruptul capului nu voiam să o mint încă o dată și m-am dus la „căsuță” ca să verific dacă chiriașul era în continuare în viață.

•

Parcă m-aș fi întors în trecut. Am lăsat mașina în golfulețul de pământ, care părea întotdeauna rezervat pentru mine, și am mers pe jos bucurându-mă de acel miros de flori și de piuitul păsărilor, atât de răsunător încât te asurzea. Strada era ușor în pantă, iar în aer plutea o liniște absolută. Pe această verandă vorbisem cu Sandra pentru prima oară. M-am oprit în fața ei și mi s-a părut că avea să se ivească Sandra însăși, cea cu piercingurile și tatuajele, fata de pe plajă care se lăsa purtată de val, pentru că viața era transparentă și proaspătă ca apa unui râu. Dar acum eram într-o altă viață și pe un alt râu.

În spatele meu, cineva m-a întrebat dacă voiam ceva. Probabil că era chiriașul, cu părul răvășit și o servietă în mână, poate că se întorcea de la liceu.

— M-a trimis Sandra, sora proprietarei. Vrea să știe dacă totul este în regulă și dacă aveți nevoie de ceva.

— Dacă am nevoie de ceva? Măi să fie, ce întrebare! Am nevoie de mai multe mese și de mai multe etajere. Casa asta pare de jucărie.

Am trecut în spatele lui.

A deschis ușa fără cheie, doar împingând-o. A aruncat servieta pe canapea și mi-a arătat grămada de dosare de pe jos, cărțile puse unele peste altele, hârtiile care acopereau masa din sufragerie.

— Mă rog, casele astea sunt de vacanță.

— Și eu ce mă fac? a întrebat ștergându-și ochelarii cu marginea cămășii. Spuneți-i că n-am reușit să găsesc dosarul.

— Nu știu… Citiți toate astea?

— Nimeni nu citește chiar tot, dar trebuie să ai la îndemână informația, în caz că e nevoie de ea la un moment dat.

— Mă numesc Julián, am spus întinzându-i mâna.

— Juan, a zis el fără să mi-o întindă pe a lui.

— Scuzați-mi întrebarea, dumneavoastră nu închideți poarta de la stradă?

M-a privit ținând capul puțin aplecat, ca și cum l-aș fi prins cu greșeala și urma să-l pedepsesc.

— Am pierdut cheia. Puteți să-i spuneți, dacă vreți, și să mă dea afară de aici, ca să fiu nevoit să-mi caut altă casă la fel de

absurdă ca asta și să-mi mut toate lucrurile.

— Nu vă faceți griji, n-o să spun nimic. Nu cred că o să intre cineva aici ca să vă ia cărțile.

— În cazul ăsta, a zis așezându-se la masă în fața unei grămezi de foi, mi-a făcut plăcere.

— Cum vă descurcați cu orele la școală? am întrebat îndreptându-mă spre ușă.

— Nașpa. Sunt niște nătărăi.

— Și aveți ore în fiecare zi?

Am reușit să-l descos și să aflu că avea ore de la trei la șapte seara, uneori de la trei la șase, și alteori de la trei la opt.

Nu mai trebuia să mă gândesc la ce strategie să adopt, ce pași să fac, planul se trasa singur. Încet-încet, se crease o lume în jurul meu, invizibilă pentru alte persoane, o lume în care eu aveam ceva de zis și de făcut. Așa că, de îndată ce am îndeplinit sarcina pe care mi-o dăduse Sandra, de îndată ce m-am urcat în mașină, știam deja ce aveam de făcut.

Trebuia să mă duc din nou pe iahtul Măcelarului acum că el era la cumpărături sau se plimba, singura casă sau locuință a membrilor Frăției care era accesibilă, probabil pentru că trăia de mulți ani în felul acesta, fără să i se întâmple nimic și nu avea motive să se teamă. Era mai sigur pentru el să treacă neobservat, să se deghizeze, să fie unul din mulțime, să nu aibă aparent nimic de ascuns decât să fie înconjurat de ziduri și de pază. Totuși, dintr-odată, o pastilă de săpun mai puțin, o floricică în minus, un cuțit lipsă. Dar cine să urce pe iaht ca să ia aceste obiecte? Nu putea să pună toate astea decât pe socoteala faptului că se zăpăcise.

Mi-am dat pantofii jos ca să cobor scara. Totul era la fel ca ultima oară. Fiind atât de bine organizat, probabil că îi dădea senzația de stabilitate și aceea că mica lui lume nu se putea schimba. Îl înțelegeam, pentru că și mie mi se întâmpla același lucru. Dacă mutam ochelarii din buzunar, mă zăpăceam. Așa că am pus săpunul la locul lui, cuțitul la fel, iar florile nu le-am atins. Apoi am luat de pe etajeră caietele scrise de Heim, atâtea câte am putut să car. Am ieșit, m-am încălțat și, stând pe o bancă de vizavi, am așteptat să se întoarcă.

A intrat cu picioarele lui noduroase și capul în jos și a coborât în acel loc sfânt. Mi-era frig, dar am așteptat până l-am văzut ivindu-se pe covertă. A făcut câțiva pași mari dintr-o parte în alta și a coborât din nou. În ambarcațiunile care existau de-o parte și de alta nu mai era nimeni și nu avea pe cine să întrebe dacă intrase cineva în iahtul lui. Și de ce ar fi intrat cineva să facă prostia aia? O să încerce să fie prudent și o să creadă că nu văzuse bine și că și-a închipuit că lipsea ceva ce de fapt nu lipsea. S-a hotărât să coboare iar. Când a urcat din nou, a scrutat podeaua de pe covertă, așa cum probabil că o cercetase și pe cea dinăuntru, precum și scările. Și la un moment dat a scuturat din cap, de parcă și-ar fi spus în sinea lui că asta era o prostie și că nu merita osteneala de a se mai gândi la ea.

Dar a doua zi, înainte de a mă duce la întâlnirea cu Sandra, la ora la care el obișnuia să se ducă la băcănie sau să facă o plimbare pe uscat nu a ieșit. Cu siguranță, voia să verifice dacă se întâmpla ceva, dacă dispărea sau apărea ceva cât timp era el acolo. Îi încolțise sămânța nesiguranței, acum nu-i mai rămânea decât să crească. Eram sigur că avea să înceapă să facă exact ceea ce aș fi făcut eu. Chiar el avea să ude planta suspiciunii. O zi da, una nu, treceam pe acolo, nu voiam să-l scap din vedere pe Măcelar. Îmi făcea rău să-l văd și, în același timp, nu puteam să renunț să-l privesc cum își îndeplinea sarcinile zilnice de a-și curăța îndrăgita covertă, așa cum în vremuri de demult îndeplinise alte sarcini cotidiene, acelea de a elimina ființe umane, cu aceeași măiestrie și spirit de organizare.

•

De îndată ce Sandra intra în bunkerul de la Villa Sol pierdeam orice mod de comunicare și nu știam când o voi putea liniști spunându-i că chiriașul se simțea bine și că, oricât de nebuni ar fi fost ei, n-aveau să riște pentru un capriciu de-ale lui Karin.

Trebuia să aștept să ne vedem la El Faro la patru după-amiază o zi da, una nu, ca să ne povestim noutățile, asta în cazul în care Sandra nu s-ar fi descurcat să-mi lase vreun

mesaj la hotel, în căsuța poștală de la El Faro sau dacă eu mi-aș fi făcut simțită prezența când o aducea pe Karin în sat, la sala de gimnastică. Partea bună a faptului că suntem animale cu anumite obișnuințe este că sfârșim prin a avea un orar mai mult sau mai puțin exact. Eu însumi, în ciuda felului de viață pe care îl aveam în ultima vreme, fără să dau socoteală nimănui și fiind nevoit să profit de orice șansă care mi s-ar ivi ca să continui cu anchetele mele referitoare la Frăție, nu aveam încotro decât să iau o pauză la prânz ca să mă odihnesc, iar noaptea să mă culc devreme.

Trebuia să-mi dozez energia și să nu neglijez medicamentele. Și datorită acestei călătorii mi-am dat seama că știam să am grijă de mine. Mă supravegheam de parcă aș fi fost o persoană din afară și mă obligam singur să beau apă, chiar dacă nu-mi era sete și să mănânc deși nu-mi era prea foame, mă obligam și să fac exerciții de încălzire când mă trezeam dimineața, câteva minute de gimnastică suedeză, învățată de la Salva în lagăr, îndeosebi atunci când ne-am pomenit acolo. În cele din urmă nu ne mai rămăseseră puteri nici măcar pentru a respira, dar până în acele momente, Salva spunea că exercițiul fizic făcea bine la cap, pentru că activa circulația sângelui și fluxul de oxigen spre creier. Și după ce încercasem să mă sinucid în acel mod atât de jalnic, n-am încetat să fac genuflexiunile nici măcar o singură zi.

Nu-mi trecea prin minte cum aș putea să pătrund în cealaltă lume a Sandrei, când, deodată, m-a străfulgerat slăbiciunea lui Karin pentru centrul comercial. Era șapte și jumătate seara, ceea ce însemna că norvegiana avea să o roage pe Sandra să dea o raită pe acolo. Și deși mă gândisem să trec pe la Nordic Club, în caz că aveam noroc și-l vedeam pe Sebastian Bernhardt, am pornit-o spre centrul comercial.

Eram sătul până peste cap de magazine. Și în apropierea casei noastre din Buenos Aires exista un centru comercial și lui Raquel îi plăcea la nebunie să se ducă acolo o zi da, una nu, pe seară. La început, nu puteam să sufăr obiceiul ăsta, mi se părea o pierdere de timp, aveam lucruri mai importante de făcut, ca de exemplu să-l urmăresc pe cutare sau cutare nazist,

dar după o vreme mi-am dat seama că mă relaxa, am observat că în acel loc uitam de toate și nu mă gândeam decât la ceea ce vedeam, era ca și cum ai fi dat o raită prin cornul abundenței, prin peștera lui Ali Baba. Acolo exista orice, tot ce aveai nevoie și ce nu vei avea niciodată. Așa că nu mă deranja să intru în acel supermarket și să profit ca să-mi cumpăr niște șosete și niște batiste din material textil. Fiica mea îmi spunea că era mai igienic să-mi șterg nasul cu batiste de hârtie, dar mie îmi plăcea atingerea bumbacului moale pe nas și n-aveam de gând să renunț la asta. Nu știu dacă era vorba de un lux sau de manii, pentru că nu suportam nici șosetele din material sintetic, iar chiloții trebuiau să fie din bumbac sută la sută, la fel ca și cămășile. Caroseria trupului meu trebuie să fie moale și comodă și să o simt cât mai puțin posibil. Și când îi vedeam pe bătrânii din Frăție, mă gândeam că și ei poate că aveau maniile lor, precum cămășile anormal de largi ale lui Fredrik, și că ajunseserăm cu toții în același punct, unii pe poteca călăilor și alții pe cea a victimelor. Ajunseserăm la marginea prăpastiei.

•

N-a fost nevoie să intru propriu-zis în magazin. De îndată ce am parcat între doi stâlpi și am deschis ușa mașinii, cineva din spate m-a împins într-unul din stâlpi. M-am lovit de ciment în spate și la cap. Cum încă aveam în mână cheile, i le-am înfipt acelui energumen în stomac cât am putut de tare, dar eram atât de aproape de el, încât nu am putut să-l rănesc, s-a îndepărtat și mi-a sucit încheietura mâinii în care țineam cheile. Era Țiparul.

L-am rugat să-mi dea drumul.

— O să-ți dau drumul dacă o lași în pace pe Sandra.

— Sandra? am întrebat.

— Da, Sandra, a răspuns sucindu-mi și mai mult mâna.

— Bine, am zis smucindu-mă cum am putut, pentru că, dacă ar fi continuat să-mi facă rău, atunci chiar că nu știu dacă aș mai fi putut să o văd pe Sandra. Bine, am repetat. De ce-mi spui asta?

În privirea Țiparului nu era furie, se vedea multă oboseală,

poate chiar tristețe.

— Pleacă și nu te mai apropia de Sandra!

Cu o mână mă strângea de gât și l-am rugat să-mi dea drumul, dacă nu voia să mor acolo. Când m-am văzut eliberat, mi-am dres glasul și mi-am sprijinit mâna sucită cu cea sănătoasă. Asta avea să mă coste scump, avea să mă doară tot trupul timp de mai multe zile. Am deschis mașina și m-am așezat pe banchetă. El mă privea.

— Cine ești? De ce ai venit în satul ăsta?

— M-a invitat un prieten să vin, dar când am ajuns, el murise. Așa că, ori parcurgeam din nou drumul acela lung de întoarcere, ori rămâneam aici. M-am hotărât să rămân, de mult nu mai avusesem o vacanță.

Țiparul știa că nu-i spuneam tot adevărul. S-a așezat pe locul din dreapta și și-a aprins o țigară fără să ceară voie. În mod evident, cineva care tocmai mă lovise nu avea cum să țină cont de astfel de considerații.

— Și de unde o cunoști pe Sandra? a spus privind în jur.

Probabil se gândea că am multe chestii prin mașină. A văzut pătura de la hotel, apa, merele, binoclul, un caiet, ziare. Dacă acum nu-i va trece prin minte să controleze tot, cu siguranță îi va veni această idee mai târziu.

— Am cunoscut-o la plajă și am devenit prieteni. Când ne vedem, ne salutăm.

— Între voi e mai mult decât un simplu salut. Vă petreceți mult timp împreună. Vă dați întâlnire frecvent.

Tonul vocii lui era răuvoitor. Încheietura și mâna mă dureau destul de mult.

— Poate că Sandra se simte singură și are nevoie să stea de vorbă cu cineva. N-oi fi eu bărbatul visurilor ei, dar poate să conteze pe mine. Cel puțin, eu nu o înșel, nu-i creez false iluzii și nu mă uit la ea cum suferă în timp ce eu îmi continui viața de Don Juan.

La auzul cuvintelor Don Juan a schițat un zâmbet zeflemitor.

— Îi faci rău Sandrei afișându-te cu ea. Îmi închipui ce cauți și-mi imaginez că Sandra ți-a ieșit în cale și bănuiesc că-

ți trec prin minte multe lucruri pe care Sandra ar putea să le facă pentru a te ajuta, dar îmi închipui și că n-ai vrea să mori tocmai acum când visurile tale ar putea să se îndeplinească sau acum când, cel puțin, ai visuri.

— Cu mult timp în urmă viața a devenit pentru mine un surplus.

— Asta era înainte, acum nu vrei să o pierzi. Și crede-mă, dacă te mai vedem cu ea, s-a terminat, ai înțeles?

Am încuviințat și, în sfârșit, Țiparul a coborât din mașină.

Mi-a pierit cheful să mai intru în centrul comercial și să-mi cumpăr șosete.

Cel mai indicat era să mă întorc la hotel înainte să mă cuprindă frigul și să nu mă mai pot mișca.

Am condus cu mâna sănătoasă, cea dreaptă, ținând-o pe volan, iar pe cea stâlcită o pusesem pe schimbătorul de viteze. Mi-am adunat puterile Dumnezeu știe de unde ca să las mașina cât mai ascunsă și, înainte de a urca în camera mea, am cerut un pahar cu lapte cald de la barul hotelului și l-am luat cu mine sus. Îmi tremurau mâinile, nu de frică, ci de oboseală. Deși era încă devreme, îmi doream să-mi iau medicamentele, să-mi dau jos lentilele, să mă îmbrac cu pijamaua și să mă bag în pat. Nu aveam de gând să dau la o parte cuvertura vătuită, pentru că aveam nevoie de toată căldura posibilă și trebuia să uit de Sandra și de ceea ce i s-ar putea întâmpla, ca să fiu în stare de funcționare a doua zi.

Când îmi pusesem deja ochelarii cu fund de borcan, s-au auzit bătăi în ușă. Nu mi se părea acesta momentul cel mai potrivit ca să vină sfârșitul. Dacă într-adevăr ar fi vrut să mă elimine, ar fi trebuit să o facă în parcarea de la centrul comercial, fiind îmbrăcat în haine de oraș și lângă mașină, ca să pară un jaf. Așa ceva n-ar fi meritat nici măcar un articol în ziare. În schimb, asasinarea unui bătrân lipsit complet de apărare în camera unui hotel ar atrage foarte mult atenția. Așa că am întrebat cine e.

A intrat Roberto privind prin apartament, de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu cumva lipsea ceva. Mie nu mi se mai părea așa de impresionant ca înainte, mă obișnuisem și

consideram că era un apartament pentru cei care vor, dar nu-și permit.

— Vă simțiți bine? Cei de la cafenea mi-au spus alarmați că sunteți palid și că vă tremură mult mâinile.

A văzut paharul cu lapte pe noptieră și apoi a băgat de seamă că îmi țineam o mână cu cealaltă.

— Am alunecat și m-am rănit.

— Dați-mi voie să-mi arunc un ochi, a zis.

— Mă doare din cauza contuziei, dar nu-i nimic grav.

Insista că trebuia să mi se facă o radiografie, dar eu i-am spus că îmi luasem deja pijamaua pe mine și că nu aveam de gând să mai ies din hotel.

— Nu vreau decât să mă odihnesc.

Am început să cred că poate acel Roberto cu pistrui era prietenul meu și că aș putea să-i povestesc ce fac eu aici și să-i dau albumul de fotografii al lui Elfe și caietele incriminatorii ale lui Heim și ale mele. Prea ușor, prea multă prietenie și prea multă slăbiciune din partea mea. Am renunțat la ideea asta, în ciuda faptului că a urcat din nou cu pomadă și un bandaj pe care mi l-a fixat foarte bine și pentru care i-am mulțumit mult.

•

Am visat că Țiparul îi sucea mâna Sandrei și că o durea, că îi zvâcneau articulațiile din cauza durerii și că eu i-o bandajam. Dar când m-am trezit, pe mine mă durea mâna și nu puteam să fac nimic pentru Sandra dacă ea nu voia să se salveze. Ar putea să fugă de la Villa Sol profitând de oricare dintre momentele când s-ar duce în sat. Ar putea să se ducă la stația de autobuze și să dispară. Chiar dacă eu aș putea să intru în acea casă, să-i imobilizez pe toți și să o iau de mână ca să o scot de acolo, ea tot n-ar vrea, se otrăvise cu idei de răzbunare, de justiție sau cu dorința de a termina ceea ce începuse, sau cu îndrăgostiri. Așa că trebuia să mă gândesc la chestiuni mai practice.

Dintr-un moment în altul aveau să-mi jefuiască mașina. Ei știau că eu păstram dovezi și că nu le-aș ascunde la hotel, așa că mașina devenea cea mai bună opțiune. N-a trebuit să stau

prea mult pe gânduri. De când am fost la „căsuță” și am vorbit cu chiriașul, îmi venea întruna în minte haosul cărților și al hârtiilor în care trăia cufundat profesorul. Acolo nu ar atrage atenția caietele, nici albumul, sau cel puțin, el nu ar băga de seamă. Avea atât de mult de citit, încât nu ar căuta prin casă și mai multe hârtii.

Am luat o pastilă de gelocatil la micul dejun. Nu-mi era foame, dar nu puteam să risc să leșin și, cum afară era soare fără vânt, m-am gândit că cel mai bine ar fi să mă apropii de plajă ca să-mi fortific organismul cu razele lui. M-aș așeza lângă acel zid unde soarele încălzea cel mai tare, apoi m-aș întoarce la hotel să mă întind puțin în pat și pe la ora trei și ceva m-aș apropia de căsuță.

Totul s-a întâmplat așa cum prevăzusem. Am așteptat până când l-am văzut ieșind pe chiriaș cu servieta lui și urcându-se într-un Renault luat la mâna a treia și am intrat fără probleme. Dacă m-ar surprinde, aveam de gând să-i spun că venisem să iau măsuri pentru etajere, dar nu a fost nevoie. Am deschis micul grilaj și, din câțiva pași mari, eram deja la ușa casei, care s-a deschis încet. Printre munți de hârtii și dosare, am reușit să ajung la scară. Dintre camerele de la etaj, am dedus imediat că a lui era cea care avea patul răvășit și ziare și reviste pe jos. Era și un *Playboy* și n-am vrut să mă mai uit. În celelalte camere, părea că intra mai rar. Una dintre ele, cea mai mare, avea două paturi (îmi aminteam vag că o văzusem când Sandra mi-a arătat casa) și două birouri cu sertare de-o parte și de alta, și pe un perete, o etajeră cu cărțile de școală ale celor care probabil că erau nepoții Sandrei. Nu credeam că acele lucruri ar putea să-i atragă atenția chiriașului și, dacă l-ar fi interesat, le-ar fi cercetat până acum, așa că am deschis unul dintre sertare. Înăuntru existau caiete și foi capsate cu desene din clasele primare. Doar pe părinții acelor copii i-ar putea interesa, așa că am vârât dedesubt albumul cu pozele lui Elfe, iar caietele mele și ale lui Heim le-am pus de-a latul în spatele cărților. Era imposibil să le găsească cineva care nu le-ar fi căutat în mod special. Și dacă ar da de ele din întâmplare, n-ar ști să interpreteze însemnările lui Heim și nici

la ce i-ar folosi albumul.

Am plecat destul de ușurat, cu certitudinea că nici Țiparul, nici altcineva n-ar putea să facă legătura între mine și căsuță, cel puțin, nu le-ar trece prin cap să presupună că aceea era seiful meu. Ceea ce nu-mi mai plăcea atât de mult era faptul că putea să intre oricine, în timpul dimineții; când mă voi întâlni cu Sandra, îi voi povesti că l-am văzut pe chiriaș în perfectă stare și că ar fi indicat să-i dea o cheie nouă.

După aceea m-am dus la secția Urgențe a spitalului ca să-mi consulte mâna.

Sandra

I-am dat o cheie nouă pentru căsuță lui Julián și el s-a oferit să i-o ducă chiriașului. Păstrasem una pentru cazul în care apărea vreo urgență și ia te uită care fusese urgența. Nu aveam de gând să-i spun surorii mele că deocamdată oricine ar putea intra în casă și ar putea s-o jefuiască, pentru că nu voiam să vină și să-mi dea lumea peste cap mai mult decât era deja. Julián era făcut praf, alunecase în parcarea de la centrul comercial și își sucise mâna, dar nu era ceva grav. La Urgențe îi puseseră un bandaj elastic.

Eu voiam să stau cât mai puțin timp posibil cu el la Faro, în caz că Alberto venea pe la norvegieni pe acasă și m-ar prinde pe afară, ceea ce m-ar fi tulburat mult. Deși uneori stând atât de mult în casă pentru ca, până la urmă, să nu apară mă tulbura și mai mult. Uneori chiar îmi trecea prin cap să-i trimit un mesaj prin Martín când venea să-i aducă injecțiile lui Karin sau să vorbească cu Fred în salonul-bibliotecă, dar apoi mă răzgândeam, de parcă Alberto însuși m-ar fi rugat să nu spun nimic. Doar sărutul acela în port, mărturisirea lui Julián că îl văzuse cu alta și o totală lipsă de interes din partea lui Alberto după seara aceea, iar pe mine mă îngrijora ceea ce voia el să fac. Oare sunt cretină?

Ce voia să fac?

— Ai făcut multe prostii din dragoste?

Întrebarea l-a luat prin surprindere pe Julián. Și probabil că nu făcuse prea multe, pentru că a trebuit să se gândească mult. Noaptea pe coastă era neagră și umedă și îți pătrundea în oase. Casele de vacanță erau slab iluminate, lumini izolate, care dădeau mai mult o senzație de întuneric. Totul era numai stele și luna în al patrulea pătrar, marea mugea invizibilă. Lumina de la El Faro o făcea să se ivească în fiecare clipă din tenebre. Acolo erai în afara lumii cunoscute, te simțeai complet singur pe planetă, împreună cu alți oameni, care și ei erau tot singuri.

— Adevărul e că n-am făcut prea multe, a zis, n-a fost nevoie să le fac, n-am iubit decât o femeie și ea mi-a împărtășit sentimentele imediat și nu m-a pus niciodată în situația de a fi nevoit să fac ceva ieșit din comun.

— Dar ceea ce faci acum, de ce o faci? De ce ai venit aici?

— Mânat de prietenie și de ură, a spus ridicând ceașca de cafea cu mâna bandajată. Am venit din prietenie pentru amicul meu Salva și am rămas din cauza urii pe care o simt pentru monștrii pe care tu îi cunoști.

— Doar pentru atât?

Nu știu de ce i-am pus această întrebare. L-am obligat pe Julián să-și întoarcă privirea în altă parte, spre chelneriță.

— Trăiesc, mă simt viu, mă expun riscurilor, aici am ceva de făcut și fac asta fără să o implic pe fiica mea, deși cred că Raquel, ascunsă într-un colțișor din mintea mea, mă ajută mult.

— Și doar pentru asta? am repetat fără nicio intenție, întrebându-mă de ce Alberto o fi vrut să-l păstreze pe Bolita. Norvegienii nu știau că el avea cățelușul, prin urmare, animăluțul devenise un secret minunat pe care îl împărtășeam amândoi.

— Ai dreptate, nu fac asta singur, o fac împreună cu tine. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că mi se va întâmpla așa ceva. Când am sosit aici, Salva nu mai era, dar erai tu și nu mi-a păsat de această schimbare – s-a uitat puțin în sus, de parcă ar fi vrut să-i ceară iertare prietenului său Salva. Situațiile nu se repetă exact la fel, iar în aceasta unul din noi era în plus, unul

din noi doi trebuia să-ți lase locul ție.

— Crezi că totul este plănuit, că lucrurile nu se întâmplă așa, pur și simplu? Crezi că în acel plan era prevăzut ca tu și eu să ne aflăm acum aici, bând o cafea și un suc?

— Nu, nu cred, era doar un fel de-a spune. Noi suntem cei care facem legătura între situații pentru a le da un sens plăcut, dar în fond totul este sălbatic și brutal.

— Nu-ți poți controla sentimentele, ori le ai, ori nu le ai, am zis gândindu-mă că niciodată n-am putut să simt pentru Santi ceea ce simțeam pentru Alberto, deși Santi ar merita mult mai mult.

— Sandra, am fost foarte nepriceput cu tine, nu m-am ridicat la nivelul tău, sunt un bătrân egoist.

Tocmai când mă pregăteam să-i spun să nu se frământe și că trebuia să mă învețe cineva tot ce mă învățase el, chelnerița a trântit brusc farfuriuța cu nota de plată pe masă. Era o farfuriuță maro-închis cu un clește de care era prinsă factura și care probabil că era de folos ca să nu o ia vântul atunci când afară era vreme frumoasă și puneau mesele pe terasă.

Am păstrat în minte până acasă imaginea farfuriuței cu bacșișul pe care îl lăsase Julián. Când am ajuns, m-am interesat ce musafiri veniseră pe acolo, și norvegienii m-au întrebat unde fusesem, așa că eram chit.

Julián

Salva, dacă m-ai fi văzut intrând și ieșind din iahtul lui Heim după bunul meu plac… Salva, dacă ai putea să vezi asta… mă gândeam eu privind cum Heim, Măcelarul, simțea că înnebunește. Știam prin ce trece, pentru că pierderea memoriei este, dintre toate nenorocirile bătrâneții cu care omul ajunge să confrunte, cea care mă îngrozea cel mai mult. Și oricât de diferiți am fi fost eu și Heim, în această privință puteam să coincidem. Mai întâi au fost pastila de săpun, floricica din vază și cuțitul. Au dispărut și apoi au apărut, ceea

ce pentru un om atât de metodic și organizat, care aranja la milimetru tot ce-l înconjura, probabil că a fost ceva destul de neliniștitor. Și acum se întâmpla la fel și cu caietele pe care își notase toate sălbăticiile comise la Mauthausen. „Oare unde le-oi fi pus?”, probabil că se întreba, „de ce le-oi fi luat de pe etajerele pe care le ținusem ascunse în niște coperte de cărți normale? Oare o fi urcat cineva pe iaht? Nu, niciodată nu urcase nimeni și, chiar dacă ar fi urcat, ar fi trebuit să știe foarte bine ceea ce căuta”. Și în cazul acesta, faptul că fuseseră furate caietele nu ar explica niciodată senzația că pierduse și apoi găsise cuțitul. Cu siguranță, se gândise vreodată la posibilitatea de a schimba locul caietelor, și dacă ar fi făcut-o și nu-și mai aducea aminte?

Într-o marți dimineață, cu vreme frumoasă, deși nu într-atât încât să umblu ca el, în pantaloni scurți, mi-am petrecut timpul privindu-l pe Heim cum scotea pe covertă, practic, tot ce era în cabină. A umplut-o de cărți, de cearșafuri, de pături, de caserole, de și mai multe caiete cu coperte negre din mușama, pe care eu nu le găsisem. Urca și cobora. În cele din urmă, s-a așezat în hamacul pliabil în care obișnuia să moțăie după ce mânca și a început să treacă în revistă fiecare obiect, pe care îl nota într-un alt caiet cu coperte negre. La un moment dat și-a pus mâinile enorme pe cap și apoi și-a continuat munca. Tot ce nota punea înapoi la loc, a făcut asta mai multe zile, de dimineață până seara. Eu îl observam cu întreruperi, puțin dimineața și puțin seara, savurând mereu o cafea espresso foarte bună în barul de vizavi și gândindu-mă la Salva și la cât de mult mi-aș dori să mă însoțească. Fusesem tentat să-i povestesc Sandrei, dar m-am gândit că era mai bine pentru ea să nu știe. Până când, în ultima zi, după ce-și scosese la lumina zilei vechiturile de mai multe ori și le notase meticulos și ajunsese la concluzia teribilă că numărarea nu se potrivea, l-am văzut părăsind foarte hotărât iahtul și îndreptându-se spre parkingul unde-și avea impunătorul Mercedes negru.

L-am așteptat. Gigantica mașină a ieșit lent din garaj, el privea în față fără să clipească, chipul lui era ca o piatră sub

șapcă. Era ușor să-l urmăresc. Deși se fălea cu o mașină atât de impresionantă, stătea mai prost cu reflexele decât mine, la asta adăugându-se acum și nesiguranța care îl cuprinsese. Pui de cățea, m-am gândit, sper să ajungi să te simți un rahat, o ființă inutilă, să dea Dumnezeu să simți că viața ta nu merită să fie trăită și să guști din propria momeală.

A părăsit satul și a mers vreo douăzeci de minute spre satul vecin, dar, înainte de a ajunge, a pătruns într-o zonă rezidențială pe care eu o cunoșteam, apartamentele Bremer, unde locuia Sebastian Bernhardt, rezidență extrem de bine protejată împotriva străinilor de către gardieni. Probabil Măcelarul se ducea să se consulte cu Sebastian în privința problemei lui, ceea ce confirma poziția Îngerului Negru în ierarhia Frăției, mai sus față de cele ale lui Otto, Alice și Christensen. M-a cuprins o mare agitație, începeam să înțeleg cum funcționa această comunitate de invizibili. Sebastian fusese cel care evitase în tot acest timp să se comită prea multe fapte necugetate, să se expună prea mult și cel care căutase modalitatea ca ei să aibă o viață exagerat de lungă, ca să nu rămână singur într-o lume străină. Probabil că el le insufla încredere și îi menținea uniți, prin lanțurile Frăției. Probabil că el era cel care îi instruia pe tineri. Probabil că era regina albinelor și, moartă regina, ceilalți n-ar ști ce să facă. Ca să le insufle încredere îi făcuse să creadă că era invulnerabil și că putea să-i facă și pe ei invulnerabili cu un produs destinat exclusiv lor.

După vreo trei sferturi de oră, Heim a ieșit pe unde intrase și Mercedesul lui negru a început să alunece pe străzile unei planete căreia i se adaptaseră ca insectele.

Am rămas, în caz că ieșea Sebastian.

Sandra

L-am văzut pe neașteptate joi, când mă duceam să mă întâlnesc cu Julián. De data asta n-a trebuit să dau multe explicații când am plecat, pentru că tocmai sosise Martín și

avea ceva să le povestească lui Fred și Karin în salonul-bibliotecă, chestiuni de-ale lor, de-ale Frăției. Era trei și jumătate și măcar o dată aveam să fiu punctuală la întâlnirea de la El Faro. Am plecat cu senzația că această poveste nu mai putea să continue prea mult. Lui Julián i se terminau banii. Deși nu voia să se plângă, uneori îi mai scăpa faptul că nu mai putea să suporte cheltuielile de la hotel și că trebuia să pună benzină cu pipeta. Un bărbat de vârsta lui nu mai putea suporta prea mult timp o asemenea forfotă, iar eu nu mai puteam să continui încurcându-mă cu oamenii ăștia și cu lumea lor aparte. Trebuia să vină momentul în care această afacere va exploda sau în care fiecare din noi se va duce la el acasă. Nu trebuia să decidem nimic, va decide timpul.

Am ieșit de la Villa Sol și pe stradă am simțit o lovitură de bici în ochi, în creier.

Mașina aia!

În mașină era Alberto făcând integrame, sprijinit de volan. Am rămas paralizată pe motocicletă.

Alberto!

L-am strigat fără să mișc buzele, iar el m-a auzit fără să audă. A întors capul spre mine.

Era tot el. Aceeași ochi, aceeași gură. A coborât din mașină îmbrăcat cu niște blugi albaștri-închis, o cămașă cu pătrățele și un pulover pe umeri. M-am bucurat să văd că nu-și pusese pe el haina de piele pe care i-o dăruise Frida. S-a oprit în fața mea, eu am continuat să stau pe motocicletă.

Părul șaten-deschis nepieptănat, fruntea și nasul roșii de la vânt și de la soare. Nu era vreo frumusețe. Portofelul i se zărea într-un buzunar de la spate și avea șiretul dezlegat la unul din pantofi.

— Ai șiretul dezlegat.

S-a uitat la el fără să-i dea atenție și fără să încerce să se aplece ca să-l înnoade.

— Unde te duci? a întrebat de parcă tocmai ne-am fi văzut acum cinci minute.

— Pe tine ce te interesează!

— Dacă te întreb înseamnă că mă interesează.

Era la câțiva metri de casă și nu fusese în stare să intre să mă vadă. Mă durea atât de mult, încât nu mai țineam la el.

— Nu cred, am zis. O să mă prefac că nu te-am văzut.

Ultima fărâmă de orgoliu care-mi mai rămăsese m-a împiedicat să-i spun că e un porc.

— Iar eu o să mă prefac să n-am coborât din mașină, nu-i așa?

— Treaba ta. Se pare că ți-e foarte clar ce trebuie să faci și ce nu.

— Da, mi-e clar. Și ție ar trebuie să-ți fie, dar preferi să te comporți nebunește, fără să ții seamă de consecințe.

— Mereu mă amenințI.

— Ești amenințată, dar nu eu te amenință. Ți-am spus să pleci, să lași baltă toate astea.

Îmi plăcea mult de el, voiam să fie tatăl copilului meu și știam, de asemenea, că, în ziua în care nu-mi va mai plăcea de el, îl voi urî.

— Toți îmi spuneți același lucru, să plec, dar unde să mă duc?

— Toți? Cine-ți mai spune să pleci?

— E un fel de-a spune. Nu pot să plec, mă leagă mai multe lucruri de locul ăsta decât de orice alt loc.

— Vino, hai să facem o plimbare cu motocicleta, a zis urcându-se în spatele meu.

— Unde vrei să mergi?

— Hai la El Faro, se vede o priveliște foarte frumoasă de acolo.

Atunci mi-am amintit de Julián, care mă aștepta tocmai la El Faro.

— La El Faro? Ești sigur? Nu preferi să mergi la plajă sau în port?

— El Faro este un loc mai liniștit. În plus, e un țărm abrupt cu stânci enorme și voi putea să te arunc de acolo. Nimeni n-ar putea să te găsească, e o minciună că marea aduce înapoi tot ce înghite.

Pornisem deja motocicleta. Bătea vântul și, din cauza vitezei, vântul se întețea. Am luat-o spre El Faro, nu puteam

să mă prefac că nu cunosc bine drumul, aș putea să-l parcurg aproape cu ochii închiși. Totuși, mergeam cât de încet puteam, îmi plăcea să-l simt pe Alberto în spatele meu. Mă proteja de vânt, era imposibil să-i treacă prin cap să-mi facă vreun rău. Mi se părea că toată perioada în care nu stătusem cu el fusese timp pierdut, timp de tatonare.

Când am ajuns pe esplanada unde nu aveam încotro și trebuia să parchez, am văzut mașina lui Julián, care probabil că era în cofetărie și care probabil mă văzuse de la fereastră. Aș putea să-i spun lui Alberto că am nevoie la baie și să mă aștepte o clipă și să profit ca să-i fac vreun semn lui Julián, dar nu voiam să pierd niciun minut cât timp eram cu el, așa că l-am lăsat pe Julián să se plictisească și să plece în cele din urmă sau să facă ce-o vrea. Desigur, ceea ce nu aveam de gând să fac era să stric acest moment care mi se ivise când mă așteptam mai puțin.

Am trecut printre palmierii sălbatici, călcând pe bolovani și pietre mici, până am ajuns aproape de prăpastie. Marea începea de acolo, imensă, predominant albastră și verde pe alocuri, la orizont se unea cu cerul. Eram doar noi doi.

— Pare de necrezut, a zis referindu-se la spectacolul pe care-l aveam în față sau la noi, sau la viață în general.

„Pare de necrezut” au fost trei cuvinte minunate. M-a luat de umeri și apoi m-a sărutat. A fost un sărut deja cunoscut, un sărut așteptat. Mi-a plăcut mai mult decât prima dată pentru că nu m-a mai luat pe nepregătite, a fost doar plăcerea gingășiei lui, a căldurii lui. I-am simțit sexul lipindu-se de mine și s-a retras.

— Acum nu-i posibil, a spus.

Eu i-am luat o mână într-ale mele. Era cam pătrată și cu degete puternice, ceva neînsemnat în cadrul acelui peisaj grandios, în acea frumusețe a mării și a cerului, dar era singurul lucru cu adevărat important și în stare să dea sens vieții.

— Și care-i treaba cu soțul tău?

— Nu sunt măritată.

— Mă rog, tatăl copilului tău, a spus retrăgându-și mâna

dintr-ale mele și vârându-și-o în buzunar ca să scoată un pachet de țigări. Și-a aprins o țigară.

— Nu e nimic între noi. Nu eram sigură că-l iubesc.

— Dar el te iubea pe tine?

— Cred că da. Îmi pare rău pentru el.

Brusc, s-a întors cu spatele la mare.

— Trebuie să mă întorc. Ăsta va fi locul nostru.

Nu am vrut să-l întreb de fata aia cu care fusese văzut pe plajă. N-am vrut să-l întreb nici de Frida. Cealaltă ar fi fata de pe plajă și eu aș fi fata de la El Faro. N-am vrut să-mi amărăsc momentul, șansa și clipele de fericire.

Pe esplanadă nu mai era mașina lui Julián. Mă întrebam dacă ne-o fi văzut. Mi-ar fi plăcut să ne fi văzut ca să pot să vorbesc apoi cu el despre asta, ca să pot să prelungesc într-un fel aceste senzații. Poate că îmi lăsase vreun mesaj sub piatra C, dar acum nu puteam să verific.

A condus Alberto, eu m-am așezat în spate și l-am îmbrățișat.

Julián

A meritat să aștept, în cele din urmă, când era cât pe-aci să renunț și să mă întorc la hotel, l-am văzut ieșind pe Sebastian, însoțit de Martín și Țipar.

Sebastian era cam de aceeași înălțime ca mine, deși nu era atât de slab ca mine. Avea o ținută elegantă. Purta o haină neagră trei sferturi, cu reverul ridicat și un fular înnodat cu măiestrie. Au coborât încet, după ritmul lui Sebastian, până la faleză și au intrat în restaurantul care se oglindea în mare, acolo unde îl mai văzusem și cu Alice. Îi observam de afară cum mâncau stridii și beau șampanie. Vorbeau și uneori râdeau. M-am așezat lângă o mașină, am scos aparatul de fotografiat din buzunar și le-am făcut o poză. La un moment dat, mi s-a părut că Țiparul se uita spre mine, apoi a întors din nou capul spre Sebastian.

M-am întors bucuros. Eram din ce în ce mai aproape de

Sebastian și, într-un fel, voiam să sărbătoresc asta cu Sandra și m-am îndreptat spre locul nostru de întâlnire, El Faro, mai bucuros decât eram de obicei.

Sandra întârzia și am așteptat stând jos lângă fereastra obișnuită. De data asta, am comandat o Coca-cola light, și aceeași chelneriță a trântit-o sec pe masă. Începeam să mă obișnuiesc să fiu tratat urât de ea. În ciuda a ceea ce se crede, oamenii se pot obișnui ușor cu tirania și despotismul celorlalți, dacă nu mă credeți, uitați-vă la popoarele care își aclamă dictatorii și pe cei care îi torturau. Iar mie începea să-mi devină familiară asprimea acestei femei exaltate.

Îmi beam încet Coca-cola ca să țină cât mai mult, pentru că Sandrei trebuia să-i plătesc un suc și o bucată de tort, iar contul meu era deja sub nivelul minim. Nu voiam să-mi topesc toate economiile în hotelul Costa Azul și în acest local, trebuia să păstrez ceva pentru vreo urgență și, mai cu seamă, trebuia să mă gândesc la viitorul fiicei mele. Și bine ar fi fost să pot plăti gustarea Sandrei, pentru că nu m-aș mai fi simțit atât de prost cum mă simțeam văzând-o cu Țiparul, rezemată de umărul lui și contemplând marea extrem de albastră și romantică.

I-am văzut venind pe motocicleta Sandrei și parcând în afara câmpului vizual al ferestrei. După un timp, văzând că nu intrau, am plătit și am ieșit, m-am dus până la banca noastră și i-am zărit printre palmieri stând cu fața spre mare, i-am văzut sărutându-se și, în momentul ăla, m-am bucurat mult pentru Sandra, deoarece, orice s-ar întâmpla, asta va rămâne în sufletul ei. În același timp, am simțit brusc un gol înlăuntrul meu. Desigur, niciodată n-aș fi îndrăznit să o privesc pe Sandra în alt mod decât ca pe-o nepoată, jur că niciodată nu m-aș fi uitat la ea altfel. Ceea ce m-a făcut să mă simt gol pe dinăuntru, fără viață, a fost faptul că rămăsesem singur și că mă trezisem îndepărtat de viața fericită și minunată într-un mod absolut și ireversibil. Am șovăit dacă să-i las un bilet sub piatra C după ce au plecat și, în cele din urmă, am renunțat. Am plecat așa cum venisem, mai bine zis, am plecat mai rău decât sosisem, deși în fond mă bucuram că Sandrei i se

întâmplase ceva ce-și dorea.

Sandra

Am recidivat. În drum spre Villa Sol, cu Alberto pe motocicletă, am simțit fiori pe care i-am pus pe seama emoției de a mă afla în preajma lui. Când aștepți ceva de atâta timp și pare că nu se va îndeplini niciodată, când în sfârșit obții acel ceva, te copleșește. Pe țărmul abrupt de la El Faro, Alberto m-a dezarmat, m-a lăsat fără mijloace de apărare și la propriu, și la figurat. Mi s-au deschis toate orificiile trupului în așa fel încât puteau să intre oricâți viruși și bacterii voiau, că nimeni nu i-ar fi gonit.

Când am ajuns în dreptul mașinii, în apropierea casei, l-am văzut pe Martín așteptând deja, sprijinit de capotă. Era evident că nu-i făcuse tocmai plăcere să aștepte, dar se observa și faptul că Alberto îi era cumva superior în ierarhie și că nu putea să-i reproșeze nimic.

Nu ne-am luat la revedere. Alberto nu mi-a dat ocazia, de îndată ce a coborât de pe motocicletă, s-a îndreptat spre mașină fără să mă privească. A început să vorbească cu Martín și eu am pornit-o spre casă. N-am avut parte de acel moment, oricât ar fi el de scurt, care există întotdeauna când se termină ceva și care este de folos ca să ți-l amintești de nenumărate ori.

Când am ajuns la poarta Villei Sol mi s-a părut că, în starea de agitație în care mă aflam, nu puteam să rămân acolo, înăuntru, și mi-am îndreptat pașii spre plajă. Simțeam nevoia să merg repede, să alerg și să-mi risipesc energia care nu mă lăsa să uit de Alberto. Nu puteam să mă închid între patru pereți cu acest gând, pentru că aș muri.

M-am plimbat pe malul mării cu pași repezi aproape două ore și, când n-am mai putut, m-am întors la norvegieni. Picioarele îmi tremurau pe motocicletă. Aș fi putut să încerc să-l văd pe Julián, să-l caut la hotel sau prin port, unde îmi spusese că acum își petrecea mult timp, dar n-aveam chef să

vorbesc despre nimic altceva în afară de Alberto, nici să fiu obligată să mă gândesc la altceva în afară de Alberto.

N-am dat atenție la ceea ce făceau Fred și Karin când am intrat în casă. N-am putut să rețin nici ce-mi spuneau. Am urcat în camera mea și m-am lungit pe pat, eram transpirată, mi-am încrucișat mâinile pe piept și m-am concentrat asupra sărutului de la El Faro.

9. Nu-ți fie teamă!

Sandra

De când am aflat că sunt însărcinată începuse să mi se dezvolte ceva asemănător cu un al șaselea simț, observam schimbările climatice și, mai ales, dacă avea să se întâmple ceva ieșit din comun, ceva ce m-ar fi tulburat. Mi se părea că bebelușul devenea mai agitat sau paraliza complet și asta mă speria. Îmi lăsa impresia că eram înțesată de senzori fără să știu și că era de-ajuns să se apropie vreo plăcere sau vreo bătaie de cap pentru ca senzorii să se aprindă, chestie de care-și dădea seama numai ființa din burta mea. Senzorii și ființa din burta mea erau într-un alt plan și pe o altă frecvență care anticipa cu câteva ore înainte ceea ce avea să se întâmple. Și în zorii zilei m-am trezit fără să fi dormit și cu o neliniște îngrozitoare. Nu voiam să mă ridic așa repede din pat, pentru că nu voiam să mă simt obosită în timpul zilei și să îndeplinesc epuizată tot ce-i trecea prin cap lui Karin până la ora la care aveam să mă întâlnesc cu Julián. Așa că m-am apucat să citesc, dar nu puteam să mă concentrez. Nu aveam niciun motiv obiectiv ca să mă simt agitată, cel puțin, niciunul în afară de cele cunoscute și cu care eram obișnuită să mă trezesc și să mă culc, totuși acel moment al zorilor de zi era foarte neplăcut, ca atunci când eram mică și mă trezeau certurile fără rost ale părinților mei, și atunci viața devenea amară, de parcă ei ar fi avut vreo putere asupra soarelui, a cerului și a plantelor.

Era adevărat și că azi-noapte tușisem și că probabil și această tuse mă epuizase. S-ar putea să-mi fi înrăutățit starea acum câteva seri, când am ieșit fără hanorac și am stat la intrarea în coafor. Poate că era timpul să îi caut un nume copilului. Un nume practic era de folos pentru a striga pe cineva pe stradă și pentru ca acesta să întoarcă privirea.

Numele în esență nu reprezintă nimic, totul depinde de persoanele care le poartă. Ernesto, Javier, Pedro, Jesús, Francisco și alte mii de nume. Dar cum nu-i știam nici chipul, nici vocea, orice nume ar putea să fie de folos.

M-am trezit pe la zece. Ia te uită cum, trecând în revistă nume, adormisem. Mai bine, cu cât o vedeam și o auzeam mai puțin pe Frida, cu atât era mai bine. M-am ridicat încet, am tras pe mine niște pantaloni ca să cobor să iau micul dejun și, când am deschis ușa camerei, totul mirosea a pin. Mai era o oră până avea să plece acest spiriduș al pădurilor curate. Karin și Fred luaseră micul dejun de ceva vreme și nu mai erau acolo, probabil se duseseră să dea o raită pe plajă sau la cumpărături. Aveam casa la dispoziția mea, dacă o excludeam pe Frida, care într-un fel mă supraveghea, chiar dacă eu nu o vedeam. M-am îmbrăcat ca să ies în grădină și să-mi beau cafeaua cu lapte. Plantele mă făceau să gândesc pozitiv, dar, de îndată ce-mi întorceam privirea, ceva negativ îmi dădea târcoale. Karin și Fred fiind plecați, aș putea să cercetez prin casă, aș putea să cobor în pivniță și să văd soarele negru, acum că știam ce însemna. Simboliza, din câte îmi spusese Julián, ceea ce se ascunde în spatele soarelui strălucitor, ceea ce nu vedem, iar razele lui se îndoiau formând svastica și runele. Naziștii credeau în aceste lucruri, în ceea ce inventau ei și în obiectele de care profitau pentru fanteziile lor. În fond, era vorba despre puterea de a domina și de a face tot ce le trecea lor prin cap, și toți cei pe care îi cunoșteam eu aveau în comun aceste înclinații.

Nu voiam să stau cu Frida, așa că m-am aranjat puțin și am pornit motocicleta. S-ar putea să mă întâlnesc din întâmplare cu Julián prin sat sau poate o să fac o plimbare pe plajă. Dar când mă pregăteam să pun în mișcare motocicleta, a apărut Frida. Își făcuse două cozi împletite de-o parte și de alta și avea în mâini mănușile de spălat vasele.

— N-ai voie să pleci, mi-a zis.

Am rămas uitându-mă la chipul ei alb. Am privit-o în ochi.

— Trebuie să rămâi aici până se întorc, vor să vorbească cu tine despre ceva important.

Am observat o scânteie răuvoitoare în acei ochi albaștri precum cerul, care ar fi în stare să-mi susțină privirea două, trei ore.

— Mulțumesc, am spus întorcându-mă înăuntru.

M-am prăbușit pe canapea și am luat plasa de catifea cu andrelele și puloverașul care părea condamnat să nu aibă nici mâneci, nici guler. Am început să împletesc. Împleteam și tușeam, tușeam și croșetam. Mi-am dat jos hanoracul, oare ce voiau să-mi spună Fred și Karin? Chipul Fridei fusese de nepătruns. Cu mănușile de spălat vasele inspira și mai multă frică, ar putea să mă facă bucățele și apoi să le ia și să le arunce la gunoi împreună cu rămășițele mele.

Am băut apă, pentru că tusea îmi irita gâtul și mi-am pus iar hanoracul pe mine, îmi era și cald, și frig. N-aveam chef să împletesc, n-aveam chef de nimic, nu exista nimic care să mă facă să mă simt ca într-un loc unde ți-ai dori să te întinzi pe canapea și să citești o revistă. Dar nici nu mă aflam acolo pentru așa ceva, nici nu treceam prin atâtea situații neliniștitoare ca să mă trântesc pe canapea și să citesc o revistă. Aveam o misiune, o sarcină de îndeplinit. Eu și Frida luptam pe același teren, deși nu cu aceleași arme, căci eu nu aveam arme.

Am urcat în camera mea ca să-mi ocup timpul, patul era răvășit, când mă trezeam puțin mai târziu, Frida nu-mi mai făcea curat în cameră, era felul ei de a mă pedepsi că eram leneșă, nu mă suporta. O surprinsesem privindu-mă cu coada ochiului când mă vedea că stau lungită fără nicio grijă într-un hamac sau pe canapea, sau căscând prin casă. Nu suporta oamenii ca mine, pe care, cu siguranță, îi considera niște paraziți. Frida avea totul atât de bine stabilit, încât stârnea invidie și teamă.

•

Am văzut pe fereastră cum intra Mercedesul în garaj. Ce ciudat, nu plecaseră cu jeepul, ci cu mașina pe care o foloseau atunci când voiau să impresioneze sau să pară mai oficiali. Aproape întotdeauna când îi vizitau pe Alice și pe Otto plecau cu Mercedesul. Se cunoșteau foarte bine și știau ce poseda

fiecare, dar chiar și așa, nu voiau să cedeze în ceea ce privește aparențele și avuția, prin urmare, probabil că se duseseră pe la Alice sau în alt loc asemănător. Poate fuseseră să rezolve ceva ce ținea de birocrație sau, pur și simplu, la bancă. Când au intrat, am auzit fraze, apoi am înțeles că erau în germană și, în cele din urmă, am deslușit vocea Fridei printre cele ale lor. Toată această situație nu-mi mirosea a bine și m-am trântit pe patul nefăcut ca să chibzuiesc.

Nu înțelegeam ce s-o fi putut întâmpla, dar totul arăta că avea legătură cu mine. Să fie vorba despre întâmplarea de la hotel? Oare mă văzuseră intrând în hotelul unde era cazat Julián, în timp ce Karin era la coafor? Aș putea să spun că ajunsesem până acolo încercând să găsesc un loc de parcare și că simțisem nevoia să mă duc la baie. Erau destul de obișnuiți cu faptul că mă duceam des la baie. Poate că mă văzuseră cu Julián la El Faro, în sat. Existau atâtea posibilități… Dar… Vai, Doamne! S-ar putea, de asemenea, să fi descoperit povestea cu seringile, asta era! Aveam să mă apăr invocând că nu știu despre ce îmi vorbesc, la ce se refereau când ziceau de două seringi folosite? Cu siguranță, cineva le aruncase la gunoi, iar gunoiul într-un container. Aveam să le spun că, dacă gândeau așa ceva despre mine, cum aș mai putea eu să intru în Frăție? De ce voiau să facă parte din Frăție cineva pe care îl credeau în stare să fure dintr-un cos de gunoi două seringi folosite? De ce aș fi vrut eu două seringi folosite? Credeau oare că sunt vreo drogată și că le folosisem ca să-mi injectez heroină?

•

Am auzit niște pași ușori apropiindu-se de ușa camerei mele. Nu erau pașii mari și grei ai lui Fred, lenți și masivi. Și nu erau nici pașii pe care-i târa Karin. Aceștia părea că de-abia ating solul, erau ca un vânt razant, ca niște frunze mari de toamnă căzând una peste alta. Erau ca pașii unei zâne sau a unei vrăjitoare.

A bătut sau, mai bine zis, a atins ușa cu nodurile degetelor și a deschis înainte ca eu să răspund. Frida îmi declara război, ceea ce m-a iritat, m-a speriat și avea să-mi facă viața mai

grea. M-a surprins trântită în pat, aproape fără să fi avut timp să reacționez.

— Coboară, a spus. Vor să te vadă.

— De ce n-ai bătut la ușă? am întrebat ca să-mi revin în fire.

— Ba da, am bătut, dar nu m-ai auzit, probabil dormeai.

Am simțit în tonul vocii ei disprețul față de mine și că avea să-mi facă oricât de mult rău ar putea. Și poate că sentimentele ei pentru Alberto aveau vreo legătură cu asta, și dacă era așa, mă bucuram mult.

— De ce spui că dormeam? Mă vezi prin vreo gaură? am zis ridicându-mă în capul oaselor și vorbind cât puteam de tare. Ceva mă îndemna să mă răzvrătesc împotriva Fridei și să le fie clar lui Fred și Karin că nu ne înțelegeam deloc bine.

— N-o să-ți folosească la nimic dacă reacționezi așa, a spus fără să ridice glasul, ca să o aud doar eu.

În acel moment m-a cuprins o criză de tuse. De când fusesem la coafor tușeam întruna, dar acum, din cauza nervilor, gâtul începuse să mă mănânce și mă durea în piept, și îmi curgeau ochii, și de-abia puteam să leg o frază.

— De când am venit… în casa asta… mi-ai…

Aveam de gând să spun: mi-ai declarat război, dar chiar în momentul acela a ieșit și eu am trântit ușa. Tusea mă sufoca. Am auzit curgând apa în baie, care se afla pe coridor, în fața camerei mele. Probabil că Frida se dusese să-mi aducă un pahar cu apă. M-am trântit cu fața în jos pe pat ca să tușesc mai bine. Alți pași urcau pe scară. Aveam nevoie de paharul cu apă, dar nu aveam să-l accept din mâinile ei.

— Putem să intrăm? a zis Karin.

— E deschis, am spus, ceea ce era absolut adevărat, pentru că asta era singura cameră din casă care nu avea zăvor.

Karin a luat paharul cu apă din mâinile Fridei și mi l-a pus în dreptul buzelor. Am băut jumătate dintr-o înghițitură și m-am liniștit. Mi-am șters lacrimile. Eram obosită și transpiram.

— Liniștește-te, a spus Fred. Cu siguranță, există o explicație.

— Trebuie să existe, a zis Frida.

— Taci, te rog, a spus Karin așezându-se pe patul meu.

M-am ridicat, nu voiam ca patul meu să devină un pat plin de monștri. Chiar dacă dormeam toți sub același acoperiș, simțeam nevoia să am un spațiu cât mai îndepărtat de trupurile și de spiritele lor.

— Mă simt mai bine, am zis îndreptându-mă spre ușă.

•

Ei m-au urmat. Pașii grei, cei târâți și cei de gumă, au mers în urma mea pe scară în jos, iar în comparație cu ai lor, pașii mei erau normali. Mi-am ascultat pașii, ceva ce nu făcusem niciodată până acum, și erau mai asemănători cu cei ai oamenilor obișnuiți decât cu ai lor.

Am trecut în bucătărie, pe un teren mai neutru decât camera mea și mi-am umplut un pahar cu apă proaspătă. Au venit în urma mea, nu vorbeau. Doar Frida a spus ceva în germană și nimeni nu i-a răspuns. Aș putea să jur că spunea că eu exageram ca să trezesc milă și că jucam teatru și, într-un fel, avea dreptate, voiam să le distrag atenția de la orice ar fi aflat despre mine. Nu voiam să mă simt ca o condamnată care-și așteaptă sentința.

M-am așezat pe un scaun ca să beau și s-au așezat și ei, mai puțin Frida.

— Sigur există o explicație, a repetat Fred.

Frida s-a uitat la ceas. Karin s-a uitat la Fred. Eu am băut iar.

— Lipsește o fiolă din cutia pe care ați adus-o de la Alice de acasă, a zis Fred.

Lipsea o fiolă din cutie? N-aveam nimic de-a face cu asta. Eram atât de surprinsă, încât mai-mai să izbucnesc în râs.

Toți trei mă priveau foarte serioși. Mi-a luat un minut să reacționez, am rămas cu paharul în mână, apoi l-am pus pe masă foarte încet și, când mi-am ridicat privirea, am dat de ochii de cățea ai Fridei. Nu voiam să-mi prind degetele și am cumpănit la ceea ce aveam să spun.

— Și ce vreți de la mine? Nu înțeleg nimic.

— Poate că ai luat-o fără să vrei sau ai luat-o și ai pus-o în alt loc.

— Și de ce-aș fi vrut eu să iau o fiolă de-ale lui Karin? N-are nicio logică.

— Va trebui să i-o căutăm cu toții, a zis Fred.

— Și celelalte? am întrebat. Le-ai epuizat pe toate?

— Nu, mai am una, a răspuns Karin. N-aveam de gând să încep cealaltă cutie până n-o terminam pe asta.

— Eu n-am pus mâna niciodată pe chestiile alea, nici măcar nu intru în camera voastră.

— Ba da, intri, a zis Frida. Alaltăieri ai intrat și ți-a căzut asta.

Mi-a arătat una dintre micile agrafe colorate cu care îmi prindeam de obicei bretonul înainte să-mi tund părul.

— Tu intri în camera mea, ai fi putut să o fi luat de acolo, am zis.

— Am găsit-o eu, a spus Karin cu o voce puțin cam abătută, de parcă i-ar fi părut rău că mă prinsese cu greșeala.

Trebuia să gândesc repede, pentru că eram sigură că nu-mi căzuse nicio agrafă în acea baie, cu siguranță o pusese acolo Frida.

— E posibil ca agrafa să fi fost târâtă cu mătura, Frida mătură și în camera mea.

Karin a rămas pe gânduri.

— S-ar putea, de asemenea, ca atunci când ai făcut curat, să-ți fi căzut cutia pe jos și să se fi spart o fiolă, iar acum să vrei să dai vina pe mine.

Tocmai îmi făcusem cea mai mare dușmancă din lume.

Karin și Fred au negat dând din cap.

— Ar fi trebuit să scoată cutia din sertarul comodei ca să-i cadă pe jos, iar în cazul acesta cutia ar fi trebuit să se ude cu lichidul din fiolă, a zis Fred.

— Nu știu ce să vă spun, nu știu nimic despre asta. S-ar putea ca soția ta să și-o fi injectat și să nu-și mai aducă aminte.

Karin s-a încruntat, nu i-a plăcut că am spus asta. Probabil că Frida își dăduse seama de absența seringilor din coșul de gunoi, o fi crezut că eu am vreun alibi și preferase să-mi întindă această cursă, nu-mi trecea altceva prin minte, voia să

mă demaște odată pentru totdeauna. Atunci a intervenit Fred.

— Ce crezi că conțin acele injecții?

— Vitamine, presupun că trebuie să fie un complex vitaminic foarte puternic și complet pe care eu, fiind însărcinată, n-aș îndrăzni să mi-l injectez.

— Poate că voiai fiola pentru altceva, a zis Frida.

Frida era hotărâtă să termine cu povestea asta cu orice preț și avea de gând să mă acuze de spionaj și că luasem fiola ca pe o dovadă. Dar Karin s-a uitat la Fred, iar acesta a spus că era de-ajuns, că vor găsi ei metoda de a clarifica această situație și că Frida putea să plece. Karin încă nu voia să mă elimine, încă mai voia să-mi sugă sângele și nu era dispusă să-i permită Fridei să-i distrugă distracția așa de repede.

Frida a zis ceva în germană. N-aveam nevoie să mi se traducă pentru a înțelege că le spunea că vor da socoteală pentru ceea ce făcuseră. Ceilalți doi au încuviințat.

— Dacă tu ai făcut asta, e mai bine să ne-o spui, a zis Karin după ce Frida a închis ușa în urma ei.

— Eu n-am pus mâna pe fiolele alea, vă jur.

Am spus adevărul și i-am privit în față și le-am susținut privirile.

— Nu știu ce s-o fi întâmplat, dar eu nu sunt de vină.

— Poate Alice, a spus Karin, i-a poruncit Fridei să o ia, gândindu-se că vina va cădea imediat asupra Sandrei. În felul acesta, are o fiolă în plus, iar eu rămân fără Sandra, știi doar că vrea tot ce nu este al ei.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva, am spus, vreau să fiu sinceră. Acum câteva zile, am intrat la voi în baie. Voiam să mă dau cu câteva picături din parfumul lui Karin, este un parfum care-mi place la nebunie, dar am stat acolo doar cât mi-am dat cu el și nu mi-a căzut nicio agrafă, vă jur.

— Asta schimbă lucrurile, a zis Fred. Înainte ai jurat că n-ai intrat niciodată în baie și acum recunoști că da, deja nu mai ești o persoană de încredere.

— Nu am jurat, am spus doar că n-am intrat, și i-am zis asta Fridei, nu vouă. Nu voiam ca Frida să folosească informația asta împotriva mea.

— Faci bine că ne spui adevărul, m-a aprobat Karin uitându-se la soțul ei cu dezaprobare. E normal ca, locuind aici, să fi intrat vreodată în camera noastră și în baia noastră, și ar fi normal și să te fi uitat la rochiile mele și să le fi probat.

— Nu, nu le-am probat, n-aș îndrăzni, nu sunt ale mele.

— Îți plac?

— Sunt într-adevăr minunate. Le-am văzut o singură dată.

— Este firesc, a spus Karin adresându-i-se lui Fred.

— Dar ce conține acest lichid pentru ca Alice să pună în pericol prietenia voastră?

— Prietenia noastră nu este în pericol, a zis Fred. Nu ne unește prietenia, ci Frăția. Există frați care nu se suportă și, cu toate acestea, tot frați sunt. Nu există nimic care să ne poată despărți pentru totdeauna.

— Și ce facem acum? am întrebat nevinovată, știind că cineva mă punea la încercare: ei, Frida sau Alice. Era ca și cum m-aș fi aflat la un examen la care nu știi nici măcar un răspuns pentru că nu se înțeleg nici întrebările.

Le-am zis că mi-e rău, că mi se pare că am gripă și că situația asta atât de neplăcută mă făcuse să mă simt și mai rău și că plec la Madrid. Nu mai puteam, mă simțeam singură, urma să am un copil și stăteam cu o familie care nu era a mea. Și oricât ar fi spus ei că erau ca bunicii mei, nu erau, pentru că bunicii mei adevărați mă crescuseră pe mine, nu pe o străină. Dar pentru ei Frida nu era o străină, străina eram eu. Aveau mai multă încredere în menajeră decât în mine și era de înțeles, eu eram o nou-venită, nu eram nepoata lor, mă întâlniseră pe plajă vomitând, singură, și mă aduseseră în casa asta pe care Frida o cunoștea cu mult înaintea mea. Pe măsură ce vorbeam, mi se umpleau ochii de lacrimi și acum izbucnisem. Chiar îmi venea să plâng. Nu eram nepoata lor, ei nu erau bunicii mei, eram o angajată ca și Frida, pe care o plăteau, și mă plăteau foarte bine, apropo, de-aia stăteam cu ei, dar nu totul se putea plăti cu bani, tocmai mă acuzaseră de furt, iar eu nu furasem niciodată nimic în toată viața mea, așa că până aici ne-a fost. Plânsul amestecat cu tusea m-a lăsat fără grai. Degetele îndoite ale lui Karin mi-au adus mai

aproape paharul. Am băut și iar am băut și m-am liniștit puțin.

— Mă duc să joc golf, în aer liber reflectez mai bine, a spus Fred.

Tușeam în continuare când s-a întors îmbrăcat cu pantalonii în carouri, pantofii cu alb și negru și șapca pe care o folosea când juca golf. A luat din dulapul de la intrare geanta cu crosele și a ieșit. Când am auzit pornind Mercedesul, am zis:

— Eu mă duc să-mi strâng lucrurile. A sosit momentul să-mi iau la revedere.

Am urcat sus cu o senzație de libertate, nu încercaseră să mă rețină, plecam, mă eliberam de acest coșmar. Voi mânca pe unde voi putea și voi sta lungită pe plajă până când mă voi întâlni cu Julián și-mi voi lua rămas-bun de la el. Acum că descoperiserăm că faimosul lichid era o înșelătorie, îmi îndeplinisem datoria față de întreaga umanitate și nu mai trebuia să fac nicio altă faptă eroică în tot restul vieții mele. Mă duceam într-o lume normală, unde oamenii iau ceea ce le prescrie un medic normal.

M-a mirat că Karin, care nu suporta ca cineva să acționeze din proprie voință, m-a lăsat să urc. Când am ajuns în cameră, fereastra era deschisă și se auzeau cântând păsările și părea că totul era la fel ca înainte. Eram epuizată din cauza indispoziției fizice și pentru că trebuia să ies din acel bucluc dând dovadă de cât mai multă sinceritate posibilă, dar nu aveam încotro decât să-mi revin. Singurul prieten pe care-l aveam aici de-abia își ducea sufletul, iar în ceilalți nu puteam să am încredere. Așa că am luat ghiozdanul, l-am deschis și am băgat în el catrafusele mele, gândindu-mă că, dacă Fred și Karin nu semănau deloc cu acei bătrânei de la plajă care ajutau fete ca mine, oare de câte ori nu m-oi fi înșelat și n-oi fi judecat prea bine sau prea rău oamenii? Nu poți nici să suspectezi toată viața pe toată lumea peste care dai în drumul tău, ca să poți să nimerești. Există oameni care imediat își dau seama de ceea ce se află în spatele unui chip sau al unui zâmbet. Eu trebuie să recunosc că sunt înceată și de aceea

Fred și Karin profitaseră de mine, la fel cum făcuse și Julián, într-o oarecare măsură.

Din ceea ce îmi plătiseră ar trebui să trăiesc o vreme. După ce am făcut toate astea, am mai atins încă o dată cu mâna ultimul raft al dulapului ca să verific dacă nu-mi mai rămăsese ceva, și în acel moment am auzit nodurile degetelor lui Karin bătând în ușă.

— Intră! am zis înainte ca ea să pătrundă în cameră, ceea ce avea să facă dintr-un moment în altul.

— N-ar trebui să pleci așa, nu te simți bine, ești răcită. S-ar putea să ai gripă. Mai rămâi câteva zile până ți se ameliorează starea. Când o să te faci bine, noi înșine te vom duce la autobuz sau la avion, sau unde vrei tu, până atunci odihnește-te.

Vedeam fața de vrăjitoare a lui Karin și mă cuprindea frica. Eu eram mai tânără și mai puternică și i-aș face față în caz că am ajunge să folosim forța fizică și, cu toate acestea, îmi inspira teamă. Ea cunoștea metode de teroare pe care eu nu le văzusem niciodată și perversități pe care nici măcar nu mi le puteam închipui, intuiam că, și dacă am fi singure, nu mi-ar fi atât de ușor să o învinge.

— Nu, m-am hotărât să plec azi, am spus încălțându-mă cu ghetele și punându-mi ghiozdanul în spate. Vreau să plec înainte să sosească Fred.

— Nu atât de repede, a zis Karin, luându-mi geanta.

Era o geantă de piele scămoșată maro cu franjuri și bareta foarte lungă ca să o port ca poștașul. Era o geantă moale, comodă, care se potrivea cu stilul meu. Mi-o dăruise Santi. Tot ce-mi dăruia Santi îmi venea foarte bine. Mă gândeam la prostia asta în timp ce Karin deschidea geanta, era ca și cum aș fi simțit nevoia să evit ceea ce mi se întâmpla în acel moment. Nu înțelegeam de ce Karin îmi scormonea prin geantă, era o faptă prea agresivă chiar și pentru Karin. Și când am reacționat, când mă pregăteam să-i spun să-și bage mâinile murdare în lucrurile ei, a scos ceva învelit în hârtie igienică, l-a despachetat și era una dintre fiolele pe care le folosea Karin.

— Nu voiam să o cred pe Frida, refuzam să cred că tu ne

trădai și uite… avea dreptate.

— Frida a pus-o acolo, am zis cu un fir de voce. E îndrăgostită lulea de Alberto și eu îi stau în cale.

— Nu vorbi prostii. În acest moment, Frida probabil că dă socoteală în fața Frăției despre cele petrecute și cum o să te apăr după ce am văzut asta?…

— Îți jur, Karin, am întrerupt-o, că n-am luat, nici n-am ascuns în geantă acea fiolă, îți jur pe ce vrei tu.

Nu-mi venea să cred că eu spuneam așa ceva.

— Nu pot să-i trădez. M-au pus să aleg. Ori ei, ori tu.

— Dacă nu pot să fac nimic pentru a demonstra că n-am fost eu de vină, plec.

— Așteaptă, a zis Karin tăindu-mi calea și ținând geanta în mână, în condițiile astea, n-ai ajunge nici până la colțul străzii.

Karin a dat înapoi, mi-a aruncat geanta pe pat, a ieșit și a închis ușa cu cheia.

Am rămas uluită.

— E pentru binele tău, draga mea, a spus din spatele ușii.

M-am așezat pe pat și m-am uitat pe fereastră. Nu vedeam cum aș putea să ajung până jos. Mă aflam la etajul doi, era destul de înalt și nu exista nicio țeavă prin apropiere de care să mă fi agățat, și nu puteam să-mi asum riscuri în starea mea. Aș putea să încerc să deschid ușa lovind-o cu piciorul, deși nu eram sigură că am atâta forță, încât să o sparg. Karin mă închisese, mă sechestrase.

•

M-am trântit pe pat. Bine ar fi să am puteri supranaturale și să pot comunica mental cu Julián. Bine ar fi ca el să presimtă că ceva nu este în regulă și să vină să mă caute. Bineînțeles, cum ar veni să mă caute un bărbat de optzeci de ani atât de slab, încât și un copil i-ar putea rupe un os! Bine ar fi ca Alberto să presimtă că intrasem într-un bucluc și să vină repede să mă caute. Ce bine ar fi dacă m-ar iubi! Bine ar fi ca părinții mei să facă ceea ce în alte circumstanțe nu i-aș ierta dacă ar face, să apară aici și să mă caute, apelând chiar și la poliție dacă ar fi nevoie. Bine ar fi dacă sora mea s-ar șucări

pe chiriaș și ar veni să vorbească cu el, și chiriașul i-ar spune că eu fusesem pe la el cu o femeie în vârstă, care credea că era bunica mea, iar pe sora mea să o apuce curiozitatea și să mă caute. Vă rog, veniți să mă căutați, m-am gândit din răsputeri. Bine ar fi ca spiritul lui Salva ăla despre care-mi vorbea Julián să fie acum în camera asta și să-mi trimită semnale ca să pot să ies, pentru că, fiind un spirit, o fi văzând tot ce se întâmplă și și-o fi dând seama de breșă de securitate pe unde aș putea scăpa.

Salva, am zis, tu care ai stat într-un lagăr de concentrare, tu care ai fost de multe ori în pragul morții înainte să mori, dă-mi putere și înțelepciune ca să depășesc cu bine această situație. Mă gândesc la tine, Salva, la cât de puternic și de viclean ai fost ca să învingi răul. Intră în capul meu, Salva, și spune-mi ce trebuie să fac. Permite-mi să gândesc cu creierul tău și să nu fiu nevoită să învăț tot ce ai învățat tu ca să nu mă las dominată de frică.

Am optzeci și șapte de ani, m-am gândit, am optzeci și șapte de ani și vă cunosc, m-ați exploatat și torturat și știu cum să vă țin piept. În primul rând, sunteți niște vampiri din infern și nu sunteți în stare să trăiți fără să le sugeți viața altora. În al doilea rând, prin urmare, nu trebuie să am încredere în voi niciodată, sub nicio formă, pentru că voi mă veți înșela și veți face tot posibilul ca să-mi sugeți sângele. În al treilea rând, va trebui să devin ca voi ca să mă lăsați în pace. În al patrulea rând, sunteți ființe ale nopții, iar noaptea ascunde adevăratele intenții, adevăratele dorințe…

Eu încă eram fiică a zilei și vedeam lucrurile la lumina zilei, dar să ne imaginăm că această lumină s-ar stinge, cum ar fi aceste lucruri în întuneric? Am închis ochii. Am luat săculețul cu nisip pe care mi-l dăruise Julián și l-am strâns tare în mână. Nu, nu era ca atunci când închizi ochii, pentru că, având ochii închiși, nu se vedea nimic. În întuneric continui să vezi, dar altfel, nu se vede totul ca la lumina zilei, ci unele lucruri care au mai multă strălucire sau care ies în evidență prin ceva. Am lăsat obloanele și am tras perdelele, m-am întins în pat să văd ce disting. Pe sub ușă intra un firicel

de lumină. Și acel firicel de lumină, acele fărâme de lumină s-au îndreptat spre burta mea. Burta mea.

Ochii celor care privesc pe întuneric n-ar vedea la mine strălucirea ochilor, nici cercelul din nasul meu, l-ar vedea pe viitorul copil în burta mea. Așa că nu era o nebunie să cred că Karin nu se expusese ca eu să-i descopăr secretele doar ca să-mi sugă timpul și energia, ca să o însoțesc să trăiască așa cu îi plăcea. Karin nu mă închisese aici pentru că eu aș fi bănuit-o pe ea și pe Fred de cine știe ce, pe baza faimosului lichid transparent, ar fi putut pur și simplu să mă elimine. Făceau asta pentru că îmi voiau copilul. Am încercat să nu mă gândesc la asta, dar mi-a venit în minte filmul *Copilul lui Rosemary*[2] și m-am simțit cu adevărat rău. În al cincilea rând, nu te lăsa influențată de spiritul răului. Răul are capacitatea de a te face să crezi că are mai multă putere decât binele.

Fiul meu mă proteja, atâta timp cât îl aveam în interiorul meu, nu aveau să-mi facă niciun rău. Ar trebui să învăț să mă mișc în întunericul răului și să văd ceea ce vedeau ei. Ar trebui să fiu mai isteață decât fusesem până acum și să nu mă las orbită de lumină.

Ei nu aveau nevoie decât de viață.

Căutau orice presupunea viață.

•

A trecut o eternitate până când am auzit poarta de la stradă. Fred tocmai sosise. El și Karin vorbeau despre mine în șoaptă, căci nu-i auzeam. M-am dus până la ușă și m-am îndepărtat când s-au auzit pașii lor pe scară. Unii grei și alții târându-se pe coridor până în dreptul camerei mele. Cheia s-a răsucit și au intrat. Eu stăteam în pat. M-am lungit cu fața spre fereastră și le-am întors spatele.

— Karin mi-a spus ce s-a întâmplat și că nu poți să explici asta. Sau poți?

N-am răspuns, mă gândeam cum să mă ridic dintr-o săritură și să fug pe scări în jos.

— Hai să dăm dovadă de înțelepciune. Karin a închis ușa cu cheia pentru că nu știa cum să reacționeze, a făcut asta ca să te protejeze. Dacă ar depinde de noi, te-am lăsa să pleci, dar

nu e vorba de noi, ci de Frăție. Dacă membrii Frăției află că aveai de gând să scoți din cercul nostru doctoria, s-ar agrava mult situația pentru tine, înțelegi? Trebuie să ne gândim împreună ce-i de făcut.

— Nici măcar n-o să te întrebăm pentru ce voiai fiola, a zis Karin, ca să o vinzi pe piața neagră? Crezi că este un drog?

Tot nu răspundeam și stăteam cu spatele la ei. Trebuia să-mi mușc limba ca să nu le spun ceea ce știam despre serul acela, dar când s-au apropiat mai mult și i-am simțit lângă mine, cu răsuflarea lor atingându-mi ceafa, m-am întors brusc și m-am ridicat.

— Știți foarte bine că nu eu am luat fiola. N-am luat-o eu, n-am luat-o. Este o capcană.

— Ar fi periculos pentru oamenii de pe stradă ca acest medicament să circule fără control. Este creat doar pentru noi, a zis Karin. Noi ne asumăm riscurile posibilelor lui contraindicații, nu ne pasă. Nu poate să părăsească acest cerc.

— Problema, a continuat Fred, este că Frida i-o fi spus lui Alice și Alice i-o fi spus lui Sebastian, și în momentul ăsta toată lumea o fi revoltată.

Nu mă mai puteau păcăli, vedeam prin întunericul lor. Vedeam aceleași lucruri ca și ei.

— Va trebui să ne gândim ce-i de făcut, a spus Karin așezându-se pe pat.

— Da, va trebui să concepem un plan, ceva, a zis Fred scărpinându-se în barbă.

— Am găsit soluția, a afirmat Karin zâmbitoare, vom spune că a fost o greșeală din partea mea, că am pus-o în cutia în care nu mai era decât una, ca să am două și că apoi am uitat.

N-am zis nimic.

— Dar, a intervenit Fred, or să ne creadă doar pe jumătate. Va trebui să intri în Frăție pentru ca acest incident să rămână în sânul familiei. Din clipa când vei face parte din Frăție te vei supune unei ierarhii, unor norme și toți ne vom simți mai siguri, tu, noi și ei.

Întunericul mă făcea să cred că, dacă se încăpățânau atât de mult ca eu să intru în Frăție era pentru că, începând din acel

moment, aveam să mă aflu într-o închisoare fără gratii. Zăvoarele vor fi doar în mintea mea.

— Nu există altă soluție, a zis unul din ei.

Ei erau în întuneric. În lumină era Julián, care curând avea să-și facă griji pentru mine.

— Și ce trebuie să fac ca să intru în Frăție?

Amândoi au zâmbit. S-au apropiat și mai mult de mine și mi-au pus mâinile pe umeri.

— Vei vedea ce bine va fi, a spus Karin. În viața ta se va produce o schimbare extraordinară. Nu va trebui să-ți faci griji pentru nimic. Vei fi protejata noastră și toate astea, a zis învârtindu-se prin cameră, vor fi ale tale când noi nu vom mai fi.

— În seara asta îi vom invita la cină pe Alice și pe Otto ca să le dăm vestea cea bună, poate îl vom invita și pe Sebastian, poate va veni, fiind vorba de tine, cine știe.

La cină s-a vorbit despre intrarea mea în Frăție, deși n-am reușit să pricep nimic, pentru că eram foarte obosită și mi se începeșa vederea. Pe la mijlocul cinei am spus că mi-e rău și Sebastian mi-a dat scaunul la o parte.

10. Nimeni nu ne vede

Julián

Martín îl ducea și-l aducea pe Sebastian de la Nordic Club, pe la bănci, la o firmă de avocați și în călătorii lungi. Îngerul Negru petrecea multe ore pe bancheta din spate a mașinii revizuind documente. Martín îl însoțea și la restaurantul de pe faleză. Uneori lua masa cu el, alteori îl aștepta afară. Odată, am profitat de unul dintre acele momente în care era singur ca să mă apropii de masa lui. M-am prezentat cu numele meu complet și l-am întrebat dacă puteam să iau loc un moment.

Așa cum mi-am imaginat, Martín a venit fuga, dar Sebastian i-a făcut un gest cu mâna ca să nu mă deranjeze. Reacționa exact cum presupusesem, cavalerește. Martín s-a apropiat de el și i-a spus ceva la ureche, în timp ce mă privea. Sebastian a făcut o grimasă de neplăcere, nu știu dacă din cauză că auzise vocea lui Martín atât de aproape de el sau din cauza mea.

M-am prezentat în mod oficial. I-am spus că sunt un republican spaniol care a stat în lagărul de la Mauthausen în ultimul an al războiului și că, după aceea, m-am înscris într-o organizație care se ocupa cu capturarea naziștilor. Mă asculta cu mare atenție.

A luat o stridie din tava cu gheață mărunțită și m-a invitat, făcându-mi semn cu mâna, să iau și eu una. Eu am refuzat, tot printr-un gest cu mâna. Mi-a oferit șampanie și am îngăduit să-mi fie servită o cupă, dar n-am băut.

— Nu-mi face bine, am zis și nu mințeam.

— Îmi pare rău că a trebuit să treceți prin acea situație grea, a spus.

— Chiar vă pare rău? am întrebat pe același ton ca el, un ton de conversație firească, chiar prietenoasă.

Pentru unii, probabil că păream niște bătrâni care se

cunosc, ceea ce, într-o oarecare măsură, era adevărat.

— De ce nu mi-ar părea rău? Niciodată n-am vrut ca oamenii să sufere. Luptam pentru o lume mai bună. Întotdeauna se îmbunătățește lumea când câțiva oameni iau hățurile și îi conduc pe ceilalți. Poporul în general nu știe ce vrea.

— Poporul nu voia același lucru ca voi, ați pierdut.

— A pierdut lumea, specia umană a pierdut. Voiam să evităm mediocritatea, voiam să facem un salt spre excelență și în multe cazuri s-a obținut asta, mulți oameni au fost avantajați prin eforturile noastre. Deși este adevărat, am pierdut războiul.

— Sunteți prădători, jefuiați, vă însușeați efortul și talentul celorlalți. Le furați viața celorlalți, deși desigur că nu o numeați viață, ci resurse umane.

Nu i-a plăcut că-l tutuiam, dar a trecut cu vederea, nici nu avea încotro. Ori asta, ori un scandal în restaurantul lui preferat.

— Au existat și dezlănțuiri, cu care n-am fost niciodată de acord.

— A fost o dezlănțuire uciderea a milioane de persoane?

Se gândea în timp ce mesteca partea cărnoasă a stridiei.

— Știți cine sunt? N-ați făcut cumva vreo confuzie?

— Cred că nu. Fredrik și Karin Christensen, Otto Wagner, Alice, Anton Wof, Elfe, Aribert Heim sau Măcelarul de la Mauthausen, Gerhard Bremer și Sebastian Brenhardt și alții ca ei. Este o poveste interesantă, acest sat o să devină celebru. Paznicii lor, Martín și Alberto, și ceilalți nu vor putea să potolească presa.

— Nu ne sperie presa.

— Nici justiția?

— Ce ne mai poate face justiția în acest moment al vieții noastre?

— Nu mă refer la această justiție, ci la cea care reușește să determine existența unui echilibru în univers, care deține cantitatea exactă de heliu ca noi să putem exista și proporția necesară dintre bine și rău, dintre suferință și plăcere ca să

putem trăi. Voi ați destrămat acest echilibru.

— Acum, a zis înclinându-se cât putu spre mine, este foarte ușor să judeci, pentru că am pierdut, ne-au ieșit lucrurile prost, dar imaginați-vă pentru o clipă că am fi câștigat. S-ar fi obținut echilibrul despre care vorbiți, pentru că echilibrul înseamnă ordine, frumusețe și puritate.

— Te-am căutat multe zile, trebuia să vorbesc cu tine. Am nevoie să mă înțelegi.

Sebastian a consimțit și nu i s-a părut potrivit să mai ia încă o stridie. A încrucișat mâinile peste fața de masă de in.

— Nu mai e timp să dăm înapoi. Este momentul adevărului. Vreau să știu dacă-mi înțelegi suferința, umilirea, durerea mea de a fi fost redus la materie umană.

M-a privit în ochi, mă lua în serios.

— Nu mă bucur că ați suferit, dar în momentele istorice de transformare profundă a realității nu e timp pentru a separa grâul de paie.

— Iar datoria ta era să transformi realitatea, să faci în așa fel încât realitatea să fie alta.

— Exact. Întotdeauna am fost de părere că am venit pe această lume ca să o schimb. Viața mea avea un obiectiv, o misiune, în caz contrar, ar fi fost absurd să mă nasc, iar național-socialismul mi-a oferit șansa să acționez.

— Aveai o lume ideală în cap.

— Da, o planetă frumoasă.

— În lagărul unde am fost eu nu era nicio frumusețe. Ți se par frumoase experimentele pe care le făcea Heim cu noi?

— N-am avut timp să vedem rezultatele. Rezultatul e tot ce contează. Poate într-un alt moment din istorie…

— Nici eu, nici tu nu o să vedem asta.

— Am vizitat o dată lagărul în care te aflai, a zis tutuindu-mă pentru prima dată, în primăvara anului în care spui că erai acolo, ninsese mult.

Era teribil să împart ceva cu acest om, dar eu eram unul dintre cei care de-abia puteau să ridice lopata în acea primăvară.

— Nu m-am gândit la suferința voastră, nici măcar nu m-

am gândit la voi. Vă vedeam fără să gândesc, așa stăteau lucrurile. Aparțineam unui sistem, unei organizații. Eu purtam uniforma SS, iar voi, uniforma în dungi a prizonierilor. Ne aflam în interiorul unei ordini stabilite, imposibil de destrămat. Nu aveam la ce să mă gândesc. Obținusem un echilibru, înțelegi?

— Și acum ce crezi? Lumea s-a schimbat fără voi.

— A fost o lovitură puternică, pentru că sunt absolut convins că societatea s-a înșelat. Sunt convins că acum totul ar fi mai aproape de perfecțiune.

— Și înțelegi că vă urăsc și că îmi doresc să vă văd suferind în ultimele voastre zile de viață mai mult decât am pătimit eu?

— Ar trebui să înțeleg dacă m-ar mușca un câine furios?

— Dar eu nu sunt un câine. Eu nu te-aș musca, aș face ceva mult mai rău.

— Ceea ce ți-am făcut eu n-a fost din motive personale, ci din rațiuni superioare, care depășesc binele și răul. De aceea, tu te comporți ca un câine, iar eu nu.

Vorbea serios, era convins de ceea ce spunea. Ei toți se agățaseră de idei și programe ca să îndepărteze vina.

— Nu simți niciun fel de responsabilitate pentru toate acele morți, mii de asasinate?

— Vina, remușcările și căința împiedică progresul umanității. Ai multe remușcări când este spintecată o vacă, când se tunde o oaie ca să-i fie folosită lâna? Dacă se privește cu claritate obiectivul și calea de a-l atinge și că acest obiectiv este benefic din punct de vedere global, cum se spune acum, nu trebuie să existe dubii.

— Și crezi că eu ar trebui să te înțeleg pe tine?

— Ar fi aproape imposibil, tu ai făcut parte dintre victime.

— Ceea ce mi se pare imposibil este faptul că nu a existat nimeni, niciunul printre voi, pe care să-l fi mustrat conștiința că a participat la atrocitățile astea.

— Aproape nimeni nu este frământat de ce a făcut, ci de ce n-a făcut și pentru faptul că va muri fără să fi reușit să facă acel lucru. Cum este cazul lui Elfe, care spunea că bea ca să

uite, dar poate că nu era adevărat. Mereu căutăm scuze ca să ne justificăm viciile.

Biata Elfe! I-a spus numele fără să-i acorde importanță, pentru că nu-și putea imagina că eu o cunoșteam. Sebastian, m-am gândit eu, nu știi totul.

— Și nu mai bea?

— Dacă mai continuă să bea, probabil o face în altă parte, fără să ne oblige să-i suportăm dezechilibrul mintal.

— Nu știu dacă spui adevărul, și dacă nu mi-l spui acum mie, urma pe care o vei lăsa în această lume va fi mereu confuză. N-o să ajungi să fii cu totul real.

A consimțit cu o ușoară înclinare a capului. Lua foarte în serios conversația noastră.

— Ai dreptate. Acum, de bine, de rău, suntem invizibili, nimeni nu ne vede, în afară de tine, desigur.

— Dacă acum mi-i trimiți pe cap pe oamenii tăi, am zis, înseamnă că e o minciună faptul că acționai slujind o cauză importantă. Dacă o să mă omori, va fi din cauze strict personale, va fi din cauză că v-am descoperit și v-am pus în pericol viețile.

A încuviințat din nou. Nu știam dacă această afirmație însemna că urma să mă omoare sau că aveam dreptate și am așteptat un indiciu.

— E o fată care s-a integrat de curând grupului, mi-a adresat o privire iscoditoare care mi-a făcut pielea de găină, o cheamă Sandra. Nu știe prea bine în ce a intrat, nu e de-a noastră. Este un trandafir proaspăt, care în curând se va ofili în lumea mediocră în care i-a fost dat să trăiască. Își va căuta o slujbă care n-o va satisface, un soț, va avea copii, de fapt, cred că e însărcinată și va îmbătrâni fără să se bucure de viață. Poate că am putea să o salvăm de toate astea. Trebuie să o ajutăm. Nu oricine știe cum să se salveze. Lumea nu-și cunoaște destinul.

N-am zis nimic, m-am prefăcut că nu acord prea mare atenție, că nu-mi spunea nimic numele Sandra. Oare îi spusese Țiparul că Sandra se întâlnea pe ascuns cu mine? Și, în caz contrar, de ce nu i-o fi spus?

L-am lăsat bându-și altă cafea. Avea o sănătate de fier. Eu eram prea nervos, trebuise să mă controlez atât de mult ca să nu-i dau un pumn sau să-i sparg paharul în cap, încât îmi tremurau mâinile. Afară, într-o mașină, Martín stătea și-l aștepta, m-a văzut plecând, m-a urmărit cu privirea. Eram aproape sigur că Sebastian nu avea să-i spună cine eram eu, pentru că, la urma urmelor, eu veneam din lumea pe care el o pierduse și voia să stea din nou de vorbă cu mine. În timpul conversației, la un moment dat, m-am întrebat ce-ar fi făcut și ce-ar fi zis Salva în locul meu și cred că aș avea aprobarea lui pe jumătate.

Salva era mult mai isteț decât mine și cu siguranță l-ar fi băgat pe Sebastian în corzi, l-ar fi făcut să se îndoiască, l-ar fi năruit pe dinăuntru. La fel cum știuse de atâtea ori să-mi insufle curaj, la fel cum în ziua în care am încercat să mă sinucid m-a convins că viața merită să fie trăită mereu. Pe Sebastian l-ar fi făcut să-și dea seama că planul lui a fost mereu, absolut mereu, o imbecilitate. Din contră, eu îi oferisem arme să se fortifice.

Mă simțeam foarte rău. Încă o ocazie pierdută. Îl lăsasem savurându-și cupa de șampanie și gândindu-se că noi, învingătorii, am pierdut de proști ce eram. Am ajuns la mașină. Am înconjurat ansamblul rezidențial al lui Sebastian și m-am gândit că măcar operațiunea Heim dădea roade. Vorbitul nu fusese niciodată punctul meu forte. Îmi plăcea să vorbesc cu Raquel despre nimicuri, despre ceea ce mi se întâmplase când am coborât să cumpăr ziarul, îmi plăcea să comentez știrile de la televizor, să discut cu ea despre un film, să-i spun „draga mea”, și ea să-mi spună mie „idiotule”, pe același ton de parcă m-ar fi strigat „dragostea mea”. Să folosesc cuvintele în mod serios mereu m-a intimidat puțin, pentru că-mi venea în minte Salva și minunata lui dialectică. Sebastian ar fi trebuit să vorbească cu Salva, nu cu mine.

Sandra

Karin venea rar prin camera mea, pentru că îi era frică să nu se molipsească de gripă. Și eu tușeam cât puteam de tare, ca să se gândească de două ori înainte să vină, deși alternativa lui Karin erau teribilii Frida sau Fred care, ca un bunic drăgăstos, obișnuia să apară cu un suc în mână și puțină ciocolată. Eu nu voiam decât să dorm și să mă gândesc la Alberto. Febra mă conecta cu el și mă apuca un chef să-l văd, încât nu puteam să rezist. Mă simțeam dominată de o pasiune pe care n-o puteam controla, poate că mi se întâmpla asta pentru a combate situația atât de ieșită din comun în care mă aflam. Așa că m-am ridicat și m-am îmbrăcat. Era dimineață sau după-amiază? Era totuna. Am coborât scara semiconștientă. Nici adormită, nici trează. Când eram la ultima treaptă, Karin m-a întrebat surprinsă unde mă duceam. Nu i-am răspuns, am întrebat-o unde l-aș putea găsi pe Alberto.

După ce a cumpănit răspunsul cel puțin cinci minute, Karin m-a întrebat, la rândul ei, de ce voiam să știu asta.

— Ca să vorbesc cu el, am spus.

Aș fi putut să o fi întrebat altfel, mai pe ocolite, dar nu mă simțeam în stare de o asemenea ispravă, așa că am trecut la subiect.

— Despre ce?

— Nu știu, mi se va năzări mie ceva.

A zâmbit și m-a privit șmecherește.

— Îți place de băiatul ăsta…

Și, fără să-mi dea timp să răspund, a continuat:

— Nu, nu-ți place. Ești îndrăgostită, a făcut o pauză. Păi, îmi pare rău, pentru că te-ai îndrăgostit de cine nu trebuia.

O ascultam cu adevărată nerăbdare. Pentru prima oară, ceea ce-mi spunea șarlatana asta acaparatoare mă interesa cu înverșunare.

— Are iubită. A fost văzut sărutându-se cu o fată pe plajă. Prefer să-ți spun înainte să-ți faci prea multe iluzii.

Informația asta se potrivea cu cea pe care mi-o dăduse însuși Julián. Se pare că toată lumea îl văzuse pe Alberto sărutându-se cu fata aia, care, după descrierea făcută de

Julián, nici nu era mișto.

Karin s-a însuflețit, era un ingredient nou în viața ei. Unul dintre romanele ei de dragoste devenea realitate.

— Ești însărcinată și nu-i bine pentru tine să ai neplăceri. Nu-ți dai seama de starea ta? Cum de ți-a putut trece prin cap că, existând milioane de fete de vârsta ta, libere pe aici, avea să te aleagă tocmai pe tine?

Karin întrecea măsura, era o cățea, dar scotea din capul meu adevăruri cu care nu voiam să mă confrunt.

— Eu n-am zis că vreau să am ceva cu el.

— Atunci de ce vrei să-l vezi? Pe mine nu mă păcălești.

A fost cât pe-aci să-i spun că luase cu el câinele pe care i-l dăruisem ei și că voiam să știu dacă îi este bine. Ce bine că n-am deschis gura, că am rămas mută și am avut destul timp ca să-mi revin și să nu mă las pradă momentului și chefului ei de a-mi zdrobi amorul propriu. Înainte de a mă da de gol, am preferat să mă las purtată de febră și de mila pe care mi-o provocam singură și am început să plâng.

M-am așezat pe canapea și am dat frâu liber lacrimilor. Mă învingea oboseala. Ea mă privea de parcă s-ar fi uitat la un film. S-a așezat lângă mine și și-a trecut mâna prin părul meu. Mirosea a acel parfum atât de scump care impregna orice loc în care se afla și pe care speram să-l ia cu ea pe lumea cealaltă.

— Vreau să-l văd pe Alberto. Vreau să știu dacă simte ceva pentru mine, am zis.

— Dacă ar fi vorba despre Martín, aș putea să fac ceva, în cazul lui Alberto însă, nu. Este foarte rezervat, foarte serios, n-aș îndrăzni să-i spun nimic. Deși, a spus zâmbindu-mi răutăcios, mi-a venit o idee. Dacă ai deveni membră a Frăției, n-ar mai avea încotro și ar trebui să vină, pentru că este mâna dreaptă a lui Sebastian, șeful nostru.

M-am lungit cu totul pe canapea. Aveam un chef nebun să-i spun lui Karin că injecțiile pentru care-și pierdea toate bijuteriile le putea cumpăra de la farmacie. Aveam chef să-i spun că o trăgeau pe sfoară și că, dacă nu mă credea, atunci să le ducă la analizat și că poate că pe cele autentice și le păstra

Alice pentru ea, dar nu voiam să irosesc această informație delicioasă. Voiam să o păstrez pentru un moment critic în care aș avea nevoie urgentă de o lovitură de grație și cred că am adormit.

Julián

Viața este surprinzătoare. Era singura certitudine pe care, după atâția ani, o aveam despre viață. Viața era cruntă și surprinzătoare, monotonă și surprinzătoare, minunată și surprinzătoare. Acum îi venise rândul să fie doar surprinzătoare.

S-a întâmplat când am ajuns în camera mea, după ce am supravegheat vasul *Steaua* și forfota lui Heim pe covertă. Mă întorceam bucuros, pentru că din zi în zi îl găseam într-o stare mai proastă pe Heim. Urca și cobora în cabină dezorientat. Nu se mai odihnea după masa îmbelșugată ca înainte, iar când se ducea la băcănie să cumpere acel tip de pește care-i plăcea atât de mult, se întorcea cel puțin de două ori ca să verifice că totul era bine încuiat. Se uita în toate părțile, de parcă l-ar fi supravegheat cineva, ceea ce, pe de altă parte, nu era departe de adevăr, și ultima oară când și-a scos impresionantul Mercedes din parking, l-a zgâriat la un colț. Probabil că se ducea la Sebastian să i se plângă și să-i mai ceară injecții. Ceea ce probabil că nu avea să-i spună era faptul că bănuia că fusese descoperit, pentru că, dacă era descoperit el, aveau să fie și ceilalți și asta ar presupune un pericol pentru întreg grupul. Nici faptul că-și pierdea memoria, nici că ar fi putut să fie descoperit nu era un lucru bun și nu mă mira că își zgâriase impunătoarea sa armură, cea pe care o folosea când îi vizita pe alți îngeri căzuți.

Roberto s-a făcut că nu mă vede când l-am salutat în drum spre lifturi, iar când am ajuns la ușa apartamentului meu, l-am surprins pe Tony, detectivul hotelului, vârând ceva pe dedesubt.

A tresărit când m-a văzut.

— Am fost rugat să vă las un mesaj. Când o să deschideți, o să-l găsiți.

— Ce amabil, ar fi putut să-l aducă îngrijitoarea, am zis sugerându-i că despre orice ar fi fost vorba, el avea sigur vreo legătură.

Cel puțin, nu intrase, hârtiile transparente erau la locul lor. Probabil că știa foarte bine că acolo, înăuntru, nu era nimic interesant. Când am intrat, am luat de pe podea o foaie îndoită și nu am citit-o imediat. Mai întâi am băut apă, apoi m-am dus la baie și, în cele din urmă, mi-am dat jos pantofii și m-am întins în pat. În aceste momente ale vieții știam că orice te-ar aștepta la colțul străzii e mai bine să te prindă cu anumite lucruri rezolvate.

Și deși, în timp ce făceam aceste lucruri, capul meu lucra încercând să descifreze de la cine putea să fie bilețelul și deși eram aproape convins că era de la Sandra și că fusese o imprudență că nimerise în mâinile lui Tony, am fost surprins și ușurat să văd că biletul era de la… Sebastian.

Am sărit din pat. Sebastian voia să mă vadă. Ce părere aveam dacă ne întâlneam din nou la același restaurant de data trecută? Puteam să mă duc mâine pe la unu și jumătate după-amiază să luăm prânzul? Spera că de data asta îi voi accepta invitația.

Am împăturit foaia. Am împăturit-o de două ori și am vârât-o în buzunarul de la pantaloni.

Mi-au trecut o mie de tâmpenii prin cap, ca de pildă că trebuia să ne fi dat întâlnire într-un loc ales de mine și că poate, la urma urmelor, o fi având regrete…

Sandra

Eram atât de slăbită încât nu mai încuiau ușa cu cheia. M-am ridicat bălăngănindu-mă și m-am dus direct la baie, aveam stomacul întors pe dos și febră din cauza gripei și stăteam toată ziua în pat. Frida mă obliga să mănânc și să beau și am început să mă tem că voiau să mă otrăvească, deși în fond, ceva îmi spunea că îmi voiau copilul pentru Frăție și că nu

aveau să-i facă niciun rău. Am vomitat micul dejun și supa de la prânz în chiuvetă. Era foarte mare și dintr-un porțelan minunat, tipic zonei, cu floarea-soarelui galbene. Pereții erau tapițați cu mătase cu fir de aur, și ea tot galbenă, și avea, de asemenea, niște aplice vechi în cele două capete ale oglinzii. Am stropit materialul galben cu bucăți de pește și am încercat să îl șterg cu o hârtie, dar aveam amețeli, ce era în chiuvetă am strâns cum am putut, cu o mare cantitate de hârtie igienică și m-am blestemat că n-am aplecat capul deasupra WC-ului, mă gândeam întruna că va trebui să o șteargă Frida, mă îngrozea că s-ar supăra și mai mult pe mine.

Pe Karin o vedeam rar. Fred urca din când în când ca să se asigure că trăiam. Mie nu-mi era decât somn, iar în vis vedeam lucruri teribile, aveam senzații neplăcute, care mă făceau să deschid brusc ochii. Nu visam niciodată sărutul lui Alberto, dar când eram trează, îmi veneau în minte scene de dragoste pe care ar fi trebuit să le avem în acest moment. Îl vedeam dezbrăcat deasupra sau sub mine, dar îmi lipseau detalii ca să-l pot vedea complet gol, așa că imediat mi-l imaginam îmbrăcat cu hainele pe care i le cunoșteam, îmi plăcea foarte mult de el așa, cu pantalonii și cămașa lui semimototolită, și mă simțeam foarte excitată de mirosul pe care îmi aminteam că-l emana. În viața mea normală, înainte de a mă culca cu cineva, fără să vreau mă întrebam cum o fi arătând pe dinăuntru, cum o fi sexul lui… Totuși, despre Alberto nu-mi trecea prin cap nicio întrebare. La el îmi plăcea totul, tot ce-l făcea să fie așa cum era. Mă imaginam mereu îmbrățișată de el, lipită de el, și în cele din urmă, mă simțeam foarte frustrată, pentru că nu aveam nimic și adormeam.

Mai puțin acum, în acest moment când, închizând ochii, i-am auzit vocea și degetele zgâriind ușa încuiată, și i-am deschis.

— Sandra, ești bine?

Am deschis și mai mult ochii, fără să îndrăznesc să respir. Era foarte ciudat ca Alberto să fi urcat până la această cameră și să fi știut că mă aflu în niște condiții atât de grele. Cine ar fi putut să-i spună că această cameră era o închisoare pentru

mine? Nu-mi venea să cred ceea ce auzeam.

— Sandra.

Numele meu a străbătut lemnul și a ajuns până la mine.

M-am ridicat în capul oaselor în pat. Totul se învârtea în jurul meu ca atunci când beam mai mult de două pahare de gin tonic.

— Da, am zis.

— Am chef să te văd, cred că te iubesc, spuse el.

Te iubesc? Chiar spusese asta sau eu voiam să o aud?

— Și eu, am confirmat.

Apoi s-a auzit o altă voce, diferită de cea a lui Alberto. Mi s-a părut că era a lui Martín. Ambele voci s-au amestecat, de parcă s-ar fi certat, și s-au îndepărtat. Mi-a lăsat capul pe pernă și am încercat să-mi amintesc „te iubesc”-ul lui Alberto așa cum îl auzisem, în șoaptă, de cealaltă parte a ușii. Te iubesc, te iubesc, te iubesc. Și eu ce făceam?

Julián

Înainte de a mă duce să mă întâlnesc cu Sebastian, am trecut pe la Villa Sol cu mașina. Mi se părea ciudat că trecuseră atâtea zile fără să am vești de la Sandra. Chiar începusem să mă îngrijorez, eram neliniștit. Nici la întâlnirile noastre nu venise, nici nu-mi lăsase vreun mesaj în cutia poștală de la Faro, nici nu primisem vreun mesaj de la ea la hotel. Știa cum să intre acolo și cum să ajungă până la camera mea fără să fie văzută și să furișeze o hârtiuță pe sub ușă. Nimic. Nu se întâmplase nimic din toate astea.

Ferestrele de la etajele doi și trei ale Villei Sol erau închise. Nu aveam cum să aflu dacă Sandra plecase pe neașteptate. Ar fi putut să se descurce și să-mi dea vreo veste, deși, dacă ar fi trebuit să fugă, n-ar fi fost atât de ușor. Dacă n-ar fi însemnat că o pun în pericol, aș fi fost tentat să-l caut pe Țipar ca să-l întreb de ea. Adevărul era că nu știam ce să fac. Aveau fotografia mea, mă cunoșteau, nu mă puteam prezenta în casa lor, așa, tam-nesam. Prin urmare, am continuat să mă îndrept

spre apartamentele Bremer, care, după cum bănuiam, erau proprietatea lui Gerhard Bremer, alt nazist care juca golf cu ei, un inginer-constructor bogat, de care nimeni nu se atinsese. Acolo, fără îndoială, Sebastian se simțea în siguranță, dar era o stângăcie pentru cineva cu inteligența lui, doar dacă nu-i trecea prin minte că cineva ar fi putut să-l caute acolo. Mie, desigur, nu mi-ar fi trecut prin cap să-l caut acolo.

Am parcat în apropiere. Datorită faptului că soarele bătea în geamurile de cristal, părea că restaurantul avea să dispară contopindu-se cu țărmul abrupt. La intrare, Martín mi-a spus că se afla la o masă din capăt. Era foarte comod să nu fiu nici măcar nevoit să întreb de el.

La masa din capăt, învăluit într-o transparență diabolică, Sebastian avea o țigară în mână. Cred că o ținea mai mult ca să-și completeze imaginea decât ca să o fumeze, de fapt nu am văzut să fi dus-o în vreun moment la buze. Când m-a văzut, mi-a făcut semn să iau loc.

— Am comandat orez negru și langustă, a zis. Desigur că, dacă dorești altceva, o să cer un meniu.

I-am spus că mi se părea în regulă, ceea ce nu i-am zis e că nu aveam de gând să pun nimic pe limbă, nici măcar o boabă de orez, nimic din ce era plătit cu banii lui.

— Nu mă așteptam să vrei să mă vezi, i-am zis. Mă rog, de fapt, chiar mă așteptam, nu știu de ce.

— Nu vom reuși niciodată să ne înțelegem. Este imposibilă o împăcare. Tu nu ierți, iar eu nu regret. Cred că la un moment dat nouă ne-a lipsit viziunea asupra realității. Atâta tot.

— Și pentru asta m-ai chemat?

Chelnerul a început să umple masa de bucate și nu i-a mai lipsit decât să se aplece în genunchi în fața lui Sebastian, pe mine nu m-a privit.

— Te-am chemat ca să te rog să faci ceva pentru Sandra, fata care locuiește cu norvegienii. Și el îi numea la fel cum îi numeam eu și Sandra. Este bolnavă și nu vreau să pățească nimic. Lupta s-a terminat. Am pierdut. Și răul inutil nu folosește la nimic. Știm că este cârtița ta, legătura ta în

interiorul grupului. Ia-o, noi nu vom trăi o veșnicie. Ia-o și du-o să o vadă un doctor.

— Pe Sandra am cunoscut-o pe plajă, când deja locuia cu norvegienii. Eu vă investigam și am dat de ea, ne-am împrietenit, dar ea nu știe ce fac, crede că sunt un bătrânel ca mulți alții, îi aduc aminte de bunicii ei.

A rămas pe gânduri. Mă îndemna să iau de pe tăvi, dar eu nu gustam nimic, apoi le punea iar la locul lor, în timp ce se gândea dacă ceea ce-i spusesem era adevărat.

— Nu bănuiește nimic?

Nu aveam de gând să-i ofer argumente împotriva Sandrei, nu aveam de gând să recunosc adevărul. În astfel de cazuri, trebuia să negi, să negi până la moarte.

— Absolut nimic. Tu îi ești foarte simpatic, îți spune Îngerul Negru. Nu știe nimic despre SS.

— Atunci, de ce nu te-a invitat niciodată acasă la norvegieni?

— Ba m-a invitat. Eu am tot născocit scuze ca să nu mă duc. Voi ar trebui să o convingeți să plece, eu nu am motive întemeiate și, în plus, n-am mai văzut-o de mult.

— Fata asta este minunată, a zis Sebastian. De ce îmi spune Îngerul Negru?

Am ridicat din umeri.

— Poate pentru că te-a văzut noaptea la lumina lunii și i-ai părut mai bun decât ceilalți.

— Mai bun? a întrebat cu un zâmbet sceptic, sarcastic, neplăcut. Sunt la fel ca ei, iar ei nu sunt mai răi decât mulți dintre oamenii care merg pe stradă.

— Eu sunt destul de în vârstă și n-am cunoscut pe nimeni mai rău.

Ne-au servit un orez negru aromatic în niște farfurii, din care n-am gustat. El a luat câteva înghițituri și l-a lăsat deoparte. De data asta, ne serviseră cu vin roșu și apă. Își umezea buzele cu vinul și bea apă. Deși mi-era sete, n-am băut.

— O să-ți spun ceva, a zis ștergându-se cu un șervețel alb de in, pe care ți-era milă să-l mototolești, avem un trădător

printre noi și mă bucur că nu este Sandra. Mă bucur că nu va trebui să sufere niciun accident. Mă bucur că este pură și fericită.

Sandra

M-au coborât susținându-mă două persoane, mi se învârtea capul din cauza febrei și a slăbiciunii pe care o simțeam. La baza scării mă așteptau chipuri cunoscute și altele pe care nu le văzusem niciodată în viața mea și care probabil că erau tot membri ai Frăției. Erau câțiva tipi ca Martín și însuși Martín, un bărbat cu părul alb împreună cu încă doi sau trei care păreau spanioli, mai era și un străin, iar ceilalți îmi păreau cunoscuți. Am închis ochii pentru ca fețele să nu se amestece unele cu altele.

— Te simți bine? a întrebat vocea lui Karin cât a putut de blândă.

Am dat din cap în semn de negație. Cum era să mă simt bine? Era o întrebare absurdă, ea știa foarte bine cât de rău mă simțeam, dar avea chef de o petrecere și orice pretext era bun.

Reușisem să mă îmbrac cu mare efort, adevărul este că mă îmbrăcase Frida. Îmi pusese pe mine una din cele două rochii pe care le aveam în dulap, pentru că în rest nu aveam decât blugi, tricouri și pulovere. Ea, care nu obișnuia să vorbească, de data asta a făcut tot felul de comentarii în ceea ce privește îmbrăcămintea mea, ghetele de munte și părul meu, piercingurile și tatuajele mele. Pentru că-mi era greu să ridic brațele ca să îmbrac rochia, m-a tot zgâlțâit, până când m-am șucărit și i-am spus să nu mă mai atingă, că n-am chef de ceremonii. Du-te dracului, i-am zis. Duceți-vă toți dracului și lăsați-mă în pace, am spus și m-am întins în pat pe o rână, cu rochia pe jumătate îmbrăcată.

— O să-ți dau o aspirină, a zis.

— Să nu-ți treacă prin cap să-mi dai vreo aspirină, n-am voie să iau nimic.

Ochii îi străluceau. Erau atât de albaștri și atât de strălucitori, încât semănau mult cu niște becuri pe care le atârna mama pe terasă de Crăciun. Voia să mă omoare, dar nu putea. Jos era o mulțime de oameni care așteptau să mă vadă.

— Bine, hai să nu ne certăm. O să mă port frumos cu tine, iar tu o să faci ce-ți spun eu. Haide, un braț pe aici… Prințesa este gata, a zis așezându-mă pe marginea patului. Frida era foarte puternică, avea mușchi la brațe.

Cum, după părerea ei, ghetele de munte nu se potriveau cu rochia cu flori pe care o purtasem deja la ziua de naștere a lui Karin, am optat pentru sandalele cu platformă, deși nu mai era vremea lor. Dar fiindcă deja aveam gripă, ce mai conta? Apoi s-a dus la baie și s-a întors cu fardul și o broșă și m-a dichisit.

— În felul ăsta pari cât de cât normală.

L-a chemat pe Fred și, susținută de amândoi, am coborât scările. L-am căutat cu privirea pe Alberto și nu l-am văzut. În acel moment Karin m-a întrebat, cu tot cinismul din lume, dacă mă simt bine. Am dârdâit și ea mi-a pus pe umeri șalul ei, care duhnea a parfum.

— În pivniță mereu este mai frig, a zis.

Nu mi-a plăcut când am auzit cuvântul pivniță. Nu-mi făceau prea mare plăcere pivnițele, în filme, în pivnițe se întâmplă ce-i mai rău. Acolo era închis cineva, omorât sau era locul unde era ascunsă arma asasinatului. De când locuiam în casa asta, doar o singură dată am coborât în pivniță și de atunci n-am mai făcut-o.

Singurul lucru bun este faptul că toți m-au tratat cu amabilitate. M-au întrebat cum mă simt, iar Îngerul Negru s-a apropiat de mine și mi-a sărutat mâna, apoi a ținut-o puțin între ale sale.

— Are febră, a zis adresându-se cuiva. Nu cred că este în stare să participe la ceremonia asta, n-o să rețină nimic.

— E timpul, crede-mă, a spus Fred.

În pivniță m-au coborât Frida și Martín.

Într-adevăr, era mai frig decât sus. Era o senzație umedă de frig.

Toți s-au așezat în jurul soarelui gravat pe podea, iar pe mine m-au pus în mijloc. L-am văzut pe Alberto, care mă privea fix și foarte serios. Alberto venise, se afla aici. Mi-am trecut mâinile prin păr, din reflex, pentru a fi cât mai frumoasă. Nu-mi explicam cum de nu-l văzusem înainte și cum de-l vedeam acum. Atunci Îngerul Negru (și acum înțelegeam de ce mi s-a năzărit să-l numesc așa) a rostit ceva, ca un fel de rugăciune. A zis cam așa: Soare al înțelepciunii, care iluminezi lumea adevărată, lumea spiritelor. Prin intermediul tău, Sandra își consacră sufletul. Ești ascuns în spatele soarelui de aur, care luminează lumea materială. Ne dorim să ajungem la lumina ta, la soarele înțelepciunii, ca să atingem iluminarea și adevărata viață. Dincolo de ceruri și în adâncurile inimii, într-o cavitate mică, se odihnește universul, un foc arde acolo, iradiind în toate direcțiile. Întunericul dispare, acum nu mai există nici noapte, nici zi. Dincolo de digul care menține lumea, nu există nici noapte, nici zi, nu există bătrânețe, moarte, nici durere, fapte bune, nici fapte rele. Dincolo de acel dig, orbul vede, rănile se închid, boala se vindecă și noaptea devine zi.

Am început să tremur și am crezut că o să leșin, ceea ce l-a obligat să întrerupă ceremonia. Se pare că cel mai important lucru era deja făcut.

Îngerul Negru și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Ne aparții și noi îți aparținem ție. Ne vei cunoaște secretele și noi pe ale tale.

— De acord, mulțumesc, am zis fără să știu ce spun.

Toți mă priveau de parcă ar mai fi așteptat ceva. Poate că ar fi trebuit să pregătesc ceva, dar nimeni nu-mi spusese nimic, iar dacă mi-o fi spus, eu n-am auzit.

— Îmi pare rău, am adăugat. Sunt foarte bucuroasă, dar mi-e frig.

Alberto m-a luat de braț și m-a ajutat să urc până în holul de la parter. Era totul pregătit ca să bem șampanie. Alberto nu s-a oprit, m-a împins în continuare pe scări în sus.

— Acum bagă-te în pat și nu vorbi cu nimeni, mi-a zis. Odihnește-te cât poți.

— Te iubesc, am spus ca răspuns la fantomaticul te iubesc de acum câteva zile. Câteva zile? Cât timp trecuse?

Când am ajuns la ușa camerei mele, Frida deja se afla acolo și ne privea.

— Mă ocup eu, a zis smulgându-mă din mâinile lui Alberto. Tu coboară, du-te la ceilalți.

Alberto nu mi-a dat drumul, i-am simțit mâinile până-n ultimul moment pe brațele mele. Și apoi am observat că nu mai era acolo și m-am simțit complet singură.

Frida m-a azvârlit în pat și eu m-am întins pe o parte, fără să-mi dau jos nici măcar sandalele.

— Ar trebui să mă vadă un doctor, am spus.

— Nu-ți face griji, o să aduc imediat unul.

A avut amabilitatea de a pune o pătură pe mine și a ieșit. De data asta n-am auzit zgomotul cu care se încuia ușa. Nici nu era nevoie, unde aș fi putut să mă duc în starea în care mă aflam? Și cum aveam să fug în mijlocul unui asemenea batalion de dușmani? M-am făcut ghem și am încercat să uit de toate, deși ceva mă neliniștea, și anume că avea să vină să mă vadă un medic.

•

Probabil că am adormit adânc, pentru că mi-a fost greu să mă mișc și să deschid ochii. Visam oameni care vorbeau. Și când în sfârșit am reușit să scap din mijlocul acelor voci și să mă trezesc, am avut impresia că intru în alt coșmar, văzând deasupra mea chipurile lui Fred, Karin și al Măcelarului, care pregătea o injecție. Asta nu putea să fie ceva real, asta nu mi se putea întâmpla mie. Am râs și, în doar câteva secunde, am trecut de la râs la plâns. Ardeam de febră.

— Nu vreau, am zis.

— Drăguțo, a spus Karin, cu asta o să te faci bine, el știe ce face.

Nu, nu, nu! am strigat cu o neliniște pe care până acum nu am simțit-o decât în coșmaruri. Nu! am strigat cu voce tare și m-am trezit. De data asta eram cu adevărat trează. M-am ciupit ca să mă asigur. Mă ciupisem uneori și în vis când nu știam dacă dormeam sau eram trează, dar niciodată în stare

de conștiență ca acum, doar că acum mă simțeam atât de rău, încât aveam îndoieli în privința stării mele reale.

Bineînțeles că se uitau la mine Fred, Karin și Măcelarul.

— Draga mea, a spus Karin, ai febră.

Măcelarul a întins o mână spre mine. Era enormă și plină de tendoane, ca rădăcinile unui copac. Am vrut să mă ascund sub pătură, am vrut să devin invizibilă și să dispar. A dat puțin la o parte pătura, îmi căuta brațul, dar brațele mi se lipiseră de trup ca două bare de fier. Din fericire, n-a încercat să le despartă. M-a prins cu două degete de încheietura mâinii, și eu am închis ochii și am început să mă gândesc la posibile nume pentru copilul meu.

— Are treizeci și nouă cu cinci temperatură. Trebuie să-i facem o baie.

— Bine. O să-i spun Fridei să i-o pregătească, a zis Karin.

N-am deschis ochii până n-au plecat toți.

Apoi m-am schimbat de haine cum am putut. Mi-am pus pantalonii, ghetele de munte și un pulover. Am băgat documentele în ghiozdan și mi l-am pus în spate. Am vomitat în baie, cred că pe jos, și m-am spălat pe față cu apă rece.

Am deschis geamul și am aruncat ghiozdanul în grădină. Și acum ce urma? Capul mi se învârtea. Am băgat mâna în buzunarul de la pantaloni și am strâns tare săculețul cu nisip, pe care mi-l dăruise Julián. Aș putea să încerc să mă agăț de una dintre crengile care ajungeau până la fereastră și să o balansez până jos. Ce ușor pare totul în imaginație și ce greu era de făcut! Nici creanga nu era atât de aproape, nici săritura nu părea sigură, dar nu puteam să-i las să-mi facă baie. O baie cu ce? O baie cu apă? Cuvântul baie, ieșit din gura Măcelarului, suna înspăimântător. Așa că m-am întors înăuntru, am udat prosopul și mi l-am pus de jur împrejurul capului. Febră, pleacă, am spus. M-am așezat pe pervazul ferestrei. De sus am văzut o umbră care se mișca și un punct roșu, ca de țigară aprinsă. Am așteptat să plece și am încercat să ating creanga. Până când niște brațe m-au prins pe la spate. Am încercat să scap de ele, dar apoi mi s-au părut familiare.

— Liniștește-te! Să nu-ți treacă prin cap să sari, ai putea să

te rănești.

Era Alberto, și dacă nu puteam să am încredere în Alberto, viața nu merita osteneala. M-am întors spre interiorul camerei. Prosopul ud îmi făcuse bine, mă simțeam puțin mai vioaie.

— Vreau să plec. Vor să-mi facă o baie.

— Ca să-ți scadă febra.

— Mi-a scăzut, ajută-mă. Trebuie să ies de aici. Trebuie să mă vadă un doctor adevărat.

Mă privea foarte serios, trist.

Mi-am înlăturat prosopul și mi-a pus mâna prin părul ud.

— Bine. O să te ajut să cobori. Mai întâi o să sar eu, apoi o să-ți apropii creanga asta și o să te iau de jos de picioare. Haide!

Alberto a sărit pe creangă și a căzut printre ierburile de jos. Mi-a fost frică să nu se rupă creanga, dar nu s-a rupt. Frida avea să vină, deși poate că aștepta să plece aproape toți invitații ca să-mi facă baia. Așa că, atunci când am atins creanga cu degetele, am prins-o cum am putut și cu slabele mele puteri m-am agățat, m-am balansat și în acele câteva secunde am simțit că mi se întindeau trupul, articulațiile, vertebrele și a fost foarte plăcut, dar, când am căzut, Alberto nu a putut să mă prindă la timp și m-am lovit la o coastă și m-a cuprins panica.

Alberto a acționat repede, mi-a pus brațul stâng în jurul gâtului său și m-a prins de mijloc. Mă ducea pe sus. Am plecat repede. Parcase mașina cam departe și până am ajuns la ea, am început să-mi pară rău de tot ce făcusem, nu mi-ar fi păsat dacă m-aș fi pus în pericol doar pe mine, dar implicasem o ființă nevinovată, pe care se presupunea că eu trebuia să o protejez.

Am intrat în spital și după ce Alberto i-a explicat unei infirmiere de la recepție că aveam febră, poate chiar gripă, că eram însărcinată și că suferisem o căzătură, ne-a pus să așteptăm într-un salon. După cinci minute, Alberto a spus că trebuie să plece, dar să nu-mi fac griji pentru nimic, pentru că aici aveau să mă îngrijească și că el avea să se întoarcă de

îndată ce va putea. Atunci am închis ochii și totul a început să se învârtă.

Julián

După tot ce mi se întâmpla, m-aș fi așteptat la orice, mai puțin să-l văd pe Țipar intrând în camera mea. Aproape că am rămas stană de piatră. Dintr-odată, am auzit pe cineva umblând la încuietoare și, înainte ca eu să fi putut să sar din pat, l-am văzut venind spre mine. Am văzut venind spre mine moartea. Stăteam rezemat pe două perne mari, îmbrăcat în pijama și cu ochelarii fund-de-borcan pe nas, și citeam ziarul. Mâncasem la cină ceva ușor și îmi luasem cele șapte pastile de rigoare. Mă relaxasem atât de mult încât îmi era destul de greu să fac vreo mișcare.

— Liniștiți-vă! Vreau doar să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Țiparul a rămas privindu-mă cum întârziam o veșnicie să dau la o parte păturile și să mi se ivească slabele picioare și să pun tălpile în papucii așezați într-un loc anume la care nici nu trebuia să mă uit ca să bag picioarele în ei ca să nu-mi fie frig când mă ridicam să mă duc la baie.

— Trebuie să ne grăbim, a zis. Trebuie să vă duceți la spital. Sandra se află acolo. Este într-o stare foarte proastă.

Vorbea telegrafic, ca să nu mă încurce niciun cuvânt în plus și ca să-l înțeleg cât mai bine cu putință.

— Ce i s-a întâmplat? am întrebat încercând să înțeleg situația.

— Am dus-o eu. A fost nevoită să fugă pe fereastra de la Villa Sol.

— Pe fereastră?

În sfârșit, mă dezmeticeam. Am vizualizat ferestrele de la etajul doi, unde probabil că-și avea camera Sandra.

— Pe fereastră, am repetat. Și tu cum ai intrat aici?

— Foarte ușor. În locurile astea nu există niciun fel de siguranță. Îmbrăcați-vă și duceți-vă la spital, eu trebuie să mă

întorc la familia Christensen. Veți face asta?

Eu tocmai luam dintr-un cuier cămașa pe care o purtasem în acea zi. A trebuit să-mi dau jos în fața lui bluza de pijama ca să-mi pun cămașa și, după cum îmi imaginam, a rămas privindu-mi brațele slăbănoage. Mi s-a părut că văd pe chipul lui o umbră de compasiune și admirație. Când va ajunge la vârsta mea, o să-și dea seama că fiecare face ceea ce poate în orice moment al vieții și că în această privință nu exista nimic eroic.

Ca să mă zorească, m-a ajutat să mă îmbrac.

— Unde vă sunt pantofii? a întrebat privind în jur, în timp ce-mi dădeam jos pantalonii de pijama.

— În baie.

Mereu îi lăsam acolo, cu șosetele în ei.

— Când a sărit, s-a lovit. A căzut pe pământ într-o poziție proastă, a spus în timp ce-mi aducea pantofii și a plecat repede, fără să-i mai pot pune vreo întrebare.

Mai trebuia să-mi pun doar lentilele. Mi-am dat repede și cu mașina de bărbierit și am luat cu mine o porție dublă de medicamente.

Noaptea era umedă și, când am ajuns la spital, mi-au spus că Sandra era supusă unui control. M-au întrebat dacă sunt rudă cu ea și eu am încuviințat. Le-am spus că îmi voi asuma răspunderea pentru ea.

Știam în ce consta examinarea la Urgențe. Te băgau într-un compartiment despărțit de niște perdele, care se numea boxă, și îți luau mostre de sânge și urină ca să le analizeze, îți puneau ser. Am întrebat dacă pot să intru să-i țin companie, dar nu m-au lăsat. Dintr-odată, m-am temut ca nu cumva ea să fie conștientă, iar ei să nu-și dea seama că este însărcinată și să-i facă o radiografie. Doar n-or fi prosti, asta era imposibil. În plus, Țiparul nu-mi spusese că n-ar fi conștientă. În orice caz, m-am apropiat de recepție.

— Vă rog, spuneți-le doctorilor că fata este însărcinată.

— Ei știu ce au de făcut, a răspuns infirmiera. Nu vă faceți griji.

Nu vă faceți griji, nu vă faceți griji. Cele mai mari necazuri

din viață se întâmplă tocmai din cauză că nu ne facem griji. M-am așezat pe un scaun în sala de așteptare. De ce o fi sărit pe fereastră? Ar fi trebuit să fi ieșit mai demult pe ușă, nu pe o fereastră.

Eram atât de nerăbdător să aflu cum se simțea, să iasă vreun doctor să vorbească cu mine, încât nu îndrăzneam să mă duc să-mi iau o cafea de la automatul de pe coridor. Când în sfârșit m-am hotărât, am lăsat vorbă infirmierei, fără să am vreo garanție că mă va lua cu adevărat în seamă. Așa că, atunci când m-am întors, și cu riscul de a fi considerat un nesuferit, am întrebat dacă nu cumva mă chemaseră cât timp mă dusesem la automatul de cafea.

— Stați să văd, a zis infirmiera ridicând receptorul telefonului. Puteți să intrați.

Mi-am băut cafeaua dintr-o sorbitură, frigându-mă la limbă, și am intrat în acel loc pe care eu îl văzusem de pe targă cu câteva săptămâni în urmă.

Sandra a fost surprinsă să mă vadă.

— Ai fost conștientă în tot acest timp?

— Da, cred că da, a răspuns.

— Nu ți-au făcut radiografii?

A negat dând din cap și s-a uitat la mine extrem de obosită.

— Sunt bine, și copilul, la fel. M-au ajutat să-mi scadă febra și mi-au spus că trebuie doar să mă odihnesc, că totul se datorează unui stres prea mare. Și tu de ce ești aici? Cum ai aflat?

— Mi-a spus Țiparul, își face mari griji pentru tine.

— Unde este? a întrebat neliniștită, cum de altfel era de așteptat.

Eu am ridicat din umeri, pentru că adevărul e că nu știam.

Înainte să plecăm, ca să se asigure, i-au făcut o ecografie. Am plecat de acolo la șase dimineața, pe răspunderea Sandrei. Îi scăzuseră febra și îi dăduseră un tratament care consta mai ales în multă odihnă.

În mașină mi-a zis că nu avea absolut nimic. Ghiozdanul cu banii pe care îi primise treptat de la Fred și câteva lucruri de-ale ei îl lăsase aruncat în grădină. I-am spus să nu-și facă griji

și am întrebat-o ce vom face. Mi-a zis că vom merge în camera mea pe ruta alternativă de la hotel, dar că înainte ne vom opri la o farmacie ca să cumpere siropul care îi fusese prescris și o periuță de dinți.

Am făcut tot ce m-a rugat, întrebându-mă cum ne vom descurca în patul matrimonial din camera mea. Dacă aș fi fost tânăr, mi-ar fi fost de-ajuns o cuvertură împăturită și două pături ca să-mi fac un pat pe jos, dar nu mai aveam vârsta pentru așa ceva. Dacă aș face asta, m-aș trezi cu oasele anchilozate și atunci Sandra ar trebui să aibă grijă de mine. De asemenea, aș putea să unesc fotoliile din salonaș, dar, mai presus de toate astea, mă îngrijora că m-ar putea vedea așa cum sunt eu în realitate, cu ochelarii fund-de-borcan, că l-ar vedea pe bătrânul pișăcios care trebuia să se dea jos din pat de cinci sau șase ori în timpul nopții, că m-ar vedea în maiou. Poate că asta era ultima lecție pe care trebuia să o învețe Sandra pe durata scurtei noastre prietenii și lecția pe care trebuia să o învăț și eu.

Am urcat pe scări și am străbătut coridoarele pe care le cunoșteam deja, uneori pe întuneric. Am deschis ușa încercând să nu facem zgomot, deși Sandra șchiopăta din cauza loviturii și mie îmi era frică să nu mă împiedic și să cad și eu. Am respirat ușurați când am ajuns la ușa camerei. Am scos cardul, l-am introdus prin fantă, s-a aprins lumina verde, am intrat, și Sandra s-a lăsat să cadă pe pat și a început să plângă încetișor. Doar îi curgeau lacrimile și își mușca buza.

Peste o oră aveau să deschidă restaurantul pentru micul dejun și puteam să-i aduc Sandrei niște bucate delicioase. I-am zis să se bage în pat pe partea nefolosită de mine și să nu-și facă griji pentru nimic, să se odihnească și că mâine totul o să i se pară altfel. Nu erau decât simple cuvinte, dar niște vorbe rezonabile, care au convins-o. După cinci minute dormea profund.

M-am întins pe partea pe care mă culcam mereu, lângă telefon și aproape de baie, și am luat de jos ziarul. Era ziarul de ieri, azi deja se întâmplau alte nenorociri. Nici măcar nu mi-am dat jos pantofii, nu voiam să adorm înainte de micul

dejun, după aceea mă voi odihni și eu.

•

N-am coborât la restaurant la prima oră, voiam să fie mai multă lume ca, după ce aveam să mănânc eu, băga fructe, două croasante și un mic sendviș cu jambon și roșii într-o pungă. Aveam să iau un plic cu cafea decofeinizată din acelea care sunt puse pe mese și aveam să torn lapte cald într-un pahar și să-l iau în mână ținându-l în jos, pe lângă picior, astfel încât paharul să nu atragă atenția, iar dacă aveam să fiu întrebat, aveam să spun că nu mi-am dat seama, ceea ce nu era deloc surprinzător la un om de vârsta mea.

De îndată ce m-am văzut în ascensor, am considerat că treaba era rezolvată.

Deși aproape că am vărsat laptele când am deschis ușa, m-am simțit foarte mulțumit când am putut să așez pe măsuța-birou, pe niște șervețele de hârtie, croissantele, fructele și paharul cu lapte, cu pliculețele de zahăr și de cafea decafeinizată. Când Sandra se va trezi, va găsi toate astea, cu laptele rece, ce-i drept, dar poate va putea să bage acest pahar înalt și îngust într-unul larg din minibar cu apă caldă de la robinet.

Am pus afișul cu „nu deranjați” la ușă, m-am întins în partea mea de pat pe saltea, mi-am dat jos lentilele, pantofii, m-am învelit cu o pătură și am adormit ca un copil. Când m-am trezit, era ora unsprezece, Sandra dormea în continuare. Mi-am schimbat cămașa și m-am aranjat făcând cât mai puțin zgomot, n-am vrut să fac duș ca să nu o trezesc. Am lăsat un bilet lângă micul dejun.

Pe culoar încă trecea un cărucior de curățenie, am căutat-o pe cameristă și i-am spus să nu facă azi curat în cameră, pentru că eram obosit și aveam de gând să urc imediat înapoi.

•

Am încercat să-l găsesc pe Țipar. Am trecut pe la casa Fridei la ora la care ea trebuia să fie la Villa Sol, făcând curățenie. Vechea mașină a lui Elfe pe care Țiparul obișnuia să o conducă în ultima vreme nu era acolo. În orice caz, am așteptat o oră la intersecția cu șoseaua pe care toți cei care

locuiau prin aceste împrejurimi era inevitabil să o parcurgă oriunde. Înțelegeam că în ziua aceea, în parcarea de la supermarket, Țiparul n-a vrut să-mi facă rău, ci să mă prevină că ar fi periculos pentru Sandra să fie văzută cu mine și voia să-mi transmită intensitatea pericolului. Nu conta pe faptul că pe mine mă putea înlătura dintr-o lovitură. Mi-ar plăcea să știu dacă o ajutase pe Sandra doar din iubire sau dacă mai era și altceva. Dar ce ar putea să fie mai puternic decât iubirea?

Pe de altă parte, eram neliniștit. Dacă aveau de gând să o caute pe Sandra, în cele din urmă aveau să facă legătura între ea și camera mea, prin urmare, cu cât pleca mai repede, cu atât avea să fie mai bine. Trebuia să acționez rapid și să nu o întreb ce are de gând să facă, pur și simplu, ar trebui să-i cumpăr un bilet de autobuz la o oră a dimineții, când călătoresc mai puțini oameni.

Sandra

M-am trezit complet speriată, de parcă mi-ar fi tras cineva o palmă: nu Frida fusese cea care-mi pusese fiola în geantă. Responsabilii erau Fred și Karin, ca să mă prindă și mai mult în capcana pe care mi-o puseseră. Îmi întinseseră o capcană ca să nu mai am încotro și să intru în Frăție. Și mă voiau acolo pentru că aveam să aduc pe lume o nouă ființă, pe care ei aveau să o educe după chipul și asemănarea lor. Mă dureau coastele, dar nu mai aveam febră. Acum mă simțeam doar dezorientată, dintr-odată nu știam unde mă aflu. Era camera unui hotel. Am închis din nou ochii, era camera lui Julián, iar Julián nu era acolo. Era ora unu și jumătate, la prânz. Îmi aminteam cum mă lovisem căzând pe pământ și spitalul. Eram liberă. M-am ridicat ca să mă duc la baie și am văzut micul dejun pe masă și un bilet în care Julián îmi spunea să nu ies din cameră. Am tras perdelele. Ce terasă frumoasă! Se vedeau acoperișurile și o dungă foarte subțire a mării în zare. Am deschis ușa din cristal și am respirat. M-a învăluit un aer proaspăt foarte plăcut, care imediat a devenit rece. Am băut

un pahar cu apă dintr-o sticlă care era pe acolo, apoi m-am întins din nou în pat. Poate că ar trebui să nu mă mai preocupe faptul că viața nu ar avea sens. Există oameni care-și dau seama foarte repede că nu are sens, altora le ia mai mult timp și, pentru o perioadă, trăiesc ca într-o iluzie, ca mine.

Eu trăisem într-o iluzie până în acest moment. De acum înainte știam că realitatea depinde de mine. Nu voiam și nici nu puteam să mă întorc la Villa Sol și, cu toate acestea, nu mă simțeam în stare să părăsesc Dianium fără să-l văd din nou pe Alberto și să-i cer să abandoneze această Frăție nenorocită și să înceapă o nouă viață cu mine. Și mă enerva că lucrurile mele, deși erau puține, rămăseseră în posesia norvegienilor. Aș fi preferat să le fi aruncat la gunoi.

Când m-am trezit din nou era ora trei. Îmi era foame. Am mâncat micul dejun și am făcut duș și m-am îmbrăcat. Am ieșit pe terasă să respir aer curat. Acum chiar se terminase pentru mine această aventură. Aveam înspăimântătoarea senzație că nu-l voi revedea pe Alberto. Îl simțeam ca pe iubirile de-o vară din adolescență, care rămâneau ferecate în acea lună de vacanță ca fluturele pe care îl aveam tatuat pe gleznă.

Julián

Sandra se simțea mult mai bine, era chiar binedispusă. Mâncase micul dejun pe care i-l lăsasem de dimineață în cameră și citea liniștită ziarul, întinsă în pat. A zis că a auzit pași lângă ușă și că s-a temut ca nu cumva să intre camerista.

— Pe măsură ce trec orele, acest loc devine din ce în ce mai nesigur, am spus. Ți-am cumpărat un bilet de autobuz pentru mâine-dimineață la șase. Până atunci ai timp să te odihnești și să-ți recapeți puterile. Te doare lovitura?

— Mă simt puțin cam stâlcită în bătaie, doar atât, a zis căzută pe gânduri.

— Nu mai e cale de întoarcere, Sandra. Aici nu mai ai nimic de făcut.

— N-am să plec fără lucrurile mele. Vreau măcar ghiozdanul care a rămas în grădină cu banii și documentele mele și trebuie să înapoiez motocicleta, nu este a mea.

— Toate astea au rezolvare. Poți să-ți faci altă carte de identitate, iar motocicleta este veche. Nu merită osteneala să riști.

— N-am de gând să plec cu mâna goală, a zis bosumflată, hotărâtă. N-am să permit ca ăia doi să rămână cu ce-i al meu. Au trăit pe seama a tot ceea ce au furat și pe mine n-o să mă jefuiască.

— Nu cumva vrei să-l mai vezi o dată pe Țipar?

— Dacă aș putea, l-aș lua și pe Alberto, dar să decidă el asta, știe unde mă aflu…

Dintr-odată, tonul ei a devenit mai melancolic și visător, ca și cum simplul nume al Țiparului ar transporta-o într-o altă lume.

— Mă voi duce eu. Vreau să vorbesc cu Fredrik Christensen și poate că ăsta este momentul. Dacă nu dau semne de viață până la noapte, pune ceasul deșteptător să sune când o să te culci și ieși din hotel pe ruta alternativă, dar pleacă din timp ca să poți să ajungi mergând pe jos la stația de autobuze, în caz că nu găsești un taxi. În cazul ăsta, uită de ghiozdan și de povești. Ia de aici douăzeci de euro de cheltuială.

— Dau dovadă de egoism, nu m-aș ierta dacă ți s-ar întâmpla ceva rău, a zis.

— N-o să mi se întâmple nimic, dar trebuie să ne gândim mereu la ce-i mai rău ca să avem un plan B.

Sandra mi-a zâmbit oarecum îndrăgostită de Țipar și temătoare pentru integritatea mea fizică și îngrijorată pentru ceea ce avea să se întâmple în intervalul de timp de azi până mâine și pentru ce i s-ar întâmpla mai târziu, când va reveni la viața ei normală.

Am întrebat-o dacă-i este foame și dacă vrea să-i aduc ceva de mâncare și mi-a zis că încă mai are un măr și că în ultimul timp este mereu constipată.

Timpul a trecut în zbor până când am considerat că a sosit momentul să mă duc la Villa Sol.

•

Am parcat aproape la poarta de la Villa Sol. Nu se auzea niciun zgomot în spatele zidurilor. Pe deasupra lor, se scutura din când în când o ploaie de frunze, care stropea strada. Se înserase și am apăsat pe sonerie.

M-au întrebat cine sunt și am spus adevărul, că sunt un prieten de-ai Sandrei.

A venit Fredrik în persoană ca să-mi deschidă poarta. Nu a deschis-o larg, ci doar cât să ne vedem.

— Am venit să iau lucrurile Sandrei. Zice că a lăsat un ghiozdan în grădină și alte câteva lucruri în camera ei și motocicleta în garaj.

— Sandra, a repetat ca să aibă timp de gândit. Unde este? Suntem îngrijorați pentru ea.

— Este bine, a plecat din sat.

S-a uitat mai atent la mine. Brusc, mă recunoscuse.

Eu l-am privit fără să clipesc.

— Da, sunt cel din fotografie, cel care te-a urmărit și pe tine, și pe ceilalți.

A deschis poarta ca să pot intra și aceasta s-a închis automat în urma noastră. Grădina era foarte plăcută. Piscină, șezlonguri în jurul ei, foișor, grătar. Pomi care ajungeau până la cer, plante semisălbatice, miros de pământ umed. Ne-am așezat pe niște scaune de fier forjat în jurul unei mese foarte frumoase și eu mi-am înnodat mai bine eșarfa de la gât. El era mai obișnuit cu frigul și era în cămașă cu mânecă scurtă.

— Știu cine sunteți, am zis, și mai bine s-o lăsăm deoparte pe Sandra. Ea nu știa nimic despre voi până când i-am povestit eu.

— Acum este de-a noastră.

— Știi bine că nu. Sandra nu va fi niciodată nici de-a voastră, nici de-a mea. Ea este în bătaia vântului. A ajuns în casa asta din pură întâmplare.

— Nimic nu este din întâmplare. Este cu noi, în viața noastră, iar asta e ceva ce nu poate fi schimbat de nimeni și de nimic.

Fredrik Christensen era un animal rău, încăpățânat și cu un

aer de superioritate dezgustător. Vorbea cu bărbia în sus, privindu-mă ca pe un gândac.

— Dacă-mi dai lucrurile Sandrei și o lăsați în pace, n-am să vă denunț.

— Cum pot fi sigur de asta?

Am simțit un fior. Prin ferestrele mari de la salon ne observa cineva, fără îndoială, Karin.

— La vârsta noastră, niciunul nu ar ajunge la proces. La început, mă gândeam doar la răzbunare, acum mă gândesc la viitorul unor oameni ca Sandra.

— Pe mine nu mă păcălești, a spus Fredrik. Dacă cineva mi-ar fi făcut ce ți-am făcut noi ție, nu l-aș ierta niciodată.

— Nu uita că suntem foarte diferiți. Și, în afară de asta, o să muriți în curând.

A zâmbit în sinea lui.

— Am aflat un secret pe care tu cu siguranță nu-l știi.

În mod evident, lui Christensen îi era greu să-și țină cumpătul. S-a rezemat pe scaun întinzând brațele în față și lăsându-se mângâiat de aer.

— Atât de mult te interesează catrafusele acestei fete?

— Catrafuse sau nu, sunt ale ei.

— Bine, dacă secretul merită osteneala, o să ți le dau.

— Este vorba despre injecțiile pe care vi le faceți.

Era descumpănit complet.

— Am dus la analizat conținutul lor.

— Este imposibil, a zis.

— La laborator au reușit să extragă o mostră din unele folosite. Le-am găsit în coșul de gunoi.

Nu-i plăcea deloc ceea ce auzea.

— Pot să-ți arăt rezultatele, o să fii șocat.

— Acum ești în mâinile mele. Dacă vreau, nu mai ieși viu de aici.

— Atunci nu vei ști niciodată adevărul.

— Spune-mi mai multe.

— Este un compus multivitaminic cu o concentrație mare, dar în fond, la fel ca toate vitaminele care se vând prin aceste locuri.

— Nu este posibil în niciun caz, a spus neîncrezător. Karin se simte mai bine când și-l injectează.

— Este vorba despre un efect placebo. Mai întâi îmbunătățește și apoi înrăutățește starea. Nu-i spune adevărul, dacă asta o ajută. Dar nu vă prelungește viața. Într-o bună zi, o să faci o pneumonie și n-o să mai părăsești spitalul, iar Karin este la un pas de a ajunge într-un scaun cu rotile.

— Ești nebun!

— N-are importanță, ceea ce contează este faptul că ăsta e adevărul. Du la analizat o fiolă dacă nu mă crezi, poate că după aceea o să faci economie la bijuterii și tablouri.

Și-a ridicat cu greu scheletul de oase și a intrat în casă. Până când a ieșit din nou, Karin m-a spionat din spatele geamurilor. Deși îmi înghețase fundul pe fierul scaunului, nu m-am mișcat și nu m-am gândit la nimic, nu voiam să-mi distrag atenția cu gânduri. Am suportat frigul timp de o jumătate de oră cât am fost cu ochii-n patru și am simțit o mare satisfacție când l-am văzut întorcându-se cu ghiozdanul în mână și o altă plasă cu haine înăuntru.

— Poftim, a zis. Am scos motocicleta din garaj, este lângă mașina ta.

Am desfăcut ghiozdanul ca să mă asigur că banii pe care îi câștigase Sandra în casa asta erau înăuntru. Erau vreo trei mii de euro, o revistă, cartea de identitate și permisul de conducere. Nu m-am uitat în punga de plastic, îmi era de ajuns.

A trebuit să mă ridic ca să-mi bag mâna în buzunarul de la spatele pantalonilor și să scot o hârtie împăturită cu rezultatele analizelor.

— Uite, nu te păcălesc. În plus, poți să verifici și singur.

— Îmi ceri să cred că aceste analize sunt ale fiolelor. Ar putea să fie de la orice altceva.

— Crezi ce vrei, dar ăsta e adevărul.

Nu m-am mai așezat. În timp ce el citea ce scria pe hârtie, m-am îndreptat cu ghiozdanul și plasa spre ieșire. Mi-a fost cam greu să deschid poarta dinăuntru, dar în cele din urmă a cedat și m-am simțit atât de liber în afara zidurilor acelea,

încât am avut chef să cânt.

A trebuit să mă duc la căsuță și să-l conving pe chiriaș să vină cu mine cu mașina până la Tosalet și să coboare apoi conducând motocicleta. A fost o muncă grea să-l conving că nu era vreun matrapazlâc de-al soției sale pentru a-l face să se omoare pe șosea. M-am liniștit când am văzut-o în sfârșit legată de bougainvillea.

Înainte de a mă întoarce la hotel, am trecut pe la un magazin cu pui rotisați și am cumpărat unul, cu cartofi prăjiți. Când am ajuns la etajul meu, liftul duhnea a pui.

Am vârât agitat cardul în ușă. Nu știam ce s-ar fi putut întâmpla în lipsa mea, poate că veniseră deja s-o caute. Sandra! am strigat de îndată ce am intrat. Am strâns din dinți neauzind niciun răspuns, niciun zgomot.

Am lăsat ghiozdanul și punga pe pat complet abătut, îndurerat și făcut zob de către dușman. Mă pregăteam să verific în baie înainte de a porni în căutarea ei, când a intrat de pe terasă.

— Cum ți-a mers?

Sandra nu va ști niciodată cât am fost de fericit. A intrat de pe acea terasă ca noaptea care se lăsa peste noi și ca norii de un albastru-închis care călătoreau pe cer.

— Mai bine decât mă așteptam. Uite-ți lucrurile.

— Am petrecut niște clipe îngrozitoare gândindu-mă la ce ți s-ar putea întâmpla la Villa Sol doar dintr-un capriciu de-al meu.

— Am lăsat motocicleta la căsuță, am zis ca răspuns la minunatele ei vorbe.

Sandra

Julián s-a lungit îmbrăcat pe pat. A zis că preferă să fie pregătit, în caz că trebuie să plecăm în mare grabă, deși mi-am închipuit că nu era doar acesta motivul.

— Odihnește-te, nu-ți face griji. O să te trezesc la cinci, eu dorm puțin.

Julián îmi oferea pace, atât de multă încât am adormit

profund și mi s-a părut că acum cinci minute m-am culcat când am simțit pe cineva atingându-mi brațul.

— E timpul, a zis.

Am ieșit clandestin pe ruta alternativă a hotelului la ora cea mai tristă din zi, când oamenii încă dorm și nu este nici noapte, nici zi.

Am avut timp să bem el un *espresso* și eu o cafea cu lapte înainte de a mă urca în autobuz, l-am rugat să-i dea adresa mea lui Alberto. Și apoi mi-am luat la revedere făcându-i cu mâna de la fereastră. Purta haina pe care și-o cumpărase din sat și eșarfa la gât, era la fel de bine bărbierit ca întotdeauna. M-am uitat la el până când l-am pierdut din vedere.

Julián

Poveștile nu se termină până când nu sunt nimicite, până când nu li se dă lovitura de grație cu capul sau cu inima. Pentru Sandra, sfârșitul acestei povești sosise de îndată ce se urcase în autobuzul de întoarcere acasă, deși continua să-și facă iluzii în privința Țiparului, dar chiar și presupunând că această relație s-ar închega, ar trebui să aibă loc în altă lume, nu în lumea de ieri. Deocamdată, asta încă mă privea. Dacă după atâtea spaime încă nu murisem înseamnă că mai aveam ceva de făcut și că trebuia să continui în pas de marș ca un soldat. Oare Fredrik Christensen a dat alarma după discuția noastră din grădina lui? Dacă ar fi vrut să ia măsuri, le-ar fi luat Sebastian la prima noastră întâlnire. În fond, mă gândeam la toate astea ca să nu mă gândesc la Sandra cum se îndepărta cu autobuzul spre un viitor complet necunoscut pentru mine.

M-am lăsat dus de picioare spre un loc oarecare, aveam chef să umblu, în ultima vreme petrecusem prea mult timp în mașină. Mi-am ridicat gulerul de la haină, mi-am vârât mâinile în buzunare și m-am lăsat ispitit de briza mării, de umiditatea ei, binecuvântată umiditate care-mi deschidea plămânii și mă făcea să respir, de parcă n-aș fi fumat trei pachete de țigări pe zi vreme de mulți ani de-a lungul vieții

mele. Și când m-am dezmeticit, eram deja în port. Se luminase complet și niște raze reci de soare făceau ca totul să pară normal. Am mers ca un robot, ghidat de amintirile propriilor pași, până când am ajuns la *Steaua* și la Heim sau, mai bine zis, până în locul unde era ancorat de obicei iahtul.

M-am uitat uimit de jur împrejur, probabil că simțul orientării îmi opunea rezistență, n-ar fi primul caz când, într-o bună zi, un bătrân ca mine, brusc, nu știe unde se află sau nu se află unde credea el că este. Totuși, tot ce lipsea era *Steaua,* barul de vizavi era la locul lui și catamaranele de-o parte și de alta, indicatorul cu două linii roșii, un teren viran care servea drept parcare la vreo două sute de metri distantă. *Steaua* nu mai era acolo și nici Heim, și asta chiar mă neliniștea, mai ales pentru că mi-l înșfăcaseră pe Heim. Dându-și seama că nu mai era în toate mințile, probabil că îl eliminaseră la fel ca pe Elfe. Cei care încă erau în stare să se apere nu-și doreau poveri inutile, nu aveau putere să tragă de ceilalți. Oricât ar fi fost de important Heim, el însuși devenise o povară.

Am băut încă o cafea, de data asta decafeinizată, calculând la câți kilometri distanță s-o fi aflând Sandra. Mi-ar fi plăcut să mă duc la Madrid cu ea, încă-mi puteam permite o cheltuială în plus, ca de exemplu o călătorie cu autobuzul, câteva zile în vreun motel și câteva meniuri. Dar, pentru mine, simpla călătorie nu merita osteneala, nu mai aveam timp să văd nici măcar a mia parte din tot ce nu văzusem, așa că era mai bine să las lucrurile ca până acum, să nu le răscolesc. O să rămân aici, în locul pe care Salva îl alesese să-și sfârșească zilele, nu era nimeni mai asemănător mie decât Salva și el îmi pregătise terenul, de ce să-l refuz? Chiar din clipa în care m-am urcat în avion din Buenos Aires am știut că voi porni într-o călătorie fără întoarcere. De ce să mă întorc? Amintirile nu se vor despărți de mine. Tres Olivos era o opțiune bună. Cu pensia mea aș putea să-mi plătesc șederea la azil și nimeni nu m-ar căuta acolo. Când viața îți pune ceva pe tavă trebuie să-l iei, pentru că, în caz contrar, în cele din urmă, ajungi să plătești un preț prea scump. Viața întotdeauna cunoaște mai multe decât noi.

Din nou, picioarele mele slabe și obosite, care aveau o memorie mai bună decât mine, m-au dus la mașină, pe care o parcasem în apropierea stației de autobuze. M-am dus la hotel fără să mă gândesc la niciun fel de pericol. Mi-am scos lentilele, m-am îmbrăcat cu pijamaua și m-am băgat în pat, ceva ce nu făcusem niciodată în timpul zilei, cu excepția dăților când fusesem bolnav. Dar acum trupul îmi cerea odihnă și trebuia să mă refac după atâta tensiune și să dorm fără să mă mai gândesc la nimic, fără să-mi fac griji pentru nimic, încercând ca imaginea Sandrei privindu-mă prin geamul autobuzului să mă afecteze cât mai puțin cu putință.

Sandra

Până când n-am părăsit Dianium și n-am ieșit în autostradă, nu i-am dat atenție pasagerului de lângă mine. Mă concentrasem asupra gândurilor mele, în timp ce lumina zorilor, acea lumină împrăștiată prin ceață dispărea. M-am uitat la Julián până când l-am pierdut din vedere, îmi părea rău să-l pierd din vedere pentru totdeauna și nu știu de ce nu puteam să-mi iau ochii de la eșarfa pe care o purta la gât. A trebuit să respir adânc. Știam cât de slabe îi erau brațele, deși în cameră a avut grijă să nu-și dea jos cămașa în fața mea, dar le simțeam când le atingeam din întâmplare, și am văzut în baie arsenalul de medicamente pe care le lua. Era un om care avea zilele numărate și, cu toate acestea, nu-i era frică, și nu cred că teama ține cont de vârstă. Eu mă temeam mai mult de sfârșitul drumului vieții decât de pericolul prin care trecusem în mâinile membrilor Frăției. Îmi era mult mai frică de normalitate, de viața de zi cu zi, în care nu aveam niciun căpătâi. În orice caz, nu mai eram aceeași prostuță care a sosit la Dianium în septembrie, când credeam că lumea îmi este datoare. Acum simțeam ceva diferit, ceva mai amar și, în același timp, mai reconfortant. N-aș ști să explic. Când ne-am luat rămas-bun, a fost cât pe-aci să-l îmbrățișez pe Julián, să-l strâng în brațe, dar în acel moment m-am gândit că n-ar fi

bine pentru niciunul din noi. Ce poate fi bun în faptul de a-ți lua rămas-bun? Cel de lângă mine avea vreo douăzeci și cinci de ani și a adormit de cum s-a așezat. Acum capul lui se odihnea pe umărul meu și își ținea picioarele atât de crăcănate, încât ale mele de-abia mai aveau loc. I-am înclinat capul în partea cealaltă și el și-a căutat din nou punctul de sprijin pe mine, dar eu nu eram dispusă să suport asta și l-am trezit. M-a privit uimit, de parcă aș fi apărut în patul lui dintr-odată, până când s-a dezmeticit.

— Scuză-mă, aseară am fost de gardă.

I-am zâmbit discret în semn că-l scuz, fără să-i arăt prea mare încredere, nu aveam chef să vorbesc cu el. Aveam chef să mă gândesc la norvegieni, la ce or fi făcând în aceste momente și la cum or fi primit vestea fugii mele. Era imposibil să mă găsească, pentru că habar n-aveau unde locuiam și le-ar fi cam greu să descopere. Dacă s-ar simți amenințați, mai degrabă ar lua-o ei la goană. Dacă i-aș povesti acestui băiat ce mi s-a întâmplat ar rămâne perplex. Ce-o fi știind el despre naziști?

I-am aruncat o privire cu coada ochiului, n-ar putea ajunge nici într-o mie de ani ca Alberto.

În Motilla ne-am oprit ca să ne ducem la toaletă și să mâncăm ceva la un restaurant cu autoservire, ticsit de drumeți. Colegul meu de voiaj a insistat să-mi ofere o Coca-cola și a spus căscând că i se pare că sunt tristă.

— Ești un foarte bun observator, am zis terminând de băut Coca-cola și încheind discuția. În acest moment, tot ce-mi place pe această lume este să fiu tristă.

Julián

Plăteam hotelul o dată pe săptămână și, când am plătit pentru ultima, i-am comunicat lui Roberto că voi părăsi camera. A fost surprins că urma să las un apartament pentru care plăteam un preț aproape ridicol și a încercat să-mi explice că, dacă aș face comparație cu alte hoteluri, mi-aș da

seama că sunt un client privilegiat și că întâmplarea neplăcută care m-a determinat să trec dintr-o cameră normală într-un apartament se poate produce oriunde, dar că el însuși și-a luat angajamentul să nu se mai repete așa ceva și, după cum puteam constata, nu se mai repetase. Am înțeles că era o perioadă cu puțini clienți și că obligația lui era să-i rețină pe cei existenți cu orice preț. Era mai bine să țină ocupat un apartament la prețul unei camere cu pat dublu decât să îl țină gol.

A trebuit să îi întrerup descrierea privilegiilor de care mă bucuram în acel hotel fără să știu, ca să-i spun că nu era vorba de bani, ci de faptul că plecam din sat. Desigur că, dacă aș mai fi stat, nu mi-ar fi trecut prin minte să părăsesc hotelul. Vacanța mi se terminase și mă întorceam în țara mea. Roberto a fost nelămurit: noi, pensionarii, aveam parte de toată vacanța din lume, dar nu a rostit nimic, știa să-și păstreze foarte bine curiozitățile pentru sine. I-am spus că renunțam și la mașina închiriată și că duceam înapoi în cameră o pătură pe care o luasem pentru cazul în care mi s-ar fi întâmplat ceva, și un prosop. Ca să mă duc la aeroport, aveam să iau un taxi.

Roberto a dat ordin să-mi fie coborât bagajul și a insistat să-mi comande un taxi prin telefon, dar am refuzat categoric. I-am spus că prefer să opresc unul pe stradă, pentru că, în afară de asta, trebuia să pierd puțin vremea până la decolarea avionului. Nu voiam pentru nimic în lume ca apoi să poată fi localizat taxiul și să-l întrebe pe șofer unde mă dusese.

— Îmi pare rău, am spus pe un ton glumeț. Este ultima mea dorință.

Astfel că am ieșit din hotelul Costa Azul la unsprezece ziua târând trolerul și cu o geantă agățată pe umăr.

Când m-am îndepărtat îndeajuns de hotel, încât să nu mă poată urmări nimeni, am strigat după un taxi să se oprească și l-am rugat pe șofer să mă ducă la azilul de bătrâni Tres Olivos. Pe drum, m-am uitat de câteva ori în spate, dar n-am văzut nimic. Decizia mea îi luase prin surprindere, în absența lui Tony de la hotel și neavând timp să acționeze și să mă

controleze.

De data asta, când am ajuns la Tres Olivos, i-am spus taximetristului să plece.

Mi-a plăcut cum arăta grădina, în care mai mulți bătrâni ca mine, foarte bine îmbrăcați, jucau un joc cu bile, vorbeau despre stângăcia fiecăruia și despre fotbal. M-am îndreptat spre biroul de primire și am dat din nou peste femeia aceea robustă de data trecută.

S-a prefăcut că nu-și amintește de mine, dar se vedea clar că-și amintea și n-am înțeles de ce nega acest lucru, doar dacă nu cumva era obișnuită să spună nu din capul locului la orice.

Am vorbit clar. I-am spus că nu vreau să fiu o povară pentru fiica mea și că, dacă-mi vor oferi un preț bun de acum până când aveam să mor și dacă-mi vor da camera pe care o ocupase prietenul meu Salva, voi rămâne la ei. A deschis gura, dar nu am lăsat-o să vorbească.

— Sunteți foarte drăguță și foarte inteligentă și mi-ar plăcea să-mi petrec restul zilelor într-un loc unde să vă pot vedea, asta mi-ar înveseli mult viața.

— Să nu-mi spui că și tu ești bun de gură ca Salva.

— Și Salva a rămas aici tot ca să te vadă?

— Cu toții se află aici pentru asta, a zis râzând în hohote. Camera aia este ocupată de vreo săptămână, a adăugat puțin mai serioasă, dar o să văd ce pot să fac ca să te pun pe tine acolo. Numele meu este Pilar.

Tocmai intrasem în adevăratul templu al bătrâneții. Mă aflam în mâinile lui Pilar. Pilar mă tutuise de îndată ce a înțeles că eram al ei. Încă unul pentru Pilar. Și cu mare plăcere. De asta aveam nevoie, de o Pilar, de jocul cu bile și de oameni care-și trăiseră viața și cărora li se mai dădea încă puțin bacșiș.

•

Am așteptat stând pe o bancă să rezolve Pilar problema camerei mele și atunci a trecut prin fața mea, ca o viziune, de parcă aș fi dormit și aș fi visat întâmplări și persoane din acele zile și le-aș fi amestecat fără sens. Spun deci că am văzut-o trecând și ducându-se spre pădurice pe Elfe.

De îndată ce mi-am revenit în fire, am fugit după ea, dar Pilar m-a strigat să mă opresc.

— Unde te duci așa grăbit?

— Mi s-a părut că recunosc pe cineva.

— Mă rog, vei avea destul timp, de aici nu pleacă nimeni. Nu a râs, așa cum ar fi fost firesc. Acum haide să iei în posesie camera lui Salvador, ai avut noroc. Și o să-ți arăt puțin din tot ce avem pe aici.

O cameristă termina de aranjat camera și am lăsat geamantanul într-un colț și geanta pe un mic birou. Fereastra era deschisă și aerul care intra îndepărta umoarea chiriașului de dinainte și făcea să se strecoare prezența invizibilă a lui Salva.

Clădirea în ansamblul ei nu era cine știe ce. Erau puțini bătrâni în putere, prin urmare terenurile de tenis și de paddle nu erau rentabile. Bucătăria era curată și partea cea mai bună era o mică piscină acoperită, care reprezenta mândria azilului. Pilar mi-a zis că, după ce o voi încerca, nu o să mai vreau să ies de acolo, dar mie gimnastica suedeză îmi făcuse bine și nu știam dacă voi îndrăzni să fac o schimbare.

— Salva a făcut baie acolo?

— Nu, spunea că are mai multă încredere într-un tip de gimnastică pe care-o practica, cred că gimnastică suedeză.

Vorbeam și o priveam pe Pilar și-i ascultam explicațiile gândindu-mă la Elfe.

A fost cât pe-aci să o întreb pe Pilar, ca să am confirmarea, dacă în azil aveau o nemțoaică, cam de vârsta mea, fostă alcoolică sau alcoolică, pe nume Elfe, și, în caz afirmativ, cine o adusese. Dar n-am întrebat, pentru că nu voiam să sperii iepurele încă de la sosirea mea.

Avea dreptate femeia aceea robustă, voi avea timp destul pentru asta, se apropia ora mesei. La una ca asta chiar că nu m-aș fi așteptat. Nu o omorâseră, o închiseseră. La urma urmelor, să o omoare era mai compromițător decât să o aducă în această rezervație unde orice ar fi povestit ar fi fost considerate simple închipuiri.

N-am avut timp să-mi deschid valiza, simțeam miros de

supă și pește și se auzea zgomotul farfuriilor în sala de mese. Când am intrat, am rămas o clipă locului, pentru că toți știau unde să se așeze și nu voiam să-i iau locul nimănui și să fiu nevoit să mă ridic. Am așteptat să rămână un loc liber, nerăbdător să o văd pe Elfe la vreo masă.

Un bărbat voinic mi-a făcut semn să mă așez lângă el. În timp ce mâncam, vorbea întruna. Eu nu ascultam nimic din ce zicea, eram atent la sosirea lui Elfe. Ce departe erau acum Sandra și viitorul ei copil! Ea fusese un cadou căzut din cer ca atâtea alte daruri pe care le primisem de la viață. Nu toată lumea era atât de generos recompensată cum fusesem eu. Fiicei mele îi spusesem că descoperisem un fel de hotel pentru oameni de vârsta mea și că o să mai rămân aici încă o lună. În cele din urmă, proprietarii căsuței care-mi plăcea atât de mult o închiriaseră și nu aveam chef să mai caut. Va trebui să se mulțumească să stea la un hotel când va veni să mă vadă. I-am spus și că-mi este foarte dor de ea, dar că era mai bine pentru noi să aibă fiecare spațiul lui.

La desert, i-am spus bărbatului voinic că un prieten mă rugase să-i transmit un mesaj unei anume Elfe, o nemțoaică cu oarecari probleme.

— Uneori vine să mănânce, alteori nu, înțelegi ce vreau să spun. Și a făcut gestul celor care trag la măsea.

Sandra

Am fost cam tristă o vreme. Era singurul mod de a reține tot ce avea legătură cu Dianium, de a nu-l uita pe Alberto, nici pe Julián, nici măcar pe norvegieni, nici cât de rău o dusesem în acea cameră de la primul etaj din Villa Sol. Era situată la dreapta, cum urcai pe scară și mergeai vreo zece metri pe coridor, zece metri cu pași diferiți, care mi-au găurit creierul. Cam în fața camerei se afla baia și îmi amintesc că o dată am vomitat în chiuveta decorată cu minunatele discuri de floarea-soarelui și am simțit o adevărată groază că o murdărisem și că nu aveam putere să fug. Acum știam cât este de important să

nu te lași slăbită, să nu te lași înfricoșată și manipulată. Nu era ușor să eviți așa ceva, dar cunoșteam consecințele inocenței, acum știam că dușmanul poate fi oricine.

Când am ajuns la Madrid, m-am dus direct acasă la părinții mei. În oricare alt moment al vieții mele, n-aș fi suportat să mă gândesc la ceea ce m-ar fi așteptat, dar acum mi se părea o prostie. Câteva lacrimi ale mamei mele, niște sfaturi din partea tatălui meu, în timp ce țipau unul la altul și-și împărțeau dreptatea, o cină caldă, câteva reproșuri, un pat confortabil. Am intrat în camera mea și am lăsat ghiozdanul pe pătura albă din bumbac, de vară (mama încă nu scosese pilota, de parcă în adâncul inimii s-ar fi îndoit că mă voi întoarce). Mi-am dat jos ghetele pe care mi le cumpărasem în Dianium privind în jur, pe rafturi încă erau cărțile de la liceu. Posterele, lampa de birou cu braț flexibil, biroul, totul avea un oarecare aer adolescentin. Mintea mea începea să se limpezească, în mod clar mă întorsesem ca să plec.

•

Nu a fost greu, sora mea a închiriat la un preț foarte bun un mic spațiu în centrul comercial și am deschis un magazin de bijuterii de imitație. Ne-a mers atât de bine, încât am putut chiar și să angajăm o vânzătoare și eu mi-am făcut rate pentru un apartament. Santi s-a întors în viața mea într-un mod mult mai real decât înainte. Apreciam la el calități pe care înainte nici nu le băgasem de seamă și mi s-a părut că poate fi un tată bun. Nu poți să stai și să aștepți iubirea perfectă toată viața. Dragostea perfectă nu este reală, nimic perfect nu este real, prin urmare, nici relația noastră nu trebuia să fie perfectă și ne-am limitat la a ne vedea din când în când și să-l scoatem împreună pe Janín în parc. I-am povestit pe jumătate ceea ce trăisem în acele zile fantasmagorice și atât de izolate de restul lumii și de câteva ori mi-a scăpat numele Țiparului, preferam să-i spun așa în fața lui Santi ca să-i diminuez din importanță, ca să reduc ceea ce simțeam pentru el, deoarece Alberto a fost cu siguranță iluzia de care aveam nevoie ca să suport tensiunea de la Villa Sol și, cu toate acestea, numele lui nu era doar un nume, era geaca lui de un albastru-închis, cămașa

șifonată, scrumul țigării căzându-i pe mocasini, era părul puțin lung și fruntea înroșită din cauza brizei mării, era mirosul lui și privirea îngrijorată și vocea auzindu-se prin ușă când mi-a zis „te iubesc”. Și apoi nimic, nu s-a mai întors la spital, nici în camera de hotel în care stătea Julián. Am fugit și el a rămas. Santi se bucura că-mi venise mintea la cap și spunea că trecutul este trecut, dar nu era adevărat.

O vreme am fost tentată să mă întorc la Dianium ca să-l caut și să mi-l scot din minte într-un fel, dar apoi copilul și munca îmi ocupau tot timpul, prezentul mă devora și uneori părea că dădusem pagina… până când seara cădeam moartă de oboseală în pat și adormeam, atunci acele zile se întorceau și erau atât de vii, încât aș fi zis că reprezintă chiar prezentul.

Julián

În prima zi la azil, Elfe nu s-a lăsat văzută până seara. M-am dus să iau cina fără chef, doar ca să nu-mi facă rău pastilele și să nu-mi vină rău așa, de cum am ajuns acolo, și ca să o văd pe Elfe.

Contemplând măslinii de la fereastră, m-am gândit fără să vreau la barul cu meniuri și la hărăbaia de cameră de la hotelul Costa Azul. M-am gândit la Sandra și la Țipar. Trecuse atât de puțin de la acele întâmplări și în același timp erau atât de departe. Când m-am hotărât să vin aici, știam că ăsta este un loc ca să dai târcoale trecutului, pentru că, atunci când trupul nu ne mai ajută, ne rămân puterea minții și imaginația ca să ne revedem în cele mai frumoase momente din viața noastră.

La asta mă gândeam când am văzut-o intrând pe Elfe în sala de mese aparent cherchelită, deși mai aranjată decât atunci când am văzut-o la ea acasă, înconjurată de vărsături. Orice ar fi spus, nimeni n-ar fi luat-o în seamă.

I-am făcut semn să se așeze lângă bărbatul voinic și lângă mine. Am început să formăm un grup.

S-a așezat și nu m-a recunoscut, cum să mă recunoască?

Femeia asta reușise să trăiască precum o fantomă.

— Elfe are tablouri în camera ei care valorează milioane de euro. Nu-i așa, Elfe? a zis bărbatul făcându-mi cu ochiul.

— Un Picasso, a spus Elfe, un Degas și un Matisse, cred.

Elfe a rămas cu privirea în tavan, încercând să-și amintească, și bărbatul a dat din cap cu milă.

— Se pare că toți provenim dintr-o viață mai bună, a rostit el, fără să bănuiască nici pe departe că era foarte posibil ca tablourile lui Elfe să fi fost autentice.

Apoi Elfe a întrebat cu o nesiguranță jalnic de infantilă:

— Știți unde este câinele meu?

Bărbatul mi-a adresat o privire care spunea: e țicnită, fără să-și închipuie că eu chiar știam unde era câinele, în casa Fridei.

Când am terminat de mâncat, m-am oferit să o conduc până în camera ei. Când am deschis ușa, am văzut tablourile atârnate pe pereți. Erau atât de autentice, încât păreau false.

— Vrei să bei un păhărel? m-a întrebat vârând mâna în dulap ca într-un cuib de vipere.

Am plecat și am închis ușa. Ar trebui să vezi ce se întâmplă, Salva, nu ți-ar veni să crezi.

•

Nici eu n-aș fi crezut că după câteva zile avea să coboare dintr-un taxi un bărbat înalt, adus de spate, cam neîndemânatic, târând două trolere. Mi-a fost cam greu să-l identific pe Heim în mica grădină a azilului. Și a trebuit să fac un efort ca să cred ceea ce vedeam: pe Heim vorbind cu Pilar.

Deci, fusese nevoit să-și părăsească îndrăgitul iaht, *Steaua*. Fără îndoială, îi provocase o mare durere această decizie, dar probabil că-l convinseseră că, ținând cont de pierderea alarmantă a facultăților lui mintale, trebuia să se închidă într-un azil dacă voia să supraviețuiască. Și, în mod evident, preferase să supraviețuiască mai presus de orice. În fond, probabil că se gândea că făcând parte dintr-o rasă superioară, încă îi mai rămâneau mulți ani de viață și că avea să-i vină lui vreo idee pentru a-și încetini demența. Oare știa că și Elfe se afla aici? Cum va reacționa Elfe când o să-l vadă?

Asta părea povestea fără sfârșit, când eu nu mă îndreptam spre ei, se îndreptau ei spre mine, reînviau pentru mine. Probabil că exista vreun motiv. Simțeam că-i am în mâinile mele și că spiritul lui Salva mă ghida.

Când în sfârșit Pilar a îndeplinit protocolul de a-l duce pe Heim în camera sa și de a-i arăta clădirea în ansamblul ei, de a-i aduce la cunoștință orarul, de a-l întreba dacă era diabetic și celelalte subiecte cu care m-a amețit și pe mine la început, m-am dus să vorbesc cu ea.

— Un nou client.

— Da, a zis în timp ce tasta pe calculator fișa lui Heim, bineînțeles cu un alt nume, pe care n-aveam chef să-l memorez, să vedem dacă ăsta-i un neamț get-beget și vine punctual la masă, nu ca Elfe, ce pacoste de femeie!

— Cei punctuali sunt englezii, nu nemții.

— Dar se presupune că nemții sunt cei mai organizați. Nici nu știi cât de ordonate sunt valizele omului ăsta.

I-am dat dreptate, cei pe care-i cunoscusem eu erau foarte organizați.

— Ascultă, Pilar, i-am zis privind-o fix în ochi. Nu știu cum de suporți să stai printre atâția babalâci. O femeie atât de drăguță ca tine ar trebui să-și etaleze farmecele prin alte părți.

A râs, nu foarte veselă.

— Prin alte părți, nu tot ce strălucește e aur, a zis.

— Și asta e adevărat, am recunoscut, și ce-ai zice dacă un bătrân ca mine ți-ar propune să mergem la un film sau să facem o plimbare?

Am suportat cu brio așteptarea până a răspuns.

— Nu mi se pare o idee rea. Sigur ai multe de povestit.

— Mai multe decât îți închipui.

11. Sub pământ, sub cer

Sandra

Am convins-o pe sora mea să mergem cu toții la căsuță, să petrecem câteva zile. I-am spus că băiețelului i-ar prinde foarte bine aerul mării și să fie înconjurat de alți copii și de căldura familiei, inclusiv de bunicii lui. Avea șase luni și era isteț sau, mai bine zis, avea un spirit de observație foarte dezvoltat. Dacă era adevărat că fătul percepe senzațiile exterioare, el probabil că a captat multă suspiciune, frică, precauție și mesajul clar că aparențele înșală. Când ne privea, părea că încearcă să descopere adevărul în noi sau că știa că în spatele oricărui lucru mai era ceva.

După ce mi-am bătut capul cu o sută de nume, i-am pus Julián și îl strigam Janín. Mi-ar fi plăcut să afle și bătrânul Julián și i-am trimis o scrisoare la hotelul Costa Azul, dar mi-a fost înapoiată, nu mai era cazat acolo și am presupus că s-o fi întors în Argentina.

Cred că dacă acum m-am hotărât să mă întorc la Dianium se datora faptului că speram să-l întâlnesc pe Alberto la orice colț de stradă. La început, îl visam. Visam că eram amândoi și coboram pe motocicletă de la Villa Sol, că ne plimbam pe plajă. Visam că lumea aceea avea o lumină foarte strălucitoare care mă orbea și care mă împiedica să văd bine ceea ce exista în jurul meu. O visam pe acea fată de pe plajă, de parcă n-aș fi fost chiar eu. Nu mai eram pe deplin fata aceea. Mi-o aminteam ca pe o soră mai mică plină de îndoieli. Nu e vorba că acum aș fi foarte sigură pe mine, dar intrasem în casa răului, îl simțisem așa cum simți o boală sau mizeria, tot ceea ce te face să fii într-o lume aparte, iar asta nu se uită.

Am fost impresionată când am intrat în căsuță. Mirosea a flori. Parcă trecuseră o mie de ani de când sosisem aici cu ghiozdanul și cu mintea deloc limpede. Acum ne-am dat fuga

jos din mașini, inundând grădina de strigăte. De cum au pus piciorul în grădină, părinții mei au început să se certe. Janín se uita la ei cu ochii larg deschiși. Încă mai existau pe acolo unele cărți și documente ale chiriașului. Cumnatul meu a găsit imediat motive să plece în sat fără trupă, cum ne numea el. În astfel de împrejurări, niciodată nu s-ar putea petrece ceva asemănător cu ceea ce mi s-a întâmplat mie. N-ar putea să existe un Fred sau o Karin, nici Villa Sol, nici Julián. Acum n-ar putea să existe Alberto.

M-am instalat în camera cea mai mică. Tata a montat un pătuț de-al nepoților mei pe care l-a scos din garaj și am deschis larg fereastra. Păsărelele zburau printre crengile verzi.

Julián

Zilele la azilul Tres Olivos treceau liniștit dacă te obișnuiai și dacă înceta să te mai intereseze viața din afară. Uneori ne duceau în excursie la Benidorm sau la Valencia și era plăcut dacă nu voiai să faci nimic de capul tău. Uneori murea unul și se comenta evenimentul în salon, de parcă așa ceva nu ni s-ar putea întâmpla niciunuia dintre noi. Heim era ca o caracatiță într-un garaj și Elfe umbla de colo-colo pe jumătate beată, fără să fie conștientă de nimic. Câteodată Elfe schimba vreo două vorbe cu Heim în germană, dar sincer nu cred că reușea să-l identifice pe deplin.

Joia, Pilar își lua zi liberă și ieșeam prin împrejurimi. Ea conducea BMW-ul ei și eu îi vorbeam despre lagărul de concentrare și despre epoca în care vânam naziști. Încercam să nu o menționez prea mult pe Raquel.

Îi păream un bătrân interesant. Când am înțeles că se îndrăgostea de mine, i-am povestit despre boala mea cardiacă și că iau zece pastile pe zi. I-am precizat că nu sunt în formă pentru a-i putea satisface necesitățile și că în orice moment aș putea rămâne înțepenit. I-am zis că nu am bani nici măcar ca să-mi plătesc înmormântarea, că-mi ajungeau strict pentru plata azilului. Dar Pilar era foarte încăpățânată. Pretindea că

formăm unul dintre acele cupluri în care femeia pare infirmiera sau îngrijitoarea. Mie îmi era totuna, ultima femeie pentru care am putut să fac ceva a fost Sandra, acum căutam modalitatea de a-l chinui pe Heim. Mereu reușise să scape de cei care-l vânau, dar de el însuși nu putea să scape.

Într-o seară, am rugat-o pe Pilar să mă însoțească la căsuță la ora la care chiriașul avea ore la liceu. Ea a rămas în mașină și eu am intrat încetișor, am trecut printre munți de hârtii și am urcat în camera unde, cu două luni în urmă, ascunsesem albumul și caietele lui Heim și ale mele. Erau toate acolo unde le lăsasem. Ca și cum nici timpul, nici vântul, nici vreo privire n-ar fi trecut prin acei patru pereți. Le-am luat și m-am întors la Pilar.

— Ce sunt astea? a întrebat ea.

— Astea? Nimic, este o însărcinare. Trebuie să mergem la Poștă.

Pilar m-a privit cu admirație. Bănuia că orice aș face va fi interesant. Ce păcat că viața mea începea tocmai când era pe sfârșite sau poate că astfel o fi mai bine, nu-i așa, Raquel?

Am trimis organizației mele albumul cu fotografii al lui Elfe, caietele lui Heim și notițele mele, unde apăreau adresele de la Villa Sol, a familiei Christensen, a lui Otto și Alice, a Fridei. În ceea ce-l privește pe Heim, am preferat să nu spun nimic, pentru că Heim era al meu.

Pilar se mulțumea cu puțin, doar să-i spun că era foarte frumoasă, ceea ce era adevărat și că era cea mai simpatică și mai veselă femeie pe care am cunoscut-o în toată viața mea, și asta fiind total adevărat. Până la urmă cedam când se încăpățâna să ne sărutăm pasional și de vreo câteva ori m-am lăsat târât până în pat. Ea voia să lase impresia că-i place trupul meu, ceea ce nu avea niciun sens. Până când i-am zis că așa ceva se terminase, că mă dezobișnuisem de sex și că nu voiam să mă obișnuiesc din nou și să mai am încă o necesitate.

În sfârșit, eu și Pilar am alcătuit o echipă. Ne simțeam bine fără să fie nevoie să ne dezbrăcăm în grabă. Era mai bine să se dezbrace în fața altora și pe mine să mă lase în pătrățelul meu

pe care scria „foarte interesant”. Deși cred că orice psiholog mi-ar spune că încerc să repet minunata relație care mă unise cu Sandra. Oare cum i-o fi mergând? Nu voiam să știu. Eu aparțineam trecutului ei.

Sandra

Motocicleta era tot acolo, legată de bougainvillea cu lanțul. Deși eu acum aveam mașină și nu-mi mai trebuia, m-am urcat totuși pe ea. Am pornit-o cu plăcere, savurând momentul și m-am îndreptat spre Tosalet. M-am simțit liberă știind că fiul meu venise deja pe lume și că, dacă mi s-ar întâmpla ceva rău, nu l-ar afecta și pe el. Misiune îndeplinită.

Când am ajuns la Villa Sol, s-au năpustit asupra porții metalice niște copii cu prosoapele pe umeri, urmați de tatăl lor. Le atrăgea atenția să se astâmpere.

M-am apropiat de el și l-am întrebat dacă locuiește în casa aia. Era cam neîncrezător și m-a întrebat de ce voiam să știu asta. I-am spus că din motive sentimentale, căci pentru o perioadă și eu locuisem acolo. S-a uitat la mine neîncrezător.

— Cum sunt camerele de sus? m-a întrebat în timp ce le spunea copiilor să fie atenți la mașini.

Le-am descris.

— Intră, dacă vrei, a zis. Cufundă-te în nostalgie.

Erau aceleași hamacuri, doar că acum erau pline de prosoape aruncate în dezordine. Piscina era aceeași, dar avea ceva diferit, diferența pe care o impunea prezentul, iar ușile casei erau larg deschise și la fereastra de la bucătărie nu se vedea chipul lui Karin.

— Am închiriat-o timp de o lună. Vino când dorești. Te invităm la cină.

I se însuflețiseră ochii. Probabil că era divorțat și era rândul lui să stea cu copiii. I-am mulțumit și m-am întors la motocicletă. Cu siguranță, nici măcar nu știa cine erau proprietarii.

Am trecut pe la casa lui Otto și Alice. Era liniște și dădea o

senzație de greutate, ca și cum dintr-un moment în altul s-ar putea prăbuși și ar târî după ea vilele dimprejur, ținutul și lumea întreagă. M-am cocoțat pe șa ca în acea noapte ploioasă a petrecerii și am văzut grădina făcută praf, cu buruieni peste tot. Nu știu de ce, dar coloanele dorice dădeau o senzație apăsătoare de abandon, ca acele temple pe care timpul le scorojește și le izolează în trecut.

La întoarcere, am trecut pe la hotelul Costa Azul. Am intrat și m-am plimbat puțin prin hol. Era acolo portarul acela cu pistrui mari pe față. S-a uitat la mine încercând să mă recunoască. Îmi scosesem piercingurile și aveam părul mai lung și castaniu, ca ultima dată când mă vopsisem împreună cu bătrâna Karin. Optasem pentru comoditate. De când devenisem mai plinuță, eram mai atentă la haine și voiam să fac impresie bună clienților, nu mă interesa decât să nu-i lipsească nimic copilului meu și nu-mi păsa ce ar fi gândit lumea despre mine, ci ceea ce gândeam eu despre viață. Nu mai aveam nicio senzație de pericol aflându-mă în acest loc. Am ieșit imediat, din cauza privirii recepționerului.

Și asta era tot? Nu, mai lipsea El Faro. L-am lăsat la urmă. Cel mai rău era că nu puteam să împart cu nimeni toate astea. Simțeam că inima și capul aveau să-mi explodeze. Acum, în locul cofetăriei era un restaurant mic cu o terasă mare sub o pergolă, întinsă pe o parte din esplanadă. M-am temut să nu fi luat banca dintre palmieri, dar nu, era tot acolo. Pe ea stătea un cuplu. Nu-mi păsa. În fața lor, am ridicat piatra C.

S-au uitat la mine fără să știe ce să creadă. Sub ea se zărea vârful a ceva din plastic. Am dat la o parte pământul bătătorit și l-am scos. Era o pungă de plastic pe care era scris „Transilvania suvenire” și în ea era o cutie lăcuită cât o jumătate de palmă. Înăuntrul cutiei nu era nimic, dar în același timp erau multe. Niciodată nu am crezut că viața mea ar putea fi atât de plină de emoții. M-am așezat pe bancă lângă cei doi. Pentru mine erau invizibili. Eu îi deranjam pe ei, le întrerupsesem momentul acela magic și au plecat.

Mulțumesc, i-am zis în gând cuplului și întregului univers. Am atins în buzunar săculețul de nisip pe care mi l-a dat

Julián, mereu îl purtam cu mine. L-am scos și l-am vârât sub piatră, voiam să-l aibă el ca să-i poarte din nou noroc, eu avusesem deja destul.

La întoarcere, am alimentat motocicleta trecând printre necunoscuți care umblau leneși dintr-o parte în alta și m-am întors la căsuță. Am urcat în camera mea. Janín dormea bușteau în pătuțul lui. Prin oblonul pe jumătate ridicat intra briza. Am pus cutiuța pe comodă.

Julián

Adevărul e că de cele mai multe ori piesele puzzle-ului se îmbină prea târziu, când nu se mai poate fac nimic, și atunci de ce să mai știm unele lucruri? Sandra se întorsese la viața ei obișnuită și noi ceilalți am alergat spre împlinirea propriilor destine. Deocamdată al meu era reprezentat de Tres Olivos și Pilar. Joi, ca în toate zilele de joi, Pilar m-a luat devreme. Ne-am plimbat cu mașina în timp ce ascultam muzică populară, ne-am oprit să mâncăm la un restaurant care arăta foarte bine, unde, ca de obicei, a plătit ea, și apoi ne-am întors în sat ca să facem câteva cumpărături. Prima noastră oprire a fost la *boutique*-ul ei preferat. Îmi era foarte greu să înțeleg de ce-și irosea timpul și banii cu cineva ca mine, dar iată-ne acolo, ea probând rochii pentru noaptea de revelion, în timp ce eu căutam un loc unde să mă așez.

Și în timp ce proba o rochie de catifea neagră și alta de mătase roșie, cred, am auzit o voce de femeie lângă mine.

— Scuzați-mă, pot să vorbesc cu dumneavoastră?

M-am întors spre ea. Cățelușul pe care-l avea în brațe m-a lătrat.

Era o fată între treizeci și patruzeci de ani, cu părul blond, prins într-o coadă de cal. Era slabă și robustă, se vedea cu ochiul liber că făcea mult sport. Purta blugi și un impermeabil galben cu o căptușeală albastru-deschis, cum au marinarii din filme. M-am dat puțin înapoi ca să o văd mai bine. Mi se părea cunoscută, o mai văzusem.

— Sunt prietenă cu Alberto, prietenul Sandrei. Dumneavoastră sunteți… Julián. De acum câteva săptămâni tot încerc să vă găsesc și tocmai când îmi pierdusem speranța, ia te uită, v-am văzut intrând în magazin.

— Fata care era cu Țiparul pe plajă.

— Cu Țiparul? Cine e Țiparul?

— V-am văzut cu Alberto într-o zi la plajă, acum câteva luni. Păreați iubiți, am dreptate?

A dat din cap afirmativ. Pilar a ieșit de la cabina de probă și s-a învârtit. Fusta probabil că era din paiete, căci a strălucit când s-a mișcat.

— Foarte drăguță, i-am zis. Te aștept afară.

Am ieșit și am dat de niște bănci care erau chiar în fața magazinului. Era un frig umed care intra în oase.

— Mă numesc Elisabeth.

Lui Elisabeth i se înroșea vârful nasului. Arăta bine, deși nu se putea spune că era frumoasă. A mângâiat câinele și l-a lăsat pe jos. A legat cureaua de o bancă. Și-a întins brațele, de parcă ar fi fost înțepenite.

— Alberto mi-a zis să vă caut în caz că lui i s-ar întâmpla ceva și să vorbesc cu dumneavoastră. Și eu v-am văzut atunci, la plajă, ne supravegheați.

Ne-am așezat pe bancă și amândoi ne-am băgat mâinile în buzunare. Am presimțit că urma să-mi povestească ceva neplăcut, una dintre acele întâmplări care întunecă viața.

— Alberto a murit. Mai bine zis, l-au omorât.

Asta era una dintre întâmplările care fac viața oribilă.

— Era infiltrat în Frăție, iar eu eram contactul lui.

— Polițiști?

— Cam așa ceva. Detectivi. L-au descoperit și l-au eliminat. Un accident de mașină, înțelegeți? Dar eu știu că n-a fost un accident.

Vestea m-a paralizat și mi-a fost greu să reacționez, trecutul se îmbogățea cu nenorociri. Țiparul rămăsese definitiv în trecut, pe când Sandra avea să navigheze spre viitor. Doar eu, Heim și Elfe eram încremeniți în cercul prezentului până când Heim va înnebuni complet, Elfe nu va mai depăși ultimul

delirium tremens, iar eu voi suferi infarctul definitiv.

— Îmi pare rău, am zis. A ajutat-o pe Sandra și cred că, în ciuda tuturor lucrurilor, a încercat să mă ajute și pe mine.

— Acum îi căutăm pe Christensen, pe Alice și pe Otto. Sunt speriați și nu numai din cauza noastră. Se pare că mai mulți oameni sunt pe urmele lor. Știm că s-au ascuns. Poate și-au refăcut viața în preajma oricărei alte plaje, coasta este foarte lungă. Credem că Heim a fugit în Egipt. În ceea ce o privește pe Elfe, nu avem nicio urmă.

Am privit-o în ochi fără să spun nimic. Ochii ei erau albaștri, dar nu se puteau compara cu cei de un verde-închis ai Sandrei, care-ți făceau inima să râdă. Țiparul și Elisabeth nu formau un cuplu potrivit. Era evident că nu putea exista nimic între ei. În acea zi îndepărtată, la plajă, se prefăcuseră când se îmbrățișaseră și se sărutaseră. Cât de mult mi-ar plăcea să-i spun Sandrei: Știi, Țiparul și fata aceea erau doar colegi de serviciu, un serviciu mult prea periculos. Și aș vrea să-ți cer iertare pentru că am permis ca uneori să mă învingă rațiunea și că gândurile mele în ceea ce te privește n-au fost pe deplin sincere, așa cum meritai. Au fost momente în care mi-am făcut iluzii că sunt și eu tânăr și, după cum știm, am abuzat de încrederea ta în privința cățelușului. Sandra, sunt dezgustător.

— Alberto o plăcea pe fata aia, Sandra. Spunea că, atunci când era alături de ea, îi venea să râdă și să înfrunte lumea și că așa ceva i se întâmplase de foarte puține ori în decursul vieții lui, dar că, din nefericire, o cunoscuse în cele mai nefavorabile circumstanțe posibile.

— Nu mai contează, am zis simțindu-mă neputincios.

— Da, a spus Elisabeth cu privirea pironită în pământ, este foarte ciudat cum se întâmplă lucrurile.

Când am văzut-o pe Pilar ieșind din magazin și venind spre noi, m-am ridicat de pe bancă. Și Elisabeth s-a ridicat și a dezlegat câinele.

— Îl cheamă Bolita, a zis.

— Știu, am răspuns, și nu știi ce să faci cu el. Ai prins drag de el, dar în același timp este o povară, nu-i așa?

A încuviințat și, contrar așteptărilor, s-a înroșit puțin.

L-am luat în brațe pe Bolita. Cântărea ceva, câinii cresc repede. M-a lins pe gât și l-am lăsat din nou jos.

— Îl păstrez eu. Am mult timp liber și o casă cu grădină, dar n-o să poți să-l vizitezi, ne-am înțeles? Doar unul din noi poate fi stăpânul.

Elisabeth l-a mângâiat pe cap și pe spinare pentru ultima oară și nu s-a mai uitat la el. Știa cum să lase în urmă ființele dragi.

— Ați face bine să-mi spuneți orice lucru pe care eu nu-l știu, a păstrat tăcerea o clipă, folosind tactica de a mă privi în ochi fără să clipească. Nu vreau să se sfârșească totul așa.

— Am înțeles, am zis în timp ce-i întorceam spatele ca să mă îndrept spre Pilar, trăgând de cureaua câinelui.

— Știu că nu mai stați la Costa Azul, unde vă pot găsi?

M-am limitat să-i fac un semn de adio cu mâna și am luat una dintre pungile pe care le ținea Pilar.

— Cine-i aia? a întrebat Pilar foarte curioasă.

— O admiratoare. Cred că nu ți-am povestit că am fost o vedetă de cinema.

Pilar m-a luat de braț privindu-mă cu coada ochiului, punând la îndoială că era adevărat că eu fusesem o vedetă de cinema.

— Și câinele ăsta?

— Un cadou de la admiratoare. Avem nevoie de un cățel.

Toți trei am început să mergem. Probabil că Elisabeth ne observa, și dacă nu renunța chiar în acest moment și-și lua gândul de la chestiunea asta, avea să dea în cele din urmă peste Tres Olivos și, prin urmare, peste Heim și Elfe.

În ceea ce mă privește, de-a lungul mai multor nopți, cu ochelarii fund-de-borcan, sub lumina lămpii de birou, mi-am dedicat timpul scriindu-i Sandrei o scrisoare lungă, în care-i aminteam întâmplările pe care le trăiserăm împreună și am rugat-o pe Pilar să i-o trimită după moartea mea, așa cum făcuse Salva cu mine. Am stat în cumpănă dacă să-i povestesc sau nu că Țiparul a murit într-un dubios accident de mașină (în care nu puteam să nu-l văd implicat pe Martín) și că n-am crezut niciodată cu adevărat că avea vreo relație amoroasă cu

fata aceea de pe plajă, ci că între ei exista o altfel de relație. Dar până la urmă nu i-am zis nimic, pentru că speram să apară în viața ei o iubire atât de puternică, încât să distrugă iluzia pe care i-o crease Țiparul, fără să fiu nevoit să i-o elimin eu. Nu i-am povestit nici că am reușit să-l găsesc pe Bolita și că de atunci se afla la azil și că-l duceam, eu și Pilar, să alerge pe plajă.

Între timp, până când va veni ziua în care această scrisoare va fi aruncată în cutia poștală, m-am ocupat să-l înnebunesc pe Heim. Știam cum să fac asta, ei mă învățaseră.

Nota finală

Majoritatea bătrânilor naziști care apar în acest roman au ca sursă de inspirație personaje reale care, după Al Doilea Război Mondial, și-au găsit refugiu sub cerul cald și liniștit al țărmurilor noastre, unde au trăit fără să fie deranjați, până la vârste foarte înaintate. Doar personajul fictiv, Aribert Heim, poreclit și Doctorul Moarte sau Măcelarul de la Mauthausen, își păstrează numele adevărat.

Sfârșit

virtual-project.eu

{1} Municipalitate și oraș din provincia Almería, comunitatea independentă Andaluzia, Spania, faimoasă pentru carierele de marmură. (n.red.).

{2} Film horror (1968) în regia lui Roman Polanski. (n.red.).